

Екстремна побожност

Приче за свакодневно читање

*од верника из старих времена па до наших дана
који су жртвовали све за Христа.*

Глас мученика

Екстремна побожност

Приче за свакодневно читање

*од верника из старих времена па до наших дана
који су жртвовали све за Христа.*

Глас мученика

The Voice
of the
Martyrs

OM
EAST
EurAsia Support Team

Екстремна побожност
Глас мученика

Превод: Александра Стриковић
Лектура: Ненад Тунгуз и Мирјана Фајковић

Copyright © 2001, The Voice of the Martyrs

Сва права задржана. Ни један део ове књиге не сме се, без претходне писмене дозволе издавача, умножавати, складиштити нити преносити, ни у каквом облику нити на било који начин — електронски, механички, фотокопијама, снимцима, нити другачије — осим при освртима у кратким цитатима.

Уколико није другачије назначено, новозаветни библијски цитати узети су из Новог завета, Савремени српски превод, у издању Алфе и Омеге, Београд, 1997. година, а за Стари завет из Библије у издању Библијске лиге, Београд, 2003. година, у преводу Ђуре Даничића и др Димитрија Стефановића.

Originally published in English as
Extreme Devotion

© 2001 by The Voice of the Martyrs.

English edition published by
W Publishing Group, Nashville, Tennessee, USA.

© 2008 for the Serbian edition by The Voice of the Martyrs.
Translated by permission. All rights reserved.

ова књига је посвећена онима који...

**ће пре изабрати смрт него порицање...
онима који бирају веру уместо страха...
и који ће радије бити сведоци него побећи.
Свима онима којих овај свет није био достојан.**

Јеврејима 11:38

Екстремна Закхвале добожност

Овај пројекат је био прави тимски рад, па тако има много оних којима би требало захвалити.

Али пре свега бих хтео да захвалим нашем Богу – на његовој великој љубави и вођству. Он је тај коме служимо и у чију смо славу написали ову књигу.

Овим путем одајем признање свим мученицима – и прошлим и садашњим – чији су се животи дотакли свих нас кроз веру и посвећеност коју су имали. Без њиховог примера, црква би данас била увелико хендикепирана.

Посебно захваљујем издавачкој кући *W Publishing Group* на преданом раду и визији коју су имали, јер би без њих ова књига имала далеко мање читалаца. Право је надахнуће видети њихову жељу за објављивањем једног оваквог дела, сада доступног онима који желе да крену даље од своје хришћанске сигурносне зоне.

Желим још да се захвалим тиму који је тако предано радио на истраживању и записивању ових прича комплетирајући их у књигу. Цини Клири, Рик Килијан, Тод Нетлтон, Шерил Оден и Хенри «Бади» Вон, неуморно су радили заједно с вођом тима Стивом Клеријем.

И, на крају, хвала Мари Ен Лекланд, Дејву Вирману, Ешли Тејлор, Пеји Драјгес и Грегу Лонгбонсу из Ливингстон корпорације, који су овој књизи додали драгоцене молитвене делове и блиско сарађивали с *W* тимом у завршној обради ове књиге.

Том Вајт
директор *Гласа мученика* за САД

Увод

Верни о којима ћеш читати у овој књизи нису жртве него победници! Њихове приче се протежу кроз целу историју, од Исусових ученика па све до мученика из наших дана. Прогониоци долазе са свих страна: од Римљана до Романа, од организованих банди до муслимана, од конфуцијанизма до комунизма. Тако је сваки од ових верника пример нама – пример екстремне посвећености Христу. Верници чије ћеш приче наћи на овим странама, открили су жељу која је дубља чак и од основног људског нагона за самоодржањем: жељу да служе Христу и буду његови сведоци.

Кад смо кренули с изразом ове књиге истовремено смо ушли у ново доба у Америци. Догађаји од 11. септембра 2001. године изменили су лик слободног света и пребацили нас у време испитивања – време у којем ће многи одговоре тражити од цркве – време у којем ће се црква поуздавати у Бога и његову власт, тражећи снагу.

Наш крајњи циљ је да ова књига буде коришћена као средство које ће раширити наш ум и утицати на наше поступке кад се и сами суочимо с тешкоћама. На пример, како ћемо реаговати на оне који нам чине зло? Како је Христос реаговао? Како су реаговали хришћани у прошлости? Какав би требао да буде наш став према припадницима других вероисповести који нам се жестоко противе? Је ли исправно изложити се опасности и све ризиковати да бисмо покушали да посведочимо Божију љубав онима који би нас баш због тога могли убити?

Ова књига неће дати одговоре на сва та питања, али ће засигурно изазвати твоју веру. Док читаш ове приче о хришћанима који су поднели неописива зверства због Христа, нека се твоја пажња усмери изван трагедије и тешкоћа, како би открио благо које лежи одмах испод површине.

Усредреди се на веру коју садрже сведочанства ове храбре браће и сестара. Потруди се да препознаш како онај исти Дух који борави – или је боравио – у њима, једнако тако борави и у теби и *веруј* да и ти имаш исту ту пунину вере која ти је на располагању у свакој, ма како жестокој, ситуацији.

Док читаш ове редове, стећи ћеш прави увид у радикалну страну вере јер ћеш схватити теологију страдања.

Први део тог схватања долази од спознаје да ове приче *нису* безнадни извештаји о мучењу и патњи. Нити су ови верници »супер« хришћани. Наравно да се истичу по својој храбрости, по истрајности која превазилази људско схватање и по посвећености Христу на начин који је понекад тешко разумети. Али у стварности, то су обични хришћани (какви смо и ми) који су се суочили с необичним ситуацијама.

Па какве су их онда тајанствене силе одвукле у такву »екстремну побожност«?

Једноставно речено: вера коју су имали у Исуса као Господа, а која је резултирала њиховим страдањем.

Вера – и само вера – јесте довољна. Страдање од људске руке може бити неподношљиво. Али кад је спојено с Христовим царством и вером, онда страдање јача срце хришћанина који је отворен и спреман да изгуби себе да би добио више Христа.

Мученици из ове књиге деле исти жар за Бога. То је онај жар који превлађује над страхом од опаких последица с којима се могу суочити они који су ухваћени да сведоче Божију љубав.

Можда део тог жара долази и од познавања високе цене онога што поседују. Кад нас вера нешто кошта, она постаје бескрајно вреднија. И управо тај аспект људске природе служи за јачање хришћана који живе под репресивним владама које не дозвољавају верску слободу.

Свети Августин је једном рекао: »Узрок је тај који ствара право мученика, не страдање.«

Екстремна побожност

Према изворној грчкој речи, »мученик« значи »сведок«.

Мученици из ове књиге били су у стању да лично посведоче истину и силу Исуса Христа, верујући да то сведочанство могу пренети другима, без обзира на цену.

Т. С. Елиот је у својој драми *Убиство у катедрали*, мученика описао као онога »који је постао Божије оруђе, и чија се воља изгубила у Божијој, али је на тај начин није изгубио него пронашао, јер је нашао слободу у *покорности* Богу. Мученик више ништа не жели за себе, па чак ни славу мучеништва.«

Сведочење те ставља на прву борбену линију. Једном је пастор Е. В. Хил причао о жени која му је дошла и рекла: »Пасторе Хил, молите се за мене. Прогони ме ђаво.« Пастор јој је одговорио: »Не прогони тебе ђаво. Ниси урадила довољно да би те он прогонио.« Циљ свим хришћанима треба да буде да »ураде довољно« за Христово царство, како би привукли ђаволову пажњу.

Када неки облик страдања због хришћанског сведочења заиста дође и до тебе, наша нада је да ћеш и ти, као што су и људи из ове књиге, доживети славу и лепоту *екстремне побожности*.

Екипа писаца *Екстремне побожности*
Глас мученика

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО питање

ТУРСКА: ЕРКАН СЕНГУЛ

Еркан Сенгул је био муслиман турске националности, а кад се предао Христу неки су сматрали да је тиме окренуо леђа свом наслеђу и народу. Када је рекао да ће све учинити за Бога, то је и мислио – тада. Али шта је с том изјавом сада?

Еркан је седео у мемљивој затворској ћелији, окружен другим затвореницима. Ухапсила га је локална полиција под оптужбом да је »вређао ислам« делећи књиге за једног хришћанског издавача.

Вапио је Богу, преклињући га да га спасе из затвора. Знао је да није урадио ништа лоше и да не заслужује да буде ту. »Рекао си да ћеш за мене учинити све«, шапнуо је Бог Еркановом срцу. »Јеси ли то и мислио?«

Еркан се сломио, заплакао и славећи Бога рекао му у свом срцу: »Заиста сам то и мислио.« Тако је у затвору почео да проповеда сваког дана по три сата. Схватио је да је Бог допустио да га затворе како би му дао ново мисијско поље рада! Еркан је у затвору провео тридесет дана, све док сведоци нису признали да их је полиција натерала да потпишу изјаву, а судија објавио да за његову кривицу нема никаквог доказа.

Хапшење је унапредило Ерканово сведочење. Од кад је ослобођен, многи затвореници који су били с њим у ћелији долазили су у цркву, распитујући се за Бога који му је дао такав мир док је био под кључем у затворској ћелији. Еркан и даље

радосно дели хришћанске књиге, знајући да може да буде ухапшен.

Већина хришћана ће признати да страдање баш није нешто што им је на уму кад кажу да желе да их Бог употреби. Свакако, желимо да живимо своју веру – али не до тачке прогона. Вређамо се кад нас превиде за унапређење на послу или искључе из друштвених догађаја. Осећамо се омаловажени. Преварени. Насамарени. Међутим, морамо бити вољни да усред очаја предано тражимо Бога. Оног часа кад тако урадимо, открићемо да молитва мења наш став. Сад видимо могућности за раст. Примамо наду. У болу откривамо обећање. Напослетку, почињемо да увиђамо како наша тренутна ситуација, ма колико била неправедна и незаслужена, на крају крајева може да буде део Божијег плана. Кад се молимо да на прогон гледамо с Божијег становишта, налазимо храброст да будемо послушни без обзира на цену.

Молите се и за мене,
да ми се, кад год
отворим уста, да реч да
смело обзнаним тајну
јеванђеља, за које сам
изасланик у оковима.

Ефесцима 6:19-20

ДАН

Екстремно сједињење

МАУРИТАНИЈА: ТИМОТЕЈ

»Реци му, Тимотеј, молим те!«, викала је Маура, преклињући свог мужа. »Реци управнику где је Писмо сакривено и буди слободан! Не могу више ово да поднесем! Не могу да гледам!« Тимотеј и Маура, становници римске провинције Мауританије, били су у браку тек неколико кратких недеља пре него што су их ухапсили.

Маура је с ужасом гледала како војници ужареним гвожђем копају очи њеном мужу, покушавајући да сломе његову вољу. Сад је, viseћи наглавачке с теговима око врата, према наредби римског управника Аријана, чекао да му скину повез с уста. Страх који је осећао у тренутку хапшења заменио је осећај божанског мира.

Уместо да се, као што су војници очекивали, одрекне своје вере и обелодани где се налазе рукописи Светог писма које је сакрила његова црква, Тимотеј је прекорио своју младу жену. »Немој допустити да твоја љубав према мени надјача љубав према Христу«, подстицао је Мауру, потврђујући своју спремност и преданост да умре за свог Спаситеља. Видевши храброст свог мужа и Маура је постала одлучнија.

Аријан, ионако већ бесан што Тимотеј није проговорио, сад одлучно чини све да сломи Маурину, тек откривену, храброст. Донео је одлуку да је ставе на најсуровије муке које је познавао римски свет. Маура се ипак није сломила. Одбила је да се одрекне Христа.

Након што су обоје поднели неописиве патње, Тимотеј и Маура су распети – једно пред другог.

Исус своју службу није поверио независним верницима – установио је духовну породицу. Користио је речи као што су »брат« и »се-стра« да би својим ученицима саопштио како не очекује да у свему томе буду сами. Павле је наставио Христову службу поучавајући нове вернике да се окупљају у цркви ради заједништва и удруженог богослужења. Хришћани требају једни друге – посебно у време искушења. Кад се један верник спотакне, други прискачу у помоћ подстичући га, храбрећи и пружајући подршку. Зато Нови завет живот према примеру сматра потребом хришћанске вере. Пример вере и храбрости једне особе може надахнути и ујединити друге да ураде исто. И обратно, кад се један верник сломи под притиском прогона, вероватније је да ће и други да попусте. Историја високо цени пријатељство које је обележавало хришћанску заједницу – посебно током прогона.

Да им се утеше срца, да сједињени у љубави доспеју до свег богатства.

Колошанима 2:2

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА СПРЕМНОСТ

КИНА : ПАСТОР ЛИ ДЕКСИАН

Само што је пастор Ли Дексиан почео своју проповед, врата цркве су се с треском отворила. Наоружани припадници кинеске Канцеларије за државну безбедност нагннули су у просторију, претећи свима који су били присутни, а онда су шчепали Лија, спремни да га ухапсе.

»Сачекајте, молим вас, само да узмем торбу.« Као и увек, пастор се полицији обраћао учтивим, али ипак чврстим гласом.

Полиција је била изненађена молбом. »Шта је у њој?«, захтевали су одговор, грабећи црну торбу с патент затварачем коју је Ли држао, кидајући је како би је отворили. Унутра се налазило једно ћебе и резервна одећа, рекао им је Ли, јер је очекивао да ће га тог дана ухапсити.

Пастор Ли је био хапшен много пута. Двапут га је полиција тако претукла да је повраћао крв, а једном су га тукли по лицу његовом сопственом Библијом. Ли је био упозорен да полиција мотри на село у којем је одржавао редовне састанке уторком. Знао је да ће, ако дође и проповеда, бити затворен. И данас грађани Кине могу бити послани на принудни рад до три године и то без суђења.

Опасност је била велика, али је Лијева торба била спакована. А још и више од спаковане торбе, спремни су били и његов ум и срце. Био је вољан да плати сваку цену да би проповедао јеванђеље, и уверен да ће се Бог побринути за њега – чак и у затвору.

Спремност је знак преданости. Преданост која није спремна на жртвовање само је прерушени компромис. Размисли, на пример, о преданости у браку. То човека кошта самољубља и задаје тежак ударац осећају независности. Међутим, резултат је стабилнији брак. Односи међу људима који нису спремни на жртвовање ради преданости никад не трају. Компромис узима висок данак и слаби нашу жељу и способност да будемо предани. На исти начин верникова преданост Христу инсистира на цени да би сачувала своју вредност. Морамо бити спремни на проверу наше преданости свакодневним потврђивањем да је хришћанство вредно тога. Вредно је нашег времена проведеног у молитви. Вредно је окупљања у цркви ради заједничког богослужења. Вредно је подношења тегоба, искушења, злостављања, па чак и хапшења ради привилегије очувања наше преданости без компромиса.

Не чудите се, драги моји,
пожару који букти међу вама
да вас искуша, као да вам
се догађа нешто необично.

1. Петрова 4:12

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СВЕТЛО

КОЛОРАДО: РЕЈЧЕЛ СКОТ

»Оставили су ме сви пријатељи из школе. Сад кад сам почела да 'живим оно што говорим', исмејавају ме.« Ово што је Рејчел записала у свој дневник показује колико је разочарана јер су јој управо људи којима је хтела да покаже Христову љубав окренули леђа. Али није се предала.

»Нећу се извињавати што сведочим Исусово име. Издржаћу. Ако моји пријатељи морају постати моји непријатељи да бих била са својим најбољим пријатељем, Исусом, нема проблема. Одувек сам знала да бити хришћанин значи имати непријатеље, али ми никад није пало на памет да би моји 'пријатељи' могли бити ти непријатељи.«

Рејчел је била ученица Колумбајн средње школе у време кад су она два ученика направила масакр. Један од њих је питао да ли још увек верује у Бога. Погледала га је право у очи и одговорила да и даље верује. Питао је зашто, али јој није дао шансу да одговори – убио ју је.

Рејчел Скот је положила свој испит, а зато што јесте, њено светло је засијало далеко изван њене школе, ширећи се по свету. Давно пре него што је дошао тај испит, Рејчел је изразила спремност да сав свој живот да за Христа. Речи из њеног дневника, написане тачно годину дана пре него што ће умрети, говоре о њеној преданости: »Нећу крити светло које је Бог ставио у мене. Ако морам све да жртвујем, хоћу.«

Вера је невидљива манифестација нашег личног односа с Христом. Библија човекову веру карактерише као светло – ширење наде која утиче на све друге људе који се налазе око њега. Исус је ову илустрацију употребио јер светло не може да се обузда. На пример, читање с батеријском лампом испод покривача, што је непознаница просечном детету, једва да је делотворно за прикривање касноноћних активности! Светло једноставно сија самом својом природом – упркос нашим покушајима да га обуздамо. На исти начин, у верниковом животу расте напетост кад мора да изабере хоће ли потпуно да изрази своју веру или ће на неки начин покушати да је пригуши. С позданошћу свакодневног изласка сунца, они који су потврдили своју одлуку једном заувек, налазе да светло које сија у њима постаје њихова друга природа.

Нека тако ваша светлост
светли пред људима, да
виде ваша добра дела и да
славе вашег Оца, који је на
небесима.

Матеј 5:16

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МОЛИТВА

КИНА: СЕСТРА ВОНГ

Када је полицајац Канцеларије за државну безбедност ушао у кинеску затворску ћелију, сестра Вонг је покушала да узмакне. Овај бездушни човек ухапсио је и прогонио многе хришћане, а само неколико дана раније и њу је тукао док ју је саслушавао.

»Молим вас, сестро Вонг. Моја сестра је јако болесна. Потпуно је изгубила осећај у ногама. Хоћете ли доћи и молити се за њу?« Је ли ово исти онај човек који је од ње на силу одузео стотине Библија и хришћанских књига? Сад тражи молитву. Мора бити да је Бог стварно привукао његову пажњу.

Данима раније, док је испитивао и злостављао сестру Вонг, примио је телефонски позив у ком су му рекли да му је мајку ударио аутомобил. Кад је рекао мајци шта управо ради, она му је одговорила да је његово прогањање хришћана изазвало несрећу која јој се догодила. Он је то упозорење сматрао чистим сујеверјем.

Следећег дана наставио је с испитивањем сестре Вонг кад су му јавили да му је брат повређен у неком удесу. И брат је за злу коб у породици окривио његов напад на хришћане. Али тек кад му се разболела сестра, полицајац је од сестре Вонг тражио молитву.

А сестра Вонг је видела могућност за коју се молила – шансу да сведочи својим прогоницима. Бог је излечио полицајче-

ву сестру, а кроз деловање сестре Вонг променио је и његово срце. Вратио је све Библије које им је одузео и сад пружа подршку цркви.

Већина људи је необично привучена молитвом – посебно у време бола и патње. Препреке које стоје против свега што би било верско и побожно растављају се део по део кад неко затражи или прими молитву. Ретки су људи који ће одбити необавезну понуду за молитву. »Молим се за тебе«, могу бити најмоћније речи које верник изговара невернику. Зашто? Молитва је Божије средство промене. Доноси резултате. Понекад мења околности. Понекад, опет, преокреће одлуке. А у највећем броју случајева мења оне који су дотакнути молитвом. Библија каже да је први забележени поступак бившег хришћанског прогониоца, Савла Таршанина, после обраћења била молитва. Ко зна какву ће све улогу играти молитва у обраћењу многих »Савла« широм света који тренутно настоје да униште хришћанство?

»Устани«, рече му Господ,
»па иди у улицу која се
зове Права, и у Јудиној
кући потражи Таршанина по
имену Савле. Јер, ено га,
моли се.«

Дела 9:11

Екстремна »кривица«

МАДАГАСКАР: РАНАВАЛОНА I

Ранавалона I, краљица Мадагаскара, мрзела је хришћане у својој краљевини. Жалила се на њих због много чега: презирали су њене идоле, стално су се молили, редовно ишли у цркву, жене су им биле непорочне. Тако је послала своју гарду да скупи све који су били осумњичени да су хришћани и доведе их на суђење.

Кад је оптужница прочитана, 1600 хришћана проглашено је »кривим« ван сваке сумње. Нису порицали оптужницу јер кад би то учинили значило би да се одричу Христа. Краљица им је дала још једну прилику да га одбаце и поклоне се њеним идолима, али сви до једног су одбили. Тада су бачени у мрачне, мемљиве тамнице и многи су погубљени. Краљица је беснела све више јер би се на сваког хришћанина којег би убила подизало двадесет нових.

Касније је наредила да се погуби петнаест хришћана. Требало је да буду бачени преко литице у стеновит кланац дубок 45 метара. Краљичини идоли су били постављени на врх литице, а сваки хришћанин је био незнатно спуштен преко ивице везан ужетом.

»Хоћеш ли обожавати свога Христа или краљичине богове?«, војници су питали сваког хришћанина обешеног над литицом.

Сваки је одговорио једноставно: »Христа«. Тад би уже било пресечено и они би се суновратили у провалију, разбијајући се о стене. Неки су певали док су падали у смрт. Једна млада девојка је била одвојена и проглашена умно поремећеном. Касније је основала велику цркву.

У већини земаља, оптужени се сматра невиним све док се не докаже да је крив. Основни принцип каже да морају постојати суштински докази који ће ван сваке сумње осудити особу за злочин. Исповедање вере у Христа представља напад на државу у многим земљама у којима улога правосудног система иде обрнутим редом. Верници су криви док се не докаже другачије. Особа мора да се одрекне Христа како би била проглашена невином – у људској, земаљској судници. Међутим, у небеској судници, пресуда по којој си крив заправо је победа. »Екстремна кривица« значи постојање толико много доказа о нечијој вери у Христа, да нема начина по којем би могао бити ослобођен оптужбе! Вреди поновити онај познати парадокс: Да ти данас суде зато што си хришћанин, да ли би било довољно доказа који би те осудили?

Него, нека Господ Христос буде свет у вашим срцима и увек будите спремни да одговорите сваком ко од вас затражи образложење наде која је у вама.

1. Петрова 3:15

Екстремна побожност

**Схватили смо да страдање није
нешто најгоре што може да се догоди –
непослушност Богу је најгора.**

Хришћански пастор у Вијетнаму,
затворен због своје вере

ДАН
7

Екстремна

Екстремни ожилци

ЈЕРУСАЛИМ: ТОМА

Тома је чуо гласине. Заправо, чуо их је директно од других ученика који су Учитеља видели живог. У најмању руку, то је оно што су рекли. »Ако не видим ожилке од клинова на његовим рукама, и не ставим свој прст на место где су били клинови, и не ставим руку у његова ребра, нећу веровати«, рекао је Тома.

Није Тома очекивао никакво чудо. Нити је тражио неки велики знак или знамење. Само је хтео да види ожилке на Исусовом телу – симболе његовог страдања. Иако је победио смрт и живео у прослављеном телу, Исус је и даље имао ожилке – подсетнике на цену коју је платио.

Осам дана касније, Исус се опет појавио пред њима. Како се само Тома морао осећати глупо кад се нашао лицем у лице с Учитељем. Како му је само смешно морала звучати сопствена велика изјава кад су га други ученици подсетили на њу. Исус га ипак није строго укорио. Гледајући га у очи, Исус је пружио Томи руке подстичући га да дотакне ожилке и да верује.

Исусови ожилци су након васкрсења остали као подсетници његовог тела које и даље страда. Јер, иако је победио смрт, његово тело на земљи и даље страда. А Он се може поистоветити с људима широм света који носе ожилке због своје вере у Христа.

Ожилци су наши учитељи – снажни подсетници болних лекција. Ако су видљиви, често су ружни за гледање; ипак, ретко су толико уочљиви да би други могли да их примете. На исти начин ни ожилка прогона у цркви није тако често тема разговора на многим хришћанским окупљањима. Сматрамо га узнемиравајућим. Тајном. Међутим, његов циљ је да нас поучи. Прогон има важну улогу у Божијој величанственој накани да цели свет чује и одазове се на јеванђеље. Исус је своје ожилке понео јавно. Заправо је подстакао Тому да их додирне како би га поучио. Његови ожилци су наши учитељи – подсећајући нас на цену која је плаћена да бисмо били спасени. Из цене коју је платила прогоњена црква морамо наставити да учимо, а не да је игноришемо.

А ти си пошао за мојим учењем,
начином живота, стремљењем,
вером, стрпљивошћу, љубављу,
истрајношћу, прогонима,
страдањима. Шта ме све снашло...
Какве сам све прогоне поднео.

2. Тимотеју 3:10-11

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН ИЗБОР

ЕНГЛЕСКА: ЏОН ЛАМБЕРТ

»Јеси ли одлучио да живиш или да умреш? Шта кажеш?«

Испитивач је био Хенри VIII, краљ Енгле-ске, човек који је имао неограничену власт у земљи. »Криминалац« који је стајао пред њим, оптужен за јерес, био је Џон Ламберт, учитељ грчког и латинског.

Ламберт је одважно изазвао свог пастора јер је проповедао на служби нешто што се није слагало с Библијом. Довели су га пред надбискупа Кантерберија, а потом и пред краља Хенрија. Ламберт је, цитирајући Свето писмо и објашњавајући значење изворног грчког текста, изнео свој случај пред скупштину бискупа, адвоката, судија и колега. Две стране су истрајно претресале доказе све док Хенри, којем је све досадило, није суочио Ламберта с коначном одлуком: »После свих разлога и упутстава које смо чули од ових умних и учених људи, јеси ли сад задовољан? Јеси ли одлучио да живиш или да умреш? Шта кажеш?«

Ламберт је дубоко удахнуо и с поуздањем одговорио: »Своју душу сам предао Богу, а своје тело препуштам Вашој милости.«

»Онда мораш да умреш«, презриво је одговорио Хенри, »јер нећу да будем заштитник јеретика.« Осуђен због јереси, Ламберт је био спаљен на ломачи. Спора, мученичка смрт није га покорила. Подигао је руке славећи Господа и објављујући: »Нико него само Христос! Само Христос!«

У савремено доба разноразних могућности, наше право на избор прерасло је у незаситост. Две стотине телевизијских канала поставили су »основно« право, готово на истој равни као и сама слобода. Желимо опције. Разноврсност. Право на избор између више могућности. Свакодневно смо суочени с мноштвом световних одлука – шта обући, јести, возити, радити. Међутим, наш избор више није функционално кориснички – постао је виртуелно неограничен. Насупрот томе, кад се суочимо с већим животним питањима, остаје нам само један одговор: »Само Христос«. Постоји ли неки други пут у небо? Само Христос – Он је Пут. Има ли другог приоритета у животу који заслужује нечију потпуну преданост? Само Христос – Он је највиши. Може ли неко други да задовољи чежњу људског срца? Само Христос може да је испуни. Видиш ли? Истина нема алтернативу! Кад стигну већа животна питања – а стићи ће – јеси ли спреман да посведочиш како ће међу свим могућностима »само Христос« бити твој одговор.

Изаберите себи данас коме
ћете служити... а ја и дом
мој служићемо Господу.

Исус Навин 24:15

Екстремна издаја

РУМУНИЈА: БРАТ ВАСИЛ

У комунистичкој Румунији све цркве су биле затворене а пастори похапшени у склопу седмогодишње кампање чији је циљ био да »уклони из нације свако празноверје«.

Према томе, кад су брат Васил и његова жена почели да одржавају већи број црквених састанака у свом скромном дому, знали су да неће заувек моћи да измакну пажњи припадника државне безбедности. Васил се свако вече молио: »Боже, ако постоји неки затвореник коме треба моја помоћ, пошаљи ме назад у затвор«. Његову жену је пролазила језа док је преко њених усана прелазило невољко: »Амин«.

Онда су сазнали да је извршена рација у кући једног члана цркве те да су конфисковани рукописи Василових проповеди. Такође су сазнали и да је помоћни пастор, њихов пријатељ и сарадник, постао дојављивач и да је потказао Васила.

Био је један сат после поноћи кад је полиција изненада упала у њихов мали стан и ухапсила Васила. Док су му стављали лисице на руке, рекао је: »Нећу мирно отићи одавде уколико ми не дате неколико минута да се опростим са својом женом«. Полиција се нерадо сложила. Свакако ће им Васил ускоро бити на располагању колико год то они хоће.

Пар се чврсто загрлио, молили су се и певали с толико емоција да је чак и полицијски капетан био ганут. Коначно су га под оружаном пратњом одвели у полицијски комби и кренули, док је његова жена у сузама трчала за њима. Васил се окренуо и довикнуо јој неколико последњих речи пре него што ће нестати на више – много више – година. »Пренеси нашем сину да га много волим, а исто тако реци и пастору који ме пријавио«.

Екстремна издаја захтева екстремно праштање. Ако нас наши непријатељи тако сурово нападну, зар наше праштање не би требало да буде једнако тако издашно? Кад се наши непријатељи спусте толико ниско да нас издају, зар ми не бисмо требали да се попнемо још више у својој спремности да им опростимо? Исус нас је учио да је опраштање зла на наше добро. Дубока издаја може проузроковати да затворимо своје срце сопственом искуству опроштења. Ако си тврд на подручју праштања, слаб ће бити и твој осећај ослобођења од личних греха. Бити издан довољно је лоше. Али постати огорчен, пораз је који нећеш бити у стању да поднесеш. Ко ме би данас требало да понудиш изобилно опроштење?

И опрости нам дугове
наше као што смо и ми
опростили дужницима
својим.

Матеј 6:12

ЕКСТРЕМНА

Екстреман поклон

РУСИЈА: КАПЕТАН МАРКО

»Шта је то?«, совјетски капетан Марко дословно је зарезао на дечака. »Шта хоћеш?«

Дечак, тек дванаестогодишњак, с муком је прогутао свој страх док је стајао испред комунистичког полицајца. »Капетане, ви сте човек који је моје родитеље одвео у затвор. Данас је мојој мами рођендан, а ја јој увек на тај дан купим цвет.«

»С обзиром да ме је мајка учила да волим своје непријатеље и да на зло одговарам добрим, ја сам овај цвет уместо мојој донео мајци ваше деце. Молим вас, понесите га вечерас кући својој жени и реците јој да је ја волим, али и да је Христос воли.«

Капетан Марко, који је без проблема и без икаквих осећаја могао да гледа како хришћане немилосрдно туку и муче, сад је остао запањен пред толиком љубављу овог дечака. Низ лице су му падале сузе док је полако обилазио око радног стола како би узео дечака у очински загрљај. Марково срце је променио дар хришћанске љубави. Више није могао да хапси и мучи хришћане, тако да је убрзо и сам био ухапшен.

Само месец дана након дечакове посете његовој канцеларији, Марко се нашао у прљавој затворској хелији, окружен истим оним хришћанима које је раније хапсио и мучио. Плачући, испричао је својим затворским друговима о дечаку и скромном поклону од само једног цвета. Сматрао је

да је почашћен тиме што може да дели хелију с онима које је некад прогонио и нападао.

Великодушност је друга природа верника. Исус је говорио да ће други људи праве вернике препознати по љубави. И не само према онима који заузврат воле нас. Љубав према туђинцима, па чак и према непријатељима, често је најбоља примена Исусовог научавања. Сведоци наших дела, уколико нису истовремено и примаоци, остају збуњени на први поглед. Замисли само повређеног радника, хришћанина, који се моли за шефа који га је неправедно отпустио. Покушај да представиш себи ефекат који изазива слика ожалошћених родитеља који праштају пијаном возачу. Свет не разуме великодушност, али она свеједно утиче на њега. Откривамо да никад нисмо сличнији Богу него кад смо великодушни. Бог је дао свог Јединорођеног Сина како би показао своју љубав за свет и прибавио нам спасење. Шта је то што би ти данас могао да даш, а што би нечије срце могло да отвори за Божије царство?

Него, волите своје непријатеље и чините им добро.

Лука 6:35

Екстремна Екстремно мисионарство

ПАКИСТАН: САЛИМА И РАХЕЛА

»Ако обећаш да ћеш носити свој крст, биће то живот пун трња, препрека и тешкоћа«, рекла је пакистанска тинејџерка чврстим гласом. Салима, хришћанка која живи у Пакистану, земљи с већинским муслиманским становништвом, сведочила је о својој вери школској другарици Рахели, која је касније и сама прихватила Христа.

Рахелина разјарена породица оптужила је Салиму за »преобраћање муслимана«, а то је оптужба која у Пакистану може да донесе смртну казну. Тако су Салима и њен пастор били ухапшени, а њени родитељи испитивани и претучени од стране полиције. Салиму су у притвору злостављали, али није се одрекла своје вере. Заправо је у затвору певала хришћанске песме надајући се да ће привући друге људе Христу.

Рахела је побегла од куће, али ју је породица пронашла. Кад су јој дали последњу шансу да се одрекне своје вере и врати Мухамеду, одбила је. За тај »злочин« живот јој је одузела њена сопствена породица.

Салима је прошла кроз дугачак судски процес. Рахелина породица је њу оптуживала за смрт кћерке. Напослетку је оптужница одбачена, али Салимин живот никад више неће бити исти. Била је присиљена да се пресели у други део Пакистана из страха да ће је убити радикални муслимани. А ипак, трње, препреке и тешкоће нису помрачиле њену веру. У ствари, сад се припрема да ради као мисионарка. Каже: »Без обзира на то колико је висока препрека, Исус ће ти помоћи да је савладаш«.

Мисионари се често погрешно карактеришу као нека врста специјалних снага – јединствен одред у Божијој војсци вере који делује у наше име. Истина је, међутим, да је сваки верник позван да буде мисионар. Најдрагоценија Божија дела могу да се догоде управо док седимо за трпезаријским столом, док с неким пијемо кафу или разговарамо с првим комшијом. Суштина наше мисије остаје иста где год нас то мисионарење повело. Позвани смо на сведочење Христове љубави. Некима ће навешћивање вере најближим пријатељима бити подвиг херојских размера. Другима ће разноликост културалног контекста формирати мисионарско поље рада. Нису важне размере наше мисије. Оно што се заиста рачуна јесте наша мотивација. Колико далеко си ти спреман да идеш како би посведочио Христову радосну вест?

Нека твоје учествовање у вери буде делотворно, да спознаш свако добро које имамо у Христу.

Филимону 6

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ЦЕНА

ИНДИЈА: ДР П. П. ЈОБ

»Осећам се као да ми је одсечена једна рука«, рекао је др П. П. Јоб. Била је то најтежа проповед у његовом животу: сахрана сопственог сина. Глас му је био пун емоција. »Али са свиме што ми је остало наставићу да служим Христовом царству.«

Др Јоб управља радом *Гласа мученика* у Индији и често излаже опасности сопствени живот путујући и охрабрујући хришћане међу народима који немају право на слободно исповедање своје вере. Такође, проповеда на великим хришћанским скуповима у Индији тако да је видео хиљаде људи како долазе Христу.

Његов рад у домовини разљутио је радикалне Хиндусе. У јуну 1999. године, др Јоба је погодио камен који је пролетео кроз прозор његовог аутомобила и ударио га право у чело, остављајући дубоку крваву рану. Седам дана касније, његов најмлађи син, Михаел, ишао је улицом у близини медицинског факултета на којем је студирао желећи да постане лекар. Тада се »фијат«, возећи пуном брзином, забио у Михаела и одмах одвезао. Починилац тог дела никад није откривен. А Михаел је, са тешким и многобројним повредама, пао у кому, и неколико дана касније је умро.

И као што је и обећао, губитак сина није зауставио др Јоба у служби коју је вршио. Од Михаелове смрти, проповедао је на још више скупова, доводећи хиљаде људи Христу. Цена коју је др Јоб платио за своју службу била је висока: живот соп-

ственог сина. Али он није сам. Бог такође зна како је то кад изгубиш сина да би други примили спасење.

Пут пред прогоњеном црквом стрм је и може бити дугачак. Многе људе је преко две хиљаде година мотивисало управо зло оних који се противе Христовом јеванђељу. Као хришћани, морамо бити спремни да платимо цену – чак и ако се такво нешто никад не затражи од нас. То је поука коју извлачимо из Аврамовог живота. Он је био спреман да жртвује Исака – кроз којег је требао да дође благослов. Спремност да се жртвујемо ради своје оданости Христу чини нас јачима. Појам жртвовања разјашњава наше циљеве. Жртвовање доводи до чврстине нашег карактера. Оданост која нас нешто кошта мења наше породице, наше суседство и наш свет – за Христа. Схватимо колико у ствари можемо бити јаки. Иако не желимо да изгубимо то што сматрамо драгоценим – трудимо се да останемо неустрашиви у свом свакодневном ходу с Богом, упркос околностима.

Јер сада познах да се
бојиш Бога, кад ниси
пожалио сина свог,
јединца свог, мене
ради.

Постање 22:12

Екстремна побољност

Господе, начини од мене оруђе твог мира.

Тамо где је мржња, допусти да покажем
љубав;

тамо где је повреда, извињење;

где је сумња, веру;

где је незнађе, наду;

где је тама, светлост;

где је туга, радост.

Боже, допусти да не тражим толико
да будем утешен, колико да тешим;
да будем схваћен, колико да схватим,
да будем вољен, колико да волим.

Јер је давање место на ком примамо.

Праштање тамо где опростимо.

А смрт је та у којој се рађамо за вечни
живот.

Свети Франо Асишки

Екстремна

Екстреман осмех

СИБИР : ПАУЛ

Полако је падала ноћ, а совјетски полицајац је већ сатима тукао и мучио Паула. »Нећемо више да те мучимо«, рекао је, свирепо се осмехујући кад је хришћанин подигао главу и погледао га. »Уместо тога, послаћемо те у Сибир, тамо где се снег никад не топи. То је место велике патње. Ти и твоја породица ћете се добро уклопити.«

Уместо да се обесхрабри, Паул се насмешио. »Цела земља припада мом Оцу, капетане. Где год да ме пошаљете, бићу у земљи мога Оца.«

Капетан га је оштро погледао. »Узећемо ти све што имаш.«

»Требаће вам високе мердевине, капетане, јер је моје благо сабрано на небу.« На Пауловом лицу је и даље блистао осмех.

»Сасућемо ти метак међу очи«, викнуо је капетан, сад већ љут.

»Ако ми одузмете живот у овом свету, почеће мој прави живот радости и лепоте«, одговорио је Паул. »Не бојим се смрти.«

Капетан је зграбио Паула за дроњаву затворску кошуљу, привлачећи га ближе себи и врштећи му у лице: »Нећемо те убити! Држаћемо те закључаног у ћелији и никоме нећемо допустити да дође да те види!«

»Е, то већ не можете да урадите, капетане«, рекао је Паул и даље се смешећи. »Ја имам Пријатеља који може да прође кроз закључана врата и гвоздене решетке. Нико ме не може раставити од љубави Христове.«

Упркос несигурној будућности, у нешто можемо бити апсолутно сигурни: Христос ће се заједно с нама суочити с оним што долази. Било да пролазимо кроз лична искушења или јавне тешкоће, никад не идемо сами. Насупрот томе, сваки човек, сваки пријатељ, у једном тренутку ће нас изневерити. Биће етапа на животном путу кроз које наши пријатељи не могу да прођу заједно с нама – вода ће бити предубока, а неки од њих једноставно не знају да пливају. Само Исус има способност да прође кроз »гвоздене решетке« које стоје око нашег срца и да све потешкоће понесе заједно с нама. Иако се може десити да у својој мудрости одлучи да нас не ослободи ситуације у којој смо се нашли, сигурно је да ће бити с нама и водити нас кроз њу. Насмеши се знајући да имаш Пријатеља од којег те нико и ништа не може раставити – никада.

Ко ће нас раставити од
Христове љубави? Зар
невоља, или притешњеност,
или прогон, или глад, или
голоотиња, или опасност, или
мач?

Римљанима 8:35

ЕКСТРЕМНА

Екстремна жртва

ИНДОНЕЗИЈА: ПАСТОР ХЕНДРИК ПАТИВИЛ

Седели су шћућурени у соби док су споља допирали крици других хришћана које су дословно касипили. Пастор Хендрик Пативил и његова жена помагали су у вођењу индонезијског кампа за младе, тако да су се осећали одговорним за младиће и девојке који су се налазили под њиховим старањем.

До тада је камп био место на којем су сви проводили време радујући се у духовном раду и богослужењу. А онда су их напали.

Кад је руља радикалних муслимана опколила зграду у којој су се крили, пастор Пативил је изашао напоље. Одвраћајући пажњу крвожедној гомили од његове жене и младих који су се ту налазили, пастор је био нападнут док су други успели да побегну.

»Исусе, помози ми«, биле су његове последње речи.

Следећи пут кад га је жена видела, лежао је у мртвачком ковчегу. Ужасна рана прелазила је унакрсно преко његовог трупа и руку. Шокирана и испуњена гневом, госпођа Пативил је завапила Богу: »Како си могао допустити да се ово догоди? Зашто ниси заштитио мог мужа?«

Али Свети Дух је подсетио на речи њеног мужа које је изговорио само неколико дана пре напада: »Ако волиш Исуса, али мене или своју породицу волиш више, онда ниси достојна Христовог царства.« Тад јој је рекао да је спреман да умре за Христово царство.

Сећајући се ових речи, одбила је да постане огорчена. И даље ради са својом црквом у Индонезији. Савет који би дала хришћанима у слободним земљама једноставно гласи: »Тражи Бога још озбиљније како би могао да издржиш усред још веће невоље«.

Не морамо да идемо наоколо тражећи невољу. Она већ има нашу адресу. Исус је често подсећао своје ученике да су недаће део свакодневног живота. А још озбиљније тражење Бога не значи тражење већих тешкоћа у животу. Не. Корист од настојања да што дубље будемо повезани с Богом у томе је да нас боље припреми за неизбежно. Не можемо да бирамо тешкоће које ће нам се наћи на путу. Али зато можемо да изаберемо заједништво с Богом, које нас припрема за те тешкоће. Неке недаће ће значити да морамо дати свој живот ради Христа. А ипак то још увек није право жртвовање. Екстремно жртвовање мора да дође далеко пре. Да бисмо унапред развили присност с Богом морамо да жртвујемо своју себичност и то на свим нивоима. А кад смо једном све жртвовали тражећи надмоћну повезаност с Христом, тад смо већ урадили најтежи део.

Стога вас, браћо,
заклићем Божијим
милосрђем, да своја тела
принесете на живу, свету,
Богу угодну жртву, да то
буде ваше духовно служење
Богу.

Римљанима 12:1

Екстремна побожност

Екстреман бол

СУДАН: СУДАНСКИ ДЕЧАЦИ

»Реците то с нама«, викали су војници шутирајући и песницама ударајући дечаке по лицу и стомаку. »Само Аллах је бог, а Мухамед је његов пророк. Реците то!«

Четири млада суданска дечака плакала су и вриштала тражећи своје мајке, али су одбили да понове ове речи које би значиле спасење живота али и одрицање од хришћанства. Преко њихове црне коже почела је да тече јарко црвена крв, али нису одустајали од своје вере у Христа.

Неколико старијих дечака, тинејџера, с ужасом је посматрало шта се догађа. Већ су виђали како исламски ратници с мачевима у рукама убијају њихове породице у Јужном Судану. Сад су гледали како четворо њихових младих другова и рођака – најмлађи је имао само пет година – насмрт пребијају.

Војници су већ присилили сваког од старијих дечака да легне преко ужареног угљена наредивши им да понове муслимански кредо и да се придруже исламској вери. Ни један од њих није рекао ни речи, упркос стравичним боловима које су трпели.

Тог дана је у рацији отето четрнаест дечака и тринаест девојчица. Девојчице никад нису пронађене, па се верује да су највероватније продане у робље или као проститутке у Северни Судан. Дечаци су сви одреда мучени, али ни један није попустио.

Следеће ноћи су старији дечаци побегли и даље носећи на свом телу ожиљке од претходних ноћи. Ниједан се није одрекао своје вере.

Бол често игра важну улогу у Божијем плану. Нажалост, нема другог искуства које би на једнак начин могло да ухвати и задржи нашу пажњу. Физички бол настао услед дуготрајне болести или изненадне повреде привлачи свеукупну пажњу људског тела. Мозак шаље сигнале кроз нервни систем како би све одбрамбене механизме тела усмерио на извор проблема. На исти начин је тешко игнорисати емоционални бол. На пример, бол због губитка некога кога смо волели, па све до бола због немилосрдних околности као што је рак или неко друго оболење, прогон или неправда, може бити скоро једнако поражавајући. Какве год биле прилике које су довеле до бола, имамо две опције помоћу којих с њим можемо да се носимо. Можемо да одустанемо. Или можемо да растемо. Они који носе искуство бола могу бити јединствени сведоци Божије милости. Баш као што мишићи спортисте морају да трпе напор при тренингу, истезању и вежбама како би постали јачи, тако је бол наша стаза у нови раст.

А ако страда као хришћанин, нека се не стиди, него нека прослави Бога тим именом.

1. Петрова 4:16

ЕКСТРЕМНА Екстремна опозиција

РУМУНИЈА: РИЧАРД ВУРМБРАНД

»Дивим се комунистима.« Ове речи звуче чудно кад их изговори пастор који је четрнаест година провео у комунистичким затворима, али Ричард Вурмбранд је мислио сасвим озбиљно то што је рекао.

»Многи комунисти су били спремни да умру како би одбранили своју 'Утопију'. Преданији су својим идеалима него неки људи које сам срео у цркви.«

Пастор Вурмбранд је у сваком непријатељу видео потенцијалног пријатеља и хришћанина. Будући да је волео своје противнике, не само да је видео многе како долазе Христу, него је и увећао своје могућности за сведочење.

»Кад су ме назвали 'прљавим Јеврејном' и свима рекли да не читају моје књиге, људи су одмах кренули да виде шта тај 'прљави Јеврејин' има да каже«, с осмехом прича Ричард. »Радо примам све који имају неку притужбу на мене. Они други немају увек нешто посебно занимљиво што би могли рећи. Прво људе мораш изазвати да чују истину, па тек онда посведочити своја уверења. Да би тако урадио мораш схватити њихове ставове и бити у стању да с њима говориш разумно. Осим тога, морамо увек имати на уму да с људима треба разговарати у љубави.«

Речи пастора Вурмбранда нису биле само дубокоумни идеали него их је показивао и својим примером. Он и његова жена Сабина угостили су у свом дому нацистичког официра који је радио у концентрационом логору у којем је побијена цела Сабинина породица. Кад је видео њихово опроштење и љубав према њему, постао је хришћанин.

Белешка: Наведене изјаве долазе из једног од пасторових последњих интервјуа, датих уочи његове смрти у фебруару 2001.

Исус нас је учио да ће други препознати нашу веру по љубави – посебно кад се ради о односу према противницима. Начин на који се односимо према својим непријатељима једнако је важан као и начин на који се опходимо према људима који припадају заједничкој хришћанској породици. У ствари, наша реакција на критику често сведочи о нашем хришћанству више него и један други пример. Када верници овај моћан принцип хришћанске вере примењују у пракси, издвајају се од остатка света. Природан одговор на противника је да га оповргнемо или да му вратимо мило за драго. Верници, међутим, теже ка томе да схвате своје непријатеље, а не да их подривају. Стога је противљење, посматрано с оваквог становишта, добродошло као могућност за примену вере и извршавања Христове заповести.

»Чули сте да је речено: 'Воли свога ближњег, а мрзи непријатеља.' А ја вам кажем: волите своје непријатеље и молит се за оне који вас прогоне.«

Матеј 5:43-44

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО путовање

ТИТАНИК: ДР РОБЕРТ БЕЈТМАН

Др Роберт Бејтман помагао је својој свастници да уђе у чамац за спасавање. »Немој бити невозна, Ени. Ово ће ставити на пробу нашу веру. Ја морам да останем и помогнем другима. Ако се никад више не сретнемо на овој земљи, срешћемо се поново у небу.« Док се чамац полако спуштао према тамној, леденој води испод њих, Бејтман јој је додао своју мараму. »Стави то око врата, Ени. Прехладићеш се.«

Потом је др Бејтман окупио око педесет мушкараца на крми брода и рекао им да буду спремни да умру. Раније тог дана, одржао је једну једину верску службу обављену на том великом броду – службу која се завршила његовом омиљеном песмом »Ближе теби, Боже мој«.

Роберт Бејтман је у Цексонвилу, на Флориди, основао Централну градску мисију – једини духовни светионик у граду редовно пуном пијаних морнара. Звали су га »човеком који зрачи хуманошћу више него ико у Цексонвилу«. Бејтман је отишао у Енглеску како би студирао хришћански социјани рад и сад се враћао у Америку да то што је научио примени у пракси.

Међутим, касно те ноћи 14. априла 1912. године, његов брод је ударио у ледени брег. Бејтман је људе окупљене на крми брода повео у молитву Оченаша, и док је оркестар свирао »Ближе теби, Боже мој«, велики брод, Титаник, склизнуо је под таласе.

Каже се како је најсигурнији начин да на смејемо Бога да му кажемо своје планове! Кад прихватимо Христа, крећемо у највећу пустиловину у свом животу. Да би то путовање било вредно утрошеног времена, морамо се покорити његовим заповестима – заповестима капетана брода. Он управља кормилом нашег животног пута онако како нађе за сходно, пловећи кроз наше жеље и хирове према већим циљевима. Понекад, а често баш у време највећих тешкоћа, његова карта се чини прастаром и почињемо да се питамо да није можда изгубио компас. Шиљати врхови стена штрче из мрачних водених дубина. Ноћи без месечине обавијају нас својом тамом. У каквом смо само искушењу да у тим тренуцима покушамо да преуземо контролу над својим животним плановима. Ако је ишта, таква пловидба засигурно јесте опасан подухват вере. Божији науми често управљају наш живот у смеру који сами никад не бисмо изабрали. А ипак, Он је тај који зна најбоље.

Много има мисли у срцу
човечијем, али шта
Господ науми оно ће
остати.

Приче Соломунове 19:21

Екстремна Екстреман корак вере

ЕГИПАТ: ХРИШЋАНСКИ ВОЂА МЛАДИХ

»Ево плана«, рекао је млади хришћански вођа својој групи омладинаца. »У пола девет морате почети с поделом позивница за састанак на универзитету. Морате их брзо све уручити, пре него што стигне тајна полиција да пита шта то радите. Ако некоме не можете да уручите позивницу, једноставно је негде оставите. Бог ће је већ однети у праве руке.«

»Желиш да поделимо позивнице пре него што добијемо дозволу?« Групи младих забринутих мушкараца и жена окупљених око свог вође кроз главу је севнула слика како их хапси египатска полиција.

»Тачно тако! Морамо да покажемо мало вере. Ми ћемо предузети први корак, а остало је у Божијим рукама.«

У Египту се хришћанска окупљања строго надгледају и не могу се одржавати без одобрења владе. И тако је, тек нешто мало након пола девет, вођа младих хришћана назвао полицију да затражи дозволу за одржавање хришћанског скупа.

»Морате да попуните одговарајуће формуларе, а ми ћемо вас обавестити о одлуци за месец и нешто.«

»Опростите, господине, али ми смо већ почели да делимо позивнице за тај састанак«, горљиво је одговорио млади вођа.

»Зашто сте то радили пре него што сте добили дозволу? Знате да вам је потребно одобрење за такве скупове. Е па сад, будући да сте већ поделили позивнице, претпостављам да ћу овог пута морати да одобрим тај скуп.«

Код спровођења вере у дело заправо се ради о предузимању првог корака на неизвесном путу. Као што би нам рекли они који су њиме путовали, није сам чин путовања то што је тешко – »путовање без знања« је оно што нам одузима прибраност. На путовању вере нема помоћи мапе. Управљамо се звездом вођом Божијег провиђења. То је пустиловина без утабане стазе и води нас на места која је немогуће видети с главног животног пута. Овим хришћанима је требала силна вера да пошаљу позивнице за скуп за који нису били сигурни хоће ли уопште бити одобрен. Бог је одао признање њиховом кораку вере тако што их је благословио с три стотине нових обраћеника те ноћи. Јеси ли ти спреман да предузмеш корак вере?

А вера је поуздање у
оно чему се надамо,
осведочење о стварности
коју не видимо.

Јеврејима 11:1

ЕКСТРЕМНА ПОБОЖНОСТ

**Током последњег рата учили су нас да
уколико желимо да остваримо циљеве
морамо бити спремни на самопрегор...**

**Знамо да постоји само један одговор
кад отаџбина од нас захтева да узмемо
учешћа у цени за слободу – а ипак, кад
Господ Исус тражи од нас да платимо цену
евангелизације света, често у одговор
ћутимо као заливени. Не можемо да
идемо – кажемо – кошта превише...
Мисионари се непрекидно суочавају са
самопрегором.**

Нејт Сејнт, мисионар уморен мученичком
смрћу у џунглама Еквадора 1956. године.

ЕКСТРЕМНА

Екстреман декрет

ЛАОС: ХРИШЋАНИ

Злокобан црвени печат на дну странице носио је ознаку обласног комунистичког одсека тог дела Лаоса. Што се локалних хришћана тиче, оно што је писало на папиру било је још злокобније.

»Ако било која особа, племе или породица буде преварена па поверује у неку другу религију, као што је хришћанство или нека друга вера, мора да се врати у религију којој је [раније] припадала«, писало је у документу. »Забрањено је пропагирати ту религију. У супротном, њени верници ће морати да се преселе и живе на неком другом, новом подручју. Ако постоји неко село или породица која припада другој религији... чланови партијског комитета морају да сакупе статистичке податке и да направе списак тих група људи... те да га пошаљу Канцеларији фронта за изградњу. Посебно бисмо желели да знамо колико људи верује у Исуса, па самим тим и колико има хришћана у овој области.« Документ је био датиран 18. јула 1996. године и потписан са »Одбор у сталном заседању фронта за изградњу«.

У скорије време хришћани из Лаоса су били присиљавани, и то под претњом оружја, да потпишу документ у којем се одричу свог обраћења на хришћанство. Атеистичкој влади се чинило да је свака друга религија прихватљивија од обожавања Исуса Христа.

Али упркос настојањима државе, црква у Лаосу расте док хришћани одважно навешћују своју веру.

Када људске власти противрече Божијим заповестима – линија је повучена и мора бити донесена одлука. Или ћемо се покорити људима или се окренути Божијим заповестима, излажући се тако опасности од последица. Иако је мир наш коначни циљ, не можемо да мењамо редослед приоритета према људским захтевима. На пример, Влада Сједињених Америчких Држава је прогласила да је молитва у школском дворишту нелегална делатност. Међутим, што год урадили не могу да одузму молитву ђацима и студентима који желе да живе своје заједништво с Богом. Други могу да донесу одлуке о сличним или још горим верским ограничењима, али Бог увек стоји над њиховим ауторитетом будући да је само Он краљ над људским срцима. Стога можемо с поуздањем, као чином сопствене воље, одлучити да се покоримо Богу, пре него људима.

Тада Петар и остали апостоли одговореше:
»Треба се покоравати Богу пре него људима.«

Дела 5:29

ЕКСТРЕМНА

Екстреман кријумчар

КИНА: ВОЧМЕН НИ

Вочмен Ни, кинески црквени вођа, имао је на располагању само шест часова. Мораће стражара испред своје затворске ћелије да поведе у веру у Христа како би његово писмо охрабрења намењено хришћанима изван затворских зидина могло да буде испоручено.

Председавајући Маове владе био је ужасно љут због ширења хришћанства у Кини. Да би зауставили ширење тог »страног култа«, протерали су или убили све стране мисионаре, а на хиљаде Кинеза хришћана послали у затворе или у кампове на »преваспитавање кроз рад«. Али црква је и даље расла.

Кад је полиција открила да Ниева прелепа, моћна писма охрабрења некако излазе из затвора и стижу до хришћана, удвостручили су број стражара и никад више нису допустили да један стражар буде пред његовом ћелијом више од једног пута. И смелу су скратили на шест часова, надајући се да тако Ни неће имати довољно времена да га преобрати.

Ни је стражару говорио о Очевој љубави и објаснио му да је Бог спремно предао сопствено тело и крв на смрт како би он – стражар – могао да живи вечно у рају. »Комунизам те не може одвести у небо«, рекао је, »то може учинити само Христова крв.«

Пет сати касније, са сузама које су лиле низ његово лице, стражар је прихватио Христа. Још једна душа је била придобијена за Христово царство и још једно Вочменово писмо безбедно ће бити испоручено.

Ако нас хришћански мученици уче ичему онда је то да морамо користити креативну енергију како бисмо унапредили јеванђеље. Њихова генијалност, храброст, па чак и лукавство, треба да пробуде наш дух за ширење радосне вести. Иако немају сви могућност да прокријумчаре Свето писмо у забрањена подручја, ипак можемо бити вољне и спремне слуге Божијег царства. Тако се можемо, на пример, уписати на часове голфа или неки други курс који се одржава у нашој заједници како бисмо дошли до људи који још не иду у цркву. Нови начин сведочења увек са собом носи опасност од последица. Ипак бисмо без обзира на то требали да будемо спремнији да преузмемо ризик него да се задовољимо осредњошћу. Шта од свега овога описује твој јеванђеоски живот данас? Световност и осредњост? Или креативна енергичност за Христа?

За то се ја трудим,
борећи се његовом
делотворном силом, која
у мени силно делује.

Колошанима 1:29

Екстремна имовина

ПЕРУ: ПАСТОР ЗАПАТА

»У Перуу, хришћани не очекују да ће нешто добити за служење Исусу«, рекао је пастор Запата. »Очекују само да ће нешто дати.« Изван тихог планинског села, пастор Запата је својим гостима показао ред руком начињених белих крстова, од којих је сваки представљао хришћанина убијеног од стране комунистичких побуњеника.

А испред пастора Запате, унутра у малом сеоском домаћинству, лежало је тело другог пастора којег су ноћ раније убили герилци. Његово тело, покривено скромним прекривачем, било је окружено свећама и ожалошћеним члановима породице.

Напољу, на киши, чланови цркве убијеног пастора певали су песме хвале. Обућа им је била прекривена блатом. Герилци су срушили њихову цркву и спалили већину њихових кућа. А ипак су песмом славили Бога.

Ова група хришћана није више била ван опасности, јер су герилци сваког часа могли да се врате. Пастори су често били издвајани будући да су храбрили цело село да устане против марксистичке инвазије.

Пастор је своје слушаоце подсетио да нас Библија позива да тражимо Бога, а не материјалне благослове који долазе из његове руке. »Зашто човек купује кошуљу?« питао је. »Да би је користио. Зашто је Исус откупио нас плативши нас сопственом крвљу? Да би нас користио за своје царство!«

Ови сиромашни људи су били спремни да уступе себе Богу на коришћење.

Када смо прогоњени због вере, лако постане-мо превише усредсређени на губитке. Дешава се да тугујемо за бившим пријатељима који су нас одбацили због наших уверења. Могу нам недостајати пословне могућности које смо некад имали. Или плачемо над собом кад нас изоставе из, доскоро наших, друштвених кругова. Међутим, има много оних који су изгубили далеко више него што је то материјална имовина или површна познанства с људима. Ти смели верници фокусирају се на оно што остаје да буде дато у Христовој служби – не на оно што је већ изгубљено. Многи међу њима су услед верског прогона изгубили своје цркве, куће, радна места и породице. А ипак су спремни да дају још више жртвујући се ради Христа. Они схватају да је њихов земаљски губитак могућност за неку другу особу да прими спасење.

Јер, и кад човек има у изобиљу, његов живот не зависи од његове имовине.

Лука 12:15

Екстреман »страх«

ЛАОС : ЛУ

Неписано полицијско правило било је јасно: ако ухватиш Кму или неког саплеменика како прелази на хришћанство, ухвати га. Ако ухватиш некога да евангелизира твоје саплеменике, убиј га.

Након што је »Лу« био окован тако што су му ставили букагије око руку и ногу, те га срамно спровели кроз село, комунистичка полиција га је бацила у јаму. »Пустићемо те«, рекли су, »кад се једна стотина хришћана из твог села одрекне свог обраћења на хришћанство«. Али нису могли да нађу вернике спремне да окрену леђа Христу.

А онда је полицију снашла трагедија за трагедијом. Син једног официра сломио је обе ноге у несрећном случају. Други се опасно разболео. Официр који је тукао и непрекидно нападао новообраћене хришћане изненада је умро од срчаног удара.

Други званичници су у страху извадили »Луа« из јаме и пустили га да се врати кући. Након онога што се догодило њиховом вођи, државна власт је била превише уплашена да предузме било какве кораке против хришћана.

Видевши како Бог показује своју моћ, многи припадници племена Кму постали су верници. Тамо где је некад било стотину хришћана сад их је било седам стотина. Чак су послали неке да у другим селима сведоче о Исусу. И док је међу лаошанским властима владао страх, хришћани из Југоисточне Азије су свој страх победили.

Страх је један од основних људских мотивација. Он управља светским берзама и подстиче ратове. Његова снажна енергија може бити коришћена за велико зло или усмерена за велико добро. Професионалним боксерима често говоре да је страх њихов пријатељ. Чини их бољим борцима. Држи их на опрезу. Изоштрава њихову одлучност. На исти начин, Бог може користити наше страхове и начинити од нас боље борце у своју сврху. Кад год смо уплашени имамо потенцијала да учинимо немогуће. Зашто? Зато што оно што је немогуће нашим снагама постаје могуће уз Божију помоћ. Страх нас тера да оставимо сопствене способности те да се уместо тога ослонимо на Бога. На овај начин екстреман страх може водити у екстремну веру.

Господ је видело моје
и спасење моје; кога
да се бојим?

Псалом 27:1

Екстремна побожност

Екстреман драгуљ

СУДАН: ПЕТАР

На арапском се месингани окови зову *бакле*. Петар их је чувао као да се ради о светом предмету. Били су подсетници прошлости Петрове породице и његов велики благослов.

Бакле је начинио његов деда, али то није био тек занатски рад. У ствари су га његови исламски господари присилили да их носи. Петров деда је био заробљен у Јужном Судану и потом одведен у Северни, где су га купили па продали у робље.

Иако су га његови муслимански господари непрекидно изазивали и мучили, Петров деда није хтео да се придружи њиховој вери. Чврсто се држао своје вере у Христа, а његово тело је носило ожиљке његовог одбијања. Будући да није био муслиман, на њега се гледало као да не вреди више од животиње.

Мало пре него што ће умрети, скинули су му окове и он их је дао Петровом оцу. »Чланови наше породице неће заувек бити робови«, рекао је, »али никад не смемо да заборавимо.«

Касније их је Петров отац дао Петру, а овај их је понео са собом кад је умакао свом муслиманском власнику и побегао у слободу. Данас *бакле* нису више знак робовласништва него Божије победничке силе. Представљају симбол Божије руке над породицом која је деловала кроз три генерације како би их одвела у слободу.

»Никад не заборавите мој народ«, опомине Петар. »Никад немојте престати да се молите за прогоњене хришћане у Судану.«

Заборавност. Она је непријатељ број један за молитву и побожност. Јако смо брзи да понудимо молитве потпоре. Нажалост, наше добре намере ретко су довољно добре да нам помогну да спроведемо у дело преданост молитви за оне који су у потреби. Шта је то што би те могло подсетити да се молиш за оне који су прогоњени широм света? Можда би мала налепница на твој сату могла да те подсети? Сваки пут током дана кад погледаш на сат може ти дати прилику да се сетиш група људи који живе под верским прогоном. Какав год метод да изабереш како би био свеснији пропуштених прилика за молитву, следи га. То што читаш приче о екстремним верницима неће само по себи променити ништа. Молитва за екстремне вернике може да промени све – можда још данас.

Непрестано се молите.

1. Солуџанима 5:17

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА храброст

РУМУНИЈА: МЛАДА ЖЕНА

Скоро да је била поноћ кад су затворенице чуле како стижу комунистички стражари. Брзо су се окупиле око осуђенице, младе жене од двадесет две године којој је била изречена смртна казна због вере у Христа. Остале затворенице су јој дошапнуле журно »збогом«. Није било суза за младом Румунком, ни вапаја за милошћу.

Раније те вечери, затворенице су слушале причу младе жене на чијем је лицу пламтела љубав. »За мене је овај гроб улаз у небески град«, рекла им је. »Ко би могао описати лепоту тог града? Тамо се не зна за тугу. Постоји само радост и песма. Сви су обучени у чистоту. Бога можемо видети лицем у лице. Тамо постоји таква радост какву људски језик не може да искаже. Зашто бих плакала? Зашто бих била тужна?«

Била је верена и требало је ускоро да се уда, али ове ноћи, рекла им је, уместо да буде са својим земаљским вереником, састаће се са својим небеским младожењом.

Немилосрдни стражари су ушли у ћелију, а млада жена је закорачила према њима спремна да пође. Док је напуштала затворску ћелију окружена стражарима, почела је да говори апостолску Исповест вере. Неколико минута касније, док су им сузе текле низ лице, остале затворенице су чуле пуцњеве. Крвници су мислили да су тиме окончали живот младе жене, али су је у ствари само послали да живи вечно на много бољем месту.

Храброст је мост који нас носи од номиналног постојања на земљи до необјашњиве чежње за небеском будућношћу. Они који потпуно схватају поузданост постојања неба далеко лакше врше замену својих безначајних живота на земљи за вечно грађанство у небу. Храброст нам помаже да пустимо да оде све оно за шта се држимо на земљи – све оно што нас тера на чежњу да ту останемо. Треба много храбрости да се поверује у живот након смрти. На крају крајева, живот на земљи је све што стварно познајемо до оног тренутка кад ћемо умрети. Храбри смо када се препустимо у вери, поуздајући се да је Христос тај који нам је омогућио да заједно с њим пређемо у вечност. Једном кад донесемо ту чврсту одлуку, у стању смо да се са животом суочимо са сврхом, а са смрћу с храброшћу.

Јер, за мене је живот
Христос, а смрт
добитак.

Филипљанима 1:21

Екстремна побојност

**Ми се не молимо да
се отворе наше границе.
Молимо се да се небо отвори.**

Молитва прогоњене цркве у Вијетнаму

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МИСИЈА

БУТАН: ПАСТОР НОРБУ ПРОМИЛА

Пастор Норбу Промила био је задовољан службом док је проповедао једном племену у брдима Бутана. Окупљени народ чинио се посебно заинтересованим и отвореним за радосну вест. А онда је усред службе упала полиција и, надирући кроз сва врата, јурнула на подијум на којем је био Промила те га одвела на силу.

Пастор је био бачен у затвор и мучен, а власти су му наредиле да се одрекне свог позива на проповедање јеванђеља. Задобио је страшне повреде главе и, кад су га најзад пустили да оде, његово тело је било трајно оштећено. Вратио се кући где су његова жена и деца били шокирани видевши то испребијано, модро, крваво лице. Пастор је десет дана касније преминуо услед последица од задобијених повреда.

Чланови цркве коју је водио пастор Промила у том милитантном делу хиндуистичког краљевства одбили су да одустану од његове мисије. Убрзо након што је умро, састали су се и позвали добровољце који би хтели да наставе пасторов рад међу племенима. Подигло се пет руку, а једна од њих је припадала Промилиној жени. Одговорила је на Божији позив да крене у мисију док се истовремено бринула и о своје петоро деце.

Служила је верно тако да су и она и остали мисинари били сведоци обраћења многих припадника племена. Бог се бринуо за њене потребе и за потребе њене деце. Госпођа Промила се чврсто држала спознаје да ће једног дана поново видети свог мужа и бити награђена за своју верност Христу.

Оно што чинимо за Господа није само посао – то је мисија. А мисија се никад не односи на одговорности једне особе. Усредсређена је првенствено на Христа и његово царство. Стога онај који се налази на кормилу Божијег дела на одређеном месту може да оде, али мисија сама по себи никад не умире. Божије дело никад није остављено недовршено. Оно тече вечно, све до свог употпуњења. Они који су вољни да поднесу прогон због своје вере, уче нас значењу мисије. Такви схватају да постоје само две ствари које трају заувек – Божије дело и људска душа. Кад смо спремни да уложимо своје животе у те две ствари, укључени смо у мисију с вечним значајем.

Уверен у ово: Онај који је у вама започео добро дело, довршиће га до Дана Христа Исуса.

Филипљанима 1:6

Екстреман плаћеник – први део

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРУ

Евангелизатор Ендру бледо је гледао у пушку, питајући се зашто човек већ једном не пуца. Плаћени убица је постајао све фрустриранији, потом преплашен и напослетку је истрачао из собе.

Телефон је зазвонио и Ендру се нашао у разговору с човеком који је само неколико минута раније дошао да га убије.

»Муслиманске вође су ми понудиле велику награду да вас убијем«, објаснио је тобожњи плаћеник. »Возио сам се кроз цели Бангладеш како бих дошао до ваше канцеларије. Награда је била моја. Био сам спреман да пуцам, али нисам могао да померим руку. Нисам могао да повучем обарач.« Евангелизатор је славио Бога што га је заштитио.

Ендру се све то учинило помало комичним. »Па шта бих онда могао да учиним за вас – сада?«, питао је.

»Господине, ја и даље не могу да померим руку, а то је све због вас! Можете ли ми помоћи?«

Ендру се помолио одмах, преко телефона, и човек је поново био у стању да сасвим нормално користи своју руку. Запањен овим чудом, вратио се у евангелизаторову канцеларију и почео да поставља питања о том »Исусу« од којег су, изгледа, муслиманске вође биле добро уплашене.

Евангелизатор му је стрпљиво изложио радосну вест о Исусовој љубави, штавише, нудећи чај човеку који је дошао да га убије. Четрдесет пет минута касније, човек се молио да прими Исуса у своје срце. Сад се бивши плаћени убица налази на задатку уништавања ђавољих дела. До дана данашњег ради као мисионар у Бангладешу.

Покушај назовиубиства била је комедија заблуде. Да је снимљена као филм, публика би на сав глас клицала кад се главни глумац, Ендру, појави на сцени. Попут сваког правог филмског јунака, Ендру није само срушио планове својих непријатеља. Збунио их је, чак до тачке испијања чаја с новообраћеним убицом. Ништа није ишло по плану. Ђаво непрестано мора да се враћа на почетак и изнова кроји планове за наше уништење. Ендру није био жртва околности у којима се нашао, а ниси ни ти. Чак и да је био убијен, његова смрт би опет била сведочанство, па тако и твоја. За разлику од ђаволових завера и сплетки, Божији планови за твој живот не могу да буду спречени.

Знам да све можеш, и да се не може смести шта наумиш.

Јов 42:2

Екстремно навешћивање Јеванђеља

РУМУНИЈА: САБИНА ВУРМБРАНД

Сабина Вурмбранд је пружи́ла руку и уштинула свог мужа: »Ричарде«, дивље је рекла, »устај и бриши ту срамоту са Христовог лица. Пљују по њему!«

»Ако то урадим«, одговорио је Ричард Вурмбранд, нетремице гледајући своју жену, »остаћеш без мужа«.

Њене очи су урониле у његове. »Не желим кукавицу за мужа.«

Седели су на румунском националном конгресу о религији, недуго након што су комунистички војници на јуриш заузели њихову земљу. Окупљени хришћански пастори и свештеници из свих деноминација устајали су један по један и одавали почаст Стаљину и новим комунистичким вођама који су затворили на хиљаде хришћана.

Кад је Ричард устао да говори, многи су били узбуђени да виде хоће ли се тај добро познати пастор придружити њиховој ствари. Али уместо да слави комунисте, Ричард је славио Исуса Христа као једини пут спасења. »Наша прва лојалност«, рекао је окупљенима, »треба да буде према Богу, а не према комунистичким вођама«. Конгрес се уживо преносио широм Румуније, тако да је на хиљаде људи у целој земљи чуло Ричардов изазов.

Схватајући штету коју им Ричард наноси, комунисти су појурили на позорницу. Ричард је побегао кроз бочна врата, али од тад па надаље непрестано су га ловили. Након тога ће четрнаест година провести у затвору.

Већина нас вероватно никад неће доћи до те тачке да треба да се заузме за Христа пред целом нацијом. Али смо зато сви позвани да се заузмемо за њега, где год били и свакодневно. Није ствар у бројности оних који слушају наше сведочанство, него у искрености нашег става. Можда нам од онога што кажемо неће зависити живот. Али нам останак на послу може зависити од одлуке да гласно изразимо своја уверења. То може значити и губитак пријатеља, и уопште, људи који нас окружују. Може чак значити и да ће нас одбацити сопствена породица. У сваком случају, далеко је боље да истрајемо и поднесемо последице ради својих уверења, него да жалимо за њиховим приметним изостанком. Кад и где ћеш данас уграбити прилику да се заузмеш за Христа?

Тако сам... пронео Христово јеванђеље.

Римљанима 15:19

Екстремна зрелост

ЈАПАН: ИБАРАГИ КУН

Након што су сви били саслушани, проглашени кривима и осуђени на смрт, двадесет шест хришћана је спроведено на место на којем је стајало двадесет шест грубо начињених крстова. Ухапшени су скоро три месеца раније у Кјоту, у Јапану, и оптужени да следе Христа. Један од осуђеника звао се Ибараги Кун.

Видећи како је Кун млад, један званичник му је пришао, одвео га на страну и покушао да га наговори да порекне своју веру и спасе живот. Гледајући официра право у очи, Кун му је с поуздањем рекао: »Господине, било би далеко боље да и ви постанете хришћанин. Онда бисте могли заједно са мном у небо.«

Официр је избуљио очи, запрепашћен вером тог дечака. Напослетку га је Ибараги упитао: »Господине, који крст је мој?«

Збуњени званичник показао је на најмањи међу двадесет шест крстова. Млади Кун је отрчао до крста, клекнуо и загрлио га. Кад су војници почели да прикивају његове руке и ноге на крст, није јаукао од бола. Храбро је прихватио пут који је Бог спремио за њега.

Распеће двадесет шест хришћана које се догодило 23. новембра 1596. године, било је почетак жестоког прогона хришћана у Јапану. Током следећих седамдесет година милион јапанских хришћана ће бити убијено због своје вере. Многи ће загрлити сопствени крст како би следили пример Ибараги Куна, јако зрелог дванаестогодишњег дечака.

Духовна зрелост се не мери изводом из матичне књиге рођених. Хронолошке године немају никакве везе с уверењима. Духовна зрелост се пре мери дан по дан. Своју зрелост меримо према томе колико добро свакодневно примењујемо своју веру. Супротно популарном уверењу, духовна зрелост се не односи на то колико знамо о Библији. Многи људи јако добро познају Библију, али ипак остају незналице духовне зрелости. Послушност библијским заповестима знак је зрелости. Једно питање ће нам помоћи да схватимо колико добро духовно растемо. Свакодневно се морамо запитати: »Колико смо данас сличнији Исусу него што смо то били јуче?« Одговор који дамо на то питање, биће прави одраз нашег раста.

Нека те нико не
омаловажава због твоје
младости, него буди
пример верницима у
говору, у понашању,
у љубави, у вери, у
чистоти.

1. Тимотеју 4:12

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА воља

ФИЛИПИНИ: ЈЕДНА ДЕВОЈЧИЦА

»Моја хаљина«, промрмљала је девојчица. Речи су неразговорно прелазиле преко њених отечених усана. »Молим вас, дајте ми моју хаљину. Желим да је држим.«

Хришћани који су стајали око њеног кревета били су тужни. Због обимних унутрашњих повреда, лекари нису могли да учине за њу више ништа. Неколико недеља раније верни су јој купили белу хаљину како би прославили њен нови живот и чисто срце у Христу Исусу.

Њеном оцу се није допало што је његова кћерка одлучила да следи Христа. Једне ноћи, у слепом бесу и пијан, напао је своју кћерку, тукао је и шутирао, те је тако оставио да лежи на блатњавој улици да умре.

Како се није појавила у цркви, њени пријатељи, хришћани, пошли су да је траже. Нашли су је у бесвесном стању, како лежи у јарузи док је њена некад бела хаљина сад била прекривена крвљу и блатом. Однели су је код лекара, али су повреде биле превише озбиљне.

Сад је тражила своју хаљину.

»Хаљина је упропашћена«, рекли су јој пријатељи. Покушавали су да је одговоре од тога мислећи да ће јој поглед на уништену хаљину растројити душу.

Простом вером десетогодишњег детета, прошапутала је: »Молим вас, желим да покажем хаљину Исусу. Он је био вољан да

крвари за мене. Желим само да Исус зна како сам и ја била вољна да крварим за њега.«
Недуго затим девојчица је умрла.

Бог није заинтересован за наше способности. Можемо бити талентовани. Сналажљиви. Богати. Професионални, популарни и тачни. Међутим, нуђење наших различитих способности у Божијој служби није ни близу нуђењу наше расположивости. Наше способности повезане су с нама самима – видимо себе како чинимо нешто за Бога. Насупрот томе, наша расположивост повезана је само с Богом – можемо само да замишљамо како ће нас Бог употребити у својој служби. Бити Богу на располагању значи бити спреман на послушност без обзира на цену. Бог жели нашу вољност да му служимо упркос специфичним способностима које поседујемо. Али како постајемо толико вољни? И то је Божији дар. Он даје то »хоћу« – вољу или жељу да му будемо на располагању.

Јер, Бог је тај који у вама делује и да желите и да чините оно што је по његовој вољи.

Филипљанима 2:13

Екстремна Екстреман подсетник

СУДАН: ЏЕЈМС ЏЕДА

»Скупи дрва!«, зарезао је војник. Млади Џејмс Џеда је претпоставио да се војници спремају да кувају вечеру. Раније тог дана, ужаснуто је гледао како радикални муслимански војници убијају његове родитеље те браћу и сестре у Јужном Судану. Џејмса су поштедели само да га искористе као радника.

Кад се ватра добро разгорела, Џејмс је био изненађен и престрављен јер су га изненада шчепали, тако да је покушао да побегне. Али војници су били прејаки и убрзо су му везали руке и ноге.

»Добра вест за тебе, младићу«, рекао је један војник. »Пустићемо те да живиш. Али ћеш морати да нам се придружиш тако што ћеш постати муслиман.«

»Не могу да будем муслиман«, једноставно је рекао Џејмс. »Ја сам хришћанин.«

Бесни због дечакове вере, војници су га подигли и бацили у ватру. Спаковали су своју опрему и отишли с тог места, претпостављајући да ће Џејмс умрети.

Али младић није умро. Успео је да се откопља из ватре и нађе помоћ.

Лекари су били у стању да му спасу живот, али Џејмс ће заувек носити подсетнике на тај дан. На његовом телу се виде места где је пресађивана кожа, видљив је и низ ожиљака, а једна рука је делимично унакажена опекотинама. Ти ожиљци ће у небу бити знак почести, подсетници на дан кад је Џејмс Џеда одбио да окрене леђа Исусу.

Многи људи просто вапе за сувенирима и успоменама. Човек једва да је у стању да прође поред низа продавница сувенира на аеродрому или железничкој станици а да не подлегне искушењу да купи тренутак сећања на доживљај с тог путовања. Али шта је то што имамо што би нас подсећало на најзначајније животно искуство – на нашу преданост Христу? Неки ће погледати свој рачун у банци и сетиће се унапређења које су одбили јер нису били вољни да доводе у питање своја морална стајалишта. Другима ће се при погледу на школску учионицу вратити у сећање место на којем су научили како изгледа бити прогоњен. Трећи ће погледати надгробни споменик неког верника и то ће их подсетити на значење преданости. Ови «сувенири» су бесконачно значајни подсетници цене вере у Исуса Христа.

Захваљујем своме Богу
кад год вас се сетим.

Филипљанима 1:3

Екстремна побожност

Имала сам јасан физички осећај да се моле за мене. Чак и кад ништа нисам знала и кад уопште нисам примала писма. Осећала сам топлоту као да седим поред ватре. Понекад се ово догађало у казним ћелијама које су посебно ледене. Било је као да чујем некога како се моли за мене и мисли на мене. То ми је била велика подршка. Тешко је то објаснити... осећала сам и знала да нисам заборављена. То ми је било довољно да издржим и у најтежим тренуцима.

Ирина Ратушинскаја – хришћанка, песникиња, која је била у затвору у бившем Совјетском Савезу све до 1987. године.

ЕКСТРЕМНА НЕПРАВДА

РУМУНИЈА: ПАСТОР ФЛОРЕСКУ

Пастор Флореску није више могао да гледа како комунисти туку његовог сина. И сам је већ био пребијен, а није спавао две недеље од страха да ће га напасти изгладнели пацови које су комунисти утерали у његову затворску ћелију. Румунска полиција је тражила од Флореску да ода друге чланове његове илегалне цркве, како би и они били ухваћени.

Будући да премлаћивање и мучење није деловало, комунисти су довели Флореску овог сина Александра, којем је било тек четрнаест година, и почели су да туку дечака. Док је Флореску гледао, они су немилосрдно наносили ударце по телу његовог сина, говорећи пастору да ће му дете пребити на смрт уколико им не каже где се налазе други верници.

Конечно, већ напола ван себе, Флореску је завапио да престану.

»Александре, морам да им кажем то што желе!« довикнуо је свом сину. »Не могу више да поднесем да те туку.«

Тела пуног модрица, с крвљу која је текла из његовог носа и уста, Александар је погледао свог оца право у очи. »Оче, немој ми учинити ту неправду да имам издајника за родитеља. Буди јак! Ако ме убију, умрећу с именом 'Исус' на уснама.«

Дечакова храброст толико је разбеснела комунисте да су га наочиглед његовог оца тукли све док није умро. Не само да је лично остао постојан у својој вери, него је помогао свом оцу да учини исто.

Има ли правде на овом свету? Када читамо о ужасним зверствима почињеним над недужнима, не можемо а да се не запитамо. Лако можемо да посрнемо у вери кад чујемо за окрутна страдања од злочиначке руке. Једнако тако можемо да се обесхрабримо кад чезнемо за мелемом милосрђа које изгледа као да никад неће доћи. Има ли правде на овом свету? Као одговор на тај вапај, Библија нас учи принципу »да, али не још«. Тачно је – неки злочинци се брзо суоче с правдом, овде и сада. Међутим, Божија моћна рука коначног суда тек треба да се спусти на земљу. То се чува за крај времена. Помало смо се уморили од чекања, али Он остаје одлучан у својој намери.

Неће му досадити, нити ће се уморити, докле не постави суд на земљи.

Исаија 42:4

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ ОДГОВОРИ

КУБА: ТОМ ВАЈТ

Кад су му на главу ставили црну капуљачу, Том Вајт није знао хоће ли поново видети светлост. »Куда ме водите?«, питао је кубанске стражаре. Одговор није добио.

Том је већ седам година тајно достављао хришћанску литературу на Кубу. Он и још једна група избацивали су из авиона јеванђеоске трактате у океан око комунистичког острва. Али никада, ни од једног хришћанина с Кубе, нису чули да је тај материјал стигао.

»Молим те, Боже«, молио се Том, »дај нам неку потврду да наш рад помаже«.

Сада, шест недеља касније, водили су га пред кубанског обавештајног официра, капетана Сантоса. Њихов авион се срушио на Куби, тако да су Том и пилот Мел Бејли били заробљени и оптужени да угрожавају стабилност нације.

»Наши људи су пронашли на хиљаде овога на плажама и у пољима!«, викао је капетан Сантос држећи у руци један од пакетића који је годинама раније био бачен у море.

Том је покушавао да се не насмеје. »Хвала ти, Господе«, молио се, »што си одговорио на моју молитву. Хвала ти што наш рад није био узалудан.«

Одговор на Томову молитву био је скуп. Провео је двадесет један месец у кубанском затвору. Али зато је у Кастровом затвору

упознао много чланова цркве и сазнао да, чак и под Кастром, Христово тело расте. Бог је одговорио на његову молитву.

Знају ли верници шта значи примити скуп одговор на молитву? Ако желимо да Бог одговори на наше молитве, морамо бити спремни да примимо одговоре под било којим околностима. Скуп одговор на молитву онај је који и нас лично укључује у процес. Ми уистину нудимо Богу своје молитве, али да ли нудимо и своје животе уколико је потребно? Често се молимо за оне који страдају под угњетавањем. Али шта ако примимо позив да пођемо тамо и помогнемо у подели хране, и уопште, у достављању помоћи кроз могућност мисијског рада преко наше цркве? Ако тражимо од Бога да нам помогне у време потребе, морамо се онда и сами одазвати кад Он тражи од нас да узмемо учешћа у решењу. Постоји ли проблем у вези којег си се молио а још увек ниси примио јасан одговор? Је ли могуће да Бог чека на твоју спремност да будеш део решења?

Били смо толико пуни љубави
према вама да смо били
вољни да вам предамо не
само Божије јеванђеље него
и своје животе, јер сте нам
постали драги.

1. Солуђанима 2:8

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СВЕДОЧЕЊЕ

АМОРЕЈА: СЕДАМ ЗАТВОРЕНИКА

Седам година су радикалне муслиманске вође покушавале да убеду »невернике« да пређу на ислам. Али хришћани, затворени у свирепој тами казнионице, нису хтели да се преобрате.

»Мухамед је највећи пророк«, покушавали су да објасне хришћанима. »Живео је у скорије време од Христа и био Аллахов последњи пророк.«

Хришћани су пажљиво слушали, а онда одговорили: »У вашем сопственом правном систему, питање легитимности неког догађаја одређено је бројем сведока. Исус Христос је имао сведоке о свом доласку од Мојсија па све до Јована Крститеља; а Мухамед је једино сведочио сам за себе.«

Збуњени, имами су покушали с другачијим приступом.

»Ислам је поуздано Божије одређење, јер је наше царство далеко веће од земаља у којима владају хришћани«, рекли су уз самозадовољан смешак.

»Да је то истина«, одговорили су хришћани, »онда би идоли које су обожавали у Египту, Грчкој и Риму били уистину права вера, јер су у једном периоду њихови владари имали највећа царства. Очигледно је да ваше победе, моћ и богатство не доказују истинитост ваше вере. Ми знамо да Бог каткад хришћанима даје победу, а понекад их препушта мучењу и патњи.«

Године 845. муслимани из околине блискоисточног града Амореје коначно су одустали од покушаја да преобрате ове људе и да виде хришћане како следе Мухамеда. Свој седморици су одсечене главе, а њихова тела бачена у реку Еуфрат.

Исус нам је наложио да будемо његови сведоци, а не да имамо све одговоре. Најмоћније две речи које можеш рећи невернику јесу: »Не знам«. Свакако је могуће да ћеш на многа питања и сумње неверних имати неке одговоре, можда чак и оне праве. Међутим, како ће ти показати искуство, увек ће бити покушаја да се оповргну твоје информације. Стога, ако икад доћеш до тачке у свом сведочењу кад не знаш »одговор« – реци то. Потом се усредсредди на једну једину ствар за коју поуздано знаш да не може бити оспорена – сопствено сведочанство. Твоје искуство са Исусом Христом и све оно што је учинио у твом животу, непобитно је. Само ти си стручњак по том питању. Ефикасно сведочење јесте једноставно причање сопствене приче другима.

И бићете моји сведоци
у Јерусалиму, у целој
Јудеји и Самарији, и
све до краја земље.

Дела 1:8

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО уверење

ИНДОНЕЗИЈА: ПЕТРУС

У недавном интервјуу, индонезијски хришћанин Петрус дао је ову запањујућу изјаву: »Иако има много угњетавања, није тешко бити хришћанин, зато што имамо Исуса«. Иако се ова изјава већини нас чини очигледном, за Петруса је слеђење Христа захтевало велико жртвовање.

Побеснела, радикална група муслимана окружила је црквену зграду, ломећи прозоре и скандирајући уз поруке мржње према хришћанима. Петрусов отац, пастор те цркве, био је унутра заједно с Петрусовом мајком, сестром, рођаком и једним црквеним радником. Отац је покушао да умири руљу, али нису хтели да оду. Вратио се назад у цркву како би се молио, тражећи од Бога заштиту и помоћ.

Томила, жедна крви, запалила је зграду, вриштећи и добацујући милитантне пароле док су чекали напољу како би напали свакога ко покуша да изађе. Индонезијска полиција је била превише уплашена да би била у стању да предузме неке кораке. Војска није била на располагању. Тако је спаљена још једна црква у народу у којем је у последњих десет година спаљено више од пет стотина цркава.

Кад је неколико сати касније Петрус стигао на поприште, од цркве и црквеног особља остао је само прах и пепео. Тела његових вољених изгорела су тако да их је било скоро немогуће препознати.

Касније су се владини званичници извирили Петрусу, али су га опоменули да не тражи освету. Међутим, Петрусова жеља и

није подразумевала освету, него љубав. Он жели да види муслимане из своје земље придобијене за Христово царство.

Прогон је често последње бојиште у рату између природеног нагона и духовног уверења. Нагон је усмерен према самоодржању, док се уверење налази изнад наших сопствених интереса. Нагон нам говори да се осветимо починиоцима. Уверење нас подсећа на духовне потребе оних који нас прогоне. Већини нас, након што видимо наше вољене убијене због своје вере, нагонски постаје тешко да узмемо удела у Петрусовом уверењу. Међутим, њему је, једина преостала могућност, да не следи Христа, била неподношљива. Како би могао да га не следи? Петрусова прича доказује да је могуће да уверења надјачају нагон. Али ово се догађа само кад се наше природене тежње потпуно промене у сили Христове љубави – победе усред бојишта прогона.

Јер вам наше јеванђеље није дошло само с речима, него и са силом и са Светим Духом и са дубоким уверењем.

1. Солуњанима 1:5

Екстремна Екстреман плаћеник – други део

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРУ

Муслимански вођа је био шокиран кад је видео Ендруа, хришћанског евангелизатора, како седи у његовој дневној соби, са његовом породицом, и заједно ручају!

Био је шокиран јер је у скорашње време понудио велику награду ономе ко тог хришћанина убије. Сад је Ендру седео у његовој кући и сведочио Исуса његовој породици. »Шта се то овде дешава?«, повикао је. »Шта тај човек, неверник, Аллахов непријатељ, ради у **мојој** кући?«

Његова снаха је почела: »Ја сам га позвала јер је он, његов Исус, излечио твог сина – мога мужа.« Наставила је да прича, док су речи ужурбано текле преко њених усана. »Био је болестан осамнаест година, али је данас овај хришћанин, Ендру, дошао и молио се за њега. Положио је руке на њега и сад је добро. Исус га је излечио!«

Човек је видео колико је његов син узбуђен док је причао о томе како је осетио да болест напушта његово тело. Ово је био први пут, након много месеци, да је његов син устао из кревета. Први пут у осамнаест година није осећао бол.

Човеков бес је био замењен осећајем олакшања и среће. Није тог дана одлучио да прихвати Христа, али је постао савезник хришћана у том подручју и многима помогао да избегну затвор и прогон. Човек који је једном издао потерницу за Ендромом, сад га је дочекивао раширених руку.

Хришћанство је искуство типа »увери се сам«. Кад је отац, муслиман, ушао у своју кућу, Ендру није држао чувену проповед у три тачке о троједином Богу. Није грдио његову жену и децу што су раније веровали у Аллаха. Једноставно су заједно јели, након што се молио с муслиманском породицом. Иза себе је имао празну болесничку постељу као доказ да је Бог стваран. На исти начин морамо запамтити да је Божија истина очигледна – доказ самој себи. Ако говоримо и чинимо оно што је исправно, притисак није на нама као гласницима. А праву ствар чинимо сваки пут кад навешћујемо јеванђеље другима. Исус је тај који ће себи привући њихова срца. Само морамо допустити да очигледност Христове стварности говори сама за себе.

А ја – кад будем
подигнут са земље –
све ћу људе привући
к себи.

Јован 12:32

ЕКСТРЕМНА ИСТИНА

РУМУНИЈА: ПАСТОР КОЧАНГА

»Зар се не бојиш онога што ћемо ти учинити?«, питао је комунистички пуковник, с призвуком неке врсте комбинације ругања и изазивања у гласу.

Млади пастор Кочанга, који је у свом животу одржао само једну проповед, стајао је пред пуковником знајући да тај човек држи у својим рукама сву власт над његовим животом и смрћу. Одговорио је с поштовањем у гласу, али ипак ватрено.

»Господине, истина се никад не боји. Претпоставимо да ваша влада жели да обеси све математичаре. Колико ће после тога бити два плус два? Да, два плус два ће и даље бити четири.«

»Ми имамо истину, једнако верну као што је математичка једначина. Имамо истину да постоји Бог и да је Он наш вољени Отац. Имамо и истину да је Исус Спаситељ света и да жели да спасе свакога, чак и вас. Имамо истину да постоји Свети Дух који оспособљава човека и даје му светло. И имамо истину да постоји прелепи рај.«

»Какве год бичеве и инструменте за мучење ви имали, све ово ће и даље бити тако. Два плус два увек је четири.«

Кочанга је био претучен тако да га скоро нико није могао препознати и после тога више никад није виђен. Иако његови сапатници у затвору скоро да нису могли препознати његово унакажено и крваво лице, у небу је био тренутно препознат и срдечно дочекан.

»Реци истину.« Деца јако рано науче ову заповест, а ипак је њена мудрост безвремена. Ако се вратимо на просту спознају онога што поуздано знамо да јесте истина, увек ћемо имати шта да кажемо кад смо позвани на сведочење Христа. Много људи често сматра да није довољно квалификовано да сведочи за Христа, говорећи како им недостаје »обука«. Плашимо се да ће нам неко поставити теолошко питање на које нећемо знати да одговоримо. Међутим, исповедање Христа не захтева факултетску оцену из апологетике. Једноставно реци истину о ономе што знаш – баш као и они који су искусили угњетавање због вере. Сведочење Христа лакше је него што изгледа. Морамо се вратити на начело које смо научили у детињству. Примили смо заповест да обзнанимо Исуса Христа – да кажемо истину.

Ко год мене призна пред људима, признаћу и ја њега пред својим Оцем, који је на небесима.

Матеј 10:32

Екстремна побољност

Све док човек не дође у ситуацију да се његовој вери противе и нападају је, он не почиње да мисли о томе шта та вера подразумева. Једнако тако, све док се црква не суочи с истом том опасном јереси, не почиње да схвата богатство и чудо правоверја. За хришћанство је карактеристично да има непресушно богатство које увек може произвести још богатства како би изашло у сусрет било којој ситуацији.

Вилијам Баркли – Библија за свакодневно проучавање

Екстремна Још о екстремном мисионарству

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Док је воз напуштао станицу, хришћани који су стајали на перону откопчасти су своје капуте и извадили на стотине јеванђеоских трактата, брзо их, у прегрштима, убацујући кроз отворене прозоре вагона руским трупима које су биле унутра.

Руски војници, неки међу њима нису били старији од шеснаест година, смејали су се и звиждали, посебно привлачним младим женама које су убацивале летке кроз прозор. Хватали су те летке питајући се шта је то убачено у војни воз. Кад је политички комесар ушао у вагон, војници су брзо потрпали трактате у џепове. Ускоро ће прочитати необичну брошуру и дознати више о том »Цару«.

А тамо на перону, окупљени хришћани нервозно су се смејали. Кад је полиција једног од њих одвела у страну, спремно је откопчао капут јер унутра више није било ничега. Сви трактати које је донео на румунску железничку станицу сад су били у возу, на путу према срцу комунистичке Русије.

Евангелизација путем убацивања трактата у вагоне воза била је само једна од метода којој је Ричард поучавао младе из своје цркве како би Русе придобили за Христа. Ти »савезници« су крали сво богатство његове земље, убијали многе припаднике његовог народа, али Ричард је ипак војницима указао добродошлицу. У сваком од њих је видео мисијско поље рада и тражио прилику да пожање душу.

Мисија није толико место колико је, у ствари, став – нечији приступ животу. Мисионар је онај који просто оваплоти ову одлучност, на њу се усредсреди и одражава је у свакодневном животу. Ричард Вурмбранд је био човек у мисији, а његова ватреност раширила се на мноштво младих који су препознали његову сврсисходност. У том смислу сви ми смо мисионари – Христови амбасадори – где год да служимо. Бити у мисији значи да си увек у стању приправности за нову прилику да унапредиш Божије царство. Покрај апарата за кафу на послу. У продавници. У градском превозу. У школи. Свакидашњи свет твоје је мисијско поље рада, ако имаш намеру да унапредиш Божије царство.

Проповедај Реч, спреман
и у време и у невреме.

2. Тимотеју 4:2

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ЗАВЕШТАЊЕ

ИНДОНЕЗИЈА: СТАНЛИ

Кад је Станли сишао с брода на удаљеном индијском острву, тачно је осетио духовни мрак. Људи су овде практиковали неку врсту комбинације врачања и ислама. А Станли је тек изашао из библијске школе, спреман за рад на који га је Бог позвао – да придобије људе с овог острва за Христа.

Станли је храбро проповедао, позивајући народ да се обрати Христу, а онда да спале све своје идоле и реликвије које су користили у старом животу. Један муслиман је спалио свог идола, али унутар њега се налазио свитак из Кур'ана. Кад су радикални муслимани чули за спаљивање Кур'ана, пријавили су Станлија обласним званичницима. Станли је истог часа био ухапшен.

Иако је био ужасно претучен и лежао у коми, његов ментор из библијске школе, пастор Сиви, дошао је да га види и био сведок сузама које су текле низ његово лице. Недуго затим, Станли је умро од повреда.

Али ни смрт није могла да оконча Станлијеву службу. Кад је прича о њему стигла до његовог родног села, једанаест муслимана је прихватило Христа за Спаситеља. Педесет двоје из тог села одлучило је да и сами пођу у библијску школу, од којих је седморо тражило да их пошаљу као мисионаре баш у оно село у којем је Станли умро.

Надајући се да ће угасити ватру јеванђеља, сеоске власти су убиле Станлија. Али чак и усред њиховог насиља, Божија рука је била на делу. Данас пламен јеванђеља радосно гори у том селу.

»Остави светло упаљено.« То би се требали трудити да ураде сви они који следе Христа кад овај свет оставе иза себе. Предан хришћанин оставља светло упаљено за свет који је изгубљен у мраку. То се зове оставити завештање. Чини се да често слушамо о познатим људима који су иза себе оставили наслеђе у филму, спорту или нечему другом. Међутим, иако су животи многих светих хришћана угашени у анонимности, њихово верно светло и даље радосно гори широм света. Њихова завештана вера, интегритет, нада и љубав не могу бити угашени смрћу. У ствари, смрт чак може да подстакне пламен. Такву заоставштину често настављају да подражавају они који су остали.

Ви сте светлост света.
Не може се сакрити град
који лежи на гори.

Матеј 5:14

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА породица

ИНДОНЕЗИЈА: СТАНЛИЈЕВА МАЈКА

Тој жени је требало још само месец дана до завршетка библијске школе коју је похађала заједно са својом кћерком. Била је то иста она библијска школа у коју је ишао њен син, Станли, пре него што је отишао на друго индонезијско острво као мисионар. Станли је био убијен јер је проносио јеванђеље, али је његово сведочанство подстакло многе друге да пођу у библијску школу и прихвате Божији позив да шире његову љубав.

Кад заврше своју обуку, жена и кћерка су планирале да оду управо у оно село у којем је Станли умро. Мајка се надала шанси да ће моћи да покаже Христову љубав, чак и оном човеку који је њеног сина тукао до смрти. Један посетилац библијске школе који је чуо за њене намере био је јако изненађен. »Зар се не бојиш да ћеш умрети?«, питао је.

Жена је изгледала збуњена таквим питањем, као да је то нешто о чему никад раније није размишљала. »Зашто бих се плашила да ћу умрети?«, једноставно је одговорила.

Њена вера у Божију доброту била је потпуна. Ако Он одлучи да је употреби у селу у којем је умро њен син, нека буде тако. А ако допусти да тамо умре, прихватиће и ту одлуку. Смрт ће је одвести њеном Господу којег је толико волела. Тако смрт за њу није била ни препрека ни казна, него више као улаз у вечно Божије присуство.

Суочавање са смрћу може да нас подсети на период кад смо као деца стајали на ивици језера. Чврсто грлимо сопствена рамена урањајући их у тело и дрхтуљимо од ишчекивања непознатог. Хоће ли болети? Хоћу ли успети? Не желимо да будемо први који ће скочити – не са свим тим неизвесностима. Срећом, не морамо. Прошлост је пуна чланова породице који су прешли границу између живота и смрти. То су свети који су умрли с пуним поуздањем у своје одредиште. Исус Христос је, у ствари, био тамо где нико други никада није – до смрти и назад. Христос, глава наше хришћанске породице, однео је ужасавање од смрти и заменио га поуздањем. Пази на позив који долази. Вода је одлична.

Смрти, где ти је
победа? Смрти, где ти
је жалац?

1. Коринћанима 15:55

ЕКСТРЕМНА

Екстремне стране

РУСИЈА: ЛИЦЕМЕРИ

Певали су црквене песме, кад су војници упали с пушкама. Служба је прекинута док су руски војници кренули на вернике с бесом у очима.

»Шта то радите овде?«, викали су. »Обо-жавате вашег замишљеног Бога?« Чланови цркве су се шћућурили на клупама, питајући се има ли напољу још војника и још пушака.

»Сви који су верни Богу, нека се помере на десну страну цркве«, рекао је један војник, лица изобличеног од мржње. »Бићете убијени због своје вере. А ви који желите да одете кући и останете живи, станите на леву страну. Морате да одлучите хоћете ли живети или умрети. Они који су верни том 'Богу' умреће. Они који га се одрекну могу слободно да иду.«

Десет минута раније сви су једнако певали песме слављења. Међутим, сад су били суочени с питањем живота и смрти. Неки су стали на леву страну, изгледајући тужно или скрушено, машући онима на десној страни. Неки су стали на десну страну, затворених очију у последњим минутима молитве.

»Ви са леве стране, можете да идете«, рекао је један војник неколико тренутака касније. Људи су излетели напоље, бацивши последњи поглед на оне који ће ускоро бити мртви.

Кад су остали само они са десне стране, војници су спустили оружје. »И ми смо хришћани«, рекли су, »али желимо бого-служење без лицемера.«

Одлучујући тренуци долазе кад их најмање очекујемо и за њих је немогуће припремити се. Морамо да их доживимо »тако како јек« и да учимо из последица. Одлучујући тренутак је свака ситуација која укључује питање карактера. Такав тренутак може бити сложен, као што је прекид црквене службе кад почи-ниоци захтевају да се дефинитивно одлучимо за једну веру или другу. Или може бити јед-ноставан као што је доношење одлуке хоћемо ли, или не, напустити гледање увредљивог филма. Та реакција на одлучујући тренутак ставиће нас или на страну сличних Христу или на страну онога што је упитно. Били спремни или не, са својим карактером се сусрећемо лицем у лице онда кад изаберемо страну.

Ко није са мном -
против мене је. И ко
са мном не скупља -
расипа.

Матеј 12:30

Екстремна Још о екстремној молитви

БОХЕМИЈА (ЧЕШКА) : ЈАН ХУС

»Благодатни Христе«, писао је Јан Хус док је чекао на погубљење, »дај нам дух храбрости, како бисмо могли бити спремни. А ако је тело слабо, нека твоја милост иде пред њим, јер без тебе не можемо учинити ништа, и изнад свега, без тебе нисмо у стању да се суочимо с окрутном смрћу. Дај нам храбро срце и чисту веру, чврсту наду и савршену љубав, како бисмо могли свој живот да дамо за тебе у свој стрпљивости и радости. Амин.«

Хус је позивао на реформу цркве петнаестог века, изазивајући свештенике који су продавали разрешење (право на грех без последица), и тражио повратак библијским стандардима праведности. Била му је обећана краљева заштита како би изнео своју одбрану. Али сада је седео у тамници, чекајући смрт, и вапио Богу.

Шестог јула 1415. године Хуса су свукли и ланцима привезали за ломачу. Док је ватра око њега горела, Хус се молио: »Господе Исусе Христе, ради јеванђеља и проповедања Речи, са стрпљењем и понизношћу, предајем се овој ужасној, срамној и свирепој смрти.«

Док се пламен дизао око њега, Хус је последњим дахом завапио: »Христе, Сине живог Бога, смилуј ми се«.

Хусово сведочење било је пресудно за окончање праксе продаје разрешења, утичући на хришћане да се врате библијском научавању.

Молитва. То што доноси највише, ми често чинимо најмање. Молитва је наша прва одбрана у духовном рату, а ипак је често последње средство којем прибегавамо. Они који су прогоњени због своје вере уче нас приоритету молитве. Њихове последње изговорене речи нису борбене. Нити је њихов коначни поступак на земљи супротстављање. Уместо тога, њихов последњи дах је молитва која збуњује њихове оптуживаче, а другима убедљиво говори о одлучности њихове вере. Историја је показала да молитва прогоњених, умирућих светих, може утицати на друге да приме јеванђеље можда и више него да су ови остали живи. Кад наиђу животне тешкоће, а »пламен« око тебе постаје све врелији, окрећеш ли се молитви? Виде ли те други као особу чија је прва и последња одбрана разговор с небеским Оцем?

Много може делотворна
молитва праведника.

Јаковљева 5:16

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНО ОХРАБРЕЊЕ

ВИЈЕТНАМ: ПАСТОР ГЈЕН ЛАП МА

Кад су комунисти преузели власт у Вијетнаму, пастор Гјен Лап Ма одбио је да се одрекне Цркве хришћанске мисионарске алијансе у Кан Тау. За овај «злочин», он и цела његова породица стављени су у кућни притвор у мало забачено село, без могућности путовања или примања поште првих дванаест година.

Напоследку, кад су власти умањиле ограничења о пријему поште, пастор Лап Ма је с узбуђењем чекао да види писма како стижу у његов дом. *Глас мученика* објавио је пасторову причу и његову адресу. Студенти, домаћице, пастори и пословни људи писали су писма охрабрења пастору и његовој породици. Вијетнамска полиција била је шокирана кад је Лап Ма примио више од три хиљаде писама из целог света.

»Свако писмо сам прочитао плачући и молећи се«, рекао је пастор Лап Ма. »Дословно гутам свако писмо и размишљам над сваким библијским стихом наведеним у њима. Онда те речи охрабрења преведем на вијетнамски језик и пренесем својој породици. Радосни смо и охрабрени порукама у тим писмима.«

»Бог нас је оснажио и помогао нам«, наставља пастор. »Тако је наша нада у њему, а наше очи гледају на Исуса. Следимо га да поднесемо крст, презирући његову срамоту све до смрти. Све док живимо, Бог нас користи да утеши друге хришћане који страдају.« Писма су охрабрила њих као што и они с радошћу охрабрују друге вернике.

Охрабрење је неопходно гориво за хришћанску трку. Без охрабрења, као ни тркач без воде, нико не би могао дуго да издржи често исцрпљујуће животно путовање. А док идемо тим путем, схватамо да је охрабрење двосмерна улица. Храбримо друге и заузврат примамо исто од других верника, чак и од самог Бога. Мало охрабрења досеже далеко у снажењу уморних и мотивисању оних чија је вера клонула. Често откривамо да нам духовно охрабрење које примамо из молитве људи око нас даје снагу да наставимо даље. У неким случајевима то значи још дванаест година затвора због вере. У оним другим, може значити тек снагу да издржимо још један дан.

Чезнем да вас видим и да вам дам неки духовни дар за ваше учвршћење, то јест да се међусобно ободримо заједничком вером, и вашом и мојом.

Римљанима 1:11-12

Екстремна побожност

Ако ниси вољан да умреш ради онога што се налази у Библији, онда не треба ни да дајеш новац за Библије.

Јер ако га даш, ми ћемо прокријумчарити још Библија.

А ако то урадимо, биће још више мученика.

Пастор Ричар Вурмбранд – оснивач *Гласа мученика*

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНО МАЈЧИНСТВО

ЕНГЛЕСКА: СУЗАН ВЕСЛИ

Десеторо од Сузаниних деветнаесторо деце умрло је пре него што су навршили две године, а једна од њених кћерки била је деформисана. Сузан је ипак у свом дневнику записала да је сва њена патња служила за »унапређење мог духовног и вечног добра. Слава нека је теби, Господе«.

Њен отац је одбио да се повинује новом закону који је обавезивао све свештенике Англиканске цркве да буду изнова рукоположени у складу с литургијом новог *Молитвеника*, који је ступио на снагу 1662. године. Они који су одбили да се повинују новој литургији били су означени као »*нонконформисти*« и велик број њих је бачен у затвор где су многи умрли због својих уверења.

Њен муж је остао у Англиканској цркви, али будући да није био посебно популаран, парохијани су чинили све да му отежају живот. Као да ово није било довољно, ухапшен је и затворен због дугова, тако да је током тог периода Сузан подносила ужасно сиромаштво. Чак је један лопов одсекао виме њиховој крави како не би имала млека за децу.

Једног дана је ватра захватила кров њихове куће. Цела породица је успела да побегне, али је шестогодишњи Џон био спасен у последњи час, тако што је неко прислонио мердевине до прозора собе на спрату у којој се дечак налазио. Тај син, Џон Весли, одрастао је и постао оснивач методистичке деноминације. Њен други син, Чарлс Весли написао је, између осталих, чувену хришћанску божићну песму »Чујте анђеле гласнике како певају«.

Сузан Весли то каже једноставно овако: »Вера није ништа друго до вршење Божије воље, а не наше сопствене. Рај или пакао зависи само од тога.«

»Исти је отац.« »Пљунута је бака.« Очи, уши, коса, руке или неке друге генетске црте могу да нас повежу с члановима породице чак и кроз много генерација. Једнако тако су повезани и чланови Божије породице. Као хришћани, повезани смо кроз различите карактеристике као што су љубав, нада, радост и мир – а све нам то долази непосредно из нашег небеског наслеђа. Чак и ако немамо биолошке родитеље или баку и деду, као што се десило породици Весли која нам је пренела хришћанску веру, Бог нам даје духовну породицу да нас одгаја и воли. Ко је твој духовни отац или мајка – да ли неко ко те је учио о Христу? Ко ме би ти могао да будеш духовни брат?

Сећам се твоје нелицемерне вере, која је најпре пребивала у твојој баки Лоиди и у твојој мајци Евници, а уверен сам да је сада и у теби.

2. Тимотеју 1:5

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ТОПЛОТА

РУСИЈА: НАЂЕЖДА СЛОБОДА

Нађежда Слобода једва да је била у стању да задржи своје одушевљење. Управо је сазнала за Исуса Христа слушајући једну радио емисију из Европе. Као прва хришћанка у свом селу у Русији, очајнички је желела да исприча свим својим пријатељима о Богу који је чудесно променио њено срце. Али знала је да су обласне власти строго забраниле било какав разговор о Богу или о хришћанству.

Но Нађежда никако није могла да суздржи свој жар, тако да је ускоро рођена црква. Како полиција није била у стању да заустави раст цркве чак ни уз блокирање путева, ухапсили су Нађежду и осудили је на четири године затвора. Њено петоро деце на силу је одведено у један атеистички интернат, што је Нађежди причињавало посебан бол. Али осећала се ближе Богу него икад раније и остала истрајна у сведочењу Христа чак и другим затвореницама.

С обзиром на то да је одбила да престане да говори о Христу, власти су је на два месеца ствиле у самицу – одвојену ћелију у којој није било ни грејања. Све се догађало усред зиме, а Нађежди није било дозвољено да има икакву простирку или покривач. Била је приморана да спава на хладном бетонском поду. Након што је враћена у заједничку ћелију, остале затворенице су је питале како је издржала све то што јој се догађало. Одговорила је: »Заспала бих на хладном бетонском поду

поуздајући се у Бога, и све око мене је постајало топло. Почивала сам у Божијим рукама.«

Већина хришћана може да се сети периода свог духовног путовања у коме се чинило како им никад неће бити довољно Бога и његове Речи. Духови жар је тада био њихова друга природа, а врелина стални пријатељ. А ипак, некако се наша вера током тог пута охладила. Можда је прогон био тај који је угасио наш ентузијазам. Можда нека лична трагедија. Или можда није у питању било ништа особито – само убичајене активности које су хладном водом полиле нашу душу и успоставиле нови поредак наших приоритета. Да ли је пламен духовне ватре сада само тињајући пепео? Је ли твој жар загаснуо? Да ли је могуће потпалити нову повезаност с Богом и подстаћи ту ватру да настави да гори? Замоли га да ти помогне како би се загрејао за данашњу замисао.

И рекох: Нећу га више помињати, нити ћу више говорити у име његово; али би у срцу мом као огањ разгорео, затворен у костима мојим, и уморих се задржавајући га, и не могах више.

Јеремија 20:9

ЕКСТРЕМНА

Екстреман »вид«

ОБАЛА СЛОНОВАЧЕ: КЛО

Чинило се да ударци долазе са свих страна и Кло је покушавао да се заштити обавијајући руке око главе. Иако није знао колико има нападача, док је губио свест осећао је оштар, туп бол после сваког удarca. Нападаци су викали на њега, ругајући се и његовој вери и његовом Исусу. Кло се молио, вапећи Богу да му да снаге.

Кло је сваке седмице пешачио више од тридесет километара кроз своју родну Обалу Слоноваче како би проповедао у селу које се зове Сепикаха. Мала група хришћана из тог села са радошћу дочекује Клоа, али муслимани чине огромну већину његових становника. А проповедника су напали и претукли управо они – група радикалних, милитантних муслимана.

Клоа су одвели у болницу где су му превили ране, али је услед повреда остао слеп. Кад га је полиција питала ко га је тукао, Кло је рекао да не зна.

Исте седмице кад је био отпуштен из болнице, Кло се вратио у Сепикаху, доводећи сопствени живот у опасност како би проповедао људима које чак није могао ни да види. Његове очи су биле слепе, али је његово срце јасно видело. А видело је потребу за Исусом у том малом селу, и младе хришћане гладне раста у вери. И даље се, седмицу за седмицом, враћа у Сепикаху. Лица која сада не може види, једног дана ће видети у небу.

Нису нам потребни рендгенски зраци како бисмо видели срца духовно изгубљених мушкарца и жена. Године лоших одлука често су потпуно видљиве – изгравиране дуж њихових уморних лица. Али духовни вид значи коришћење »очију« наших срца како бисмо видели потребе других. И то је све. Снага примећивања представља први корак ка промени. Шта ти видиш кад погледаш лица људи око себе? И да ли уопште гледаш? У данашњој култури могуће је бити окружен мноштвом људи у лифту, на аеродрому или у трговачком центру, а никад не укрстити поглед с другим људским бићем. Видиш ли људе којима треба да упознају Христа? Јесу ли твоје духовне очи истрениране да у људима који се налазе око тебе виде особе у потреби? Тражи од Бога да ти помогне да развијеш духовни вид да примениш и предузмеш кораке.

Молим се да вам Бог...
просветли очи срца.

Ефесцима 1:17-18

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ПРИЧА

ИСТОЧНА ЕВРОПА: ПАРАБОЛА О ТРИ МЛАДА ДРВЕТА

Једног дана, три млада дрвета у шуми договорили су се да се моле како би били искоришћени у неку племениту сврху, радије него да иструну од старости.

Прво од три дрвета желело је да постане јасле у којима ће се хранити гладне животиње после целодневног вредног рада. Бог је дрво наградио зато што је тако скромно и постало је јасле – посебне јасле у које је по рођењу положен Божији Син.

Друго дрво се молило да постане чамац. Молитва је била испуњена и ускоро је његово фино дрво било уточиште једном посебном путнику – Сину Божијем. Чуло је како Исус стишава жестоку олују речима: »Ћути, умукни!« То дрво је свој живот сматрало вредним труда да би присуствовало том призору.

Од трећег дрвета је, пак, направљен крст који ће служити као средство страдања. Дрво је у почетку било дубоко разочарано својом судбином. Међутим, на њега је једног дана прикован Исус Назарећанин. Зачудо, али тај крст није чуо јечање и проклињање као што се могло чути с других крстова. Уместо тога, овај крст је чуо како Божији Син изговара речи љуба-

ви и божанског праштања – речи које су покајаном разбојнику отвориле рај.

Тад је дрво схватило како је његово учешће у Исусовом распећу донело спасење човечанству.

Парабола о ова три дрвета причана је широм источне Европе као охрабрење онима који су страдали због своје вере. Сви ти верници морали су да виде сврху свога трпљења. Мора да су имали велике наде и тежње кад су у почетку рекли да желе бити употребљени за Бога и његову славу. А ипак, чинило се да их је угњетавање искључило из Божијег плана. Па како се једно тако неправедно страдање уклапа у такав план? Али, као и дрво од којега је начињен крст, схватили су да и они сами бивају обликовани у коначну сврху коју Бог има за њихов живот. Из овакве перспективе, на страдање се не гледа као на ометање Божијег плана за нечији живот, него као на саставни део процеса.

И не само то, него се радујемо и у невољама јер знамо да невоље доносе стрпљивост, стрпљивост прекаљеност, а прекаљеност наду. А нада нас не изневерава јер се Божија љубав већ излила у наша срца кроз Светог Духа, који нам је дат.

Римљанима 5:3-5

Екстремна слабост

РУСИЈА: ОТАЦ МИХАИЛ

»Ако се одрекнеш своје вере и погазиш крст, бићеш ослобођен«, повикала је група бољше-вика. »Ако то не учиниш, убићемо те.«

Отац Михаил видео је како комунисти убијају осамдесет хиљада других руских православних свештеника и верника. Усред тог бола и страдања, закључио је да Бог, кад би стварно постојао, не би допу-стио такву патњу.

»Не верујем«, помислио је док је стајао пред бољшевицима. »Шта уопште крст значи за мене? Ма, спашћу свој живот.«

Али кад је отворио уста, намеравајући да пристане на комунистичку наредбу, шокирале су га речи које су изашле напоље: »Верујем само у једнога Бога. Нећу пога-зити крст«.

Бандити су му око рамена пребацили цак као краљевски плашт, а један му је на главу ставио своју крзнену капу као Исусову круну од трња. Један од њих, бивши члан његове цркве, клекнуо је пред њега говорећи. »Поздрав вашем величанству, цару Јевреја«. Смењивали су се тукући га и исмејавајући његовог Бога.

Свештеник се тихо молио: »Ако посто-јиш, молим те спаси мој живот«. Док су га тукли, поново је завапио: »Верујем у јед-нога Бога«.

Вера коју је показао оставила је тако снажан утисак на пијану банду бољшевика да су га ослободили. Кад је стигао кући, пао је лицем према поду, лијући сузе и по-нављајући: »Верујем«.

Хришћанска вера пуна је парадокса. Умри да би живео. Изгуби да би победио. Буди слаб да би био јак. У ствари, ако нисмо спремни да пригрлимо сопствене неуспехе, не можемо искусити Божију силу. Кад пролазимо кроз тегобе и искушења, или чак кад издалека по-сматрамо неправедно страдање других, деси се да почнемо сумњати у Божију доброту. И то је природна људска реакција. Међутим, Бог не одбацује наше људске слабости, него их поправља својом снагом. Стога се може-мо радовати у нашим неуспесима јер нас они подсећају да људска снага није и не може бити замена за божанску силу. Ми можемо пасти, али наш Бог остаје моћан. Шта си до сада научио о сопственој слабости? Како те то поучава о Божијој снази?

А он ми рече: »Доста ти је моја милост, јер сила се усавршава слабошћу.«

2. Коринћанима 12:9

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МУДРОСТ

ИЗРАЕЛ: СТЕФАН

Људи су лажно сведочили против њега: »Чули смо га како хули на Мојсија и на Бога... Овај човек непрестано говори против овог светог места и против Закона. Чули смо га, наиме, како говори да ће Исус Назарећанин разорити ово место и изменити обичаје које нам је предао Мојсије.«

Првосвештеник Синедриона (Веће – највиши јеврејски суд) окренуо се према туженоме: »Је ли то тако?«

Стефан је између осталог одговорио: »... Ви тврде шије и необрезаних срца и ушију! Увек се противите Светом Духу! Исти сте као ваши очеви! Којег пророка нису ваши очеви прогонили? Чак су и убили оне који су предсказали долазак Праведника. Њега сте сада издали и убили ви, који сте преко анђела примили Закон, али му се нисте покорили.«

Кад су чланови Већа то чули, из њих је букнуо бес и клетве, али Стефан није био уплашен. Погледао је у небо и рекао: »Ево, гледам небеса отворена и Сина човечијега како стоји Богу здесна«. Људи су почели да вичу из свег гласа, запушили су уши рукама и навалили на њега. Ухвативши га, одвукли су га изван града како би га каменовали. Један фарисеј, Савле, мирно је стајао и скупљао одећу оних који ће Стефана каменовати, па су одећу скидали како је не би упрљала Стефанова крв.

И како је камење почело да се забија у Стефаново тело, он је повикао: »Господе

Исусе, прими мој дух!« Онда је пао на колена и молећи се на сав глас, како би га сви чули, изговорио је своје последње речи: »Господе, не узми им ово за грех!« – и тад је издахнуо.

Прилагођено из Дела 6:11-7:60, Порука

Остати прибран у тешким тренуцима најмудрији је потез. Ствари као што су застој у саобраћају, слаба оцена у школи или укор на послу, ма колико тривијално изгледале, лако могу довести до тога да изгубимо своју прибраност. Међутим, маневрисање кроз неуобичајено стресне ситуације захтева више од самог здравог разума. Ту је већ потребна божанска мудрост. Кад је био суочен с лажним оптужбама, чак и с претњом смрћу, Стефан је показао праву мудрост. Није се светио. Није проклињао своје тужиоце. Једноставно се држао онога што је знао да јесте истина, а што су фарисеји одбили да поверују – да је Исус Божији Син. Исти тај Исус који је пригрио Стефана док је умирао, пригрилиће и тебе кад ти је потребна мудрост која долази једино од Бога.

Ако неком од вас недостаје мудрости, нека је замоли од Бога, који сваком радо даје и никог не прекоревачи, и биће му дато.

Јаковљева 1:5

Екстремна побојност

Проповедаћу док не умрем.

Пастор Ли Дексиан – кинески проповедник, био је хапшен више од двадесет пута јер је проповедао јеванђеље без дозволе власти

Екстремна писма – први део

РУСИЈА: МАРИЈА

Драги мама и тата,

Поздрављам вас у Христовој љубави. Ја сам добро и осећам се потпуно благословено. Једна од мојих школских другарица, Варја, члан је Организације комунистичке омладине. Сведочила сам јој и мислим да сам коначно почела да допирем до ње. Недавно ми је рекла: »Уопште не могу да те разумем. Тако много ученика те је увредило и повредило, а ти их упркос томе волиш«.

Рекла сам јој како нас је Бог све учио да волимо, и то не само оне који су драги према нама, него посебно оне који нису – како би могли у нама да виде Бога. Варја је била једна од оних који су ми се ругали и вређали ме, али мене је то натерало само да се још више молим за њу.

Данас ме је питала да ли могу заиста и њу волети! Загрлиле смо се и обе почеле да плачемо. Верујем да је јако близу одлучи да прихвати Христа. Молите се за њу.

Кад човек слуша оне који на сав глас поричу Бога, чини се као да то заиста мисле. Али живот показује да многи међу њима у срцима носе заиста велику чежњу. Тачно можеш чути јечање њихових срца; траже нешто и покушавају да испуне своју унутрашњу празнину својом безбожношћу.

Ускоро ћу писати поново. Свима код куће реците да их волим.

Марија

Јер, многи – о којима сам вам често говорио, а сада и плачући говорим – живе као непријатељи Христовог крста.

Филипљанима 3:18

Бог је створио људе и дао им душу – простор који једино Он може да испуни у потпуности. Кад наиђемо на некога ко је непријатељски расположен према хришћанству, само се морамо сетити да у животу те особе постоји огромна потреба. Замисли попут пећине празан простор у грудном кошу твог непријатеља – само тело без срца. Та унутрашња празнина оно је што већину људи тера у духовну потрагу. Такви или се одазову вером, желећи да прихвате Христову понуду да испуни празнину, или одговоре горчином, сасвим одбацујући Христа. Ове потоње, већ само присуство хришћанина подсећа на то што недостаје у њиховом животу. Не вређају они тебе лично. Вређају оно што представљаш.

Екстремна писма — други део

РУСИЈА: МАРИЈА

Драги мама и тата,

У прошлом писму сам вам говорила о девојци атеисти, Варји. Сад сам посебно срећна што могу да вам саопштим узбудљиву вест: Варја је прихватила Христа! Толико се променила и сад већ сасвим отворено сведочи свима другима.

Кад је тек поверовала, некако се унутра, у себи, и даље осећала кривом. Мислим да је била несрећна зато што је тако дуго веровала, и истицала у сваком разговору с људима, да Бог не постоји. Сматрала је да сад мора да трпи и плати за то.

Биле смо заједно на једној скупштини коју су одржавали неверни (састанак Организације комунистичке омладине). Иако сам је упозоравала да буде уздржана, било је узалуд. Након што је одбила да се придружи другима у певању комунистичке химне, отишла је још даље и обратила се целој скупштини. Храбро је свима рекла да је прихватила Христа за свог Спаситеља!

Апеловала је на све да оставе пут греха и да дођу Христу, тако да је у целој просторији завладала мртва тишина. Кад је завршила свој говор отпевала је стару црквену песму својим невероватним гласом: »Не стидим се да навестим Христа који је умро, да одбравам његове заповести и силу његовог крста«. Само сам беспомоћно могла да гледам док су је одводили. Данас је 9. мај и још увек ништа нисмо чули о њој.

Молите се!

Марија

Највећи непријатељи хришћанства представљају примарне циљеве за молитву. Као Савле Таршанин, могуће је да бивши непријатељ постане највећи заговорник Христа. Међутим, без молитве, ово ће остати само могућност. Уместо да их се бојимо или да им то што раде узимамо за зло, требамо да се молимо за људе у нашој заједници, земљи и за све друге широм света који се жестоко противе Христу. Сваки пут кад се молимо за неверне — чак и за атеисте — можемо да предвидимо промене које ће се догодити ако се њихова енергија усмери ка Христу уместо против њега. Они могу постати следећи евангелизатори који ће навешћивати моћно сведочанство Божије милости. Ниједан наш непријатељ није изван Божијег досега, а молитва их држи у његовом домаћају.

Ако је, дакле, неко у Христу, ново је створење; старо је прошло, ево, ново је настало.

2. Коринћанима 5:17

ЕКСТРЕМНА ПИСМА – ТРЕЋИ ДЕО

РУСИЈА: МАРИЈА

Драги мама и тата,

Јуче, 2. августа, успела сам да разговарам с Варјом у затвору. Мршава је и бледа, али њене очи сијају Божијим миром и надземаљском радошћу.

Моје срце крвари кад размишљам о њој. Па тек јој је деветнаест. А као верник још је духовно дете. Али воли Господа свим својим срцем и одлучила је од почетка да иде најтежим путем.

Молим вас, молите се за њу. Узели су јој све што је имала, осим одеће коју је тог дана носила на себи. Ми смо прикупили неку помоћ за њу и послали јој пакет, али не верујем да је добила све што смо послали.

Кад сам питала Варју да ли жали због онога што је рекла, одговорила ми је: »Не, и ако ме ослободе поново ћу то учинити. Немој мислити да патим. Срећна сам што ме Бог тако много воли и што ми даје радост да трпим за његово име«.

Захваљујем Богу што нам даје мир како бисмо ово разумели. Ако смо у Христу, нема страдања, осујећења ни разочарења које би нас могло зауставити. Могу само да се молим да и моја вера буде тако јака ако се икад нађем на њеном месту.

Убеђени смо да ће Варју послати у радни логор који се налази у Сибиру, а ја верујем да ће јој Бог дати снаге која јој је потребна да све то издржи.

Ваша Марија

Хришћанство није трка на сто метара. Више је маратон издржљивости. Библија нам каже да има периода кад ћемо се подизати на крилима као орлови и трчати не сустајући. Међутим, има и таквих периода у нашем животу кад ће се дугачак, пуст и непрегледан простор претећи појавити пред нама. Тад ће бити довољно, и бићемо добро, само ако наставимо да идемо не плашећи се, све док не прикупимо више снаге. Ово је слика оних који су под прогоном. Јер током прогона, једноставно учимо да направимо следећи корак а да не одустанемо. Само то истрајавање главна је победа која даје славу Богу. Ако трпиш искушења која не разумеш, остани миран и држи се. Постајеш јачи сваки дан – понекад и не схватајући да је тако. Ускоро ћеш се опет подизати на крилима као орао.

Али који се надају
Господу, добијају нову
снагу, подижу се на
крилима као орлови, трче
и не сустају, ходе и не
море се.

Исаија 40:31

Екстремна писма — четврти део

РУСИЈА: ВАРЈА

Драга Марија,

Најзад могу да ти пишем. Без проблема смо стигли у нови камп који се налази неких шеснаест километара од града. Не могу да ти опишем какав је живот овде, али захваљујем Богу што сам остала здравог разума и што имам снаге да радим.

Распоређена сам на рад у машинску радионицу заједно с још једном сестром, која је јако слабог здравља. Тако морам да радим и свој и њен посао или ћемо обе бити кажњене. Радимо дванаест до тринаест сати дневно, а храна је јако оскудна. Али не желим да се жалим.

Желим да ти кажем да захваљујем Богу што те је употребио да ме доведеш Христу. Први пут осећам да мој живот има сврху и знам за кога страдам. Имам горућу жељу да свима који се налазе овде говорим о силној радости спасења.

На послу ме псују и кажњавају јер не могу да ћутим. А како бих и могла? Све док будем у стању да говорим, сведочићу свима око себе о Господњој неизмерној љубави.

Овде има много верника. Прошле ноћи смо успели да се ишуњамо до реке, где смо седморо браће и ја били крштени. Никад нећу заборавити тај чудесни дан! Молим те, не плачи за мном. Моја сврха овде је јасна, а моја вера и даље јака.

Воли те твоја Варја

Неки то зову судбином. Неки предодређењем. Како год било, већина људи жели да се преда некој сврси. Хришћани ту сврху познају као »позив« – Божију накану за њихов живот. А кад испунимо Божију накану у сопственом животу, постајемо део далеко веће слике. Задовољни смо тиме да све што урадимо, и што год да се догоди, служи напредовању јеванђеља Исуса Христа. Повезани смо. Корисни. По први пут у животу, без обзира на околности, осећамо да доиста доприносимо нечему што је далеко изнад нас самих. Не постоји нешто што би могло преварити онога ко се једном укоренио у овој сврси. Шта мислиш која је највећа сврха за твој живот?

Хоћу да знате, браћо, да је ово што ме задесило послужило напредовању јеванђеља.

Филипљанима 1:12

ЕКСТРЕМНА ПИСМА – ПЕТИ ДЕО

РУСИЈА: ВАРЈА

Најдража Марија,

Најзад сам добила још једну прилику да ти пишем. Драго ми је што могу да ти кажем да је сестра која је била јако болесна сада много боље. Иначе, пребацили су нас у други камп.

У прошлом писму сам ти говорила о мом крштењу. Али никад нисам имала прилику да те замолим за опроштај због тога што сам ти дуго времена наносила неправду, пре него што сам прихватила Христа. Па ја сам данас хришћанка само због твог милосрдног става праштања. Молим те, прихвати моје извињење.

Осим тога, желим свима да вам захвалим за пакете које шаљете. Пре свега, хвала за Библију. С обзиром на то да ми је Господ открио дубоку тајну своје свете љубави, сматрам себе најсрећнијом особом на свету. Држим да ми је страдање кроз које пролазим даровано с посебном милошћу. Радујем се што ми је Бог пружио ову изванредну могућност да страдам за њега.

Моли се за мене да останем верна до краја. Нека вас све Господ чува и оснажи за битку. Не брините се за нас. Радосни смо и весели јер је наша награда на небу велика!

Твоја Варја

О Варји се више никад ништа није чуло, али њена љубав и сведочанство за Христа никад нису заборављени. Највероватније су је убили свирепи властодршци који су је и затворили због вере. Како год било, њена оставштина гори жарким пламеном у срцима свих оних који знају њену причу. Њен живот доноси необориве доказе о необичном степену пријатељства које пружа страдање. Јер, страдање за Христа нас стварно може довести ближе њему на начин на који то није могуће ни једном другом искуству. Библија то назива заједништвом у Христовом страдању – ексклузиван ниво људског доживљаја. Приближавање Христу кроз страдање најбоље се схвата кроз доживљај из прве руке. Шта мислиш, на који начин тебе страдање кроз које пролазиш доводи ближе Исусу Христу? Како се то догодило?

Желим да упознам Христа
и силу његовог васкрсења
и заједништво у његовим
страдањима.

Филипљанима 3:10

Екстремна Екстремни отисци стопала

СУДАН: ПАСТОР ЦЕРЕМАЈА ЛОГАРА

Церемаја Логара није знао за мирење са судбином, него само за одлучност. Муслимански војници су ухапсили шест дечака из његове цркве и лажно их оптужили да су шпијуни. Кад је Церемаја, њихов пастор, покушао да објасни да су дечаки хришћани, а не шпијуни, војници су одлучили да ухапсе и њега.

Исламистичка војска је пастору Логариvezала руке и ноге, причврстивши их заједно, и помоћу ужета подигла га да виси око метар и по изнад земље. Бичевали су га и пуштали да врео отопљен восак цури низ његова прса. Сетио се Исусове молитве у врту, па се и сам молио: »О, Боже, ако је твоја воља да данас умрем, нека буде тако!« Није могао да поднесе ни помисао на то да би можда попустио под мучењем Арапа из Северног Судана наочиглед младих, преосетљивих дечака.

Али Божија воља је била да настави да живи, као сведочанство овим дечацима. Ослободили су га. Али дечаке су задржали. Пастор Логара претпоставља да су их силом одвели на војну обуку.

Кад размишља о овом догађају, пастор се присећа и каже: »Мислио сам на Исусову смрт – како је умро да би спасао цели свет. Зато сам веровао да би моја смрт могла да буде део спасавања живота тих младих људи, будући да сам ишао по трагу стопа мога Господа. Молим се да пример мог страдања за њих, њима буде охрабрење да остану верни и одани Богу.«

Деца воле да ходају по отисцима стопала својих родитеља. На пешчаној плажи настоје на сваки начин да се довољно истегну како би ставили своја мајушна стопала у отисак који је оставило стопало маме или тате. Пуни поверења, они следе тај пут ма куда водио. Исто тако нас Исусови отисци стопала могу водити преко тешког терена. Може се десити да га следимо кроз искушења и муке које никад не бисмо изабрали сами од себе. Међутим, ако смо се предали да ћемо следити Исуса, одустили смо од права на избор сопствене судбине. А кад следимо Исуса, дајемо јасан пример на који могу да се угледају и наша деца и сви други који нас посматрају. Важан је само пут којим идемо. Какав »отисак« ти остављаш у умовима људи који се налазе око тебе?

Ко говори да живи у њему,
дужан је да иде путем којим
је он ишао.

1. Јованова 2:6

Екстремна побожност

**Боже, не тражим од тебе да мој живот
чиниш лакшим; него те молим да мене
чиниш јачим.**

Од једног јеврејског детета – пронађено у рушевинама јеврејског
гета у Пољској након што су га бомбардовали нацисти.

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО МЕСТО

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Ричард Вурмбранд, румунски пастор који је страдавао по затворима четрнаест година, једном је испричао причу коју је чуо од другог затвореника. Ричарду је ова прича помогла током најтежег периода мучења кроз које је пролазио. А ево шта му је тај брат испричао:

»Једном сам отишао у циркус и присуствовао посебно упечатљивом призору. Стрелац је поставио упаљену свећу на главу своје жене. Потом је искорачио из центра арене и са приличне удаљености гађао и погодио свећу на њеној глави.«

»Кад је представа била готова, пришао сам јој и питао је да ли се икад бојала да ће стрела погодити њу. Одговорила је: 'Зашто бих се бојала? Па он је циљао свећу, а не мене.'«

Кад је пастор Вурмбранд чуо ову причу, помислио је: »Зашто бих се и ја плашио мучења? Они не циљају мене. Могу да ударају моје тело, али моје право биће је Христос који живи у мени. Ја боравим с њим у небеским просторствима, те ни они стога не могу дотаћи моју стварну особу. С ове невероватне тачке гледишта могу да погледам доле и видим узалудност њихових напора.«

Пастор Вурмбранд је преживео године страдања и много пута био близу смрти. Али је овом једноставном лекцијом толико био охрабрен да је чак духовно цветао јер је знао да је његово место код Христа сигурно, без обзира на оно што се догађа с његовим телом.

Прогон, иако неописиво болан, има своја ограничења. Ни физичке патње ни емоционалне трауме не могу уништити најдубљи део онога што јесмо. Оно што носимо унутар себе највреднији је део нашег бића – а то је наша душа. Христов Дух живи у нама и штити нашу душу од емоционалних и физичких повреда. Истина, наши непријатељи могу да нападну, чак и да убију наше тело. Међутим, кад наши непријатељи ударе на нас, они у ствари клевету име Христово – онога који живи у нама. А Он не може никако да умре поново. Колико год противници били продорни и заједљиви, усмерени лично на нас, све је то заправо део далеко веће слике. Битка можда укључује и нас, али се тиче свеопштег рата између добра и зла.

Благо вама кад вас због мене вређају и прогоне и набеђују на свако зло.

Матеј 5:11

Екстремна крила

РУСИЈА: ГРБАВАЦ

»Многе године сам провео по совјетским гулазима«, стајало је у руком писаном писму. Текст је био уредан, али је ипак одавао лаган дрхтај руке – опомену на старост и године проведене у затвору.

»У логору сам био присиљен да радим под земљом, у руднику. Посао је био тежак, а наши стражари без сажаљења и људске пристojности. Једног дана се у руднику догодила несрећа. Тад су ми повређена леђа и од тог дана сам грбав.«

»Једне прилике«, писало је даље у писму, »тамо је био један дечак који није престајао да зури у мене. 'Господине', питао је, 'шта то имате на леђима?'«

»Био сам уверен да сад следи једна грба шала на мој рачун, али сам упркос томе рекао: 'Грбу'.«

»Дечак се топло осмехнуо. 'Не', рекао је, 'Бог је љубав. Он не унакажава. То што ти имаш није грба; то је кутија испод твојих рамена. Унутра се крију анђеоска крила. Једног дана ће се кутија отворити и ти ћеш са својим анђеоским крилима одлетети у небо.'«

»Почео сам да плачем од радости. Чак и сада«, стајало је на крају писма, »док ти пишем, ја плачем.«

Много прогоњених хришћана на својим телима носи ожиљке свог искуства. Понекад Бог мора да их опомене, чак и преко гласа невиног детета, на скривене благодати које се налазе иза тих ожиљака.

На небу постоји само један подсетник на живот на земљи. Исус, чак и на свом васкрслом, прослављеном телу, још увек носи ожиљке прогона који је доживео на земљи. А одмах након васкрсења показао је ученицима своје ожиљке. Тома је чак дотакао рану на његовим ребрима и ожиљке на рукама. Једног дана, кад уђемо у небо, и нас ће загрлити те руке с ожиљцима од клинова. Служиће као подсетици благодати пуне љубави која је рођена његовим страдањем. Међутим, ожиљци патње коју смо ми имали за време живота на земљи, на нашим новим небеским телима биће избрисани. Они који су поднели патњу, увреде и неправду ради Господа, замениће своје ожиљке, један по један, изобилним Божијим благословима.

Тако је и са васкрсењем мртвих: сеје се у распаљивости, васкрсава у нераспаљивости.

1. Коринћанима 15:42

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН ПОВРАТАК

КИНА: ПАСТОР ВАНГ МИН-ТАО

»Нећу то допустити«, рекао је пастор Ванг Мин-тао јапанским војницима. »Нећу окачити ту слику цара у своју цркву.«

Неколико година касније, комунисти су од пастора Ванга захтевали да у ту исту цркву окачи слику њиховог вође, Мао Це-тунга.

»Ја чак ни Исусову слику немам у цркви«, рекао је пастор. »Одбио сам да овде ставим слику јапанског цара, па тако одбијам и ову Мао Це-тунга.«

Ванга су ухапсили 1955. и током наредне две године био је подвргнут суровом мучењу и испирању мозга. Доведен мучењем скоро до лудила, напослетку је потписао »признање« које је приказивало све његове »злочине« против Народне Републике. Овим потписом је пастор Ванг себи осигурао излазак из затвора.

Али кад је изашао, није имао мира. Говорио је сам себи: »Ја сам као Јуда. Сличан сам Петру кад се одрекао Исуса.« На крају је отишао назад, кинеским полицајцима.

»Повлачим свој потпис«, рекао им је. »Чините са мном што вам је воља.«

Али стражари нису били задовољни само тиме да га врате у затвор. Тако су затворили и његову жену. У једном писму из затвора, Ванг је написао: »Не брините се за мене. Ја вредим више од мноштва врабаца.«

Ванг Мин-тао је умро у затвору, крив само зато што је волео свог Спаситеља.

Ко не би желело да буде храбар као Петар и нагонски се супротстави онима који су дошли да ухапсе Исуса Христа? А опет, ко није слаб као Петар кад се под скоро истим околностима, при претњи противника, одрекао Христа? Бог нас не критикује због наших људских особина. Он прихвата наше слабости и ради с нама све док поново не постанемо јаки. Баш као што је обновио Петра и друге вернике као што је био Ванг Мин-тао, Бог може обновити и нашу одважност. Боле ли и тебе сећања на пропуштене прилике у којима си требао да се заложиш за Христа? Моли од Бога да те обнови још данас. Он ће одмах почети да те припрема за следећу прилику, у којој ћеш морати да останеш јак и постојан.

Обратите се ка Господу
Богу свом, јер је
милостив и жалостив,
спор на гнев и обилан
милосрђем.

Јоило 2:13

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА перспектива

РУМУНИЈА: ФЛОРЕА

»Наш Господ нам је дао јасну заповест да се сећамо дана одмора и да га светкујемо«, мирно је Флореа рекао затворским чуварима. »Не могу да радим на овај дан.«

Румунски затвореници су били присиљени да раде сваког дана, али Флореа је сваке недеље то одбијао. Због тога би га стражари, већ рутински, сваки пут тако сурово претукли да није могао да користи ни руке ни ноге. Био је у стању само да помера главу.

Будући да више није могао да ради, био је присиљен да седи у ћелији цели дан. Морао је да се поузда у остале затворенике да ће га нахранити. Али упркос ситуацији у којој се налазио, Флореа није био потиштен.

Кад су се други затвореници жалили, Флореа их је охрабривао. »Кад су изгледили лоши«, говорио би, »пробајте да гледате према горе. Кад је Стефан каменован, подигао је поглед и видео Исуса како стоји Богу здесна. То је утешило Стефаново срце, а утешиће и ваше.« Подстицао је своје сапатнике да не »гледају ван« према својим околностима, него да »гледају горе« према Исусу.

Један од затвореника који је делио ћелију с Флореом био је и Ричард Вурмбранд, који је касније ослобођен из затвора и по изласку пронашао Флореиног деветогодишњег сина. Рекао му је какав је благослов његов отац био у затвору.

Дечак се насмешио и одговорио: »Желео бих да постанем страдалник и охрабривач за Христа какав је био мој отац.«

Хришћани нису привилеговани на карактеристичан скуп околности. Лепа кућа. Савршена породица. Добро здравље. Не! Хришћанин је особа с карактеристичним ставом према свим врстама околности. Став особе је то што доводи до разлике упркос околностима. Небески став усредсређен је на Божије присуство усред искушења. Претерано обраћање пажње на тешкоће у којима се налазимо одвраћа нас од небеског мишљења. Осећамо се оптерећено. Обесхрабрено. Безнадежно. Насупрот томе, побожан став према невољама у којима смо доноси поуздање да је Бог на делу. Тада почивамо у њему, чекајући да видимо како ће уредити то што нас је бринуло. Налазиш ли се управо сада у искушењима? На шта си усредсређен? Моли од Бога да преусмери твоју енергију тако да будеш у стању да гледаш изван своје невоље те да осећаш његово присуство ближе себи.

Размишљајте исто као и
Христос Исус.

Филипљанима 2:5

ЕКСТРЕМНА

Екстремни ланци

КУБА: ХРИШЋАНИН, ЗАТВОРЕНИК

»Потпиши изјаву!«, вриштао је кубански официр, на силу гурајући оловку у руке затворенику, хришћанину. »Потпиши изјаву!«

Писана изјава пред затвореником садржавала је оптужбе против других хришћана. Његов потпис био је све што је влади требало како би могла да ухапси остале.

»Не могу да потпишем тај папир«, рекао је хришћанин, мирно гледајући официра у очи.

»Зашто не?«, питао је капетан с претераним миром пре него што је почео да псује. »Зар не знаш како да напишеш сопствено име?«

»То је због ланаца, пријатељу. Ланци ми не дају да то потпишем.«

Грубо шчепавши затвореникове руке, официр их је подигао и држао пред његовим лицем. »Али идиоте, ти уопште ниси у ланцима!« вриштао је.

»Ох, али јесам«, рекао је хришћанин. »Око мене су ланци сведока који су кроз векове давали своје животе за Христа. Ја сам још једна карика у том ланцу, и нећу га прекинути.«

Иако су му претили и малтретирали га, затвореник је одбио да потпише.

Хришћански мученици остављају за собом богато сведочанство невероватне прибраности усред ужасних околности. Њихова снага је херојска. Речи мудре. Мир непомућен. Тома Аквински је написао: »Речи које мученици изговоре пред властима нису људске, нити тек израз људског убеђења, него припадају Светом Духу који их изговара кроз особу која исповеда веру у Исуса.« Живот по живот, карика за кариком, и речи изговорене кроз силу Светога Духа усред тлачења обликују моћно сведочанство. И ти имаш сав потенцијал да тим страницама додаш своје поглавље. И ти си карика у ланцу верника. Хоћеш ли га сачувати да се не прекине?

Пошто смо, дакле, окружени толиким облаком сведока... истрајно трчимо трку која нам предстоји.

Јеврејима 12:1

ЕКСТРЕМНА ШКОЛА

ЛИТВАНИЈА: НИЈОЛА САДУНАИТЕ

Расположење је било мрачно, готово сурово. Литвански суд је заседао како би донео одлуку о казни за Нијолу Садунаите. Њен »злочин«, као и многих других, био је само то што је била хришћанка међу комунистима.

Онда јој је судија дао последњу шансу да говори. Жељно је ишчекивао да млада жена у сузама моли за милост. Можда ће се и одрећи те смешне вере у Бога. Ипак га је чекало изненађење.

Нијола није плакала. У њеним очима није било ни сузе. Лице јој је сијало, а на уснама се обликовао предиван осмех. Њене очи су зрачиле топлином, чак и према онима који су је оптуживали.

»Ово је најсрећнији дан у мом животу«, рекла је осуђеница. »Суди ми се због истине и љубави према људима.«

Сад су све очи у судници биле уперене у њу. »Ја имам завидну веру и славну судбину. То што ћу бити осуђена овде, у овој судници, биће моја коначна победа.«

Жар у њеном гласу био је очигледан. »Жалим само што сам урадила тако мало за човечанство. Али волимо једни друге и бићемо срећни. Само онај који нема љубави биће несрећан.«

Одвратила је своју пажњу са судија и погледала право у друге вернике који су присуствовали суђењу. »Морамо да осудимо зло, али морамо и да волимо човека, чак и онога који је у заблуди. Ово можете научити само у школи Исуса Христа.«

Кад дођеш до лекције која говори о онима који су били прогоњени ради Исусовог имена, хватај белешке. Разред заседа. Можемо да читамо приче о хришћанским мученицима док седимо у својим мање-више сигурним домовима и заједницама у којима живимо. Можда се чак и најежимо док листамо те странице. Али, јесмо ли спремни да се упишемо у Исусову школу? Јесмо ли спремни да учимо раме уз раме с онима који су прошли осамљеним путем угњетавања. Морамо да применимо то што смо научили од њих о вери, љубави, светости и издржљивости. Само када се поистоветимо с Христовим страдањем кроз искуство других, можемо себе заиста да назовемо »хришћанима«, што значи »мали Христоси«. Тек тада ћемо бити спремни да положимо испит.

Узмите мој јарам на себе и учите од мене.

Матеј 11:29

Екстремна побојност

**Страдање може да спречи грех, али грех
никад неће моћи да спречи страдање.**

Руком написан коментар пронађен у једном издању *Књиге о
мученицима* из 1800. године.

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ИЗЈАВА

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

»Лажеш!« викао је поручник Греку на ухапшеног пастора, Ричарда Вурмбранда. »Реци нам истину о хришћанском деловању и о другима из твоје цркве! Ево овде мораш да напишеш сва правила која си прекршио у затвору.«

Вурмбранд је сео и мирно записао сва затворска правила која је прекршио. Кад је завршио, додао је још једну, завршну ставку: »Никад нисам говорио против комуниста. Ја сам ученик Исуса Христа који нам је дао љубав и према непријатељима. Стога их разумем и молим се за њихово обраћење како би постали моја браћа у вери.« Потом је храбро на дну странице потписао своје име.

Греку је прочитао »изјаву«. Кад је стигао до краја, лице му се смекшало – био је савладан осећањима зато што је Вурмбранд могао да пише о љубави према влади која га је хапсила и мучила. »Та љубав«, рекао је, »то је једна од ваших хришћанских заповести коју нико не може да одржи.«

»Не ради се ту о држању заповести«, благо је одговорио Ричард. »Кад сам постао хришћанин, било је то као да сам се поново родио с новим карактером, пуним љубави. И баш као што из извора може да тече само вода, тако и из срца пуног љубави може да тече само љубав.«

У месецима који су уследили, Ричард је много пута поручнику Грекуу сведочио о Христовој љубави, тако да се на крају и сам поручник молио да прими Христа!

Изјављивање вере у Христа значи просто да то мораш да кажеш довољно гласно да те други људи чују и то приме. То не значи да треба да будеш одвратан. Нити значи да мораш бити прекомерно отворен. Значи само да треба да будеш отворена књига у којој други могу да читају о Исусу Христу. А ти сам да си вољан да је гласно прочиташ сваки пут кад је то потребно. Често се устручавамо да сведочимо Христа. Бојимо се да некога не увредимо. Не желимо да будемо лоше примљени. А та уздржаност може довести до тога да пропустимо прилику да некога поведемо вери у Христа. Шта би за тебе значило да данас требаш да даш изјаву о својој вери у Христа? Ко ме би требао да покажеш и донесеш Божију поруку милости?

Сада, Господе, погледај
њихове претње, и дај
својим слугама да твоју
Реч говоре са свом
смелошћу.

Дела 4:29

ЕКСТРЕМНА Екстремно поновно сједињење

ШПАНИЈА: АНТОНИО ХЕРЕЦУЕЛО

Иако су га по наређењу шпанских власти спалили на ломачи, бол који је Антонио Херецуело осећао био је пре свега у његовој души. Схватио је да се његова жена одрекла вере у Христа како би избегла исту такву смрт.

И Антонио је могао да спасе свој живот и добије затворску казну као и његова жена. Можда би једног дана био помилован и поново сједињен са својом женом.

Али није хтео да порекне своју веру. Последње речи које је изговорио биле су упућене као молба управо њој: »Молим те, врати се Христу и прими опроштење. Бићемо поново уједињени у небу. Молим те, врати се!« довикивао је својој жени. Иако није имао наде за поновно сједињење с њом на земљи, желео је да буду заједно у вечности.

Након што је Антонио умро, госпођа Херецуело је враћена у затвор на одслужење доживотне казне. Осам година се борила с Богом и с сопственим духом. Никако није могла да нађе мир у вези своје злокобне одлуке.

Напослетку се јавно вратила вери у Христа, повлачећи своје раније одрицање, упркос претњама које су јој упућивали инквизитори шеснаестог века. Судија ју је осудио на смрт спаљивањем на ломачи – сада други, и последњи, пут.

Жељно је ишчекивала да умре и поново се сједини са својим мужем. Иако је умирала, поново је имала мир. Прво што би му рекла било би да се вратила вери.

Какво ће се само величанствено поновно сједињење догодити у небу! Сви они који су страдали и умрли за веру у Христа сијаће као светионици његове милости и милосрђа. Породице које су раздвојили опаки режими поново ће бити на окупу. Мужеви и жене. Мајке и кћерке. Пријатељи и суседи читавих земаља, који су били хапшени и отерани у изгнанство, поново ће се видети. Чланови црква и заједница које су деловале у тајности у прогоњеним народима, биће тамо са својим причама о старатељству и спасавању које су вршили анђели. Требаће вечност само да се испричају све те приче – сведочанства генерација и генерација мученика која говоре о Божијој верности. Хоћеш ли и ти бити тамо у небу да слушаш? Или још боље, хоћеш ли имати сопствену причу коју ћеш моћи да испричаш?

После тога погледах,
а оно – силно мноштво
које нико није могао
да преброји, из сваког
народа, племена, пука
и језика, стајало је
пред престоном и пред
Јагњетом.

Откривење 7:9

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МИЛОСТ

КЕНИЈА : УДОВИЦА

»Пре него што завршимо службу на овој сахрани«, њене речи су јасно одјекнуле пред групом од око хиљаду окупљених људи, »желим да вам пренесем шта ми је мој муж рекао пре него што је умро. Тражио је од мене да кажем свим његовим убицама да он одлази у небо свесрдно волећи све људе, укључујући и ове који су га убили. Опростио им је за све што су учинили јер је Исус љубав, и Он ће им такође опростити.«

Стајала је над мртвачким ковчегом свог мужа. Очи су јој биле пуне суза, али њен глас је био снажан. Модрице по њеном телу сведочиле су осталима да је и она била претучена.

Будући да су били хришћани, она и њен муж одбили су да положе заклетву племена Кикаја која није била доследна њиховој хришћанској вери. Због тога је њен муж био претучен на смрт, а она претучена и пребачена у болницу.

Гомила је седела у тишини, ућуткана силом удовичиних речи и воље. Многи житељи Кеније су 1969. године били стално узнемиравани и нападани зато што су више ценили своју веру него племенску оданост.

»Ја, као удовица, кажем свима вама, у присуству мог мртвог мужа, да не мрим ниједног његовог убицу. Волим их. Опраштам им, знајући да је Христос умро и за њих.«

Нико од присутних тог дана никад неће заборавити ни удовичине речи ни њен пример екстремног праштања и милости.

Праштање је крајње жесток пример онога што значи бити као Христос и исказати његову милост другима. Нико никада није имао да опрости више него Исус Христос. Ништа се не може упоредити с тежином греха целог света на његовим плећима, тамо на Голготи. Стога, никад нисмо сличнији Исусу него у моменту праштања онима који нас мрзе. Праштање не претвара зло које ти је учињено у добро. Праштање тебе целог претвара у добро. Праштање тебе целог претвара у добро. Праштање не извлачи извршиоца из шкрипца. Праштање тебе извлачи из шкрипца и доноси ослобођење од ужаса осветољубивих мисли. Праштање онима који су ти нанели зло даје ти шансу да сијаш за Христа као никад раније. Где ћеш данас да засијаш Божијом светлошћу праштања?

Подносите један другог
и опраштајте ако имате
нешто један против
другог. Као што је
Господ опростио вама,
тако и ви опраштајте.

Колошанима 3:13

ЕКСТРЕМНА ДОБРОТА

РУМУНИЈА: БАРТО

Барто је био на ивици смрти од глади. Некада функционер комунистичке партије и јавни тужилац, сад је сматран непотребним од исте те партије. Био је осуђен на принудан рад у румунском затворском логору. Његов стомак, некада пун, сад је нестајао. Питао се колико дуго ће још моћи да издржи.

Угледавши Бартову крхку фигуру, један затвореник му је пришао и понудио да подели свој оброк с њим. »Хвала ти, пријатељу«, рекао је Барто. »Колико дуго си ти овде?«, питао га је гутајући очима храну.

»Двадесет година«, одговорио је затвореник. Чинило се да погледом истражује Барта.

»Па какав си то злочин починио?«

»Судили су ми и осудили ме јер сам давао храну одбеглом пастору којег је прогонила полиција«, мирно је рекао човек. Барто је приметио да се у његовом гласу не осећа огорчење као што је био случај с многим другим затвореницима.

»Ко ти је досудио тако сурову казну за чињење доброг дела?«, питао је Барто.

Затвореник је понизно одговорио: »Господине, ви сте били државни тужилац на суђењу. Сада не можете да ме препознате, али ја се сећам вас.«

Човек је наставио даље: »Ја сам хришћанин. А Христос нас је учио да на зло одговарамо добрим. Тада сам пожелео да схватите да је исправно и добро дати храну гладном човеку – чак и непријатељу. Сада вам то могу и показати.« Тог дана је Барто почео да схвата да су његове духовне потребе далеко важније од физичких.

Доброта је пут до срца твојих непријатеља. А она може учинити штошта за њихове душе. Бог користи доброту као свој стратешки избор у раду са нама. Уместо да нам да тачно оно што заслужујемо за све прекршаје које смо начинили против њега, Он се према нама односи с добротом. Његова доброта је пример начина на који бисмо и ми требали обликовати свој приступ према онима који нас повреде. Доброта привлачи њихову пажњу. Једнако је толико неочекивана колико је и незаслужена. Као што се десило с Бартом, и наша доброта према непријатељу може да пробуди духовну глад да и сами приме исти извор самилости који смо ми примили. Међутим, без обзира на њихову реакцију, у целокупном односу према непријатељима ми морамо да следимо пример нашег Господа. Ко је то ко данас треба твоју доброту?

Или можда презиреш
богатство његове доброте,
трпељивости и стрпљења, не
схватајући да те његова
доброта води покајању?

Римљанима 2:4

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ДЕЦА

РУСИЈА: РОДИТЕЉИ У ЗАТВОРУ

У земљама у којима нема верске слободе, хришћанска деца често страдају заједно са својим родитељима. Кад им ухапсе оца и мајку због рада у цркви, деца су често остављена као сирочићи. Ако имају среће, о њима настављају да брину други чланови породице или пријатељи, док у најгорем случају бивају послани у сиротиште или неку другу државну институцију. Нема више библијских прича пред спавање ни породичних молитава пре оброка.

Међутим, писма која таква деца шаљу својим родитељима у затвор показују невероватну храброст и истрајност током тог тешког времена раздвојености. Њихове речи преносе наду у поновно сједињење.

»Драга мама, нека те Бог благослови. Немој бринути због наше привремене раздвојености – неће трајати заувек. Наша радост ће се ускоро вратити – нека те та мисао охрабри. Мамице, не могу ни да замислим весеље које ћемо направити када се вратиш. Ја редовно радим све домаће задатке. Сада је ноћ – а сутра је нови дан. Вуче се дан за даном, али ја знам да ћемо ускоро бити заједно. Грлим те. Твоја кћерка која те много воли.«

»Драга мама, када се вратиш кући нећу више мислити на усамљеност и бол. Молим те немој да плачеш, мамице. Ја те много волим. Написао сам једну песму за тебе:

Твоје срце је од злата мама,
у њему си млада и ниси сама.
Бог те са неба чува и над тобом с'ја,
ускоро ћемо бити заједно, ти и ја.

Кад се поведе реч о прогону, ретко се у том контексту размишља о деци. А иза сваког ухапшеног родитеља остаје бар једно дете. Међутим, као што је Исус у више прилика истицао, дечја вера је значајна. Ако дете може да покаже невероватну храброст усред жестоких околности, какво онда оправдање ми имамо? Уместо да расту у бесу на околности које су изван њихове контроле, деца прогоњених хришћана расту у милости. Можемо ли и ми рећи исто за себе? Као одрасли, често смо у опасности да се превише усредсредимо на ударце и борбу са животним недаћама. А користило би нам да се угледамо на жилаву дечју веру. На који начин би требао да растеш у детињој (безазленој) вери? Почни данас, сећајући се те деце.

»Истину вам кажем: ко
Божије царство не прихвати
попут малог детета, неће у
њега ући.«

Марко 10:15

ЕКСТРЕМНА

Екстреман протест

РУСИЈА: БАПТИСТИЧКИ ХРИШЋАНИ

Биле су то демонстрације какве свет још није видео. Већина побуна у свету углавном су насилне, с паролана, плакатима и заставама које се вијоре, па чак и с камењем које лети на све стране. Али 16. маја 1966. пет стотина совјетских баптиста окупило се у дворишту Централног комитета комунистичке партије. Међутим, за разлику од већине демонстраната, ови нису узвикивали пароле ни захтеве.

Стајали су тамо сви заједно, молили се и певали црквене песме. Георгиј Винс и ГенADIЈ Крушков предали су петицију совјетској влади у име целе групе, тражећи службено признање њихове цркве, молбу да држава престане да их омета, да ослободе затворене вернике, те слободу за грађане Совјетског Савеза да научавају и буду поучени религији и вери.

Следеће јутро, 17. маја, војници и агенти КГБ-а опколили су мирољубиви скуп. Око један сат послеподне почели су да се приближавају бројни аутобуси који су стегнули обруч око њих, и војници су напали, тукући демонстранте и присиљавајући их да уђу у аутобусе. Нико није узвратио ударац. Уместо тога, демонстранти су се ухватили за руке и поново почели да певају, надјачавајући повике војничког јуриша. Све ово се одвијало јавно, с много присутних људи који су се окупили да виде чврсту веру хришћана. Потом су демонстранти одведени у затвор.

Али чак и тамо су наставили да певају. Комунисти су одбили да удовоље њиховим молбама, али није им успело да сломе њихов дух.

Људи који претворе хришћанство у циљ излажу се опасности да побркају насиље с послушношћу. Међутим, ништа није даље од тог тачног описа. Радикална послушност значи да се противимо свему што је у супротности с Христовим научавањем. Али нама, баш као и совјетским баптистима, циљ треба да буде мир, а никако изазивање штете. Они који су прогоњени због своје вере живе пример мирољубивог доказивања и одлучности. Они не враћају зло за зло, него мирно носе последице своје послушности Христовим заповестима. Ако желиш да будеш радикалан хришћанин, мораш у потпуности да се повињујеш Христовим заповестима. У којим подручјима живота те Бог позива на радикалну послушност њему? Шта за тебе значи кад се каже да је неко радикалан хришћанин?

У свему им буди пример чинећи добра дела... да се постиди онај ко ти се противи јер нема ништа рђаво да каже о нама.

Титу 2:7-8

Екстремна побожност

**Циљ, а не страдање,
ствара правог мученика.**

Свети Августин

ЕКСТРЕМНА

Екстремни музички инструменти

КОМУНИСТИЧКИ ЗАТВОР: ХРИШЋАНСКИ ПАСТОР

»Зашто тако много хришћана пева само једном седмично? Зашто само једном? Ако је у реду певати, певајмо сваки дан. Ако није, онда немојмо певати ни недељом.«

Пастор је провео неколико ужасних година у комунистичким затворима. А био је ухапшен због своје вере у Христа. Иако се добро сећао свих мука на које су га стављали, није се превише усредсређивао на то. Уместо тога, радије је говорио о сваком тренутку радости који је провео са својим Господом. Он и други хришћански затвореници створили су групу за слављење – усред затвора.

»Док смо били у затвору, певали смо скоро сваки дан јер је Христос у нама жив. Комунисти су били јако љубазни према нама. Знали су да волимо да славимо Бога свирајући на музичким инструментима, па су сваком од нас дали по један инструмент. Међутим, нисмо добили ни виолине ни мандолине – то би било прескупо. Уместо тога, оковали су наше руке и ноге ланцима. А то су урадили да би нашу жалост учинили још већом. Ми смо, пак, открили како су ланци сјајни музички инструменти! Кад бисмо зазвечали с њима, заједно у ритму, могли смо да певамо. 'Ово је дан (звеч, звеч), ово је дан (звеч, звеч), који створи Бог (звеч, звеч), који створи Бог (звеч, звеч)'.« Каква радосна галама упућена нашем Господу!

Онима који прогон тек треба да искусе, чини се како је он читав усредсређен на губитак. Губитак слободе. Губитак наде. Па чак и губитак нечијег живота. Међутим, они који су страдали због своје вере у Христа не базирају се на оно што су изгубили, него су фокусирали на нова открића. Уместо да жале за оним што немају, они се радују и у то мало слободе која им је остала. У овој причи, комунистички поробљивачи украли су вернима већину животних слобода и достојанства. Међутим, ти одважни верници су се усредсредили на оно што је остало – радост у Господу. Ако је добро певати Господу кад имаш све – онда је добро певати му и кад си све изгубио. Шта је то што ћеш ти данас да урадиш како би се осигурао да нећеш изгубити своју радост у Христу?

Ходите, запевајмо
Господу, покликнимо
Богу, граду спасења
свог!

Псалам 95:1

ЕКСТРЕМНА

Екстреман пример

КОЛУМБИЈА: ЧЕТ БИТЕРМАН

Наоружани герилци с капуљачама на главама, чланови марксистичке револуционарне групе познате под називом М-19, свезали су дванаест одраслих људи и петоро деце који су се затекли у згради Виклифове групе за превођење Библије у Боготи, Колумбија. »Где вам је директор? Где је Ал Вилер?«, урлао је вођа уносећи се у лице једној од секретарица. »Хоћемо Вилера!«

»Немој да је повредиш«, дошао је брз одговор. »Вилер није овде.«

Марксиста је замахнуо као да ће га ударити, а онда је, предомисливши се, рекао: »У реду, онда ћемо узети тебе уместо њега. Хајдемо!«

Њихови захтеви су стигли неколико дана касније. »Ако ваша организација не напусти Колумбију до 19. фебруара, погубићемо затвореника.« Герилци су чак позвали председника Регана и тражили да се њихов манифест објави у *Њујорк тајмсу* и *Вашигтон посту* или ће Чет Битерман умрети.

Како се приближавао назначени датум, формирано је све више молитвених ланаца. Локална радио станица примила је и касету која је потврђивала да Чет сведочи герилцима. Његова жена, Бренда, добила је писмо у којем су од ње тражили да им пошаље Библију на шпанском.

Чет је постигао свој животни циљ – да емитује јеванђеље како би га чули тамо где је то потребно. Терористи су Четово мртво тело напослетку оставили у једном напуштеном аутобусу. Колумбијци, заједно с хришћанима широм Америке, одали су

последњу почаст Чету ступајући у организацију како би попунили празно место остало иза њега. Следеће године, молбе за пријем у службу Виклифове групе за превођење Библије удвостручиле су се.

Вођство примером познат је извршни принцип обуке. Приоритети компаније морају да буду обликовани према највишем нивоу особља. А кад је реч о хришћанству, вођство примером једнако је важно. У ствари, сам Исус је дао такву заповест. Показао је како хришћанске вође морају да дају узор вере коју ће други верници следити. И није нам дао само своје учење – него га је живео. Колико нас је спремно да живи стандард радикалне послушности Христу? Ако то учинимо, нећемо моћи да утичемо на сопствену судбину. Ако следимо Христов пример, бићемо пример другима. Ко је то ко данас посматра тебе и твој начин живота? Шта је то што такви људи могу да науче из твог примера и о томе колико пажљиво и у стопу следиш Христа?

Угледајте се на мене као што се и ја угледам на Христа.

1. Коринћанима 11:1

Екстремна

Екстремне припреме

СУДАН: СУДАНСКА ДЕЦА

Стрељачки закони у школском дворишту – сасвим уобичајена појава у Јужном Судану. Усред подручја одређеног за игру, препуног деце која трче и смеју се, лежи велики метални ваљак с крилцима на свом крају, до пола закопан у земљу. Застава штрчи из неексплодираних бомбе као опомена деци да се држе подаље од ње.

Један тим мисионара недавно је овој основној школи у округу Јеи доставио помоћ. Као и већина подручја у Судану, и ова школа једва да је била у стању да функционише јер су јој недостајала и средства и опрема и квалификовано наставно особље. Школа о којој је реч налази се у области коју редовно бомбардују исламистичке власти Судана.

Деца су у школском дворишту својим рукама ископала више од двадесет стрељачких заклона. Покушала су сама себи да припреме какву-такву заштиту кад бомбе почну да падају. Кад чују моторе бомбардера, трче у заклоне чувајући се шрапнела који лете на све стране.

Некима успе да сигурно стигну до заклона, али некима не. Кад су мисионари питали шта је то што би могли да учине за ту децу, одговор је био једноставан: »Молите се за њихову заштиту«.

Библија нас учи да су многи верници живели несигурним животом, зависећи свакодневно од околности, таквих каве су, да би одржали своју веру у Христа. Овој деци, страдање, или чак и смрт ради вере, свакодневна је стварност. Нама они представљају храбре Христове војнике.

Деца из Судана су спремна да прођу кроз земаљску битку. Али, што је још важније, спремна су да једног дана прођу кроз небеска врата. Осигурали су себи склониште унутар земље које ће их штитити од прелета авиона и изненадних напада из противничког тора. Међутим, њихова вера у Христа осигурала им је вечну заштиту у Божијем наручју. Можда си и ти, попут суданске деце која се играју покрај неексплодираних бомбе, до сада научио да се живот често одвија баш на корак од катастрофе. Вероватно си и ти предузео кораке да уредиш и заштитиш свој живот на земљи, надајући се најбољем и усред несигурних времена. Али да ли си следио њихов пример и припремио се и за живот на другом свету? Јеси ли спреман за вечни живот кроз личну повезаност и заједништво с Исусом Христом?

Ко има Сина, има живот.
Ко нема Сина Божијег,
нема живот.

1. Јованова 5:12

ЕКСТРЕМНА РЕВОЛУЦИЈА – ПРВИ ДЕО

РУМУНИЈА: ХРИШЋАНИ ИЗ ТЕМИШВАРА

Кад је румунски песник Константин Јоанид написао песму под насловом »Бог постоји«, није знао какав ће значај његове речи имати у историји Румуније.

Једне ноћи, 1989. године, хришћани су протестовали у граду Темишвару. Бискуп, који је постао марионета у комунистичкој влади, отпустио је реформаторског пастора Токеса јер је овај верно проповедао Божију реч.

На дан кад је пастор требао да напусти свој дом и цркву, хришћани су окружили његову кућу како би спречили полицију да га истера. Скупљало се све више света и напоследку је позвана војска да их заустави.

Војници су почели да пуцају, тако да су многи демонстранти убијени или рањени. А онда се догодило нешто невероватно. Цела гомила, уместо да пружи отпор војсци и бори се, клекнула је и почела да се моли. Шокирани војници били су потпуно савладани овим догађајем и одбили су да наставе да пуцају.

У међувремену се скупио цели град, а месни пастор им се обратио с балкона темишварске опере. Рецитовао је песму брата Јоанида и мноштво је почело да узвикује: »Бог постоји! Бог постоји!« Около су кружили листићи с текстом песме и они који су знали музику компоновану на те речи почели су да певају. Ускоро је на хиљаде људи певало исту песму, поново и поново.

Та песма је била почетак румунске револуције која је водила у пад комунистичког диктатора Николаја Чаушескуа.

Револуција је поновно оживљавање вере у неку јако стару идеју – било да се ради о слободи, личном достојанству или чак о постојању Бога. Ти очигледни принципи остају непромењени током свих циклуса угњетавања. Иако на неко време могу постати »илегални«, њихово постојање је неоспорно. Духовна револуција васкрсава веру у Божије постојање – иако Бог сам по себи никад није био мртав. А та револуција почиње Божијим откривањем истине. Свима нам је потребна храброст да поново оживимо своју веру у основну, свемоћну, животоносну поставку да Бог постоји. Део смо те револуције када се придружимо другим хришћанима који почну да живе у складу с тим уверењем. Како би та духовна револуција требала да изгледа у твојем животу?

Сазнаћете истину,
и истина ће вас
ослободити.

Јован 8:32

Екстремна револуција – други део

РУМУНИЈА: ТРИНАЕСТОРО ДЕЦЕ

Након што је у Темишвару 1989. године непотребно умрло на стотине људи, демонстрације су се спонтано прошириле на друге градове широм Румуније. Током једног од протеста, група од тринаесторо деце направила је живи зид од својих тела како би зауставила продор војника који су насртали на народ. Кад су војници упркос томе наставили да надиру, деца су клекнула и почела да вичу: »Молимо вас, немојте нас убити!«

Војници су једноставно игнорисали невину децу и почели да пуцају на њих. Деца, ипак нису одступила. Само су наставила да вапе: »Молимо вас, немојте нас убити!« На месту на којем су деца убијена касније је подигнут споменик.

Румунијом је почела да кружи прича да су револуцију заправо покренули анђели који су окружили децу и дали им свету храброст која им је требала како би се суочили са злом.

У сваком граду на улице су изведени тенкови и војне трупе како би зауставили побуну. Али војска је на крају устукнула пред мирољубивим мноштвом. У Сибиу војници и официри су се придружили народу, групи од неколико хиљада људи, док су двојица верских вођа зауставила тенкове, тражећи од свих да клекну и моле се. И војсци је једнако колико и народу било доста комунистичке владавине, тако да је ускоро постало немогуће угушити побуну.

Верује се да је мученичка смрт мале групе деце донела земљи победу над комунистичким угњетачима.

Када у својој вери постанемо слични деци, тад дубоко желимо да извршимо оно што је Христос поставио пред нас. Попут ове деце, морамо зграбити тренутак и из њега извући највише што се може. Румунска деца су безуспешно молила за свој живот, али су остала неустрашива у својој мисији. Постоји ли нека околност или последица која угрожава твоју верност мисији на коју си позван? Шта је то што си спреман да жртвујеш да би се сасвим одао Христовој ствари?

Па рече: »Истину вам кажем: ако се не обратите и не постанете као деца, нећете ући у Царство небеско.«

Матеј 18:3

Екстремна Један екстреман корак

НАЦИСТИЧКИ КОНЦЕНТРАЦИОНИ ЛОГОР: МАРИЈА СКОЦОБАЈА

»...седам, осам, девет – ти! Иступи!« викнуо је нациста на жену. Командант логора Аушвиц-Биркенау наредио је да се убије сваки десети затвореник као казна за две жене које су побегле ноћ раније.

»Молим вас, имајте милости! Ја имам де-те«, молила је десета жена.

Марија Скоцобаја, руска хришћанка, стајала је следећа у реду. У свом срцу је чула глас: *»Иступи и реци да желиш да умреш уместо ње.«* Потом је сама одговорила свом унутрашњем гласу: *»Зашто? Она није хришћанка. Јеврејска је комунисткиња. Кад нацисти пропадну и комунисти дођу на власт биће једнако гадни као и нацисти.«*

Онда се сетила да је тог дана био Велики петак. Глас је рекао: *»На овај дан ни ја нисам умро за добре него за зле, за грешнике.«*

Тада је Марија иступила. *»Желим да умрем.«*

Официр се насмејао. *»Ако си толико глупа да умреш уместо ње, само изволи, пређи тамо. А њен ред ће свакако убрзо доћи поново.«*

Док је Марија одлазила да буде погубљена спаљивањем у пећи, рекла је стражарима: *»Кад је Бог повео свој народ из ропства у Египту, у нашој Библији пише да је ишао пред њима у стубу од огња. Ја се молим да моје тело, кад га спале, и само постане стуб од огња који ће вама показати пут ка Богу.«*

Само један корак напред може довести до свеукупне разлике. Хришћани често живе покушавајући да балансирају на једном непрецизном нивоу између сигурности и непознатог. Али они који су направили само један мали корак у непознато увек су наилазили на Божију верност. Ноје. Мојсије. Аврам. Дево-ра. Рута. Марија. Павле. Списак библијских примера иде у недоглед, а да и не спомињемо мноштво таквих великана кроз читаву историју. Само један корак вере променио је њихов живот од обичног у изванредан. Позива ли Бог и тебе да данас начиниш тај корак вере? Чујеш ли његов глас у свом срцу? Пажљиво слушај. Спреси се на покрет. Јер твој мали корак послушности може другима да покаже пут ка Богу.

Од Господа су кораци
човечји, а човек како ће
разумети пут његов?

Приче Соломунове 20:24

Екстремна побојност

Мученик је онај који је постао Божије оруђе и чија се воља изгубила у Божијој, али је на тај начин није изгубио него пронашао, јер је нашао слободу у покорности Богу. Мученик више ништа не жели за себе, па чак ни славу мучеништва.

Т. С. Елиот – Убиство у катедрали

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНА ТАЈНОСТ

РИМСКЕ КАТАКОМБЕ

Први хришћани су били добро познати по две ствари: молитвама које су одржавали под земљом (тајно) и прогоном који је вршен над њима на земљи (јавно). У Римском царству цели знани свет је био против хришћана. Марко Аурелије Антоније потписао је 162. године после Христа декрет по којем »свако ко исповеда хришћанство мора да умре најбољнијом могућом смрћу!« Тако је за цркву почео период деловања у екстремној тајности, и трајао је готово четири века. Црква је дословно обитавала под земљом, стварајући римске катакомбе.

Испод Рима је била изграђена огромна мрежа просторија и ходника намењена сахранама мртвих. Међутим, све те просторије постале су склоништа – прикривене катедрале ране цркве. Тако су верни имали место на којем су могли да се моле и врше богослужења а да не буду ометани и да не страхују од римских стражара.

Катакомбе показују посвећеност првих верника да нађу место на којем ће славити Христа. Сломљене и спаљене кости које су пронађене у њиховим гробницама говоре о жестини прогона који су претрпели. Можда су најзначајније од свега тајне белешке о победи и миру написане на зидовима. Упркос окрутности коју су трпели над земљом, испод ње су украшавали зидове симболима своје вере и мира примљених кроз крст.

Није необично видети тајновите посвете забележене на њиховим гробовима: »Победоносно у миру и Христу« или »Одазивајући се на позив, отишао је у миру« или »Овде лежи Марија, почивајући у миру«. Кључ за њихову победу није тајна: савршен мир у Христу Исусу.

Многи људи читавог живота чувају своју веру као тајну. Сматрају да је религија приватна ствар – нешто што се одвија само између Бога и појединца. Међутим, у раној цркви није било тако. Верни су били толико отворени у својој вери да их је било лако препознати, па самим тим и прогонити. Римске катакомбе јесу служиле као приватно место богослужења; међутим, ни изнад земље њихова верност није била тајна. И то је био разлог због којег је толико много њих због вере било убијено мученичком смрћу. Непрестана и отворена молитва под земљом дала им је мир који су имали током прогона над земљом. Да ли и ти свој хришћански живот чуваш »испод земље«? Време је да тајна изађе на видело. Без обзира на последице, немој хришћанство држати у тајности.

Јер, што год је тајно,
биће разоткривено, и
што год је скривено,
изаћи ће на видело.

Марко 4:22

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ПОУЗДАЊЕ

ГРАД ЊУЈОРК

»Хоћу да знате, браћо, да је ово што ме задесило послужило напредовању јеванђеља... а већина браће у Господу, охрабрена мојим оковима, све више се усуђује да без страха говори Божију реч... Јер вама је дата милост не само да у Христа верујете него да за њега и страдате.« (Филипљанима 1:12, 14, 29)

Кад би амерички хришћани били мало активнији у евангелизацији, да ли би унутар граница Сједињених Држава дошло до пораста прогона? *»Метро министри«*, организација која врши службу евангелизације која обухвата најтежа подручја града Њујорка, видела је последице такве службе у сопственом раду. Како је њихова евангелизација продирала све дубље у град, суочавали су се са све већим отпором. Неки чланови мисије су били пребијени, избодени ножем, или силовани док су вршили своју службу. Један члан је чак био убијен.

Њихов директор, пастор Бил Вилсон, више пута је био нападнут ножем и претучен. А ипак, претња злом није га држала на одстојању од људи које воли. Чак је навукао туберкулозу сведочећи бескућницима.

Деби, петнаестогодишњакиња из Бруклина, једне од најсиромашнијих четврти у Њујорку, говори у име многих младих људи који су у Америци доживели прогон због вере. Она каже: *»У мојој школи је јако тешко отворено бити хришћанин. Непрекидно ме изазивају и присиљавају да се придружим некој од банди.«*

У многим земљама у којима нема верске слободе, хришћани нису прогоњени зато што верују у Христа, него зато што другима говоре о њему. У таквим земљама евангелизација рађа прогон, који опет доводи до још јачег сведочења Христа. Оно што је требало да их сломи заправо их чини још одлучнијим. Слично томе, ни евангелизација у Америци, као ни у другим отвореним земљама, није увек безбедна. А ипак, треба ли та чињеница да угаси наш ентузијазам задатком који нам је намењен? Нација каква је америчка, основана је на темељу верских слобода, а потпуно је ненавикнута на страдање и прогон. Уместо да тај принцип користимо као браник који нас држи безбеднима, требали бисмо се ослонити на њега тако да нас учини смелијима. Као особа која живи у слободи и демократији имаш још већи разлог да сведочиш своју веру храбро и с поуздањем. Хоћеш ли проговорити већ данас?

А то поуздање пред Богом
имамо кроз Христа.

2. Коринћанима 3:4

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНА ПОСВЕЋЕНОСТ

ИНДИЈА: ГЛЕДИС СТЕЈНС

Гледис Стејнс имала је сво право овог света да буде огорчена и љута. Нико је не би кривио кад би напустила Индију. Али кад су хиндуистички фанатици из индијског града Манохарпура убили њеног мужа и двојицу синова, Гледис и њена тринаестогодишња кћерка Естер одлучиле су да остану. Гледис ће наставити да ради с оболелима од губе у том подручју.

Њен муж, Грејем, и њихова два мала сина, Филип и Тимоти, убијени су док су спавали у свом ципу, паркираном поред цркве. Били су тамо како би служили тој заједници верника. Али пре него што је тог ужасног јутра изашло сунце, банда од око стотину Хиндуса полила је њихов цип бензином и запалила га. Хиндуси, наоружани луком и стрелама, окружили су возило како би их спречили да се извуку и побегну.

Гледис каже да Грејем никад није ишао у евангелизацију међу Хиндусе. Једноставно је био тамо како би показао Христову љубав. А као резултат тога, овај аустралијски пар је био сведок обраћењу многих на хришћанство и спаљивању њихових идола које су до тада обожавали. Опасност сведочења у таквој средини никад их није застрашила ни одвратила од посвећености показивању Христове љубави.

На комеморацији поводом Грејемове, Филипове и Тимотијеве смрти, Гледис и Естер су певале:

Зато што Он живи,
ја могу да се суочим с новим даном,
зато што Он живи,
сав страх је нестao,

зато што знам да Он брине за сутра,
вреди да наставим да живим,
зато што је Он жив.

Речи песме написали Вилијем Ј. и Глорија Гејтер.
Музика Вилијем Ј. Гејтер.
Copyright © 1971. William J. Gaither, Inc.
Сва права задржана. Коришћено с дозволом.

Екстремна посвећеност никад не уступа пред опасношћу. Није ослабљена бригама. Чак се не бави ни последицама. Посвећеност зна само за једно – задатак који треба да се изврши. Многим људима би губитак породице међу злонамерним странцима било разумно оправдање за напуштање мисије. Али не и онима које води екстремна посвећеност. Иако могу бити похарани искушењима, њихова посвећеност да наставе даље никад не долази у питање. Бог је једини који нам може дати духовну снагу потребну да наставимо са својом мисијом упркос боли. Затичеш ли сам себе како покушаваш да утврдиш требаш ли или не да наставиш да учествујеш у Божијем раду? Да ли се догодило нешто што те је скренуло с пута? Тражи од Бога свакодневну посвећеност како би се придржавао задатка.

Они који живе по Духу,
(мисле) на оно што је
духовно.

Римљанима 8:5

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА тинејџерка

КУБА: РОУЗ

»Рођена сам у комунистичкој породици у којој нико није смео ни да спомене реч *Бог*. Родитељи су ми атеисти. Мој отац је чак у вођству кубанске комунистичке партије. Мајка је секретарица Комитета за одбрану револуције. Могло би се рећи да је мој дом гнездо комунизма. Међутим, моја бака воли Бога и учила ме је о Господу. Посејала је у мене семе Божије речи. Неколико пута сам покушала да одем с њом у цркву, али моји родитељи ми то нису допустили.«

»Једног дана сам прихватила Господа Исуса Христа за свог Спаситеља. Тада је мој живот почео да се мења. Променио се чак и начин на који сам се облачила. Моја мајка то није могла да прихвати. Пре тога ме никад није тукла, али сада то чини често. Кад је мој отац сазнао да сам хришћанка, рекао ми је да бирам између Бога и њега. Изабрала сам Бога јер сам схватила да је Он једини за кога вреди живети.«

»Сада, упркос томе што ми је само четрнаест година, принуђена сам да идем у школу далеко од куће. Кад сам дошла на ово место, била сам једина хришћанка, али посејала сам семе Божије речи и сада нас је четворо. Састајемо се испод дрвета – сакривени – како бисмо разговарали о Божијој Речи. Настављамо да сејемо и чекамо, верујући да ће нас ускоро бити мноштво.«

Да није било утицаја њене баке, Роузино детињство би било дефинисано комунистичком индоктринацијом и атеизмом. Она је екстремна тинејџерка јер је пошла стопама своје баке која се изложила опасности да би јој посведочила Христа. Сада се и сама Роуз излаже истој опасности у свом интернату, сведочећи и сејући Божију Реч. Да би довела до промене, она сваки пут ради са по једним верником. Међутим, Роуз је попут многих кубанских тинејџера који живе под Фиделом Кастром открила да вера долази с последицама. Али она, без обзира на то какве су шансе, верује да ће бар део семена које је посејала пасти на добро тло. У чији живот ћеш ти посејати семе Божије речи и чекати на жетву?

Семе посејано на добром тлу је онај ко чује и разуме Реч. Он рађа плод и даје стотруку, шездесетотруку или тридесетотруку.

Матеј 13:23

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ ПОБЕДНИЦИ

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

»Моја жена спава у другој соби јер се не осећа добро«, почео је пастор Ричард Вурмбранд. »Ми смо обоје Јевреји. Њена породица је страдала у нацистичком концентрационом логору, и то баш том о којем сте се ви управо хвалили да сте тамо убијали Јевреје који су још увек држали децу у наручју. Можда сте баш ви убили породицу моје жене.«

Чувши ово, пасторов гост, војник, јако се наљутио и устао да оде. Али Ричард га је зауставио. »Сачекајте. Желим да вам предложим један експеримент. Желим да кажем мојој жени ко сте ви и шта сте урадили. Али она вас неће проклињати – неће вас чак ни љутито погледати. Прихватиће вас.«

Човек је седео отворених уста, али без речи.

Пастор је наставио. »Е сад, ако моја жена, која је само људско биће, може да вам опрости – колико ће вас тек више волети и опростити вам Господ Исус.«

Човек је зарио главу у руке. »Шта сам то учинио? Како могу да наставим да живим носећи кривицу због толико много проливане крви? Исусе, молим те, опрости ми!« Војник је наставио да се моли како би свој живот предао Христу.

Потом је Ричард отишао и пробудио своју жену Сабину. »Ово је убица твојих сестара, браће и родитеља«, представио јој је човека. »Али сад се покајао.« Сабина га је загрлила и пољубила у образ.

»Љубав све побеђује«, каже популарна изрека. Хришћани, пак, истину ове изреке познају из прве руке. Кад смо остављени на милост и немилост бесу, сатире нас мржња. Али када допустимо Богу (који је љубав), да преузме контролу над нашим животом, откривамо како се наше природне емоције, као што је љутња, потчињавају њему. Чак и не осећамо да постајемо узнемирени због неке ситуације која би нас иначе јако разбеснела. Љубав мора да победи све у нама што је у супротности с Христовим карактером. Крајњи резултат овога је да смо толико обузети љубављу да чак и наши најљући непријатељи имају користи од нашег преображења. Да ли си ти искусио победу над горчином и осветом? Моли од Бога, који је љубав, да још данас победи твоју љутњу.

Сада остају вера, нада и љубав, то троје. А највећа међу њима је љубав.

1. Коринћанима 13:13

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНА НЕЖНОСТ

КАМБОЏА : ЈЕДНА ТИНЕЈЦЕРКА

У собу су упали војници Црвених Кмера машући оружјем, вређајући и претећи присутнима. Кад су Црвени Кмери преузели власт у Камбоџи 1975. године, убијено је на хиљаде хришћана. Штавише, децу су бацали алигаторима како би војска »сачувала метке«.

Нико од чланова мале црквене заједнице није се помакао. Један официр је пришао пастору, зграбио Библију коју је овај читао и бацио је на под. »Пустићемо те да идеш«, рекао је, »али прво сви морате да пљунете на ову књигу лажи. Свако ко одбије то да уради биће убијен.«

Други војник га је дограбио за руку и гурнуо напред. »Оче, молим те, опрости ми«, молио се пастор док се спуштао да клекне на место на које је пала Библија, а онда је овлаш пљунуо на њу.

»У реду, ти можеш да идеш.« Потом је официр показао на једну жену. И она је клекнула покрај Библије. Пљунула је на њу тек толико да задовољи официра.

Изненада је устала једна тинејџерка и пошла према Библији. Очију пуних суза, клекнула је, подигла Библију и обрисала је рубом своје хаљине. »Шта су то урадили твојој Речи?«, рекла је. »Молим те, опрости им.« Војник је спустио свој револвер на њен потиљак и повукао обарач.

Хришћани којима је првобитно било дозвољено да оду такође су били убијени. Слабо им је помогло оно што су урадили.

Једно дело нежне одлучности може да надахне заједницу више него сва издаја овог света. Тинејџерка из ове приче подстиче визију онога што би требало да значи заједништво у Духу. Уместо да укори своју слабију браћу и сестре, једноставно им је дала пример својим нежним поступањем с Библијом. Замисли само да су сви у тој цркви поступили сложено и на исти начин. Како би то било снажно сведочанство за Христа! Сваки пут кад делујемо сложено, јачи смо. Нежност и самилост, удружени са снажним примером, повешће оне који су слаби да се уједине у већој преданости. Ако си фрустриран другима који воде борбу у својој преданости, сети се да те Бог позива на сједињење с онима који су слабији и да требаш да им помогнеш.

Ако, дакле, имате неко охрабрење у Христу, неку утеху љубави, ако имате неко заједништво у Духу, неку нежност и самилост, онда употпуните моју радост: будите сложни.

Филипљанима 2:1-2

ЕКСТРЕМНА ПОБОЖНОСТ

**Прогон хришћана не односи се на људска
права, него на ватрено крштење вере.**

Стив Клири

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СТРПЉЕЊЕ

СЕВЕРНА КОРЕЈА

»Овај поклон је за тебе.«

»Шта је то?«, питао је мисионар свог пријатеља, спремајући се на пут у Северну Кореју.

»Само узми. Знаћеш кад треба да га отвориш.«

Прерушен у бизнисмена, мисионар је отпутовао у Северну Кореју. Додељен му је водич, комуниста, склон честом и дугом дремању.

Видевши у томе своју шансу, мисионар се тихо искрао из хотела док је његов »водич« спавао. Отишао је у оближње село и тамо се нашао с малом групом верника. Чим су схватили да је млади мисионар рукоположени пастор, рекли су: »Мораш да нас крстиш! Чекали смо некога ко ће да нас крсти!«

У земљи у којој само поседовање Библије може да значи петнаестогодишњу затворску казну, званично крштење би вероватно значило сигурну смрт.

Како у близини није било никаквог језера или реке, мисионар се једноставно молио над вернима, једним по једним, симболизирајући тако крштење у вери. Али на његово запрепашћење, људи нису били задовољни. »Ево већ четрдесет година чекамо причешће«, рекли су.

Један од верника је истог часа донео колачиће од пиринча. Мисионар је помислио: »Имали су крштење без воде, можда би могли да имају и причест без вина.« Онда се сетио »поклона« који му је дао пријатељ пре него што је пошао у Северну Кореју. Брзо је узео своју путну торбу и извадио пакетић – флашу вина. Без речи, сваки верник је искрено плакао хвалећи Бога за благовремени поклон који им је дао.

Док многи људи у савременој култури не могу ни да замисле живот без календара и часовника, Бог се држи свог утврђеног времена. Он се не руководи силом завршавања хитног посла. Међутим, ми морамо научити да будемо стрпљиви да бисмо били у стању да живимо срећно у његовом прорачуну и одабиру времена. Стрпљење значи да се уздајемо да је Бог на делу чак и кад не видимо доказе тога. Стрпљење је принцип одложеног задовољења. Када чекамо на Божије благослове далеко смо захвалнији кад стигну. Кад на нешто морамо да чекамо, то више и ценимо. Било да је то причешће колачићима од пиринча или нека специфична потреба коју имамо у животу, Божије време је поуздано. Које су твоје бриге у вези с Божијим одабиром времена у твом животу? Време је да се поуздаш у њега.

Народе! Уздај се у
Њега у свако доба.

Псалом 62:8

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА евангелизација

УГАНДА: БИСКУП ХЕНИНГТОН

»Једини изгледи које мучитељ има да буде спасен, јесу кроз неког затвореника хришћанина. Они никад не иду у цркву, нити читају Библију. Али затвореник, хришћанин, може да им покаже љубав чак и док га туку.« Ово је уверење једне од чланица цркве која делује у тајности.

Друга жена, која је сав свој живот провела служећи Христу под изразито опасним околностима, каже: »Кроз целу историју цркве, хришћански затвореници су доводили своје мучитеље вери у Бога. У римском затвору постоји плоча с именима оних који су се обратили током Павловог заточеништва на том месту. Ти би људи били у паклу да им Павле није допустио да га туку.« Застала је. »Не бежим од страдања ако је резултат тога мучитељево спасење.«

Бискуп Хенингтон је знао да је ризик велик кад је одлучио да објави Христову вест људождерима у Уганди. Неколико недеља након што је стигао, људождери су одбацили његову поруку и погубили га. Пре него што је умро, чули су следеће, гласно изговорене речи: »Волите своје непријатеље... благосиљајте оне који вас проклињу, моли-те се за оне који вас прогоне.«

Исту ову поруку су са собом понели и бискупови синови кад су пошли у исто село након што им је отац умро. Били су одлучни да евангелизирају исте оне људе који су им убили оца.

Неки Христову смрт и васкрсење сматрају тек подвалом коју су измислили цезнутљиви мислиоци који су желели да сећање на њиховог вољеног учитеља настави да живи. Али како онда то објашњава мученичку смрт већине његових ученика и силне генерације мученика након њих? Чини се разумним да би признали своју лудорију у тренутку хапшења, а поуздано би је признали пре неизбежне смрти. Зашто би иначе својевољно ишли тако далеко у тобожњој подвали. У ствари, историја документује њихове покушаје да преобрате своје мучитеље до последњег часа. Њихова екстремна евангелизација била је доказ њиховог уверења: Ово јесте јеванђеље Божије. Колико си ти уверен у поруку јеванђеља? Јеси ли спреман да је носиш до самог краја?

Не стидим се, наиме,
јеванђеља, јер оно је
Божија сила за спасење
свакоме ко верује.

Римљанима 1:16

Екстремно мисијско поље рада

ЈАПАН: ФРАНЦИС ХАВИЕР

Јапан, земља окружена прелепим планинама, примила је благодат вером храбрих хришћана, браће и сестара, који су одлучили да ризикују све како би били први који ће тој земљи донети Христову поруку љубави и опроштења.

Године 1549. Франсис Хавиер је био први мисионар у Јапану. Током његове службе многи су се обратили и црква је убрзано расла. Али јапански званичници су хришћане видели као претњу, тако да је почео жесток прогон. Отпор према хришћанима растао је попут оштрих врхова планина који су парали јапанско небо, бацајући сенку на верне у њиховом подножју. У градовима као што је Унзен, хришћани су бацани у узаврелу вулканску лаву. Други су у Нагасакију били распети на дрвене крстове. Јапанска војска је 1637. године похапсила све знане хришћане, њих око тридесет хиљада, и побила све до једног.

У складу с тим, црква се повукла у тајност надајући се да ће заштитити бар оне који су успели да преживе. Проблеми су потрајали наредних неколико година. Али Божијом милошћу, црква је успела да преживи. Одани мисионари нису престали да долазе. Чули су за прогон у брдовитом пределу света и одговорили на позив да дођу и послуже малобројним верницима који су остали.

Данас Јапан има 1.700.000 активних хришћана, а цркви се придружују нови верници сваког дана. Хавиер и савремени мисионари представљају ту веру, величине горушичиног зрна, која помера планине отпора тако да народи могу да се мењају.

Живот је препун ствари које нам заклањају поглед. Верници су често суочени с планинама отпора већ унутар својих породица, односно чланова тих породица који су окренути свету и световним стварима, и неће да прихвате њихова уверења. Многи хришћани морају да се пробијају кроз Алпе атеизма на својим радним местима. Највиши врхови прогона њихових влада засењују вернике у рестриктивним државним режимима. Међутим, предиван поглед налази се одмах иза сваке планине отпора с којим се данас црква суочава. Тамо се види призор хиљада мушкараца, жена и деце који су гладни јеванђеља. А вера може прокрчити пут другима да буду спасени. Многи хришћани пре тебе били су прогоњени да би показали ту истину. Хоћеш ли ти наставити њихов рад с вером која може да помера планине? На коју планину отпора ћеш се усредсредити данас?

»Истину вам кажем: кад бисте имали веру као зрно горушице, рекли бисте овој гори: 'Премести се одавде онамо', и она би се преместила.«

Матеј 17:20

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МЕСТА

РУСИЈА: ЗОЈА КРАХМАЉНИКОВА

Један свештеник који је био у руском затвору издао је Зоју. Лажно ју је оптужио како би сам био ослобођен из затвора и избегао мучење. Током суђења, Зоја је одбила да каже и једну једину реч против њега. Рекла је: »Кад је Јуда издао Исуса, био је подмукао човек. А ипак, Исус га тамо у Гетсиманији назива 'пријатељем'. Зар не бисмо и ми требали да учимо из Христовог примера и једнако се тако понашамо према онима који издају нас?«

Зоја Крахмаљникова провела је шест година у руском затвору зато што је другима сведочила Христа. Време које је провела тамо дало јој је јединствен увид у Божију реч и у начин на који се она примењује у суровој животној стварности.

»У затвору, свака врата на хелији имају рупу која се зове Јудина. Кроз ту рупу затворски стражари могу да те контролишу сваких пет минута. Пажљиво те посматрају, проверавају и поучавају. То ми је помогло да схватим следеће – ако су комунисти толико марљиви и брижно ме држе на оку, колико ли су онда марљивији и брижљивији Бог и његови анђели?«

Зоја је лако могла да допусти да огорчење влада њеним срцем. Али није. На учила је лекцију из Светог писма и непосредно ју је применила у сопственом животу. Та лекција није била лака, али је бацила макар мало светлости на њен живот и животе оних око ње.

Кретање на дугачко путовање без претходно спакованих ствари чини се помало смешним предлогом. Ко ће путовати неспреман? А ипак, хришћани свакодневно иду на духовно путовање а да нису довољно духовно припремљени за напоран пут. Морамо бити оремљени Божијом речју у свом срцу да бисмо могли да је применимо кад год је потребно. Многима од нас не полази за руком да прођемо на духовном тесту јер нисмо проучавали Божија начела пре тога. Осећамо се као губитници и онда кад можемо бити победници као Зоја тако што ћемо применити Божију реч на околности у којима смо се нашли. Твоја вера у Христа може да те одведе на екстремна места. Јеси ли припремљен за то путовање? Побрини се да са собом понесеш много Божије речи – требаће ти!

Потруди се да се покажеш да си прекаљен пред Богом, радник који нема чега да се стиди, који исправно поступа с Речју истине.

2. Тимотеју 2:15

ЕКСТРЕМНА

Екстремна герила

ПЕРУ: ХУАН

Хуан је био осуђен на петнаест година робије у затвору Мигуела Кастра због терористичких активности. Хуан је схватао како терористи размишљају. Био је члан народне војске унутар једне комунистичке групе која је носила назив »Пут светлости«. Његов најважнији задатак био је да поучи друге како да убију и униште. Имао је висок официрски чин и био је стручњак за динамит, оружје и уништење. Посао који је радио дао му је инспирацију, али и одредио његову судбину.

Хуан је чак и у затвору наставио са својим радом. Док је покушавао да регрутује младог Фернанда за своју јединицу, открио је да његове марксистичке идеје слабо делују на тог момка. А онда је, заузврат, Фернандо поставио Хуану једно проициљиво питање: »Пријатељу, да ноћас умреш, где би провео вечност?«

Хуан је лично видео или организовао смрт безброј људи, али никад није размишљао о сопственој смрти. Фернандово питање је почело да га узнемирује, а сам Фернандо је свакодневно наставио да разговара с њим и да му сведочи о Христовој љубави и жртви. Напоследку је Хуан постао верник.

Фернандо је подстицао новог ученика: »Баш као што си сав свој живот уложио у револуцију, сад га предај Христу, свом Господу.«

Тако је Хуан на крају постао вођа Божијег стада у затвору. У прошлости је регрутовао људе у војне одреде, а у затвору је организовао веронауку. Његова мисија смрти претворила се у помагање другима да нађу вечни живот.

Пасионираност људима даје надахнуће и одређује судбину. Неки су дословно заљубљени у свој посао. Други ватрено воле своју породицу. Трећи су пасионирани љубитељи ствари које су у непосредној супротности са свиме што јесте Христос. Они који прогоне хришћане не могу бити оптужени за равнодушност. Њихова непопустљива одлучност скоро да би била вредна дивљења да није погрешно усмерена. Међутим, Бог је на делу мењања старих живота у нове. С истом страшћу коју је некад осећао за марксизам, Хуан је сад почео да регрутује људе за Христа. Бог је његову изопачену страст претворио у жар за Христа. Моли се Богу да преобрази све што негативно утиче на твоју духовност. Моли га за горућу жељу у раду на унапређењу његовог царства.

Али, оно што ми је некад било добитак, то ради Христа сматрам губитком.

Филипљанима 3:7

Екстремна Још једна екстремна одлука

ФИЛИПИНИ : ПИТЕР

Питер је сматрао да вреди ризиковати. Волео је да путује са својим ујаком Мајклом и евангелизира Филипинце по забаченим селима у којима су људи били толико гладни Христове речи.

Путовања су била узбудљива, а понекад и опасна, будући да су сатима морали да иду кроз густе шуме како би стигли на циљ. Филипинци су годинама били под терором Нове народне армије, одреда комунистичке партије. Питер и његов ујак често су морали да се крију како би избегли опасност. А Питер је волео децу и посебно се радовао кад би видео како им очи заискре и лице се озари кад напослетку схвате колико их Бог воли.

На Велики петак, Нова народна армија настојала је да коначно стави тачку на мисионарски рад његовог ујака. Тако су заробили Питера и запретили да ће га убити ако његов ујак не престане да говори о Христу. Питерови родитељи су одговорили: »Ми нисмо ти који могу наредити Мајклу да престане са својим радом, али вас преклињемо да нам вратите сина. Он није урадио ништа лоше.«

На крају, с рукама везаним на леђима, Питер је чуо како његови родитељи говоре војницима: »За мене је живот Христос, а смрт добитак.« И с тим речима, Питер је тог Великог петка отишао кући да се срет-

не са својим Господом. Његов ујак Мајкл и даље проповеда горштацима о сили Христове љубави и прича им о свом младом, верном нећаку који се звао Питер.

Што се ризика тиче, све је ствар избора. Неки људи одлуче да ризикују све што имају кладећи се на највеће могуће световне делатности. Исход фудбалске утакмице. Победник на хиподрому. Број кошева које ће одређени играч постићи на једној утакмици. Други ризикују сопствени живот одлучујући се на себичне делатности које немају вечни значај, као што су злоупотреба дрога и алкохола. Међутим, Исус нас позива на сасвим другачији избор. Каже да морамо одлучити да ризикујемо своју безбедност на земљи да бисмо добили небеску награду творећи његову вољу. А вршење његове воље доноси далеко већу награду него што је то исплата готовине на хиподрому или вештачка опијеност најновијим дрогама. Јеси ли ти искусио Исусову награду ризикујући своју веру? Зашто јеси? Или зашто ниси?

»Ко хоће да извршава његову вољу, сазнаће да ли ово учење долази од Бога или ја говорим сам од себе.«

Јован 7:17

Екстремна побојност

**Ми се не молимо да будемо бољи
хришћани,
него једино онакви
какви Бог жели да јесмо;
христолики хришћани који ће,
на Божију славу, спремно носити крст.**

Из писма прокријумчареног из тајне цркве у Румунији

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ПЕСМА

СЕВЕРНА КОРЕЈА: СТАНОВНИЦИ ГОКСАНА

Мала, смеђоока девојчица подигла је поглед према својој мајци. Каква ће бити мамина одлука?

Раније тог дана, мајку те девојчице, њиховог пастора и још двадесет шест становника севернокорејског села Гоксана стража је везала и одвела пред разуларену гомилу комуниста.

Један стражар је наредио пастору Киму и другим хришћанима: »Одреците се Христа, или ћете умрети.« Од тих речи ју је ухватила језа. Како било ко може од ње тражити да се одрекне Христа? Целим својим срцем је знала да је Он стваран. Тако су сви у тишини одбили.

Потом је стражар довикнуо одраслим хришћанима: »Одреците се Христа, или ћемо вам погубити децу вешањем.« Тада је девојчица подигла поглед према својој мајци. Привукла је њену руку, знајући колико је мама воли. Мајка се сагла и с поуздањем и миром прошапутала: »Данас ћемо се, вољена моја, видети у рају.«

Сва деца су погубљена вешањем.

Потом су преостали верници били одведени на плочник и присиљени да легну пред велики парни ваљак. Комунисти су им дали још једну, последњу, шансу: »Одреците се тог Исуса, или ћете бити зд-

робљени.« Хришћани су већ остали без своје деце; више није било повратка.

Док је возач покретао тешку машину, из грла хришћана је полугласно кренула песма: »Више љубави, Христе за тебе, више љубави за тебе.«

Више. То је оно што је Бог дао кад је послао свог Сина. Више. То је оно што је Исус дао кад је распет. Више. То је оно што верни дају из чисте љубави према Христу. Желе да дају више Ономе ко је за њих дао тако много. У данашњем свету који цени само давање онога што човек мора како би се провукао и снашао, верници постављају нови стандард. »Више љубави за Господа«, више је од речи у традиционалној црквеној песми. То је начин живота који нема границе. Сваки дан је пут откривања како дати више љубави Исусу Христу. Код неких верника тај пут је водио у њихову смрт. Другима је »Више љубави за Господа« значило жртвовање материјалних ствари. Шта »Више љубави за Господа« значи у твом свакодневном животу?

Јер, Бог је толико волео свет да је дао свог јединорођеног Сина да нико ко у њега верује не пропадне, него да има вечни живот.

Јован 3:16

Екстреман филм

ПАКИСТАН

Сад су сви хтели да виде тај филм. Шапутали су о њему на тржници, па чак и у џамији. »О чему се ради у том филму?« »Је ли стварно тако страشان да можеш бити ухапшен ако сазнају да га имаш?«

А спорни филм о којем је реч звао се *ИСУС* – филм високог квалитета, који је приказивао живот, службу, смрт и васкрсење Исуса Христа. Тиме је на великом платну била приказана накана спасења оживотворењем приче о Исусу. У Јакобабаду, Пакистан, ухапшено је двоје људи зато што су делили народу тај филм и другу хришћанску литературу. Оба мушкарца су претучена, а локалне врховне кадије, муслиманске религијске вође, захтевали су да се против њих, али и свих других који су учествовали у дистрибуцији таквог материјала, подигне оптужница. Отишли су и корак даље, подстичући муслимане у граду да предузму мере против свих хришћана. Ускоро је сва имовина месног пастора украдена, а у близини хришћанске школе дошло је до пуцњаве. Изгледало је да се град налази на ивици свеопштег насиља.

Међутим, ствари су ускоро почеле да се мењају. Уместо да га бојкотију, сви у граду су желели да виде »грешни« филм. Хтели су из прве руке да дознају шта је то изазвало општи метеж. Црно тржиште је било преплављено копијама, тако да је једна локална ТВ станица на крају приказала филм *ИСУС*. Градски судија је погледао филм и објавио да његов садржај није антиисламски.

Кроз ненамерне напоре муслиманских религијских вођа, порука јеванђеља раширила се на целу заједницу. Намеравали су да избришу филм *ИСУС* из своје земље. Међутим, њихова кампања је у ствари промовисала службу. Бог не претвара зло у добро уобичајеним методама. Он благосиља труд својих слугу, али то не мора увек да буде на начин који ми очекујемо. Хришћани који живе у земљама у којима нема верске слободе ово уче на тежи начин, али се радују да виде тајну Божијег деловања међу својим народом. Бог нам ствара пут и начин чак и кад се нама чини да то нема никаквог смисла. Постоје периоди кад изгледа као да је све пошло по злу. Јесу ли ти периоди време у којем се пре свега поуздајеш у Бога? Он зна шта ради чак и онда кад теби ништа није јасно.

Јер мисли моје нису ваше мисли, нити су ваши путеви моји путеви, вели Господ.

Исаија 55:8

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ПРАШТАЊЕ

ПЕРУ: РИКАРДО

Папир је био прљав, подеран на крајевима. Црно мастило разливало се преко странице у скоро нечитким шкработинама. На дну је писмо било потписано именом – Рикардо.

»Пишем вам из комунистичког герилског кампа у Перуу. Недавно сам пребирао по радио-станицама покушавајући да нађем нешто што би ме орасположило. Мржњом испуњене емисије мојих другова биле су ми испразне. А онда сам налетео на ваш програм 'Јеванђеље на марксистичком језику'. Тамо сте рекли да је Исус, велики учитељ, проповедао праштање непријатељима.«

»Та реченица је проникла у најдубље делове мога бића. Изненада сам осетио мир и плакао сам као мало дете. Не разумем шта се догодило.«

»Моји родитељи су били жртве једног експлоататора земљопоседника, тако да сам целог свог живота мрзео богате. Али из неког разлога, више не мрзим. Не умем то да објасним. Зар је *могуће* да ја не осећам мржњу?«

»То је био први пут да сам слушао ваш програм. Како сам само био срећан. Сад не пропуштам ниједну емисију. Желим и да прочитам књигу о којој сте говорили.«

Касније је Рикардо напустио герилу како би се придружио цркви. Две године касније, вратио се у камп надајући се да ће својим бившим друговима моћи да посведочи о Спаситељу. Отада се о њему ништа не зна. Ако је умро, отишао је волећи оне који су га убили.

Ако неко каже: »Волим Бога«, а мрзи свога брата, лажљивац је. Јер, ко не воли брата, кога види, тај не може да воли Бога, кога не види.

1. Јованова 4:20

Једна од најотровнијих људских емоција је мржња. Пореди се с киселином која изједа посуду у којој се налази. Они који мрзе ускоро установе да их је уништила сопствена горчина. Међутим, верник има духовну нарав која може да надвлада природне склоности. Исус показује људима како да воле своје непријатеље и као резултат тога они се мењају. Преображење може да буде толико нагло да обраћеник не може да схвати куда је нестала сва та, годинама накупљана, мржња! Трујеш ли и ти своју душу мржњом? Држе ли те осветољубиве мисли ноћу будним? Окрени се Исусу и моли се за исцелење од мржње. Још данас опрости онима који су те повредили и нађи наду за сутра.

ЕКСТРЕМНО БЛАГО

РУМУНИЈА: СТАНОВНИЦИ ДОБРОГЕЈЕ

Николае Чаушеску имао је »генијалну« идеју звану »коллективизација«. Као опаки диктатор Румуније вероватно је мислио да је добра замисао подстаћи људе да добровољно предају сву своју имовину држави зарад општег добра свих.

Пољопривредници, земљопоседници и сељаци широм државе изгубили су све: њиве, овце, говеда, куће, намештај. Некад изразито успешан пољопривредни сектор у Румунији био је уништен. Сваки земљорадник је постао роб државе, радећи за мизерну надницу на државном имању. Целе породице у стајале у реду само да добију парче хлеба.

Да би спречио отпор народа својој стратегији, диктатор је у почетку лично дошао да помогне. У румунској провинцији Доброгеји, сви сељаци су били позвани да се окупе у центру села и да добровољно предају сву своју имовину. Кад се нико није добровољно јавио, Чаушеску је сопственом пушком убио десеторицу људи. Потом су поново питали људе: »Ко је вољан да преда сву своју имовину?«

Свирала је војна музика и скандирало се комунизму. Док су људи били приморани да играју, направљен је пропагандни видео снимак који је требало да покаже како је народ одушевљено одан социјализму. Један земљорадник који је све изгубио касније је изјавио: »Мислили су да су нам узели све. Али заборавили су нешто најважније – наше црквене песме. Тако смо поседали по земљи и песмом славили Господа.«

Људи често играју разне игре како би се током њих ближе упознали. Тако у једној од њих особу треба питати шта је то што би понела са собом на пусто острво. Дозвољена је само једна ствар, тако да одговор на ово питање много говори о самом човеку. Многима је јако тешко да одлуче, па их често треба подсетити да је то само игра. Међутим, Румуни нису имали тај луксуз да се играју него су искусили стварни живот. Њихова влада није им чак дозволила ни поседовање једне једине ствари. Али схватили су да превиђене црквене песме могу донети радост у њихово село, које је сада личило на њихово пусто острво. Тако су чували то благо мимо све друго, а Бог је једнако чувао њих.

Јер си ти народ свет
Господу Богу свом, тебе
је изабрао Господ Бог
твој да му будеш народ
особит мимо све народе на
земљи.

Поновљени закони 7:6

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ЖРТВОВАЊЕ

ЛИБАН: МАРИЈА

Марија је имала само седамнаест година кад су муслимански фанатици напали њено село у Либану. Она и њени родитељи били су суочени с одлуком која је значила питање живота или смрти: »Постаните муслимани или ћемо вас убити.«

Марија је храбро одговорила човеку: »Одлучила сам се за Бога. Само напред, убиј!« И пуцали су, убили и отишли остављајући за собом мртве. Два дана касније, у село је стигао Црвени крст и наишао на чудо. Марија је била жива – парализована од ране, али жива.

Савладана болом и тешко ожалосћена, Марија је прионула уз своју веру и молила се. Напослетку ју је обузео необичан мир. Овако се заветовала Богу: »Свако од нас има свој задатак. Ја никад нећу моћи да се удам нити да радим неки физички посао. Стога ћу свој живот предати на жртву за муслимане – за исте људе као што су они који су убили мог оца и мајку и покушали да убију мене. Нека сав мој живот буде молитва за њих.«

Њене молитве и неоспорно сведочење за Христа довели су многе муслимане вери у Божијег Сина. 1990. година била је у Либану најсуровија година петнаестогодишњег грађанског рата. На хиљаде људи је било убијено или рањено, а стотине хиљада је морало да напусти своје домове. Међутим, Маријино жртвовање сопственог рањеног живота охрабрило је многе хришћане да остану и наставе да сведоче Господа.

Наш највећи дар у служби Божијој не може да стане на послужавник. Тек кад на сав свој живот гледамо као на жртву принесену Богу, све чиме располажемо у доприношењу његовом царству постаје неограничено. Многи људи који су били прогоњени овако као Марија имају сличне приче. Они као дело богослужења настављају да приносе на жртву сопствене животе како би служили онима који их угњетавају. Тереза Лисијска једном је приметила: »Радосно поднето страдање у име других преобраћа више људи него све беседе у цркви.« Већина хришћана превише олако пружа убичајена оправдања зашто неће да принесу свој живот на жртву Богу, па кажу или да су »превише заузети« или да се »превише тога догађа«. Међутим, Бог нам може открити јединствене путеве по којима га можемо сведочити.

Али, ако се и као
леваница изливам
жртвујући се и служећи
Богу ради ваше вере,
радостан сам и радујем се
са свима вама.

Филипљанима 2:17

ЕКСТРЕМНА

Жалост

РУМУНИЈА: АРХИМАНДРИТ ГИЈУШ

Комунистички затвор у Жилави био је посебно суров. Кроз полупана стакла на прозорима улазила је љута зима. Неки од затвореника су се чак смрзли и умрли. У Жилави за хришћане није било сажаљења. Заправо су често морали да поднесу »специјалне« батине од окупних стражара.

Један нови затвореник, архимандрит Гијуш, био је пастор у граду који се звао Либерта, у Румунији. Док је архимандрит забринутим погледом премеравао свој нови »дом«, приметио је познато лице – човека који је у Либерти служио заједно с њим. Био је то пастор Ричард Вурмбранд. »Како је могуће да је још увек жив?«, питао се архимандрит. »О њему нико ништа није чуо већ осам година.« Два верна пастора су се загрлила. Архимандрит се смешио, срећан и захвалан што је наишао на старог пријатеља који ће му помоћи да прође кроз ужасно страдање које га, поуздано, тек чека.

Али пастор Вурмбранд није био насмејан. Страшно га је ожалостило то што једног тако доброг пастора види у затвору. Почео је да се брине за њега. Хоће ли преживети хладноћу и окупно поступање према њему? Хоће ли полудети као што се десило другима? Након осам година у затвору, Вурмбранд је знао шта архимандрита чека.

Двојица пријатеља су неко време седели у тишини. Коначно је Ричард прекинуо напетост и тихо упитао: »Јеси ли тужан?« На његово велико чуђење, архимандрит је једноставно одговорио: »Брате, ја знам само за једну тугу: а то је не бити потпуно предан Исусу.«

Тешко је читати истините приче о хришћанским мученицима а да нас не обузму снажне емоције. Природна реакција је туга и осећај сажаљења за невине који су умрли тако ужасном смрћу. Али јунаци и јунакиње из ових прича желели би једну сасвим другачију реакцију. Јер, надали су се да ће њихова жртва надахнути друге на сличну срчаност у заветовању, а не на сажаљење. Наравно да нас њихова смрт погађа право у срце. Али оно што треба да нам сломи срца јесте схватање сопствене безначајне, слабе вере. И то је уистину тужно. Подстиче ли ово тебе, изван овоземаљског осећаја сажаљења, на покајање због сопственог самозадовољства? Јеси ли као резултат овог читања спознао у себи божански осећај одређења? Тражи од Бога да подстакне твоју одлучност како би већ данас живео само за њега.

Сада се радујем; не зато што сте се ражалостили, него зато што сте се ражалостили на покајање. Јер, ражалостили сте се по Божијој вољи.

2. Коринћанима 7:9

Екстремна побојност

**Веру није достојно назвати тим именом,
све док се не распламса у дела.**

Катрин Маршал

ЕКСТРЕМНА Екстремно праштање

РУМУНИЈА: ДЕМЕТРИ

Деметри је годинама страдао у комунистичким затворима. Током тог периода његов дух је остао снажан, али тело је почело да вене. Наиме, тамо се налазио извесни управник затвора који се забављао тако што би чекићем ударао по Деметријевој кичми, што је изазвало трајну парализу код затвореника. Али Деметријев христолики став се никад није пољуљао и напослетку је ослобођен из затвора.

Двадесет година касније, чуо је куцање на вратима свог дома. Шокирало га је кад је угледао истог оног управника затвора који је тако окрутно ударао по његовој кичми пре много година и тако га парализовао. Ипак, његова вера је и даље остала непољуљана.

И пре него што је Деметри могао да изрази добродошлицу, бивши управник затвора је рекао: »Схватам да ми никад не може бити опроштено за оно што сам ти урадио. То је било ужасно гнусно. Али, молим те, само саслушај моје речи извињења и онда ћу отићи.«

Деметри је застао само на тренутак, док је са самилошћу и чуђењем гледао у човека пред собом. Потом је благо одговорио: »Већ двадесет година се свакодневно молим за тебе. Све време сам те чекао. А опростио сам ти још пре двадесет година.« Ако смо вољни да покажемо љубав и праштање свима – чак и онима који су нас повредили – онда Христова љубав побеђује све.

Већина људи никад неће морати да поднесе нечије намерно физичко злостављање. Али емоционалне ране које нам други наносе могу да буду једнако тако разорне. Сећања на ружне речи, издају пријатеља, ружан развод могу да остану с нама целог живота. У искушењу смо да останемо кивни, или чак да инсистирамо на освети према починиоцу. Праштање није наша природна особина, него долази као неодвојиви део Божије нарави. Ако смо сами окусили Божију милост, онда можемо допустити да и други узму удела у Божијем праштању. Осим тога, праштање не зависи од тога да ли ће починилац први тражити опроштај. Оно је чин послушности као и чин вере. Тражи од Бога да отвори твоје срце чуду првог опроштења.

Подносите један другога и
опраштајте ако имате нешто
један против другога. Као
што је Господ опростио
вама, тако и ви опраштајте.

Колошанима 3:13

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ПОСЕТА

ИСТОЧНА ЕВРОПА: ЈОН ЛУГАЈАНУ

Млади хришћанин из источне Европе, Јон Лугајану, вратио се у затвор након судског претреса. Његови затворски другови су га са зењом питали: »Шта се догодило?«

Одговорио је: »Било је баш као оног дана кад је анђеоло дошао Марији, Исусовој мајци. Замислите само како та побожна млада жена седи сама и размишља, кад се пред њом појави Божији анђеоло обасјан светлом и објави јој невероватну вест. У својој утроби ће носити Божијег Сина.«

Знатичељни да чују како се ова прича уклапа у Лугајануов доживљај у судници, затвореници су пажљиво слушали.

Лугајану је наставио, сведочећи јеванђеље мира кроз причу о Марији. »Упркос свој радости коју јој је Исус донео, Марија ће једног дана морати да стане у подножје крста и да гледа како Исус пати и умире за грехе света. Али Бог је Христа васкрснуо и Он сада влада у небу. Марија је знала да ће једном, кад оде у небо, бити поново с Исусом и да ће искусити ту вечну радост.«

Остали затвореници су били збуњени овом причом. »Али ми смо те питали шта се догодило у судници.«

Лугајану их је погледао – лице му је зрачило миром – и рекао: »Осуђен сам на смртну казну. Није ли то предивна вест?« Схватио је да је вест коју је анђеоло донео Марији била једнако тако горко-слатка – након што Исус страда, доћи ће до радости у небу. С нестрпљењем је очекивао своју вечну радост код Господа.

У многим културама смрт је табу тема. Људи често чине све што је могуће како би се изоловали од онога што је неизбежно – сопствене смрти. Воле да користе фразе као што су »преминуо«, »преселио« уместо »умро«. Одбијамо да напишемо тестамент или купимо животну осигурање мислећи: »То се мени никад неће догодити.« Разноразне компаније згрћу брдо пара продајући нам производе који обећавају вечну младост. Али Бог нам не даје могућност игнорисања смрти, него нам даје кључ помоћу којег можемо да се суочимо с њом. Анђеоло који је дошао Марији није се устручавао да јој каже како ће поднети страшну бол и тугу пред крстом. Међутим, дао јој је наду васкрсења која ће њену тугу учинити сношљивом. Нама, као хришћанима, Божије обећање вечног живота помаже да реалистично и храбро прихватимо сопствену смрт.

Али видимо Исуса...
овенчаног славом и чашћу
зато што је претрпео смрт
да би, Божијом милошћу,
окусио смрт за све људе.

Јеврејима 2:9

Екстремна одбрана

РУСИЈА: ГЕОРГИЈ ЖЕЛТОНОШКА

Георгиј Желтоношка је знао да влада његове државе не жели да људи пропагирају Христово јеванђеље, али је његово уверење да најпре треба да буде послушан Христовим заповестима било јаче – чак иако је то било у супротности са законима државе.

Није се нарочито изненадио кад му је полиција дошла на врата. Схватио је да су неизбежно морали сазнати за његову службу због литературе коју је ширио. Кад је дошао дан суђења, доделили су му комунистичког правног заступника по службеној дужности. Георгиј је храбро рекао судији: »Не желим адвоката. Прав сам, а праведности не треба одбрана.«

Судија га је питао: »Признајете ли кривицу?«

»Не!« одговорио је. »Ширење радосне вести о Божијој љубави дужност је сваког хришћанина.«

Потом је судија тражио од њега да се придружи »званичним црквама«, које нису биле ништа друго до марионете у рукама државе. Али Георгиј је одбио. Државна црква је следила заповести државе, а не Божије.

Судија је постајао фрустриран. »Где се састајете ради богослужења?«, питао је.

Георгиј је одговорио: »Прави верници славе Бога на сваком месту.«

Тако је Георгиј Желтоношка осуђен на три године затвора, где је наставио са својим радом и слављењем Бога. Био је прав. Праведности не треба одбрана.

Чинити »праву ствар« познато је гесло. Међутим, ово је лакше рећи него урадити јер оно што је исправно у Божијим очима често је у супротности с популарним људским ставовима. Спор између исправног и погрешног често постаје видљив у учионици, на послу, чак и у судници или цркви. Не можемо се ослонити на то да ће нам околина рећи шта је исправно. Људи нас могу навести да побркамо компромис с праведношћу. Божија реч је једина заштита која ће нам помоћи да одредимо шта је исправно у свакој ситуацији. Лако се може дести да други људи неће разумети или се сложити с нашем одлуком. Међутим, Бог обећава да ће прославити нашу преданост да чинимо оно што је исправно. Они који нас посматрају видеће светло и осећаће топлоту наших праведних поступака.

Предај Господу пут свој,
и уздај се у Њега, Он ће
учинити. И извешће као
видело правду твоју, и
правицу твоју као подне.

Псалом 37:5-6

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ватра

СИБИР : ВИКТОР БЕЛИК

»С пламеном огња љубави којег је Исус запалио у мом срцу тражим да се сибирски лед истопи. Алилуја!«

Док је изговарао ове речи, лице епископа Виктора Белика се озарило. Открио је моћну тајну о томе како да препусти Богу да превлада у човековом срцу и у најтежим околностима. Двадесет година је већ страдао у изолованој затворској ћелији комунистичке Русије, без посета и вести од породице и пријатеља.

Сваке ноћи су у његову малу ћелију убацивали прост сламнати душек. Било му је дозвољено да спава седам сати пре него што уклоне простирач. Осталих седамнаест сати током сваког дана морао је да хода у круг по мизерно малом простору затворске ћелије, а ако би се зауставио или пао, стражари би га тукли или пољивали водом све док не би устао и наставио. После двадесет година те невероватне тортуре био је послан у камп за принудни рад у северном Сибиру на још четири године, где се лед никад не топи. Преживео је само зато што је допустио Божијем огњу да отопи сву горчину и бес.

Ситуација у којој се нашао Белик је ретка, али његова одлучност, добијена кроз Исуса Христа, доступна је свима који страдају. Исус је подстакао ватру љубави у Беликовом срцу – божанску пећ која га је грејала двадесет година.

Ватра. Већ сама та реч у нама подстиче снажну слику. Значи опасност кад је неко узвикне у препуној згради. Олићење је удобности ако кампујемо у хладној ноћи. Повезана је са снажним емоцијама неког »врелог« тренутка или нечије »ватрене« нарави. Ватра се користи и за прераду и ковање метала у топионичарским радионицама. Ватра осветљава и прожима таму. У свим овим сликама само једно је стално присутно. Ватра је повезана с променом. И баш као што се дешава при сусрету с ватром, и сусрет с Богом мења живот. Да ли је огањ Христове љубави и тебе запалио, подржао, пречистио, донео ти утеху и коначно те ослободио као Белика? Људска окрутност никад не може угасити пламен Божије љубави. Да ли је тај пламен Божије љубави жив у теби?

Јер, наш Бог је огањ
који прождире.

Јеврејима 12:29

ЕКСТРЕМНА

Екстреман углед

ЈЕРУСАЛИМ: ЈАКОВ

Јаков »Праведник« верно је служио, водећи тек рођену цркву након Исусовог васкрсења. Ниједан неверник није могао да издржи његово поучавање а да не реагује, било обраћењем било бежањем од тог човека.

Из тог разлога су јеврејске вође, на челу с Великим свештеником, одвели Јакова на врх куле храма и захтевали од њега да се пред окупљеним народом одрекне Исуса и његовог васкрсења или ће бити бачен на земљу. Јакову је ово само дало још једну прилику да проповеда публици присиљеној да слуша.

»Слушајте људи! Исус је обећани Месија, Божији Син и наш Спаситељ! Он седи Богу здесна и доћи ће поново да суди живима и мртвима!«

У подножју храма, неки су почели да славе Бога и величају Исусово име, док су други били опчињени Јаковљевом храброшћу и уверењем. Тај човек је доиста био праведан! Истог часа су га гурнули преко руба – и почео је да пада у сигурну смрт.

У гомили је настала мртва тишина, а онда је неко повикао: »Погледајте! Жив је!« Јаков није био мртав него је клечао у молитви. Многи су почели да скупљају камење како би га бацили на њега, кад се један од свештеника пробио напред и почео да моли: »Шта радите? 'Праведни' се моли за нас, а ви желите да му нашкодите?« Само што је то рекао, други човек му је пришао иза леђа с великом палицом и ударио Јакова у главу, тренутно га усмртивши. Сахрањен је на месту на које је пао.

У позадини сваког догађаја о којем читамо у историји стоји прича. Нијансе и додир са стварном ситуацијом можда више нису присутни, али је сасвим лако замислити их из чињеница које бележи историја. Ова прича о Јакову доноси суштину његове личности и отвореног сведочења за Исуса. Људи који су га познавали најбоље знају каква је била његова приврженост Господу. А они који га нису познавали, чули су за његов углед одважног проповедника. Његова смрт је још једно сведочанство непоколебљиве вере у Христа. Хришћанска историја доказује верност Христових следбеника непобитним доказима. Шта ће историја рећи о теби? Која је то прича коју би желео да генерације које ће доћи причају о твојој вери?

Нека стога они који
страдају по Божијој вољи,
повере своје душе верном
Створитељу чинећи добро.

1. Петрова 4:19

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО КРШТЕЊЕ

СЛОВАЧКА: АНАМАРИЈА

Анамарија, млада Словакиња, хришћанка, већ месецима је била у затвору због учешћа у раду тајне цркве. Редовно су је доводили у просторију у којој би је стражар тукао како би из ње извукао информације о другим хришћанима у њеној цркви.

Али Божијом милошћу, успела је да издржи. Чак је искористила те часове да стражару говори о Исусовој љубави. Он се наругао: «Ако ми не одаш све тајне о тој цркви, истераћу батинама из тебе сву ту љубав.»

Анамарија је одговорила: «Ја имам момка, најслађег од свих. Он је љубав. Његова љубав не тражи задовољство, него тражи да испуни друге радост. Од кад познајем тог момка, ни сама не могу ништа друго него да волим. Ви сада волите мржњу. Али ја вас молим да заволите Љубав.»

Стражар је био толико љут да ју је тукао све док се није онесвестила. Кад је дошла себи видела га је како седи дубоко замишљен. Најзад је питао: «Ко ти је тај момак?» Анамарија му је испричала све о Исусу и о томе зашто је дошао.

Кад је питао како Исус може да постане и његов пријатељ, рекла му је да мора да се покаје и крсти. «Онда ме одмах крсти или ћу те убити», захтевао је.

Анамарија га је доиста крстила, а он је касније и сам постао затвореник с истим оним људима које је некад тукао.

Кад су људи заљубљени, свима говоре о томе. Причају породици, пријатељима, комшијама и свакоме ко хоће да слуша. Љубав их толико обузима да једноставно морају да говоре о својој вољеној особи. На исти начин је и крштење јавна објава поистовећивања с Христом и његовом заједницом, у љубави коју сада имамо према њему. Крштење одрасле особе представља знак свима који му присуствују – чак и ако је то само још једна особа у затворској ћелији – да је онај који се крштава спреман да следи Исуса по сваку цену. Љубав коју осећамо према Христу мотивише нас да ту своју преданост објавимо целом свету. Чак и ако нисмо угрожени, имамо ли храбрости да причамо о својој љубави према Исусу?

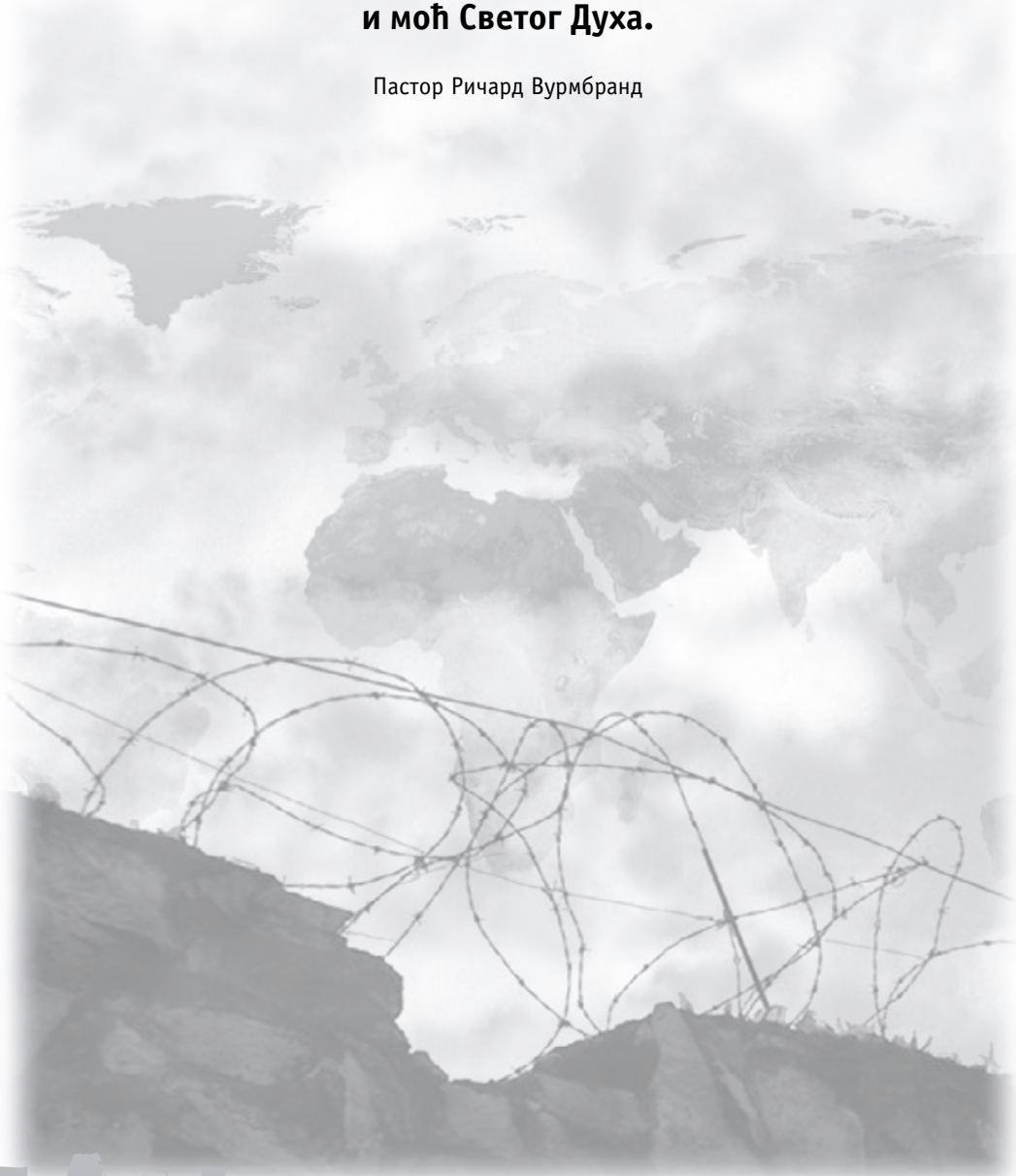
Крштење – не уклања телесне нечистоће, него Богу упућена молитва за чисту савест – сада и вас спасава посредством васкрсења Исуса Христа.

1. Петрова 3:21

Екстремна побољност

**Вера никад није пасивна.
Захтева реакцију.
Тражи мисију.
Испољава присуство
и моћ Светог Духа.**

Пастор Ричард Вурмбранд

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА храброст

РУМУНИЈА: МАЈКА И КЋЕРКА

Сви затвореници су били узрујани кад су у затвору видели малу девојчицу са својом мајком. Чак је и управник затвора рекао: »Како ти није жао кћерке? Ако одустанеш од тог хришћанства, обе можете да идете кући.«

Жена је, разумљиво, била потресена овим. Затворили су је заједно с кћерком, након што је учествовала у демонстрацијама због хапшења њиховог пастора, но одлучила је ипак да се одрекне своје вере како би кћерку спасла патње. Две недеље касније, комунисти су је натерали да пред десет хиљада људи виче с позорнице: »Ја више нисам хришћанка!«

На повратку кући, девојчица се окренула својој мајци и рекла: »Мама, данас Исус није задовољан с тобом.« Мајка је покушала да јој објасни како је све то урадила из љубави. Дете је погледало у мајку, док се у њеним очима огледало поуздање: »Обећавам ти, ако поново због Исуса одемо у затвор, нећу плакати.«

Мајка је зајецала, савладана поносом и љубављу према својој кћери, али и уверењем о сопственој слабости. Док је вапила Богу тражећи снагу у тешкој одлуци, вратила се у затвор, стала пред управника и рекла: »Убедили сте ме да се одрекнем своје вере ради добробити моје кћерке, али она је храбрија од мене.« Обе су се вратиле у затвор, а девојчица је одржала своје обећање.

Израелац Исус Навин суочио се с тешким изазовом – морао је да настави тамо где је Мојсије стао и поведе напред Божији изабрани народ. Је ли то било опасно? Несумњиво. Да ли је Исус Навин осећао тескобу? Вероватно. Примео је Божије обећање да ће бити с њим, што му је дало исто оно поуздање које је имала девојчица из ове приче. Али и Исус Навин и ово дете су рано у животу схватили да им је за успех потребно Божије присуство. Бог нам даје заповест да се утврдимо у храбрости и спознаји да нас Он никад неће напустити. Храброст често нестане у суочењу с искушењима. Зато у време невоље одлучи да верујеш Божијем обећању да ће бити с тобом. Већ данас буди послушан и храбар.

Нисам ли ти заповедио: Буди слободан и храбар! Не бој се и не плаши се, јер је с тобом Господ Бог твој куда год идеш.

Исус Навин 1:9

Екстреман савет

АЛБАНИЈА: ВАЛЕРИ НАСАРУК

У Албанији, првој самопроглашеној атеистичкој земљи на свету, ухапшен је млади хришћанин који се звао Валери Насарук зато што је на својој руци храбро истетовирао крст. Желео је да свако, још од првог руковања, зна да овај момак остаје веран Богу. Али фрустрирало га је то што није могао и речима да сведочи о Божијој љубави.

Током суђења, судија је рекао Валеријевој мајци: »Реците свом сину да промени свој пут и биће слободан.«

Накратко је размислила пре него што је са сузама у очима рекла: »Валери, мој савет ти је да останеш чврст и да се не одрекнеш Христа, чак и ако то значи твоју смрт.«

У писму које је потом упутила тајној цркви, писало је: »Била сам на суђењу и то ми је пало јако тешко. Како бих волела да сам могла да заузмем његово место! Најтеже ми је било кад су од мене тражили да саветујем сина да промени свој пут, али то једноставно нисам могла. Свет криви нас, његове родитеље, зато што је осуђен и кажу да је то резултат нашег утицаја. Чак и неки хришћани не могу да схвате то што сам урадила, али онда се сетим да је и Исус био погрешно схваћен. Кад се борим с депресијом, помислим на то како је Петар саветовао Исуса да спасе свој живот. Бог ми даје снагу да све ово носим. Молим вас, молите се за мене.«

Бог нас воли и има велике планове за наш живот. Проблем је у томе што сви други једнако тако имају планове за нас. Уради ово. Уради оно. Покушај ово. Покушај оно. Речи савета не коштају ништа, а има их у изобиљу. Међутим, дође време кад речи коштају – скупо. Сваки пут кад нас неки верник охрабри да наставимо с извршавањем Божијег позива у свом животу упркос последицама, знамо да смо управо разговарали с побожном особом. Све што је супротно томе, чак и с добрим намерама, лош је савет. Од кога ти примаш савете за духовно вођство? Сети се и забележи последњи комадић духовног савета који си примио од пријатеља у којег имаш поверења. Колико си послушао тај савет?

А ја не дај Боже да се ичим хвалим осим крстом нашег Господа Исуса Христа, кроз кога је свет распет мени, а ја свету.

Галаћанима 6:14

»Очистила сам своје срце од страха од људи и научила да видим Бога.«

Ме Линг је била млада кад су је ухапсили због хришћанског деловања у комунистичкој Кини. Током истраге, полиција ју је мучила покушавајући да је натера да изда пријатеље из тајне цркве.

Ме Линг је у почетку била ужасно уплашена и никако није могла да сагледа сврху коју Бог има за њу на том страшном месту. Али онда се сетила проповеди свог пастора, који је рекао: »Стварно страдање траје само минут, а потом проводимо вечност с нашим величанственим Спаситељем.«

Кад су је питали како је издржала сав тај ужас а да не полуди, одговорила је: »Кад бих затворила очи, нисам више видела љутита лица полицајаца ни њихове справе за мучење. Непрекидно сам сама себи понављала Исусово обећање: 'Благо онима чиста срца, јер они ће гледати Бога. (Матеј 5:8). Осим тога, открила сам да кад очистим своје срце од страха од људи, онда могу стварно да видим Бога. Црпила сам храброст од свих других који су пре мене прошли кроз страдање и фокусирали се на Господа док све друго не би ишчезнуло. Кад су мучитељи схватили како се штитим, залепили су ми очне капке како не бих могла да их затворим! Али било је прекасно јер је моја визија била осигурана.«

Дивимо се људима чије професије захтевају крајњу концентрацију и фокус. Вешти неурохирурги, олимпијски спортисти и акционарски визионари имају једну заједничку црту: фокусирани су. А та дисциплина превазилази интелигенцију, спортску гипкост или харизму. Без фокуса, ови људи би били тек паметни, спортски грађени или, у најбољем случају, интересантни. Оно што увелико доприноси њиховом успеху јесте способност да остану фокусирани. Е сад, развијање овоземаљског фокуса доноси овоземаљски успех, али шта је с оним што се тиче вечности? Ако си фокусиран пре свега на привремене ствари овог света, промашићеш циљ. Шта је то што би још данас могао да урадиш како би био фокусиран на Христа и ширење његове радосне вести?

Усмерите своје мисли
на оно што је на небу,
а не на оно што је на
земљи.

Колошанима 3:2

Совјетске новине *Млада Грузија* писале су о хапшењу троје хришћана. Њихов једини злочин било је то што су организовали писање ланца писама како би помогли људима широм Совјетског Савеза да схвате науку Исуса Христа.

Будући да нису могли да штампају Библије или хришћанске књиге, почели су да шаљу вишеструке копије тих писама, тражећи од прималаца да и сами направе копије и шаљу даље. Кроз овај креативан начин ширења јеванђеља, на хиљаде писама је стигло у многа подручја Совјетског Савеза. Деца су их посебно волела јер им није било дозвољено да иду у цркву па су писма постала саставни део њихове хришћанске науке.

Осим тога, ова писма су помогла да се током тог периода учврсти вера међу хришћанима широм земље. Након много година, током којих је држава над њима вршила репресију и ометала рад цркве, верни су били спремни да покушају нешто храбро и ново. Искрено су желели да свако сазна за Божију љубав тако да је, упркос свим наметнутим ограничењима, та бриљантна једноставност ширења јеванђеља помогла да се порука пренесе кроз цели Тбилиси, па чак и у нека подручја Украјине!

Један новински чланак донео је следећи навод: »Хришћани су преплавили наш град својим писмима.« Тај координирани рад описан је као »увреда на рачун верника.«

Ко је могао да предвиди тако далекосежне последице обичног ланца писама!

Након педесет година тираније над хришћанима, совјетски званичници су се осетили угроженим због ланца писама. Њихова кукавичка реакција показује силу коју има Божија реч. Угњетавање не уступа пред људским напорима. Не смекшава се због саосећања. Оно пружа отпор само сили Божије речи – живој и активној у животу верника. Сотона дрхти пред снагом Божије речи. Јесмо ли свесни те моћи колико су је свесни њени непријатељи? Ако је прошло дуго времена од када ниси осетио страхопоштовање читајући Библију, моли од Бога другу шансу. Тражи од њега да ти још данас покаже своју моћ и допусти да искусиш ефекат који има његова Реч.

Довека је, Господе,
реч Твоја утврђена на
небесима.

Псалом 119:89

ЕКСТРЕМНА ПОБОЖНОСТ

Екстреман добровољан рад

КИНА: СЕСТРА КВАНГ

Након многих сати тешког рада и исхране која је више личила на изгладњивање до смрти, затворски стражари у Кини су захтевали да се неко добровољно јави за свакодневно чишћење нужника. Ниједна затвореница се није одазвала.

Напослетку је иступила сестра Кванг и добровољно се пријавила за обављање одвратног задатка. Видела је то као коначну прилику да сведочи о својој вери другим затвореницама које иначе никад не би упознала. Током њеног боравка у том затвору довела је Христа на стотине жена.

Њена побожност била је очигледна свима који су је знали, али та побожност се родила кроз много страдања. Пре него што су је затворили, сестра Кванг и њен муж радили су у групи евангелизатора која је путовала широм Кине покрећући мале кућне цркве.

Кад су комунистички званичници открили њене активности, ухватили су њеног дванаестогодишњег сина и тукли га све док није умро. Сестра Кванг је без обзира на то одбила да се одрекне Христа и након пуштања на слободу наставила да ради на изградњи покрета кућних цркава.

Напослетку, године 1974., комунисти су одлучили да им »Мајка Кванг«, како су је сад знали чланови тајне цркве, послужи као пример. Осудили су је на доживотну казну затвора, у подземној ћелији, с кофом за санитарне потребе, и прљавом рижом као једином храном.

Но, након десет година, чудесно је пуштена на слободу и увек је на свој боравак у

затвору гледала као на дар – посебну прилику да посведочи Христову љубав људима који је иначе вероватно никад не би чули.

Добровољан рад је неким људима скоро професионално занимање. Помажу у школи своје деце, на родитељским састанцима, на фудбалским тренинзима... Али ступање у добровољан рад на не баш популарним задацима и приликама више је од изазова. Тад је често јако тешко, ако не и немогуће, наћи тај волонтерски дух у људима. Старачки домови, сиротишта, склоништа и сигурне куће последња су места на којима би већина људи хтела да проводи своје време. Смрад, депресивно окружење, нелагода – све их то тера даље одатле. Али шта мислиш, где би Исус провео већину свог времена? Скоро сваки волонтерски рад укључује одзив на потребе и марљивост, а ти пажљиво послушкuj, чекајући прилику која није баш омиљена и која се односи на оне мало мање срећне. Покушај да будеш први који ће се добровољно јавити кад ти се следећи пут укаже таква прилика.

И што год да чините речју или делом, све чините у име Господа Исуса, захваљујући Богу Оцу кроз њега.

Колошанима 3:17

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ СЛУШАОЦИ

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Чак и кад је румунски пастор Ричард Вурмбранд био затворен у самицу изоловану од сваког светла и звука, настављао је да проповеда невидљивим слушаоцима.

Након чудесног ослобођења из затвора и коначног пресељења у Сједињене Државе, пастор Вурмбранд је написао неколико књига у којима описује своје искуство из затвора те проповеди које је саставио и запамтио док је био у самици. Неколико година после тога, примио је овакво писмо:

Драги пасторе Вурмбранд,

Одрастао сам у побожној породици, али залутао сам и на крају завршио у затвору, овде у Канади. Желео сам да се вратим Богу, али нисам знао како, па сам се молио: »Боже, ако негде на свету постоји још нека овако усамљена особа која те познаје, молим те донеси ми њене мисли.« Чуо сам неки унутрашњи глас који ми је рекао да седим у тишини и поуздању и да ће Бог допрети до мене.

И зачудо, једну ноћ за другом, почео сам да слушам неку врсту проповеди која је, како се чинило, долазила издалека. Покајао сам се, и након ослобођења из затвора, наишао сам у једној хришћанској књижари на вашу књигу *Проповеди у самици*. Одмах сам препознао оне исте проповеди које сам слушао у затвору. Хвала вам што сте ми проповедали!

Пастор Вурмбранд је примио још два писма из различитих земаља која су садржала скоро идентичне приче. Заиста су анђели преносили проповеди онима који су вапили Богу.

Каже се да хришћани често остављају анђеле без посла због свог недостатка вере. Верни су пречесто задовољни тек добрим животом с повременим благословима. Али Бог чезне да нам да више него што је добро за нас. Жуди да нас доведе бољим, па чак и најбољим стварима; међутим, своје најбоље благослове чува за оне који се моле у вери. Зашто бисмо требали да се молимо и тражимо од Бога кад Он већ унапред зна наше потребе? Морамо да се молимо у вери, како бисмо показали своју зависност од њега. Јеси ли и ти задовољан тек добрим стварима које ти је Бог дао? Онда се моли у вери и тражи боље. Немој узети ништа мање од оног најбољег што Бог жели да донесе у твој живот.

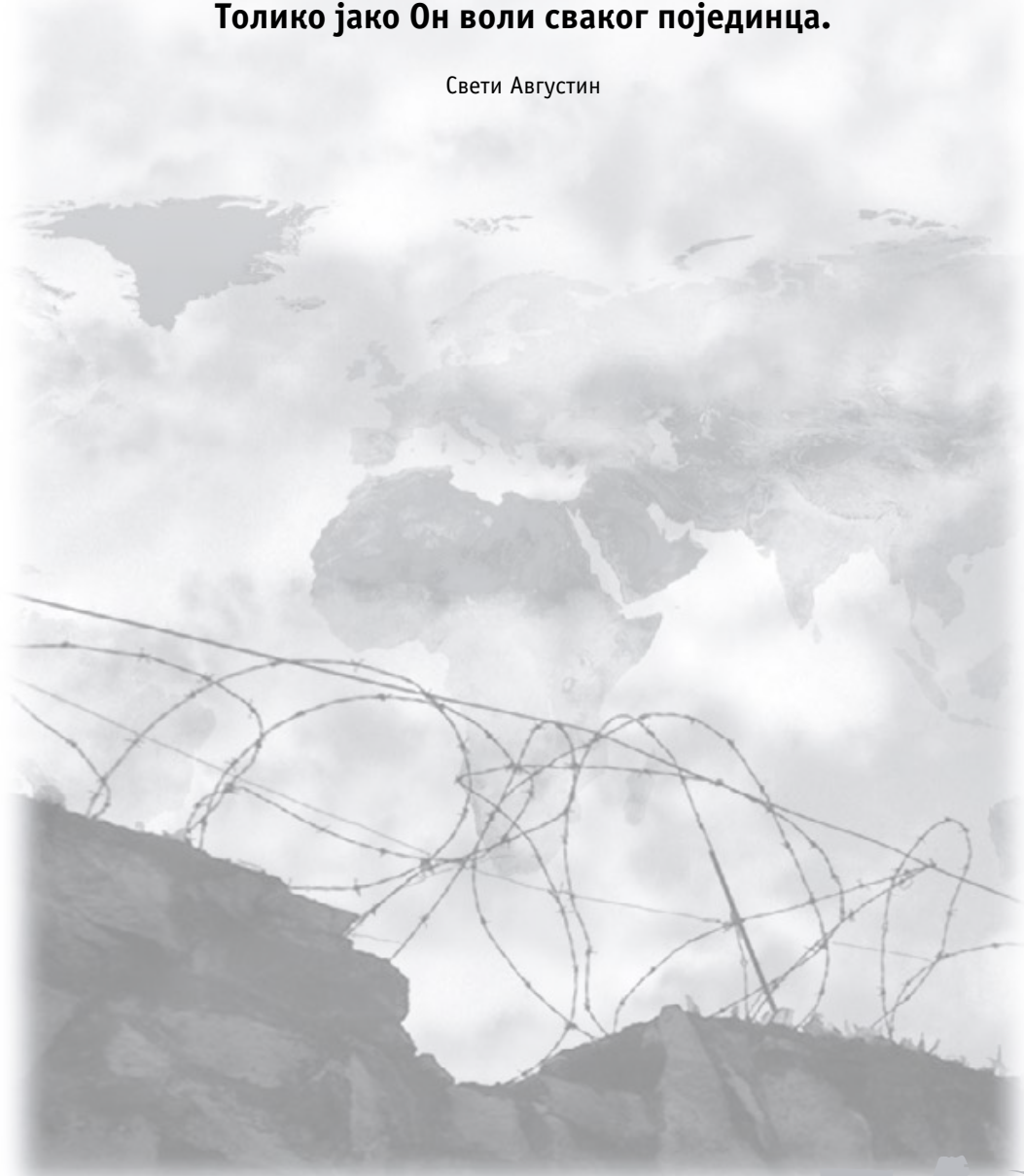
Немате јер не молите.

Јаковљева 4:2

Екстремна побожност

Да је сво човечанство било праведно, а
само један човек грешан,
Христос би дошао и поднео исти крст и за
тог једног јединог човека.
Толико јако Он воли сваког појединца.

Свети Августин

Екстремна »кукавица«

ТАРСА: ЈОВАН МАРКО

»А Павле и Варнава остадоше у Антиохији, учећи народ и са многим другим проповедајући Господњу реч.«

»После неког времена Павле рече Варнави: 'Хајде да се вратимо и обиђемо браћу у свим градовима где смо проповедали Господњу реч, да видимо како су.'«

»Варнава је хтео да са собом поведу и Јована званог Марко, али Павле је мислио да је боље да не воде онога који их је напустио у Памфилији и није с њима наставио дело. Тако дође до толико оштре размирице да се раздвојише један од другог: Варнава узе Марка и отплови за Кипар, а Павле изабра Силу и оде, пошто су га браћа поверила Господњој милости. Ишао је по Сирији и Киликији и учвршћивао цркве.«

На крају су и Павле и Јован Марко завршили заједно у затвору у Риму, а Павле је открио да је његов млади пријатељ заиста достојан у Христу као веран слуга. Јован Марко је написао Јеванђеље по Марку и доказао да је све само не кукавица, док су се он и Павле свакодневно суочавали с окрутностима у затвору. Марко је током најтежег периода остао доследан служби, што је Павле и признао у својој Посланици Тимотеју, нешто мало пре него што ће умрети.

Прилагођено из Дела 15:35-41; 2. Тимотеју 4:11

Бог пред нас често ставља мучне ситуације како би нам показао једну од две истине: или ће Он искористити искушење да нам покаже колико смо далеко отишли у свом духовном развоју, или ће дозволити да проблеми уђу у наш живот како би нам показао где тачно требамо још да растемо. Преображај Јована Марка од очигледне кукавице до преданог следбеника подсећа нас да је духовни раст процес. Сви ми носимо сећања на периоде неуспеха и падова, и сви бисмо желели да смо тада били снажнији. Али поступци из прошлости не морају да утичу на нашу будућност. Да ли и теби као Марку треба друга шанса у којој ћеш показати своју преданост Христу? Моли се за прилике које ће ти помоћи да духовно растеш.

Узми Марка и доведи га са собом јер ми користи у служењу.

2. Тимотеју 4:11

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА проповед

КИНА

»Убиј их и пустићемо те да живиш!«

Пастор је направио погодбу с комунистима у кинеском затвору у којем су их држали. Али две хришћанке које су стајале пред њим биле су чврсте у одлуци да се не одрекну своје вере. Други затвореник који је посматрао тај ужасан приказ описао је њихова лица као јако бледа, али толико лепа да нема речи којима би то могло да се изрази – бескрајно тужна, али предивно љупка. Биле су одлучне да се суоче са смрћу радије него да окрену леђа свом Господу.

Пастор је размишљао: »Зашто бисмо сви троје умрли? Ако убијем вас, а они мене поштеде, онда могу да наставим да радим с црквама.«

Девојке су му благо рекле: »Пре него што нас убијеш, желимо да ти се захвалимо за све што си нам значио. Ти си нас довео Христу, крстио нас и делио с нама Господњу вечеру. Нека те Бог награди за сво добро које си учинио. Осим тога, учио си нас да су хришћани понекад слаби и да почине ужасне грехе, али да им опет може бити опроштено. Кад будеш жалио због овога што се спремаш да нам урадиш, немој бити очајан као Јуда, него се покај као Петар. И запамти да наше последње мисли о теби нису испуњене мржњом и бесом, него љубављу и праштањем. Сви

понекад пролазимо кроз мрачан период. Умиремо радосне.«

Али пасторово срце је већ било отврднуло и он их је убио.

Истог тренутка су комунисти убили њега.

Људима који су суочени с могућношћу изненадне смрти, мисли се често враћају на пријатеље, породицу или неостварене снове. Неки се сећају да су у том тренутку видели цео свој живот »како им попут муње пролази пред очима«. Међутим, ово апсолутно сећање сигурно је пресечено код оних који падају као жртве крајње издаје – убиства од стране особе коју су сматрали пријатељем. Бес, горчина и мржња према тобожњем пријатељу чине се сасвим оправданим. Може ли се ту опште рачунати на некакво праштање? Као хришћани, морамо одлучити да проширимо праштање на све околности, чак и оне које укључују питање живота и смрти. И као што је случај с девојкама из ове приче, и твоја реакција на издају носи делотворну проповед. Како би твоја одлука да опростиш могла некоме кога познајеш указати на пут који води Исусу?

Један према другом будите
љубазни и саосећајни,
опраштајући један другом
као што је Бог у Христу
опростио вама.

Ефесцима 4:32

Екстремна Екстреман штит

ПАКИСТАН: ТАХИР ИКБАЛ И РЕЈМОНД ЛАЛИ

»Умрећу, али се никад нећу одрећи своје вере!«, узвикнуо је Тахир Икбал. Војници су подигли парализованог пастора из инвалидских колица и навукли му омчу око врата. Данас слободан хода небом с Христом.

Још један старији пастор у Пакистану чуо је пуцањ пред својом кућом. Метак га је за длаку промашио и задржао се у зиду иза његове столице. Захвалио је Богу што му је оставио још један дан у којем ће моћи да сведочи Христа у већинском муслиманском народу.

Рејмонд Лали је напустио престижни положај оксфордског професора и већи део свог живота провео страдајући за јеванђеље. Написао је: »Некад сам био лично богат и у изобиљу сам окусио задовољства овог живота. Али сам све то радо одбацио како бих могао да сведочим познање истине. Био сам у затвору, био сам бичеван... а сад, иако стар и сиромашан, не очајавам; спреман сам, ако је то Божија воља, да истрајем до смрти.«

Верници попут ових имају јединствено схватање израза »штит вере«. Они схватају да тај штит не мора нужно да спречава њихово страдање, него да им да храброст да се суоче са страдањем. Штит вере даје им одлучност да наставе борбу у духовном рату ради Христа, без обзира на то колико ће их то коштати овде на земљи.

Опрема за ратовање у првом веку укључивала је штит у једној руци и мач у другој. С једним су војници могли да наступају против својих непријатеља, а с другим су полазили у напад. Што се тиче нас и наше опреме за духовну борбу у данашње време, да ли бисмо открили како се на том »штиту вере« накупила прашина док је лежао, склоњен, негде у ћошку? Када изађемо из склоништа које нам Бог пружа кроз штит вере, постајемо изложени напади-ма непријатеља. Без вере, немогуће је избећи страх и обесхрабрење. На први знак отпора престајемо да радимо у корист напредовања јеванђеља. Шта је то што тебе спречава да наставиш са ширењем јеванђеља на подручју у којем имаш утицаја? Који је то застрашујући отпор усред којег би требао да подигнеш свој штит вере?

Поврх свега, узмите штит вере којим ћете моћи да угасите све пламене стреле злога.

Ефесцима 6:16

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МИЛОСТ

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Пастор Вурмбранд се пробијао кроз гомилу затвореника како би дошао до места на којем је један други пастор непомично седео на поду. Њега тек што су убацили у хелију. Био је гадно претучен. Вурмбранд није знао хоће ли преживети ноћ.

Са саосећањем пуним љубави Вурмбранд је пришао, клекнуо поред пребијеног пастора и питао га: »Брате... можеш ли изговорити молитву: 'Оче, опрости им'?«

Човек се тргнуо од бола, додирујући своје отечено лице које су почеле да прекривају модрице. Било му је тешко да говори, па су речи јако споро пошле преко његових усана: »Не могу«.

И док је пастор Вурмбранд таман почео да осећа сажаљење према том човеку, пребијени пастор је, са сузама у очима, поново почео да говори: »Моја молитва није 'Опрости њима'. Моја молитва је 'Оче, опрости њима и мени'. Да сам био бољи пастор, вероватно би данас било више обрађених мучитеља.«

Тај уморни пастор је изразио своју забринутост због пропуштених прилика да обрати своје непријатеље Христу. Оба пастора су знала да је један младић, који је касније постао члан организације комунистичке омладине Румуније, некад био ухапшен и немилосрдно претучен од стране једног тобожњег хришћанског официра. Тај доживљај је отврдно његово срце према Христу за сав живот. Човек који је представљао пропуштену прилику за сведочење јеванђеља напослетку је постао

диктатор комунистичке Румуније. Николае Чаушеску је био одговоран за мучење безброј хришћана, укључујући и пастора Вурмбранда и овог претученог пастора из наше приче.

Ниједно жаљење није тако велико као оно због пропуштених прилика. Нажалост, живот често доноси пропуштене прилике као што је рођење детета, божићно јутро, или чак онај последњи лет кући. Али ништа не може да се упореди с пропуштеном приликом да променимо човекову вечну судбину. Никад нећемо сазнати како би наизглед безначајна особа која седи поред нас у возу, једног дана могла да утиче на свет у корист Христа – само да смо ми проговорили макар нешто. Једнако је тако истинита могућност да прекид нашег ћутања може скренути с пута осведоченог противника хришћанства. Сигурно можеш да набројиш много пропуштених прилика за сведочење јеванђеља у твојој прошлости. Без обзира на то, запамти да можеш да промениш своју будућност грабећи прилике које ти се указују свакодневно како би посведочио своју веру.

Мудро се понашајте према онима ван цркве. Паметно користите време.

Колошанима 4:5

ЕКСТРЕМНА Екстремно посвећење

КИНА: ЛИУ КСЈАОВО

Лиу Ксјаобо седео је љут у својој затворској ћелији мислећи само на грех комунистичких угњетача. Будући је био вођа протеста на тргу Тјенанмен у Кини, његова жарка молитва односила се на мирно ослобођење кинеске цркве од ограничења којима ју је влада непрекидно гушила. У својим мислима је већ видео комунисте савладане од стране мирољубивих хришћана који проповедају љубав милосрдног Бога. Али све се завршило јако лоше.

Гледао је како, један по један, његови храбри пријатељи чврсто стоје, све до насилног, горког краја. А сад су и њега пронашли и ухапсили. Како је Бог могао дозволити да их прегази такво зло? Њихов труд није уродио плодом, бар не онако како је његов људски ум сматрао да је требало.

А онда је кроз другог хришћанина, затвореника, примио Божије охрабрење. Схватајући сопствену грешност, након што је разговарао с њим, написао је: »Како особа која уопште нема осећај за грех, може икад да чује Божији глас? Уместо да се борим против комуниста зато што чине оно што је грешно, морам да се посветим покушају да их придобијем за Христа, чак и ако би то значило моју смрт. Исус је у име своје љубави према грешницима био прикован на крст. Морам да се посветим љубави према комунистима. Ако то не урадим, сви ћемо остати на дну понора уместо да се успињемо према ономе што је горе.«

Људи често мисле да ће живот, кад се једном предају Христу, бити лак. Обично узму здраво за готово да ће се све одвијати по њиховој жељи. На крају крајева, па они су ти који »творе Божију вољу«, зар не? Зашто њихови напори не би уродили плодом? Међутим, убрзо стижу проблеми. Може чак да се деси да због своје вере морају да поднесу физички бол. Кад се одлучимо да нас рачунају у хришћане, често откријемо колико много непријатеља има Христос. Па обећао нам је да ће нас људи мрзети ради његовог имена. А начин на који одлучимо да реагујемо према непријатељима, у ствари је провера наше христоликости. Јеси ли вољан да волиш своје непријатеље тако што ћеш се молити за њихово спасење? Хоћеш ли им посведочити Исуса? Ако ми не дођемо до Христових противника, ко ће?

Благосиљајте оне који вас
проклињу, молитe се за
оне који вас злостављају.

Лука 6:28

ЕКСТРЕМНА

Екстреман контраст

РУСИЈА: КЛАУДИЈА ВАСИЉЕВНА

Тајни документи совјетске полиције показали су да је у Бутови, предграђу Москве, убијено четрдесет и четири хиљаде људи, сви у групама од по две стотине, и потом тајно сахрањено. Једне ноћи, током покоља, Клаудија Васиљевна отворила је врата мршавај, испијеној жени која је требала да буде убијена ради своје хришћанске вере, али која је успела да побегне. Преклињала је Клаудију да је скрије.

Преплашена, Клаудија је одбила. Затворила је врата и оставила жену напољу, запечативши тиме њену смртну пресуду. Преко педесет година Клаудија се борила да заборави лик те жене.

Насупрот Клаудијином поступку, чланови румунске цркве сачували су мир у својим срцима помажући двојици немачких војника који су побегли с пута у совјетски затвор. Потражили су уточиште у цркви пастора Ричарда Вурмбранда. На крају Другог светског рата Румунијом је владала сурова нацистичка Немачка. Но, како је Немачка губила рат, руска војска је ушла у Румунију и почела да одводи Немце као ратне војне заробљенике. Скривање или помагање Немцима било је кажњиво смрћу.

Војници су још носили немачку униформу и тиме били лаке мете за одстрел. Породице из те цркве сложиле су се да их заштите јер није њихово било да суде него да помогну свакој особи која се нађе у смртној опасности. Током тог периода пружали су руке и немачкој деци, знајући да чине само оно што би и Христос учинио на њиховом месту.

Хришћани често морају да бирају између невоље за своје тело и невоље за своју душу. Али постоји разлика између земаљске невоље и вечног жаљења. Екстремни хришћани живе у таквој супротности с остатком света да је то некад тешко објаснити. Околности под којима се налазе често су крајње екстремне. Чак и унутар наших, релативно обичних околности, дешава се да смо суочени с одлукама које захтевају необичну храброст. Хоћемо ли изабрати земаљску сигурност уместо вечног значаја? Хоћемо ли преузети земаљски ризик који би могао резултирати духовним добитком? Кад се нађеш суочен са ситуацијом која захтева храброст ван твојих могућности, тражи од Бога да ти помогне. Он ће обезбедити мудрост која ти је потребна у право време, како би донео праву одлуку.

Да будете беспрекорни и чисти, Божија деца без мане усред поквареног и изопаченог нараштаја у коме светлите као звезде у свемиру.

Филипљанима 2:15

Екстремна побојност

**Јер, вама је дата милост не само да у
Христа верујете него да за њега и страдате.**

Филипљанима 1:29

ЕКСТРЕМНА

Екстремна путовања

КИНА : БОБ ФУ

Кинески професор Боб Фу и његова жена држали су тајна проучавања Библије у забаченим селима. Становници тих села, гладни Божије речи, никад нису престајали да га задивљују.

Једно путовање које му је посебно остало у сећању почело је с дванест сати вожње аутобусом, током које је вођа цркве стајао сатима поред полупаног прозора, спречавајући својим телом да киша улази унутра како би Фу могао да се одмори. Следеће ноћи су се возили у малом комбију по џамбастим, блатњавим путевима, све док се комби није заглавио; потом су узели трактор, возећи сатима док је киша лила као из кабла и док се и трактор такође није заглавио. Затим су целу ноћ пешачили по месечини, клижући се и падајући по блатњавим пољима.

На одредиште су стигли рано следећег јутра где су наишли на топлу добродошлицу. Народ је почео да пристиже у кућну цркву како би се молили два сата, пре него што почне служба. Неки су пешачили и по осамдесет километара како би чули Божију реч. Кућа није имала столице, па су верни седели на камењу или на комадима дрвета. У том подручју су имали још један благослов – било је претешко за полицију да их прати. Следећих неколико дана ће моћи слободно да одржавају богослужење!

Свако од њих је надвладао екстремне услове свог путовања како би присуство-

вао Божијој служби, и нико нешто такво није сматрао жртвом. Једностано су, баш као и Давид, имали жељу да сваким делићем свога бића славе Бога.

За оне који живе у земљама без права на верску слободу, црква не представља нешто што је остављено слободи избора, него нешто суштински потребно. Насупрот томе, у слободним земљама многи људи се сваке седмице премишљају хоће ли те недеље отићи у цркву или не. Имају ли довољно времена? Пада ли киша? Ма можда би могли и мало дуже да одспавају? И која је уопште тема проповеди? Срамотно, али пречесто пролазимо кроз низ питања покушавајући да одлучимо је ли црква вредна нашег утрошеног времена. Али за Давида и остале, одлазак на сусрет с Богом није било нешто о чему треба да се умује. У ствари, они не би допустили никоме и ничему да их спречи у томе. Кад си ти последњи пут тражио од Бога да ти да жељу за овакво богослужење? Тражи то од њега још данас и планирај да ове недеље одеш у цркву и сусретнеш се с Богом.

Једна је душа моја Бога,
Бога живога, кад ћу доћи и
показати се лицу Божијем?

Псалом 42:2

Екстремна Екстреман композитор

РУСИЈА: НИКОЛАЈ МОЛДОВАН

Једног оштрог, зимског поподнева, пијани руски стражари ушли су у ледену затворску ћелију. Један затвореник, Николај Молдован, био је песник и композитор, као и предани верник и вођа *Господње војске*, јеванђеоског покрета у Православној цркви. Због своје службе је био осуђен на петогодишњу затворску казну у свирепом руском затвору.

»Лези на стомак!«, викнуо је стражар на Николаја. У танкој кошуљи и шорцу, човек је легао на ледени под. Потом су стражари стали на њега и током једног сата, у својим тешким војничким чизмама, газили по његовим леђима, ногама и стопалима.

Кад су стражари отишли, други затвореници су клекнули поред Николаја да виде колико је повређен. На њихово чуђење, Николај је рекао: »Написао сам нову песму док су газили по мени.« Почео је да пева: »Нека не буде да само говорим о будућем небу, допусти ми да још овде имам небо и свету гозбу.«

Након што је пуштен из затвора, комунистичка полиција је претресла његову кућу и одузела му јединствену збирку рукописа на којој је Николај радио дуги низ година. Стотине сати драгоценог рада, писања и молитве, тренутно су нестали. Након тога, Николај је компоновао још једну песму: »Славим те са захвалношћу за све што си ми икад дао, али и за све драго што си од мене однео. Ти све чиниш исправно и ја ти верујем.«

Данас се Николајеве песме величају у целом његовом народу.

Каже се да је живот десет посто онога што се догоди, а деведесет посто наше реакције на то што се догодило. У том смислу, актуелне животне околности нису толико важне колико човеков став према њима. Околности су изван било чије контроле. Али став или реакција јесу ствар избора. Живот нам може донети нескладну мешавину нота и мелодија на молској лествици. Али с Божијом помоћи можемо одлучити да подесимо ноте како би произвеле песму слављења и победе. Можемо изабрати да чујемо мелодију усред лудила тренутног живота. Како би ти описао садашње околности у твом животу? Какав је твој став према ситуацији у којој се налазиш? Шта је то што треба да урадиш како би окренуо лист и ускладио мелодију?

Чујте цареви, слушајте кнезови; ја, ја ћу Господу певати, попеваћу Господу Богу Израиљевом.

Судије 5:3

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО НАСИЉЕ

АЛЕКСАНДРИЈА: ЈОВАН МАРКО

Након што је написао Јеванђеље по Марку, Јован Марко је путовао сејући семе вере широм северне Африке и Египта. Напослетку се настанио у Александрији и тамо основао цркву.

Двадесет првог априла 64. године после Христа, Марко је држао проповед сећајући се Христовог пасхалног страдања и смрти, или онога што ћемо касније звати Васкрсним недељом. Марко се није слагао с локалним паганским свештеницима тако да су они искористили тај дан да подстакну народ да устане против њега.

Побуњеници су јурнули у цркву и ухватили Јована Марка. Користећи куке и конопце, вукли су га кроз заједницу, извели на улицу и онда изван града. За њим је остајао траг крви и комада меса који су отпадали док су га вукли по камењу. Крв је текла практично из сваког дела његовог тела док му се руља ругала и исмевала га. Изговарајући последње речи, Марко је предао свој дух у руке Спаситељу и умро.

Али гомила, жедна крви и насиља, није била задовољна чак ни његовом смрћу, и свештеници су захтевали да се његово тело спали уместо да се сахрани. Изненада се дигла тако снажна олуја бацајући руљу на све стране, док је Марково тело остало да лежи тамо где је умро. Потом је дошла група хришћана, узела његово тело и сахранила га како треба.

Исус никад није водио у ратне походе, никад није подстицао на побуну и никад није изговарао гневне, ратничке речи; а ипак његови следбеници су били – и даље јесу – жртве жестоких, насилних напада. Исусова порука говори о љубави, миру, помирењу; а ипак су државни чиновници и владини званичници забрањивали јеванђеље као да се ради о декларацији о објави рата. У стварности ми заиста учествујемо у рату – на страни нашег Спаситеља који се налази у неизбежној духовној борби са сотоном. Зли ће учинити све што може да спречи Царство, доносећи насилан крај хришћанству. Хоћеш ли ти бити на победничкој страни кад се рат заврши?

Јер, наша борба није против крви и меса, већ против поглаварстава, против власти, против владара овог мрачног света и против злих духовних сила на небесима.

Ефесцима 6:12

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МИЛОСТ

РУМУНИЈА: ЈЕВРЕЈКА КОЈА ЈЕ ОПРОСТИЛА

Румунски пастор и његова жена крили су совјетске војнике током нацистичке окупације њихове земље. Сад су нацистички војници били ти којима је требало уточиште.

Три немачка официра крила су се у малој згради иза њихове куће. Пасторова жена им је кришом доносила храну и ноћу празнила корпу за отпатке. Као Јеврејка, осећала је мржњу према њиховим делима – побили су јој читаву породицу. Али као хришћанка, осећала је обавезу да им пружи уточиште и понуди физичку и духовну потпору.

Показивање такве милости побудило је интересовање код капетана: »Није ми јасно зашто би Јеврејка доводила у опасност свој живот ради немачког војника? Ја не волим Јевреје и не бојим се Бога. Морам ти рећи да ти, кад немачка војска поново освоји Букурешт, а то ће се сасвим извесно догодити, никад нећу узвратити ову услугу.«

Пасторову жену није уплашило његово ледено срце. Наставила је да му сведочи: »Чак и најгори злочини могу да буду опрштени вером у Исуса Христа. Ја немам власт за такво праштање, али Исус има ако се покајеш.«

Официр је одговорио: »Нећу рећи да те разумем. Али кад би више људи имало тај дар враћања доброг за зло, вероватно би на свету било мање убијања.«

Официри су ускоро побегли у Немачку, и даље се не кајући. Али пастор и његова жена су извршили своју дужност, показујући им право значење хришћанства.

Исус је испричао причу о сејачу који је посејао семе на различите врсте тла, што је произвело различите резултате. У његовој причи семе је Божија реч. Попут птица које халапљиво гутају просуто семе поред пута, тако ђаво жели да уклони Божију реч од оних који је чују. Насупрот томе, они који представљају добро тло примају Божију реч и одазивају јој се. Сваки пут кад сведочимо јеванђеље другима, не знамо каква се врста »тла« налази у њиховим срцима. Не можемо бити одговорни за њихов одговор – позитиван или негативан. Јеси ли обесхрабрен зато што неко није одговорио на јеванђеље? Ти си извршио своју дужност. Сад пусти Бога да изврши своју.

Служите драговољно, као
Господу, а не као људима.

Ефесцима 6:7

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ПРОПОВЕДАЊЕ

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Године 1991. комунистичка румунска влада навукла је нову маску. Страшно су се бојали да ће их прегазити њихови грађани који су мрзели њихово деловање. Преклињали су румунске пасторе да проповедају, чак и на јавним местима. Али наредили су им да проповедају посебну поруку – љубав према непријатељима – не би ли им народ опростио. Власти су сматрале да могу манипулисати хришћанском поруком ради сопствене добити.

Хришћани су радо прихватили позив и почели отворено да проповедају, иако су знали да је владина побуа била тек сопствено самоодржање. Али неки су мислили: »Зашто бисмо поучавали угњетаване да воле угњетаче?« Сматрали су да ће оваква порука ојачати положај власти.

Таква је била атмосфера кад се пастор Ричард Вурмбранд, након двадесет пет година изгнанства, вратио у Румунију. Био је позван да проповеда на румунској телевизији где је нагласио поруку »љубави према непријатељима«.

Црква се утврдила у свом уверењу чувши његове речи: »Љубав, једноставно зато што је љубав, излаже се свакој опасности – чак и опасности да је злоупотребе опаки – како би свакога придобила. Не смемо одустати од учења о љубави према непријатељима, чак иако, на неко време, Божији мрзители извлаче корист на наш рачун. Ми верујемо да Реч *јесте* Бог и на крају ће та Реч променити срца, чак и оних који мрзе Бога.«

Библија је препуна прича с изненађујућим крајем... све до свог последњег поглавља. Таман кад се чини да ће зло превладати, а све околности изгледају као да су се постројиле против оних који су праведни, Бог праведника доноси победу. На сву срећу, Бог је творац и наших живота. Тако, није на нама да испитујемо како текст иде даље. Можемо да сматрамо како нисмо довољно ефикасно искоришћени за Божије дело. Можемо чак и да мислимо како други непрекидно спречавају све наше напоре у евангелизацији. Међутим, наша улога састоји се у томе да верно проповедамо његову поруку и пустимо њега да се избори с изазовним околностима. Бог и даље пише причу, а најбољи део тек треба да дође!

Ви сте мислили зло по ме,
али је Бог мислио добро, да
учини шта се данас збива,
да се сачува у животу многи
народ.

Постање 50:20

Екстремна

Екстремно сећање

ТИБЕТ : ВИЛИЈАМ СИМПСОН

»Твој син је убијен.«

Господин Симпсон је примио ужасну поруку тог дана. Његов син Вилијам, мисионар, саградио је малу школу на тибетанској граници у којој је децу поучавао Божијој речи. Вилијамов отац је живео у близини па је одмах по пријему поруке одјурио у школу. Док је погледом прелазио по околини, кроз ум су му потекла сећања на службу његовог сина.

Вилијам је годишње прелазио шест хиљада километара јашући на коњу како би Тибетанцима сведочио јеванђеље. Муслимански фанатици су у једном тибетанском граду заклали педесет хиљада људи, али чак ни ово није застрашило његовог сина.

Вилијам је написао: »Сва мука, усамљеност, туга и бол, хладноћа и замор дугог пута, обесхрабрење и сва жалост и искушења, заједно с проверама, не могу се ни упоредити са славом и радошћу сведочења ове 'срећне вести о великој радости'.«

Вилијамов отац је полако ходао кроз разрушену школу и нашао унакажено тело свог сина како лежи на поду. Касније је сазнао да је хорда дезертера из муслиманске војске напала хришћанску школу, не показујући нимало милости према њеном оснивачу.

Будући да је и сам био мисионар, господин Симпсон је био веома поносан на Христов пример који је његов син био другима. Под његовим телом је било парче папира умрљано крвљу. Отац га је нежно подигао и прочитао: »У спомен на мене«.

Споменици су распрострањени широм света и налазе се у свакој земљи. Сваки од њих прославља успомену на неко храбро дело или личну жртву у време искушења. Људи су у сваком периоду у историји подизали споменике. То је једноставно део људске природе. Не желимо да заборавимо оне који су платили коначну цену док су истрајавали у очувању наших идеала слободе, правде, љубави и чисти. У нашим срцима су похрањена сећања на хришћанске мученике који су дали своје животе ради Христа и његовог јеванђеља. На њиховим сахранама није било војних почаста. Нису подизане статуе у њихову част. А ипак читамо њихове приче и обећавамо да никад нећемо заборавити. Одвој данас време да их се сетиш и захвалиш Богу за надахнуће које им је дао.

Захваљујем своме Богу
кад год вас се сетим.

Филипљанима 1:3

Екстремна побојност

**Кад бисте могли да нам покажете да сте
права црква Христова,
ми бисмо одмах прешли на вашу страну јер
желимо да будемо с Христом.**

**Али ви нисте дошли с доказима у корист
истине. Бацили сте нас у затвор.**

**Можете нам одузети живот,
али не и нашу веру.**

Бискуп Џон Балан – у одговору православно-комунистичким
вођама који су покушали да га убеди да се закуне на верност
Румунској православној цркви.

Екстреман »симбол«

КУБА: ТОМ ВАЈТ

Онима који су страдали по затворима ради вере у Христа, Господња вечера је драгоцен а свечаност; међутим, ретко је могуће одржати је под будним оком затворских стражара.

Том Вајт и пилот који се звао Мел, лете-ли су изнад комунистичке Кубе у малом авиону, бацајући на хиљаде летача који су доносили вест о Христовом јеванђељу, потлаченом народу под диктатуром Фидела Кастра. Ухватила их је олуја и били су присиљени да слете. Иако су Том и Мел били неповређени, слетели су на Кубу, а комунистички стражари су чекали с напуњеним пушкама. Осуђени су на двадесет четири године затвора.

Томовој жени, Офелији, било је допуштено два пута да га посети – а она је имала своју сопствену мисију. Прошверцовала би мајушни пакетић сока од грожђа у праху, обложеног пластиком и ластисем. Том би пакетић однео назад у затворску ћелију тако да он и остали затвореници, хришћани, могу да учествују у Господњој вечери док стражари не гледају.

Том и Офелија су схватили једну ствар. Прослављање Исуса Христа и његове проливане крви на крсту био је најмоћнији симбол који је и њихов брак и њихову мисију одржао нетакнутим.

Том и Мел су након осамнаест месеци у затвору били ослобођени. Данас Том и Офелија живе у Оклахоми и настављају да славе Христову жртву коју је поднео за њих. Том руководи радом *Гласа мученика*.

Христос је својим ученицима дао заповест да негују два традиционална обреда: крштење и Господњу вечеру. То су симболи посвећености њему – светковина у част његове смрти и васкрсења. Али колико год то била хришћанска традиција, не сме да остане само то. Можда нам је тешко да схватимо верне који су доводили свој живот у опасност да би прославили успомену на Господњу вечеру јер та традиција никад није била изложена опасности у нашој култури и друштву. Али они који су прогоњени због своје вере откривају да редослед приоритета постаје другачији. Тако ови симболи постају драгоцен а манифестација преданости. Шта хришћански симболи крштења и Господње вечере значе теби? Како ћеш узвисити своје светковање кад се следећи пут нађеш на хришћанском крштењу или кад будеш учествовао у Господњој вечери?

Затим узео хлеб, захвали Богу, изломи га и даде им, говорећи: »Ово је моје тело, које се даје за вас. Чините ово мени на спомен.«

Лука 22:19

У затвору у Герли, у Румунији, забележена су имена затвореника за које се сматрало да су прекршили правила и свима је одређено да приме двадесет пет удараца бичем. Управа затвора је успоставила посебан дан кад је спровођена ова болна казна. Тог дана официр би ишао од хелије до хелије и скупљао оне који треба да буду бичевани.

Будући да су чувари непрекидно мењали смене и да је било много затвореника, било је немогуће познавати све становнике зграде по имену. Тако је извесни затвореник, хришћанин, иступио сваки пут кад би стражар дошао у његову хелију и позвао онога који треба да буде ишибан, и рекао: »Ја сам тај«. Потом би сваки пут изнова био брутално ишибан, увек уместо неког другог.

На крају, кад је већ овај хришћанин био близу смрти након још једног жртвеног шибања, други затвореници су покушали да га утеше говорећи му: »Брате, сад буди срећан. Ускоро ће све бити готово. Бићеш у небу. Тамо неће више бити бола, него само радост!«

Он се окренуо, погледао их с љубављу и одговорио: »Нека ми Бог учини по својој вољи... али кад би питао мене, рекао бих му да ме не носи у рај. Више бих волео да останем у затвору. Знам да је горе неизрецива радост, али у небу недостаје једна ствар: жртвовање себе за друге.«

У свету који цени гомилање и стицање далеко изнад давања, библијски принцип жртвовања звучи као јако чудна замисао. »Уграби колико год можеш – и то што брже можеш« назив је игре којом се одликују световни идеали. Али Библија нас учи другачијем средству за постизање успеха. То средство се зове жртвовање – полагање свог живота за друге. А то није природно. Чак и не звучи привлачно нашој срозаној природи. Али једном кад пробамо, оно постаје убедљиво најмоћнији начин на који живимо. Божији Свети Дух који борави у нама помаже нам да себе ставимо иза других. У ствари је Свети Дух тај који нас води да то желимо. Јеси ли ти спреман да потребе других ставиш изнад својих?

Нема веће љубави него
свој живот положити за
пријатеље.

Јован 15:13

Екстремна легенда

ИЗРАЕЛ: ПРИЧА О ГОРУНУ

Према једној старој легенди, Исус је рекао свом следбенику који се звао Горун: »Иди и подигни шатор на гори Кармелу и остани тамо неко време да размишљаш и молиш се.« Горун је учинио што је Исус тражио од њега.

Једног дана Горун је сишао у оближње село и затражио: »Молим вас, дајте ми једно ћебе. Пацови су ми изгризли старо па не могу да спавам.« Сељаци су му радо дали ћебе, али Горун се непрекидно враћао с истим проблемом. На крају је неко предложио: »Биће боље да ти дамо мачку, па да решиш проблем заувек.«

Неколико дана касније, Горун је дошао поново: »Можете ли ми, молим вас, дати мало млека за мачку?« Схватајући да ће и ова потреба ићи у недоглед, сељаци су одлучили да му дају краву.

Али Горун се поново вратио: »Треба ми нешто с чим ћу нахранити краву.« Тако су му дали парче земљишта. Затим је Горун тражио раднике који ће обрађивати ту земљу, онда материјал за градњу кућа за раднике и тако даље, и тако даље.

Годинама касније, Исус је дошао да види свог вољеног ученика. У сусрет му је, поздрављајући га, дошао подебео човек и питао га: »Какав те посао доводи овамо? Шта би хтео да купиш?« Горун, сад богат пословни човек, није чак ни препознао свог учитеља.

Хришћани причају овакве приче у прогоњеним народима у којима владини званичници често покушавају да намаме хришћане да одустану од своје вере и службе у замену за значајна радна места и више новца.

Понекад нам треба прича да бисмо били у стању да видимо ствари у другачијем светлу, да нас подсети на оно што је важно и да нас држи усредсређене на задатак који је пред нама. Можда нам неће нико понудити мачку или краву, али нас наш непријатељ често куша на друге начине како би нас скренуо с пута. Нуди нам сигурност у завичају како бисмо одбили да одемо у друге земље носећи јеванђеље. Користи Божије благослове да нам одвуче пажњу – брачног друга, породицу, посао – чинећи нас толико заузетим сопственим животом да занемарујемо своју мисију. Открива ли ова прича нешто у твом животу што те можда одвлачи од Учитеља? Јеси ли толико заузет земаљским задацима да занемарујеш своју духовну мисију?

Пазите да вам срца не отупе од... брига овога живота, да вас тај дан не изненади као замка.

Лука 21:34-35

ЕКСТРЕМНА ПРИБОРНОСТ

Екстремно коришћење времена

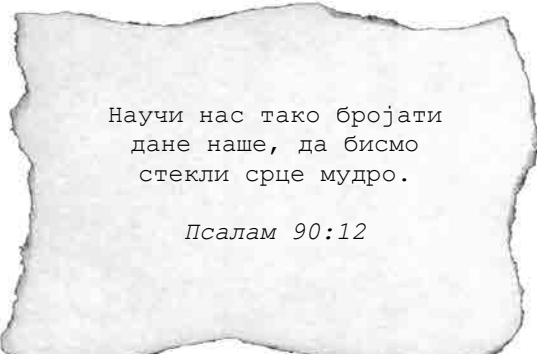

Неки човек је касно ноћу пешачио до једног удаљеног града, кад се изненада спотакао на нешто што је стајало на путу. Сагнуо се и подигао врећицу пуну камења. Погледао је око себе, зурећи кроз ноћ и покушавајући да види је ли врећицу можда неко испустио. Како у близини није било никога, одлучио је да на свој дугачки пут у ноћи без месечине врећицу понесе са собом.

Како би скратио време, почео је да баца каменчиће у реку која је текла поред пута. Бућ... бућ..., звук је доносио нешкодљиву разоноду уморном путнику којем је пут већ досадио. Кад је стигао на одредиште, у врећици су остала само два камена. Улазећи у град, пришао је ближе уличној светиљци на тргу. Држећи два преостала камена на длану, погледао их је под жутим светлом лампе и видео да каменчићи некако чудно светлуцају и бацају одсјај. Наднео се над њих још ближе. На свој ужас и запрепашћење схватио је да су каменчићи, у ствари, били дијаманти!

Мудри пастор, који се налазио у затвору, многе друге затворенике је довео Христу причајући им ову кратку причу у многим приликама. Кроз страдање је схватио да сваки мунут може бити искоришћен за унапређење Божијег царства, без обзира на околности. Често је опомињао друге: »Изгубљен новац можете поново стећи, али изгубљено време на можете. Користите своје време мудро у Божијој служби.«

Тридесет и два милиона секунди у свакој години, а свака та секунда коју живимо драгоцен је дар од Бога и треба да буде искоришћена за његову сврху. Ако их улудо трошимо, секунде се враћају Богу, али нама се неће вратити. Заувек су нестале, прохујале, баш као и дијаманти у муљу на дну реке. Исус је чак и за време распећа, док је висио на крсту, свој последњи дах искористио да понуди спасење злочинцу распетом поред себе, али и речи утехе својој мајци. Поврх тога, служио је још и својим убицама нудећи им опроштење. Замисли само колико је драгоцену то време морало бити злочинцу који се тог истог дана придружио Исусу у рају. Испуњаваш ли ти своје драгоцене тренутке са сврхом? Моли од Бога да ти покаже како ћеш искупити своје време, а не губити га.

Научи нас тако бројати
дане наше, да бисмо
стекли срце мудро.

Псалам 90:12

ЕКСТРЕМНА

Екстреман ризик

КИНА : ДВЕ ГРАДИТЕЉКЕ ЦРКВЕ

Две жене су, недељу за недељом, путовале на тајне састанке цркве у приватну кућу. Биле су већ уморне и фрустриране тиме да у њиховом селу нема цркве.

Након што су се месецима молиле за цркву која би им била у близини, једна од њих је коначно рекла: »Можда Бог чека да ми сазидамо цркву. Зашто би слушао нашу непрестану кукњаву ако нисмо вољне да саме нешто покушамо?«

Стога су одлучиле да преузму ризик. Две жене и њихови мужеви саградили су цркву у свом селу, у кинеској провинцији Анхју. Власти су одмах запретиле да ће срушити зграду уколико се не региструју у Канцеларији за верска питања. Пристали су, а на срећу њихова рурална област није била тако пажљиво надзирана као што је то био случај с већим градским црквама. Чак су се усудили да позову пасторе из других кућних цркава као гостујуће проповеднике, а да пре тога нису тражили писмену дозволу.

Жене су евангелизирале народ тако што су ишле у посету локалној болници и налазиле пацијенте код којих није било наде да ће се опоравити. Потом би се молиле тражећи од Бога да их излечи. За годину дана, црква је порасла на више од две стотине чланова!

Једна од сестара је рекла: »За једног човека смо се молили непрекидно двадесет дана и није био излечен све до самог краја. Породица је већ почела да нам прети, говорећи како љутимо богове. Морате бити вољни да преузмете ризик за Бога.«

Јеванђеље Исуса Христа је контроверзно, јасно и једноставно. Зашто би иначе ђаво изоловао хришћанство као религију број један на листи за одстрел међу народима у којима нема верске слободе. Примера ради, будисти немају такав систем функционисања илегалних цркава какав се налази код хришћана у земљама без верске слободе. Стручњаци за медитацију покрета Новог доба не страхују за своје животе у земљама у којима се врши прогон. Хришћанство је контроверзно јер је надмоћније од непријатеља. Сотона не губи своје време с палим, лажним религијама. Јеси ли ти духовна опасност што се тиче сотоне? Или играш на сигурно? Јеси ли због своје вере претња његовим плановима? Ако је тако, очекуј неслагања. Али радуј се јер си део истине!

Али, сви који желе да живе побожно у Христу Исусу, биће прогањани.

2. Тимотеју 3:12

Екстремна љубав

РУМУНИЈА: ЈЕВРЕЈСКИ ХРИШЋАНИ

На крају Другог светског рата немачки војници су знали да ће их Совјети одвести у логор за принудни рад у Сибир и да ће многи од њих тамо умрети. Совјетска војска је таман преузела град од нациста и двојица војника су, уграбивши прву прилику, побегла. Уплашени и уморни, лутали су мрачним улицама Букурешта у Румунији.

Обрадовали су се кад су наишли на лутеранску црквицу јер су румунски лутерани били пореклом Немци. Али кад су открили да су људи који су били унутра у ствари Јевреји, њихов страх се вратио.

Пастор је одмах умирио њихове страхове: »Ми јесмо Јевреји, али смо и хришћани, према томе, никога ко тражи уточиште не предајемо у руке њихових непријатеља.«

У то време, ако би неки Румун био ухаћен да крије Немца, тренутно би био убијен. Али за овог срдачног пастора, Немци су – иако и даље у нацистичким униформама – били изгубљене душе којима је био потребан Спаситељ. Помоћи ће им баш као што би помогао и прогоњеном Јеврејину.

Рекао им је: »Ми смо страшно страдали под немачком окупацијом. Било да сте вас двојица лично криви или не, ми нисмо ваше судије. Пружићемо вам као уточиште наше домове и даћемо вам цивилну одећу како бисте могли да се вратите у Немачку. Чинимо то да бисмо вам показали Божију велику љубав и милост коју има према вама. А Он је једини који може да вас ослободи од кривице коју носите.«

Него, волите своје непријатеље и чините им добро. И позајмљујте (им) не очекујући ништа.

Лука 6:35

Љубав тера људе да чине чудне ствари. Пар који се воли учиниће све што је могуће да покаже своју искључиву приврженост. Једнако тако, мајка воли дете као никога другог на свету. А ипак, љубав између Христа и верника није нешто што постоји само међу њима. То је најчуднија љубав од свих других љубави, јер не успева на искључивости. У ствари, то је једина врста љубави која расте баш зато што укључује друге. Да бисмо показали приврженост Христу, морамо да волимо друге хришћанском љубављу. Христову екстремну љубав показујемо онда кад смо спремни да волимо оне који заузврат не воле нас. Кога Бог тражи да волиш данас њега ради?

Екстремна побољност

**Бог нам неће судити према томе колико
смо поднели, него према томе колико
можемо да волимо.**

**Хришћани који због своје вере страдају у
затворима, могу да воле. Ја сам сведок да
могу да воле – и Бога и људе.**

Бивши вођа илегалне цркве који је био у затвору због своје вере

Екстреман херој

РУСИЈА: ВАЊА МОЈСИЈЕВ

Као војник у совјетској Црвеној армији, Вања Мојсијев био је непрестано опомињан због сведочења своје вере. Многи људи из његовог пука дошли су Христу кроз његово сведочење. Кад му је командир наредио да престане да прича о својој вери, одговорио је: »Шта би славуј радио да му наредe да престане да пева? Не би могао, па тако не могу ни ја.«

Сви који су познавали Вању кажу да је његова вера била заразна. Ускоро је био ухапшен и подвргнут свирепом мучењу. Својој мајци је писао овако: »Знам да се највероватније више нећемо видети, али немој плакати за мном. Анђео ми је показао небески Јерусалим, и предиван је. Молим те, мама, дај све од себе да се видимо тамо.«

Даље у писму је настојао да је увери како га је Бог охрабрио шаљући му анђеле да буду поред њега. Описао је неколико различитих сусрета које је имао с анђелима: »Анђели су прозачни. Ако неки од њих стоји пред тобом, а човек стане иза њега, присуство анђела не омета поглед на човека. Кад је обрнуто, онда боље видиш анђела. А кад гледаш кроз њега, можеш да схватиш и да разумеш чак и свог мучитеља.«

На крају је Вања, који је имао само двадест две године, био убијен због своје вере. Био је млади мученик који је због своје непоколебљиве вере постао херој широм источне Европе.

Анђели су свуда око нас. Њихов лик је у књи-гама, по њима су обликовани свећњаци, висе на јелкама као божићни украси и налазимо их у облику калупа за прављење колача. Многи људи жале што никад нису видели праве анђеле – Божије небеске гласнике. А ипак, свакодневно превиђамо њихово присуство. Нека не баш пријатна особа, којој у ствари само треба наше прихватање, може да буде анђео. непријатељ који нам наноси бол може да буде анђеоско биће које тражимо да видимо. Чак и ако се на крају испостави да је та особа само обично људско биће, наша љубав према њему ипак може да нас доведе корак ближе небу. Да ли и ти, као што је чинио Вања, гледаш на свој живот из небеске перспективе? Тражиш ли анђеле тамо где си раније видео само непријатеље? Потражи потенцијалне анђеле које ћеш волети данас.

Не заборављајте
гостољубивост, јер неки су,
показујући је, и не знајући
угостили анђеле.

Јеврејима 13:2

Екстремна

Екстреман оброк

ИСТОЧНА ЕВРОПА: ГЛАДНИ ЗАТВОРЕНИК

Затворени хришћанин је био гладан и зловољан. Поручник је дошао поново да га испита, а он уопште није био расположен за ново саслушавање. Мислио је: »Зашто бих ја увек био тај којег испитују?«

Стога се он бацио на испитивање официра: »Верујете ли ви у Бога? Шта ће се догодити с вама кад умрете? Како је настао овај предиван свет?« На крају је заинтересованом официру успео да посведочи целу поруку спасења. На затворениково изненађење, поручник је тренутно свој живот предао Христу!

Официр је гладном затворенику дао и свој ручак. Хришћанин је био захвалан што је Бог хтео да га нахрани и употреби, чак и у том лошем расположењу у ком се налазио.

Други пут је овај исти затвореник био у самици, и поново посебно гладан. Тада се сети Исусових речи о радовању усред прогона јер је то благослов. Одмах је устао и почео да слави Бога плешући по малој затворској хелији. Његово радовање је убрзо привукло пажњу стражара.

Кад је један од чувара проверио шта се дешава у хелији, био је убеђен да је затвореник полудео. Будући да им је било наређено да се према лудима понашају љубазно, донео је хришћанину нешто сира и векну хлеба.

И поново је Бог провидео. Хришћанину је једна мисао синула кроз главу: »Боље је бити будала у Христу, него 'мудар' човек који се будаласто љути на ствари које не може да промени.«

Неки људи имају болесну потребу да сав свој свет држе под непрестаном контролом. Нажалост, има ствари које су изван људске контроле. Спознаја шта је то у вези чега можемо нешто да учинимо, а шта је то што не можемо да контролишемо, јесте тајна успеха. На пример, не можемо контролисати шта ће неко да каже, али можемо одлучити да се молимо за оне који нас вређају. Забринутост за оно што је изван наше контроле спада у домен људске природе. Тако на оно што не можемо да контролишемо, покушавамо да утичемо. А ипак, Бог нам каже да престанемо с покушајима да утичемо на околности те да се поуздамо у њега. Попут затвореника из ове приче, Бог нас подсећа да само треба да пустимо његову Реч да делује тако што ћемо јој се потпуно покорити. Он ће се побринути за остало.

Благо вама кад вас људи замрзе, кад вас изопште и вређају, и кад ваша име одбаце као зло – због Сина човечијега.

Лука 6:22

Екстремна Још екстремних писама – први део

РИМ: ПЛИНИЈЕ

Ово што следи је писмо гувернера Плинија упућено римском цару, на тему раста хришћанства, нешто мање од сто година након Христовог распећа:

Никад нисам био присутан на неком суђењу хришћанину, тако да не познајем методе ни ограничења коришћена током наше истраге или мучења. Имамо ли неког обзира према годинама или полу? Ако се хришћанин покаје од своје религије, да ли га ипак казним или му опростимо?

Ја тренутно истрагу проводим овако – прво их питам којој религији припадају; ако изјаве да су хришћани, поновим питање, али сад додам претњу смртном казном. Ако истрају у својој тврдњи, наредим да их погубе. Не верујем да њихова тврдглавост треба да прође некажњено.

Недавно сам испитивао групу хришћана који су се након саслушања одрекли своје вере. Од тог догађаја, више него икад раније видим значај извлачења праве истине из две затворенице уз помоћ мучења. Али нисам могао да откријем ништа осим изопаченог и прекомерног празноверја.

Стога сам сматрао да би било мудро саветовати се с тобом пре него што наставим с овом ствари. Ово питање је изузетно вредно твог разматрања, посебно кад узмемо у обзир број угрожених. То заразно празноверје није ограничено само на градове, него се шири и по селима.

Поред свега тога, још увек се чини могућим излечити га.

Да ли је хришћане могуће лако »излечити« од хришћанства? Кад загусти, је ли већина верника неизлечиво верна Христу или углавном иду линијом мањег отпора? Прогон је један од сигурних начина да се открије истина. Само Бог познаје човеково срце, међутим, прогон нас упознаје с нама самима, таквима какви заиста јесмо, и помаже да утврдимо да ли ћемо напустити Христа или остати верни. Ако смо стварно привржени Христу, Он ће нам дати снагу која нам је потребна да бисмо истрајали ради њега. Али ако смо више предани идеологији него особи Исуса Христа, онда ћемо открити како посрћемо под притиском. Да ли си ти као хришћанин неизлечиви случај, или ће се испоставити да су твоја уверења тек »прекомерно празноверје«?

Онда да бејасмо заборавили
име Бога свог... Не би ли
Бог изнашао то? Јер Он зна
тајне у срцу.

Псалом 44:20-21

Екстремна Још екстремних писама – други део

РИМ: РАНА ЦРКВА

»Хришћанска крв коју проливате, семе је које сејете; извире из земље и множи се све више.«

Хришћани у раној цркви множили су се и напредовали упркос жестоком прогону који су вршиле окупне власти. Њихова браћа и сестре били су мучени, сакаћени, спаљивани и убијани ради вере у Христа. Сваки убијени верник давао је онима који су остали још већу одлучност. Гледали су мимо својих страхова за сопствени живот и видели само поља зрела за жетву, као што је Исус описао оне који су спремни да га прихвате. Судијама и властима одговорним за њихов прогон дали су следећи, храбар одговор:

А сад, о судије, наставите с вашом демонстрацијом правичности и бићете праведни, по мишљењу људи, уз што чешће жртвовање хришћана.

Распињите, мучите, судите и мељите нас у прах. Ваша неправда славни је доказ наше невиности, јер показује да Бог допушта да страдамо.

Али учините најгоре што можете и створите своје изузме за мучење хришћана, опет ништа од тога не служи сврси. Него свакако привлачите свет и чините да се још више заљуби у нашу веру. Што нас више косите, то ми брже ничемо.

Хришћанска крв коју проливате, семе је које сејете; извире из земље и множи се све више.

Иако су ове речи написане пре много векова, њихова порука се и данас испуњава. Више од четрдесет нација на свету тренутно доживљава прогон. Ипак, у већини тих народа, цркви се непрекидно придружују нови верници, а храброст међу њима расте. Прогон није испунио свој циљ смањивања броја следбеника. У ствари, често је послужио порасту броја верних спремних на жртвовање. Као Христови следбеници, можемо да гледамо на противнике који патролирају пољима душа које чекају да приме Христа, као на дивове који би да нас прождеру – или можемо да их видимо само као страшила – лажне ликове са задатком да нас уплаше. Хоћеш ли ући у пољане и обавити жетву радећи за Христа?

Кажем вам: отворите очи и погледајте поља – зрела су за жетву.

Јован 4:35

ЕКСТРЕМНА

Екстреман раст

КИНА: КУЋНЕ ЦРКВЕ

Песме слављења испуњавале су свеже јутро. »Четири је сата ујутру. Одакле ово долази?«, један човек се скоро насмејао од запрепашћења.

»Жетва је изобилна, мој пријатељу. Биће ово дуг дан, али добар за царство«, рекао је пастор осмехујући се. »Хајдемо на посао.«

Чинило се да мору верника који су стајали поред реке нема краја. Пасторове речи биле су саосећајне док их је крштавао, сваког с рукама подигнутим у нови живот у Христу. Он и његови помоћници крстили су тог дана хиљаду и сто нових верника.

У Кини се одвија силан Божији покрет. Цркви се свакодневно придружују нови верници. Пре шест година, у северном Шанксију кућне цркве је посећивало неколико стотина хришћана. Тај број је до данас порастао на седамдесет хиљада. У другом граду, који има педесет хиљада становника, одвија се жесток прогон, а ипак, три хиљаде оданих верника састаје се сваке недеље у тајним црквама.

Један пастор је оштроумно приметио: »Ми верници данас смо јачи него раније. Што јаче они желе да сруше барјак хришћанства, он се подиже све више.«

Црква у Кини већ деценијама страда под непрестаним прогоном. Влада је установила политику »задавања оштрог ударца цркви« у узалудном напору да обузда њен раст. Данашњи број чланова тајних цркава знатно је већи од броја чланова кинеске комунистичке партије!

Раст је знак здравља. Здраве цркве расту баш као и здраве биљке. Хранливи састојци, светло, вода и добра земља све је што биљци треба да би била здрава. На исти начин и цркви требају посебни састојци да би расла. Један од најмање очекиваних састојака за здрав раст цркве може да буде жесток прогон. Он прочишћава вернике и помаже им да цене вредност своје вере. И као што описује пастор из ове приче, што је црква прогоњенија, то њени чланови више расту као сведочанство Христове постојаности. Да ли си ти огорчен или благородан због прогона? Користиш ли га као своју предност за раст царства?

Оно (јеванђеље) по целом свету доноси плодове и расте.

Колошанима 1:6

Екстремна Екстреман »анђео«

РУМУНИЈА : АНГЕЛА КАЗАКУ

Ангела Казаку била је само обична жена која је живела у Румунији током Другог светског рата и нацистичке инвазије. Живот Јевреја и хришћана преко ноћи је постао крајње ужасан. Ангела је имала пуне руке посла, крадом одводећи јеврејску децу из гета и дотурајући храну и одећу женама, хришћанкама, које су биле у затворима у околини њеног града.

Касније, кад су нацисти протерани из њене земље, и кад је упала совјетска војска, Ангела је и даље имала пуне руке посла ширећи поруку Божије љубави и делећи Библије и Нове завете на руском језику по железничким станицама пуним совјетских војника.

Кад је пастор Ричард Вурмбранд био у Тиргул-Окна затвору, у зиму 1951. године, озбиљно се разболео. Цело његово тело тресло се до костију од сталне хладноће, те најхладније зиме икад забележене. Сваком затворенику је било дозвољено да има само једно ћебе, а храна је такође била оскудна јер нико није могао да се пробије до затвора кроз дубок снег.

И управо током тих суморних дана, пастор Вурмбранд је примио пакет пун очајнички потребне хране и топле одеће коју је несебично поделио с другима. Тај пакет, за који је био уверен да га је донео анђео, вероватно му је спасао живот.

И поново је сестра Ангела (анђео на румунском) имала пуне руке посла, вршећи дело свог Оца. Обично? Можда. Али Бог радо користи обичне људе као своје анђеле милосрђа.

Пре више година, у одговору на растући број репортажа које су доносиле вести о насумичним делима насиља, околу су почеле да круже налепнице на браницима аутомобила које су позивале на »наасумична дела љубазности«. Једно дело љубазности или милосрђа према незнаци, колико год наизглед било безначајно, као што је уступање најбољег места за паркирање пред шопинг центром, или одвајање само мало времена тек да би начинио контакт очима с продавцем у некој радњи, може да буде велико. Бог је у стању да те употреби тако да твој, чак и најобичнији љубазан поступак према некоме, преобрази у моћан дар милости. Тражи од Бога да ти помогне да још данас извршиш неко насумично дело љубазности у његово име. Можда то никад не сазнаш, али је могуће да ћеш бити нечији »анђео«.

Обуците дакле, као Божији
изабраници, свети и вољени,
милосрдно срце, љубазност,
пониженост, кроткост,
стрпљивост.

Колошанима 3:12

Екстремна побожност

**Баш као што шишањем тигра не можете да
уклоните његове пруге;
тако сам ја и даље хришћанка.
И даље имам црквене састанке.
У почетку је у мојој кући било
само пет састанака,
а сад их је више од десет.**

Бака Во Ти Ман, из Вијетнама, затворена због своје вере

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНА ДОВОЉНОСТ

НИГЕРИЈА: РОУЗ

»Пожурите, и улазите у орман. Не смете да направите ниједан шум, уколико не чујете мој глас. Разумете ли ме?« Роуз је чула два танушна гласића своје предшколске деце како јој одговарају: »Да, мамице«, а онда је истрчала кроз врата и упутила се према школи своје кћерке, молећи се само да не буде прекасно.

По прогласу шеријата, исламског закона који је издала нигеријска влада, избило је жестоко насиље против хришћана јер су се они противили том закону. Роузина најстарија кћерка је у току побуне још била у школи и мајка је била уверена да тамо није сигурна. Кад је стигла у школу, њена кћерка је већ била одведена у војну базу ради своје сигурности. Напослетку је Роуз пронашла и вратиле су се кући где је друго двоје млађе деце безбедно чекало да дођу.

Свог мужа је последњи пут видела живог пре него што је, следећег дана, отишао на један хришћански скуп. Током тих побуна било је разорено око 260 цркава, а више од 460 хришћана убијено.

У месецима после мужевљевог убиства, Роуз је црпила утеху из Дела апостолских. Она каже овако: »Исти Бог који је допустио да Стефан буде каменован, допустио је и да Петар побегне из затвора. Бог је увек веран и његова милост је довољна.« Роуз и данас ради у цркви у којој је њен муж некад био пастор, и одано подиже њихово троје деце.

Каже се да нас Бог никада неће одвести тамо где његова милост не може да нас сачува. Морамо схватити да његов план понекад не укључује чудесно ослобођење од болести, смрти или тлачења. А ипак, његова милост је довољна и Он нас није напустио. Морамо бити уверени да нас Бог неће одвести на место службе или рада без довољне количине његове милости по којој ћемо бити у стању то да обавимо. Понекад је његова накана једноставно да нас проведе кроз искушење, уместо да нас од њега ослободи. Да ли си ти дошао до те тачке кад си спреман да се ослониш на Бога у потпуности? Вероватно никад нећеш рећи да је Божија милост све што ти треба, све док његова милост не буде доиста све што имаш.

А он ми рече: »Доста ти је моја милост.«

2. Коринћанима 12:9

ЕКСТРЕМНА ВИЗИЈА

ИНДОНЕЗИЈА: ДОМИНГО

Двадесет двогодишњи студент Библије спавао је кад су га пробудили повици: *»Аллаху ак-бар!»* (Алах је највећи!) Радикални муслимани су упали у његову собу и тукли га све док скоро није изгубио свест. Док се Доминго борио да побегне, неко га је ударио српом по врату, умало му одрубивши главу. Нападаци су га оставили да лежи у локви крви која се све више ширила, претпостављајући да ће ускоро умрети.

Доминго каже да је његова душа напустила тело, да су је анђели однели у небо и да је лично гледао свој леш како непомично лежи на земљи. Више није осећао ни страх ни бол, него мир док је чекао на свој нови живот с Христом. А онда је чуо: *»Није још дошло време да ми служиш овде.»*

Следеће што је Доминго чуо биле су речи индонежанских медицинских радника. Будући да нису знали да ли је мртавац хришћанин или муслиман, нису могли да одлуче где да однесу његово тело и гласно су о томе расправљали.

Доминго се молио Богу да му да снаге да говори. Коначно су из његових уста изашле речи: *»Ја сам хришћанин.»* Можемо само да замислимо како су изгледали људи из хитне помоћи кад је *»мртви«* студент одговорио на њихово питање.

До данас се Доминго потпуно опоравио. Физички ожиљци су остали, али његов дух је обновљен новом вером и поруком опроштења. Доминго тврди да је ближи Богу и сад се активно моли за своје ближње, муслимане – чак и за оне који су га напали.

У овом несигурном новом свету, пуном насиља и претњи, хришћани су примили заповест да се суоче с будућношћу без страха. Страх једино погоршава ионако тешку ситуацију, не олакшавајући притисак. Ми јесмо у стању да се с поуздањем суочимо с неизвесном будућношћу на земљи, јер знамо да је наше вечно одредиште осигурано. Знамо да наша небеска будућност носи вечност с Христом, као што је Доминго јасно видео. На крају крајева, ми смо далеко више од пуких земаљски тела која наши непријатељи могу да сакате, или чак убију. Твој живот ће се наставити у неоглед након што твоје тело буде уништено. Твоја права будућност је оно што се дешава у вечности, а не оно што се одиграва овде, на земљи. Које стракове имаш у вези будућности? Можеш ли да их повериш Богу, и суочиш се с будућношћу без страха?

Господ је видело моје и
спасење моје; кога да се
бојим?

Псалам 27:1

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ПЕВАЊЕ

СЕВЕРНА КОРЕЈА: СУН ОК ЛИ

»Никад нисам схватала шта су ти затвореници певали, док и сама нисам постала хришћанка.«

Сун Ок Ли била је у затвору у Северној Кореји од 1987. до 1992. године. Међутим, није постала хришћанка док није побегла у Јужну Кореју. Испочетка, кад је тек примила Христа, била је савладана сећањима на све оно што је чула и видела док је била у затвору.

Биле су то обичне ствари као што су хришћани који певају док одлазе у смрт. У то време није схватала шта им је, и мислила је да су вероватно луди. Будући да јој је било забрањено да говори, никад није имала шансу да разговара с неким хришћанином. Али сећа се да је чула како изговарају реч »амин«.

»Док сам била тамо, никад нисам видела да се неки хришћанин одрекао своје вере. Ниједан. Кад су хришћани ћутали, официре би то разјарило и онда би их шутирало. У то време нисам могла да схватим зашто ризикују свој живот кад једноставно могу да кажу: 'Не верујем' и учине оно што се тражи од њих. Чак сам многе од њих чула како славе Бога песмом док се шутирање и ударци појачавају. Тад би их официри назвали лудима и одвели у просторију где би их мучили електричним шоковима. Нисам видела да је иједан оданде изашао жив.«

Али певање је било то што је дотакло њено срце. Песма светих мученика посејала је семе у њену душу и напослетку је довела Христу.

Попут шпијуна, они који су знатижељни у вези хришћанства усредсређени су на вернике како би могли да процене истину сами за себе. Прате. Посматрају. Хватају белешке у свом уму. Сваки пут кад хришћани пролазе кроз искушења, ови тихи посматрачи често се надају да ће верни пасти те да ће тиме моћи да увере сами себе да су хришћани на крају крајева исти као сви други. Међутим, кад хришћани кроз сву невољу иду с осмехом, они су збуњени. Кад верни тапшу, уместо да плачу, онда се чуде. Кад Христови следбеници певају усред жалости, привлачи их то што не могу да објасне. Ако и ти управо сада пролазиш кроз искушење, онда имаш изузетну прилику да посведочиш Христа. Моли се да твој радосни пример надахне друге.

Испуњен сам утехом и
препун радости упркос свим
нашим невољама.

2. Коринћанима 7:4

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНА ИСТРАЈНОСТ

ТУРКМЕНИСТАН: ШАГЕЛДАЈ АТАКОВ

»Сломи га морално или га уништи физички!« Туркменистанске бирократе нису више имале стрпљења за тог уличног проповедника.

Шалгедају Атакову била је понуђена слобода под амнестијом председника Сапармурата Нијазова, 23. децембра 2000. године, с тим да се закуне на верност председнику и изговори муслимански кредо. Ипак је поново одбио помиловање.

Државни званичници су Шалгедају још раније запретили да престане да проповеда. Први пут је ухапшен у децембру 1998. и осуђен на две године затвора, али се државни тужилац жалио на пресуду окарактерисавши је као »преблагу«. Тако је Атаков добио још две године затвора. Трпео је тако снажне болове од суровог батинања да је молио своју децу да га не дирају.

Његова жена и петоро деце на силу су у фебруару 2000. одведени из своје куће и протерани у забачену Каакху, где су се налазили у некој врсти »сеоског« притвора.

Када га је породица посетила, негде почетком фебруара 2001. године, Шагелдај се опростио с њима као да се више неће видети. Његова жена је приметила да је »током посете био сав у модрицама и претучен, да су га болели бубрези и јетра, те да је имао жутицу. Једва да је могао да хода и често је губио свест.« Није очекивао да ће преживети.

Упркос свему томе, Шалгедај се није сломио. Није хтео да се преда, и иако му је слобода била на дохват руке, није хтео да је прихвати ако она значи одрицање верности Христу.

Људи могу да живе без хране недељама, али без воде не можемо дуже од неколико дана. На исти начин и нашим душама треба духовна храна. Такође можемо да живимо данима, месецима, па чак и годинама без другарства – наше душе ће ипак преживети, упркос усамљености. Можемо издржати и без мира, можемо да поднесемо болест над болешћу која траје у недоглед – наше душе ће, иако обесхрабрене, преживети. Међутим, ако покушамо да издржимо дуго без наде у Исуса Христа, наше душе ће усахнути. Немогуће је живети без наде, Божијег драгоценог дара датог његовој деци. Ако се осећаш као да не можеш да наставиш даље, тражи од Бога да те охрабри и мотивише. Све ћеш поднети и издржати са снажном надом у Христа Исуса.

И непрестано се пред
нашим Богом и Оцем сећамо
вашег дела проистеклог из
вере, труда подстакнутог
љубављу и истрајности
надахнуте надом у нашег
Господа Исуса Христа.

1. Солуђанима 1:3

ЕКСТРЕМНА Екстремна верност

ЛАОС : ЕЗЕКИЈА

Убрзо након што је постао хришћанин 1997. године, Езекија је отишао на обуку у учеништву и евангелизацији на место које је у локалној заједници било познато као »светилиште«. Потом се вратио у кућу свог оца и одмах био суочен са захтевом тридесет два рођака и становника тог села да објасни зашто се преобратио на хришћанство. Рекао им је: »Исус је једини пут ро којем могу бити спасен од греха и имати вечни живот.«

Гомила се разљутила и Езекија је покушао разумом да их умири. На крају га је разјарена гомила зграбила за косу и почела да га удара по лицу све док није изгубио свест.

Пријатељ је успео да га одведе у своју кућу и тамо је Езекија остао четири дана, лежећи у кревету и опорављајући се од задатих удараца. Никад више није могао да се врати у дом свог оца, али је наставио да путује од села до села по Лаосу, проносећи радосну вест о спасењу.

Од овог првог случаја Езекија је био претучен још десет пута у различитим приликама, понекад прижељкујући смрт услед продужених патњи. Он сведочи: »Како sazревам у свом ходу с Христом, имам све више вере да поднесем тешкоће. Искушења кроз која сам пролазио послужила су јачању моје вере и видим Божију верност у мом ослобађању. Захваљујем Богу што сам био у могућности да доведем тридесет људи спасоносном познању Исуса Христа.«

Божија верност његовој деци није заснована на принципу реципроцитета. Јер да јесте, одавно бисмо били напуштени. Уместо тога, Бог је добро свестан наших слабости и одлучио је да нас воли без обзира на све. Мо-рамо добро пазити да приче о хришћанским мученицима читамо у светлу Божије верности својој деци. Мученици су први који нас подсећају да њихова прича није о њима. Она говори о Богу! Иако читамо о мноштву верних који су спремно поднели сваковрсно зло радије него да се одрекну Христа, невероватан закључак није о њиховој екстремној верности, него о екстремној верности Бога славе. Твоја верност може да посрне, али његова постојана верност теби никад не престаје. Одвој данас време да захвалиш Богу на његовој верности.

Ако смо неверни, он
остаје веран, јер самога
себе не може да се
одрекне.

2. Тимотеју 2:13

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН амбијент

РУМУНИЈА: САБИНА ВУРМБРАНД

Млада јеврејска докторица била је јако тужна. Једно вече, Сабина Вурмбранд је покушала да је утеши: »Бог је обећао Аврааму да ће јеврејски народ имати величанствену будућност, и да ће их бити као песка на морском брегу и звезда на небу.«

Докторица је погледала са сузама у очима и рекла: »Да, згажени смо под ногама ових комунистичких стражара, баш као што се гази песак на морском брегу. Не говори ми више о твом Богу.«

Неколико дана касније, Сабина се јако разболела. Док је лежала у затворској болници, скоро на самрти, ушао је затворски лекар и рекао јој: »Ми комунисти имамо лекове и болнице, и јачи смо од твог Бога. У овој болници не смеш да спомињеш Божије име.« Једино се Сабина усуђивала да говори о постојању Бога. Друге жене су биле усхићене тиме што се неко заправо дрзнуо да се инати управнику.

Следећег дана су натерали Сабину да се врати на рад. Бог је чудесно дотако њено тело и била је потпуно излечена. Вест се раширила кроз затвор тако да није промакла ни ушима младе докторице Јеврејке.

Касно те вечери, пришла је Сабини и рекла: »Ако је твој Бог у стању да тако обнови твоје тело и да ти такав мир у овом пакленом гротлу, онда морам веровати да је стваран. Ниједна друга сила то не би могла да постигне. Шта треба да чиним да се спасем?«

Сваки пут кад се осећамо као да нам је живот у понору, можемо бити сигурни да нас људи посматрају да виде како ћемо изаћи напоље. Чини се да хришћанство привлачи пажњу заинтересованих гледалаца – посебно кад водимо тешке животне борбе. Стојећи на одстојању, људи посматрају нашу веру како би утврдили о чему се ту заправо ради у вези Бога. Пажљиво нас мотре кад смо у кризи. Међутим, кад током искушења живимо вером, људи не могу да оповргну очигледан доказ који виде у нашем животу. Шта људи виде у начину на који ти живиш? Шта твоје реакције на животне околности говоре другима о Богу? Ако се осећаш као да ти је живот у понору, запамти да те људи посматрају да би видели како ћеш се носити с тим.

Али, у свему томе
надмоћно побеђујемо
кроз Онога који нас је
заволео.

Римљанима 8:37

Екстремна побојност

Упркос болним сећањима, немам времена за огорченост. Мој живот је превише испуњен срећом и драгим људима које волим и до којих ми је стало, и који воле мене и којима је стало до мене, да бих допустио да ме прождере канцерогено семе мржње. Радујем се. Певам. Смејем се. Светкујем јер знам да мој Бог влада суверено над свим силама зла и разарања које је сотона икад измислио. А најбоље од свега је што мој Бог суверено влада и у мени!

Пастор Нобле Александер, у затвору на Куби провео двадесет две године – *Умрећу слободан*

ЕКСТРЕМНА

Екстреман захтев

КИНА: ЗАНГ РОНГЛИАНГ

Занг Ронглианг је вођа једне од највећих кућних црквених група која према неким проценама има око десет милиона верника, Кинеза, који сваке седмице долазе на богослужења. Године 1998. Занг је заједно с другим вођама кућних цркава – представљајући петнаест милиона верника који су деловали у тајности – потписао документ насловљен: »Исповест вере кућних цркава« који је јавно позивао комунистичку владу да престане с узнемиравањем нерегистрованих кућних цркава.

Неколико месеци након што су документ дали у јавност, Занг и остали потписници су ухапшени и одведени у затвор. Занг је касније ослобођен под условом да се »добро влада« у следећих седам година. Сада путује служећи разноврсним групама верника. Будући да се не »влада« онако како би држава хтела, Занг никад не спава на истом месту дуже од неколико ноћи заредом.

Кад је Павле у Посланици Римљанима 13 написао да се морамо покоравати властима, сам је више него ико морао бити свестан ризика. Али иако су га Римљани прогонили, управо је позивајући се на њихов закон однео јеванђеље право у Рим. Његов захтев да му се суди као римском грађанину омогућио му је да у Риму навести јеванђеље, иако ће то бити његово последње путовање.

Попут Павла, и Занг је преузео екстреман ризик кад је изнео свој званичан захтев. Али су зато последице његовог личног ризика омогућиле многим да упознају Христа.

Као што је знао Павле, тако и црквене вође у Кини знају да је свака власт постављена од Бога. Али знају и то да Бог неће превидети зло које чине неправедне власти. Предање каже да су Римљани ти који су погубили Павла. Слично томе, и верни у Кини ради Христа трпе велику неправду под садашњим државним режимом. Ако је неопходно да ризикују сопствени живот да би донели праведност Кини, онда су пастори као што су ови вољни да умру. Колико је јака наша жеља да видимо испуњење праведности? Колико ценимо право да слободно проповедамо Божију реч? Моли се данас за верне у Кини који су нас надахнули да тражимо Божију праведност за њихове угњетаче. Тражи од Бога да ти покаже начине на које би могао да подржиш њихов рад на унапређењу јеванђеља.

Он љуби правду и суд,
доброте је Господње
пуна земља.

Псалам 33:5

Екстремно пророчанство

РИМ: ПЕТАР

Онда га Исус упита трећи пут: »Симоне, сине Јованов, волиш ли ме?«

Петар се растужио. Три пута се одрекао Христа; а сада га Исус три пута заредом пита да ли га воли. Овог пута је одговорио полако, као да је одмеравао значење сваке речи у свом срцу: »Господе, ти знаш све, и знаш да те волим.«

»Напасај моје овце«, поновио му је Исус по трећи пут. Једино је овог пута Исус нешто додао: »Кад си био млађи, опасивао си се сам и ишао си куда си хтео. Али кад остариш, раширићеш руке па ће те други опасати и одвести куда нећеш.« Потом је Исус додао: »Пођи за мном.« (Наводи из Јована 21:15-19.)

Нерон је прогонио Петра у време кад је овоме било седамдесет година. Према предању, Петра су пријатељи и остали верници подстицали да оде из Рима. У почетку је одбијао, али су га на крају ипак наговорили да побегне. Како се приближио градским вратима, с намером да изађе, видео је у визији Исуса како улази у град. Пао је на колена славећи га и упитао: »Господе, куда идеш?«

»Дошао сам да поново будем распет. Пођи за мном.«

Петар се окренуо и пошао за њим »куда није хтео да иде«. Вратио се да се суочи с Нероном. Кад су га власти ухапсиле, захтевао је да буде распет с главом надоле јер је сматрао да није достојан да буде распет исто као и његов Господ.

Циљ овог предања није да каже како је Исус заиста био распет по други пут. Он је умро и васкрсао једном заувек. Стога ово предање пре свега треба да нас подсети да се Исус толико снажно поистовећује с нашим болима и страдањем као да лично пролази кроз њих. У Петровом случају, Библија каже да се Исусово раније изговорено пророчанство односило на Петрово распеће. Ко би други, ако не Исус, могао да повеже Петрово будуће страдање? Исус је стручњак за патњу. Зна све о томе, прошао је кроз све то, и жели да током страдања буде с нама раме уз раме. Ако те нешто у животу боли или мучи, Исус те разуме. Ако си повређен, Он је такође био. Допусти му још данас у молитви да преузме твој терет и тугу.

То је рекао
наговештавајући каквом ће
смрћу Петар прославити
Бога. И кад му је то
казао, рече: »Пођи за
мном.«

Јован 21:19

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ПАСТОРОВА СУПРУГА

РУМУНИЈА: САБИНА ВУРМБРАНД

Постојао је оштар контраст између прелепог румунског крајолика и страдања хришћана и Јевреја под инвазијом нациста и комуниста. За Сабину Вурмбранд невоља је била трострука: била је и хришћанка и Јеврејка, а поред тога и жена познатог пастора.

Једног дана је сазнала да је цела њена породица – мајка, отац, три млађе сестре и деветогодишњи брат – брутално убијена у концентрационом логору. Тог дана је њена вера постала жива и стварна.

Пуна Божије милости, Сабина је рекла: »Нећу показивати тужно лице. Дужна сам Богу да будем радостан верник, цркви пример храбрости, а свом мужу ведро жена.«

Сабина никад није допустила да је њена лична туга и патња спречавају у јавном бодрењу људи који су били око ње. Једноставно је у свом уму била свесна да нема избора. Смрт и страдање, посебно међу члановима тајних цркава, били су уобичајени. Многе очи су биле упрте у њу као пасторову жену. Ако она изгуби наду, какву би онда они наду имали?

Сабина је касније била три године у затвору и у кампу за принудан рад, где су жене, више него било који други затвореници, биле суочене с највећим могућим понижењима. Али чак и у затвору, Сабина је била позната као особа која је пријатељ свима, и увек је имала лепу реч за свакога.

Пре него што су напустили Румунију, Сабина је примила од Бога своју награду. Она и њен муж, Ричард, довели су убице њене породице Христу!

Пасторална служба је партнерство између пастора и њихових супруга. Први није потпун без службе и бодрења оног другог. Бог није позвао ниједног хришћанина да ради и живи у изолацији – Он нас позива у заједништво. Потребни су нам други хришћани, који ће ићи с нама раме уз раме у служби коју вршимо, те нас с времена на време подстаћи у мудрости и бодрити нас. Нико од нас не очекује да све то радимо сами – нити би уопште то требали да покушавамо. Размисли о свом пољу деловања. Ко је твој партнер у служби? Ко се моли за тебе да будеш делотворан сведок на свом радном месту, код куће, у школи? Моли од Бога да те доведе другу, хришћанину, који ће те, кад год је потребно, снажити и бодрити.

Сматрали смо да је најбоље... да пошаљемо Тимотеја, нашег брата и Божијег сарадника у ширењу Христовог јеванђеља, да вас учврсти и ободри у вашој вери.

1. Солуњанима 3:1-2

Екстремна снага

ИНДОНЕЗИЈА: ФРИЦ

Фриц је осећао како му се сваки ударац пролама кроз главу и молио се за снагу. Опколила га је група нападача, муслимана, и смењивала се ударајући га у лице. Један од нападача је махао дугачким ножем, мислећи како ће их то ослободити овог хришћанског пастора. Први пут кад се оштрица зарила у Фрица, све што је могао било је да викне: »Исусе!« Уболи су га више пута. И сваки пут је завапио: »Исусе!« Нападаци су већ постајали нервозни због пастора који једноставно није хтео да умре!

Радикални муслимани су кренули да чупају клупе и проповедаоницу из цркве те све то запалили. Двојица су зграбила Фрица и бацила га у ватру која је буктала. Задовољни изведеним нападом, муслимани су побегли. Фриц се не сећа много шта се догађало након тога, али зна једну ствар: чак му ни једна длака на глави није била спржена.

Убрзо након напада, Фрица су одвезли у највећу болницу у том подручју Индонезије, али су му тамо ускратили лечење кад су сазнали да је хришћанин. Потом су га пребацили у другу болницу, где је дежурни лекар рекао да ће, чак и ако преживи ноћ, имати трајно оштећење мозга.

Након дугог опоравка, Фриц данас поново проповеда у новој цркви. На његово изненађење, један од муслимана који су га напали потражио га је само да би му поставио једно једино питање: »Ко је тај Исус?«

Ко није срећан кад зна да га људи сматрају »стручњаком« за нешто? То може да буде механика, математика, алат, столарство, уметност, скупљање марака, спорт – свако може да буде стручњак у бар једној области. Волимо да одговарамо на питања повезана с темом у коју смо добро упућени. Али да нас неко пита »Ко је тај Исус?« да ли бисмо били припремљени за одговор онако како би један »стручњак« то требао да буде? Није сваки хришћанин сам по себи и евангелизатор. Али сваки хришћанин може да евангелизира сведочећи накану спасења у свакој прилици која се укаже. Према томе, да ти неки пријатељ који не верује постави то питање, како би одговорио? Ако ниси сигуран, разговарај с неким ко јесте.

Увек будите спремни да одговорите сваком ко од вас затражи образложење наде која је у вама.

1. Петрова 3:15

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА група младих

РУСИЈА: ПАСТОР СРЕБРЕНИКОВ

Локалне новине су сцену описале као »дивљу«. Није се радило о призору убиства или слупаним колима; било је то проучавање Библије.

Прича се појавила у руским комунистичким новинама негде око 1960. године. У једном њеном делу је писао: »Млади момци и девојке певају духовне песме. Примају ритуално крштење и спречавају зло, опасно научавајући љубав према непријатељима.« Прича се настављала, откривајући шокантну чињеницу да су млади људи из организације комунистичке омладине у великом броју били потајни хришћани.

»Морамо веровати нашем Спаситељу исто онако како су веровали први хришћани«, рекао је пастор Сребреников групи младих коју је водио. »Наш основни закон је Библија. Не признајемо ништа друго. Морамо пожурити да спасемо људе од геха, посебно омладину.«

Пастор је био бачен у затвор кад су комунисти открили писмо које је написао један од његових обраћеника. Радило се о једној девојци, тинејџерки, која је написала: »Шаљем вам благослов од нашег вољеног Господа. Колико ме само Он воли!«

Уредници тог часописа су се чудили како је могуће да млади комунистички ученици одлуче да следе Христа, те су оптужили комунистичку школу да је »немоћна« и да је »лишена светла«. Рекли су да је

хришћанство у стању да »уграби себи ученике испред носа њихових немарних учитеља«.

Није била у питању намарност учитеља. Радило се о позиву Христове љубави, као што је предочио пастор Сребреников и чланови његове групе младих – хришћана који су пустили да њихово светло сија у тамо обавијеној земљи.

»Ово мало светло које носим ја, пустићу да свету с'ја...« Ова позната песмица из детињства има једноставну мелодију и не превише речи које треба запамтити – остане ти у мислима данима након што си је певао. Мала деца је лако науче, али касније, поготово како одрастамо, схватимо да ове речи није баш тако лако и живети. Колико прилика у току једног дана имамо да допустимо том светлу да сија и прослави Бога? Једну или две? Десет? Двадесет? Тачан број, у ствари, није важан. Оно што је важно јесте наш одговор на догађаје с којима се свакодневно суочавамо. Ко зна? Можда је баш твоје светло то што други-ма треба да би пронашли пут кући.

Ви сте светлост света.
Не може се сакрити град
који лежи на гори, нити се
светиљка пали да се стави
под зделу, него на свећњак,
па светли свима у кући.

Матеј 5:14-15

Екстремна »продаја«

РУМУНИЈА: САБИНА ВУРМБРАНД

Сабину је непрекидно понављање излуђивало, а живци су јој били затегнути до пуцања. Али официр је био неумољив: »Ми имамо методе које ти се нимало неће допасти и које ће те натерати да проговориш. Не прави се паметна с нама. Само нам трајиш време.«

Њихова питања су имала за циљ да је нтерају да открије имена других хришћана – оних које је одгајала у вери и храбрила да остану јаки упркос прогону. Сад је био ред на њу да буде јака, али није мислила да ће моћи да поднесе још једно саслушање.

А то селелеће саслушање имало је далеко блажи и лукавији приступ. Иследник је био сам и насмејан. »Драга дамо, па вама је само тридесет шест година – цео живот је пред вама. Само нам дајте имена издајника.« Сабина је и даље ћутала.

Иследник је наставио: »Будимо практични. Свако има своју цену, па зашто ви једноставно не бисте рекли своју? Само нам реците шта тражите? Слободу за себе и свог мужа? Лепу кућу и цркву? Учинићемо све и добро се побринути за вашу породицу.«

Сабина је одговорила с ватреним уверењем: »Хвала вам, али ја сам се већ продала.«

»Продали сте се?«, упao је иследник. »За колико и коме?«

»Божији Син је страдао и дао свој живот за мене. Кроз њега стижем у небо. Можете ли ви да платите вишу цену од те?«

Очекујемо да тинејџери морају да прођу кроз то. Кажемо да се ради о уобичајеној фази одрастања. А ипак нам никад не падне на памет да ће нас такво нешто мучити као одрасле. Притисак друштва. То је онај добро познати осећај да нас је нешто, или неко, »купио« кад год смо у искушењу да доведемо у питање своја мерила вредности. Након што је погодба направљена, осећамо се као тешке наивчине. Будале. Осећамо се јефтино, као издајници сопствене вредности. Међутим, Христос је платио коначну цену како би придобио нашу наклоност. Ако свако има своју цену, Он је именовao нашу – једном заувек. Његова крв којом нас је платио чини нас непроцењиво вреднима у његовим очима. Ти си већ купљен и отплаћен, према томе, немој да се потцењујеш. Подсети се данас на то.

Скупо сте купљени. Не будите робови људима.

1. Коринћанима 7:23

Екстремна побојност

**Црква која се не сећа своје прогоњене
браће и није црква.**

Лутерански пастор који је поднео ужасна мучења штитећи
чланове тајне цркве

Екстремна Екстремни инструменти

СЈЕДИЊЕНЕ ДРЖАВЕ

Дим од судара воза био је густ и лепљив док су се наоколо проламали крици агоније изломљених тела путника из мора крви у слупаним вагонима. Око рањених и умирућих ходао је хирург, један од путника тог воза који је остао неповређен, али се његов пртљак у општем метежу изгубио и он је стално понављао: »Моји инструменти! Моји инструменти! Само кад бих имао своје инструменте!«

Да је имао медицинске инструменте, тај човек је могао да спасе многе животе. Празних руку, стајао је тамо практично беспомоћан, гледајући како многи умиру.

Данашња прогоњена црква личи на тог хирурга. Она има знање и вољу да спасе многе животе заробљене у рушевинама комунизма или ислама. Оно што јој недостаје јесу инструменти.

»Почујте вапаје ваше браће и сестара у народима који робују!« написао је пастор Ричард Вурмбранд кад је први пут дошао у Сједињене Државе. »Они не покушавају да побегну, не траже безбедност или лаган живот. Траже само инструменте како би могли да делују против тровања њихове омладине – следеће генерације – атеизмом. Траже Библије. Како да рашире Божију реч ако је немају?«

Хришћани који живе у земљама у којима нема верске слободе нису у стању да обезбеде овакве инструменте. Рачунају на хришћане из слободних народа да им помогну. »Дајте нам инструменте који су нам потребни«, рекао нам је један хришћанин, »а ми ћемо платити цену њиховог коришћења!«

Креда учитељу, игле медицинским сестрама, стрпљење родитељима, а трактор земљораднику. Свака особа, без обзира на занимање, користи одређене инструменте. Они могу бити сложени колико и компјутер, или једноставни колико је то људска рука, али наш живот се уз употребу ових инструмената драстично мења. Као хришћанима, познати су нам духовни инструменти зато што читамо о њима у Божијој речи, Библији. Али шта је с онима који никад нису читали о инструментима као што су самилост, праштање, љубав, давање и сви други дарови и таленти које Бог нуди људима? Не можеш ове духовне истине држати за себе, кријући их као тврдица нагомилано злато. Спремно подели своје инструменте с онима који су у потреби, не тражећи ништа заузврат.

Како, дакле, да призову
Онога у кога нису
поверовали? И како да
поверују у Онога за кога
нису чули? И како да чују
без проповедника?

Римљанима 10:14

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА путовања

ВИЈЕТНАМ

Уз клопарање точкова воза, крхко тело Вијетнамке, хришћанке, болно је одскакивало по тврдом дрвеном седишту. Али била је у мисији.

Требала јој је духовна храна за хришћане које је водила у Северном Вијетнаму. Три заједнице људи молиле су се да мисија њихове челнице буде успешна и да им донесе драгоцене Библије.

Њен посао код куће био је заморан. Била је једина зрела хришћанка у том подручју и основала је три цркве ни из чега, придобијајући једну по једну душу кроз лично сведочење. Није имала кола, па чак ни бицикл. На црквене састанке је ишла пешке или се возила малим дрвеним чамцем.

Трпела је полицијске претње и узнемиравања, а њени родитељи, будисти, били су ужаснути због њене вере. А сад је морала у три узастопна дана да пређе возом хиљаду и тристо километара, надајући се да ће пронаћи макар једног верника који би могао да јој помогне. Коначно је стигла у град Хо Ши Мин.

Тамо је наишла на западне хришћане који су били у посети, и они су јој дали Библије за хришћане на северу. Такође су јој дали бицикл, како би јој помогли у служби и раду с њене три црквене заједнице. Пре него што су отишли, заједно су се помолили, тражећи да Бог благослови њен пут и службу коју је вршила.

»Колико имаш година?«, упитао је један посетилац, баш кад се спремао да пође.

Жена је загладила праменове тешке црне косе, склањајући их с лица и прошапутала: »Двадесет и две.«

Свако чудо од детета има посебне способности које превазилазе његове године. Може се десити да упознамо некога ко је завршио факултет у петнаестој, или написао симфонију пре дванаесте, или се истакао у спорту до шеснаесте. Наша рекација је најчешће љубомора; желимо да смо ми били ти који су могли да учине нешто велико у младости и да смо зато примили признање. А млада вијетнамска хришћанка учинила је баш то; с тим што вероватно није имала никаквих посебних способности које би је разликовале од вршњака. Али имала је жељу да следи Исуса и да га посведочи свом народу. Христос и тебе зове да једнако тако будеш марљив за њега. Сведочење Божије љубави је толико једноставно да не захтева никакве посебне способности – потребна је само твоја расположивост.

Марљиво се труди око тога, сав буди у томе, да твој напредак буде очигледан свима.

1. Тимотеју 4:15

ЕКСТРЕМНА

Екстремна упутства

ФРАНЦУСКА: ФРАНСОА РАВЕНАС И МАРТИН ГИАБЕР

»Када чујете смртну пресуду, примићете је као позив Цара славе, који вас зове на своју свадбену свечаност.«

Упутства су била тешка, али јасна. Француски писци Франсоа Равенас и Мартин Гиабер написали су приручник с упутствима за хришћане који су суочени с претњом смрти. Њихова »издавачка кућа« током француске револуције била је затворска ћелија на коју су гледали као на »предсобље раја«.

»Кад заврше с читањем пресуде«, настављао је приручник, »рећи ћете заједно с осталим мученицима који су отишли пре вас: 'Хвала ти, Боже'. Певајте радосне песме. Кад вам свезу руке, реците заједно са светим Павлом: 'Спреман сам не само свезан бити него и умрети за име Исуса Христа.'«

»На путу за губилиште говорите стражарима стихове из Писма о радости страдања и смрти за Христа. 'Ко ће нас раставити од Христове љубави?'« (Римљанима 8:35)

»Кад се сусретнете с целатом, сетите се речи великог мученика Игњатија: 'Када ће доћи тај срећни час кад ћу бити погубљен за свог Спаситеља? Колико још морам да чекам?' Немојте заборавити да се помолите и за прогониоце.«

Равенасу и Гиаберу су одрубљене главе. У слободним народима њихове речи звуче толико нестварно да их је тешко и замислити, али у народима у којима нема верске слободе, те речи су чак и данас на снази.

Сваки дан нашег живота треба да почне упозорењем: Пази! У сваком датом тренутку трагедија је изразито могућа. Било да се возимо колима, прелазимо улицу или просто гледамо своја посла и идемо за свакодневним обавезама, нисмо сигурни да нам се неће догодити нека незгода, болест или намерно дело насиља. Али упркос томе што не можемо да живимо заштићени од зла овога света, можемо да живимо с обећањем које нам је Бог дао: Ништа, ама баш ништа, не може да нас растави од љубави коју имамо у Исусу. Иако вероватно никад нећеш морати да умреш за своју веру, могуће је да ћеш бити суочен с одбацивањем и другим видовима болног прогона. Божија љубав ће те упутити и помоћи ти да се суочиш са свиме што би ти се данас могло наћи на путу.

Убеђен сам, наиме, да нас ни смрт ни живот, ни анђели ни поглаварства, ни садашњост ни будућност, ни силе, ни висине ни дубине, ни било шта друго што је створено, не могу раставити од Вожије љубави, која је у Христу Исусу, нашем Господу.

Римљанима 8:38-39

Екстремна Још екстремних инструмената

ИРАН

»Ми смо глина, а Он је лончар.«

Један верник је стајао поред прозора посматрајући градске улице у поноћ, не би ли уочио какав покрет који би му сигнализирао да полиција стеже обруч око верних окупљених на богослужењу. Хришћани су се тајно састајали у јужном делу Ирана. Страни посетилац представљао је додатну опасност зато што би иранска полиција била јако љута кад би сазнала да хришћани учествују у заједништву с неким ко долази из иностранства.

Један од верних је недавно био пуштен из притвора, а модрице по његовом телу јасно су говориле о начину на који су с њим тамо поступали. Иако га је полиција будно пратила и знала за његов хришћански рад, он је наставио да служи колико год је могао кад није био у затвору.

Говорио је жарко и подстицао окупљене вернике да све више расту и постају сличнији Христу, без обзира на цену коју ће за то морати да плате. Сви су знали да ће та цена бити висока јер су сви познавали хришћане који су били затварани, претучени или убијени. Други су једноставно нестали.

Служба је трајала дуго, била је чудесно пуна поштовања и слављења Бога. Кад су завршили, задивљени гост, странац, питао

је говорника о његовом искуству из затвора и страдању које је поднео. »Како можеш«, додао је, »да одржиш такав дух наде и ведрине усред тако страшних невоља?«

»Сва ова искушења само су 'инструменти' у Божијим рукама«, рекао је ирански верник. »Ко сам ја да критикујем инструменте које Бог користи како би ме учинио светијим?«

Људска бића су опчињена будућношћу. Вековима смо тражили савете од астролога и свих осталих који су тврдили да знају шта ће нам се догодити у будућности. Писали смо књиге и снимали филмове засноване на концепту путовања кроз време. Желимо да знамо шта нас чека на животном путу. И баш као што глина не може да пита лончара шта ће бити кад је обликује, тако ни ми не можемо да питамо нашег Створитеља шта ћемо бити. Али можемо имати поуздање да ће Бог од нашег живота начинити нешто прелепо и свето. Вером знамо да смо дело Божијих руку. Који су то начини на које би требао да с поуздањем верујеш да Бог, Господар Лончар, ствара од тебе уметничко дело?

Али сада, Господе, Ти си наш Отац; ми смо глина, а Ти си наш лончар, и сви смо дело руку Твојих.

Исаија 64:8

Екстремна љубав према крсту

РИМ: АНДРЕЈА

»Ако се не одрекнеш тог Исуса, умрећеш на крсту«, беснео је управник Егеје. Тај хришћанин му је већ причинио много неприлика код власти у Риму, тако што је ширио хришћанство кроз целу грчку провинцију за коју је управник био надлежан, па чак га је пренео и његовој жени.

»Да сам се плашио смрти на крсту, не бих проповедао величанственост и славу Христовог Крста«, одговорио је Андреја.

»Па онда ћеш то и добити! Распните га!«

Како се Андреја приближио крсту у облику слова Х, објавио је испуњен радошћу: »О, вољени крсте! Радујем се што те видим уздигнутог пред собом. Долазим пред тебе мирне савести и ведар, желећи да ја, ученик Онога који је висио на крсту, могу да будем распет. Што сам ближе крсту то се више приближавам Богу.«

Андреја је висио, привезан за крст, три дана, проповедајући и подстичући људе пред собом: »Останите постојани у Речи и науци коју сте примили, поучавајући једни друге, да бисте могли да боравите с Богом у вечности и примите плод његових обећања.«

Андреја је напослетку објавио: »О, Господе Исусе Христе! Не допусти да твој слуга који виси на овом дрвету, имена твојега ради, буде пуштен да поново живи међу људима; прими ме у твоје царство.« Потом је, завршивши молитву, предао свој дух Богу.

Порцулан. Чисто сребро. Двадесет четворокаратно злато. Чак и платина. У данашње време крстови се праве од много чега и у разно-разне сврхе. Накит. Зидни украс. Чак и декор за ретровизор. Свеприсутни крст. Али упркос свој његовој популарности, колико је хришћана стало да размисли шта заправо значи јавно показати крст? Као прво, он представља инструмент за мучење – замисли само да у свом дому држиш изложена вешала или електричну столицу! Крст нас подсећа на то да је Христос умро болном смрћу. Поврх тога, он представља мост који премошћава грех који је једном раздвојио Бога и његов народ. Исус нас је преко Крста вратио назад Богу. Сад одмах застани и размисли о значењу које крст има за тебе.

Упримо поглед у Зачетника и Усавршитеља вере, Исуса, који је, уместо радости која је била пред њим, поднео крст, презревши његову срамоту, и сео с десне стране Божијег престола.

Јеврејима 12:2

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СПАСАВАЊЕ

ХОЛАНДИЈА: ДИРК ВИЛИЈЕМС

У Холандији шеснаестог века, Дирк Вилијемс је, током владавине шпанских католика, био означен као »анабаптиста« и због тога бачен у затвор. Сад се борио да спасе свој живот.

Побегао је из затвора кроз мајушни прозор, спустивши се доле ужетом које је направио од старих крпа. Спуштајући се на залеђену површину језера које се налазило дуж затворских зидина, пажљиво је стао на лед, питајући се хоће ли пропасти кроз њега. Али дуги месеци гладовања у затвору сад су му добро послужили. Једва да је био тежак четрдесет пет килограма.

Пре него што је стигао на другу страну језера, кроз ноћну тишину се проломио крик. »Одмах стани!«, повикао је стражар, излазећи кроз прозор кроз који је само неколико тренутака раније изашао и Дирк. Сад је био и превише близу слободи. Наставио је да хода.

Стражар је, спуштајући се на лед, поново повикао. Брзо је појурио за Дирком, али се након његовог трећег корака чуо прасак. Лед је попустио под његовом тежином и стражар је пропао у језеро. Сад се његова вика претворила у врисак од хладноће и страха: »Помози ми, молим те! Помози ми!«

Дирк је застао, гледајући у слободу која је била пред њим. Потом се окренуо и брзо вратио преко затворског језера. Легао је на стомак и испружио руку како би спасао

замало смрзнутог стражара. Уз саркастичну захвалност, стражар је шчепао Дирка и наредио му да се врати у своју ћелију.

Упркос јунаштву које је показао, Дирк је био спаљен на ломачи због своје вере.

Предани хришћани не живе у складу са здравим разумом. Раде незамисливе ствари потпуно свесни последица. Чине немогуће као да се ради о нечему сасвим обичном. Верници живе према вишем позиву. Њихове акције и реакције су толико неприродне да су често погрешно схваћене. Некима ће Дирково екстремно спашавање стражара изгледати као потпуно неприродан избор. Можда чак и помало глуп. Међутим, Дирк је веровао да само следи основе Библије. Ставио је туђе потребе изнад својих. Кад се жртвујемо, могуће је да то неће увек имати неког смисла свету, али знамо да напредујемо са становишта небеске перспективе. Да ли ти најчешће живиш у складу са здравим разумом? Или си предан слеђењу Божијих заповести, па шта кошта да кошта?

Уздај се у Господа
свим срцем својим,
а на свој разум не
ослањај се.

Приче Соломунове 3:5

Екстремна побојност

Ја мрзим комунистички систем, али волим људе. Мрзим грех, али волим грешника. Волим комунисте свим својим срцем. Они могу да убијају хришћане, али никад не могу да убију љубав коју ти хришћани имају чак и према својим убицама. Ја немам ни трунке горчине или озлојеђености према комунистима или мојим мучитељима.

Бивши затвореник због вере под комунистичком влашћу

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА СИГУРНОСТ

ЕГИПАТ: АХМЕД

»Зашто своју децу излажеш опасности?«, упитао је један од три египатска официра.

Ахмед је много пута био хапшен зато што је сведочио своју веру и делио хришћанску литературу. Али он је свако саслушавање видео као шансу да посведочи Христа.

»Сигурност моје деце не потиче од мене«, мирно је рекао официру. »Она долази од Бога.«

»Зашто ниси вољан да се повинујеш властима?«, питао је главни официр.

»Нећу престати да сведочим Исуса, зато што је Он Пут Истине«, одговорио је Ахмед. »Исус је променио моје срце.«

Официри су га испитивали о хришћанској литератури која је била тајно штампана. Такође су га питали о одређеним хришћанима и њиховим активностима. Оба пута Ахмед је прећутао одговор.

»Ништа им нисам рекао«, објашњавао је касније. »Нисам хтео да будем издајник Христовог тела.« Кад су од њега тражили да шпијунира друге хришћане и о томе извештава полицију, рекао им је: »То није мој посао.«

Другом приликом га је ухватила и саслушавала турска полиција зато што је носио торбе пуне хришћанске литературе. »Ако не одговориш на наша питања и не

помогнеш нам, затворићемо те јер ствараш проблеме турској држави«, уверавала га је полиција.

»Исус нас није позвао да правимо проблеме било којој држави«, одговорио је Ахмед. »Он жели да сведочимо о његовој љубави и опроштењу.«

Изазивачи нереда. То су она деца у разреду која не могу престати да причају. Па онда они насилници у школским трпезаријама који другој деци краду новац за ужину. Или оне трачибабе по канцеларијама које клевећу друге и шире гласине попут неке заразне болести. Хришћани нису позвани да буду изазивачи нереда. У ствари, Исус нас је позвао да будемо изазивачи реда. Миротворци. Али ово правило има један изузетак: Морамо да будемо изазивачи нереда сотони и његовим сплеткама. Не смемо себи допустити да нас ђаво превиди као безопасне особе за царство. А молитва је наше најделотворније оружје. Колико често твоје молитве поремете сотонин рад? Буди данас заузет молитвом у Исусово име, против накана твог непријатеља.

Обуците сву Божију опрему
да можете да одолите
ђавољим лукавствима.

Ефесцима 6:11

ЕКСТРЕМНА ПОСЛУШНОСТ

КИНА: ПАСТОР И ЊЕГОВА МАЈКА

Тај пастор је често био саслушаван и пребијан, али данас га је чувар одвео у собу да разговарају. Рекао је: »Знатижељан сам у вези твоје вере и хтео бих да ми кажеш оних Десет заповести.«

Запрепашћен, пастор је почео да му говори Заповести. Кад је дошао до »Поштуј оца својега и мајку своју«, официр га је прекинуо. »Стани мало. Ви хришћани верујете да је Бог поштовање према мјаци и оцу одабрао као посебно важну заповест. Молим те, погледај у хошак.« Пастор се окренуо и тамо угледао старицу везану ланцима, изубијану и прекривену модрицама. Била је то пасторова мајка.

Стражар је наставио: »Погледај само колико је твоја мајка патила. Ако нам одаш тајну илегалне цркве, и ти и твоја мајка можете слободно да идете. Али ако она умре због нашег мучења, ти ћеш бити тај који није извршио заповест да поштује мајку, тако да ће њена крв ићи на твоју главу.«

Пастор се окренуо према мајци која је почела да долази свести. »Драга мајко, шта да радим?«

Одговорила му је с пуно љубави: »Још од кад си био мали дечак учила сам те да волиш Христа и његову цркву. Немој издати Бога. Ја сам спремна да умрем за свето Име.«

Пастор је поново погледао стражара и рекао с обновљеном храброшћу. »Били сте у праву капетане. Човек пре свега мора да послуша своју мајку.«

»Зашто има толико патње у свету?«, често питају скептици кад желе да оповргну хришћанство. Никако не могу да помире Бога пуног љубави с допуштењем да невини пате и страдају. У ствари, дешава се да покушавају да убеду хришћане који пролазе кроз страдање да је Божији план некако испао наопако. Да ли је страдање заиста део Божијег плана? Да бисмо одговорили на то питање, погледајмо Исусов живот на земљи. Његово страдање на крсту била је срж Божијег плана – резултирајући нашим спасењем и његовом славом. Када страдаш према Божијем плану, идеш путем којим је ишао Исус: на крст, у гроб и – коначно – у небо. Хоћеш ли, чак и у свом болу, веровати Богу да зна шта ради?

Него, радујте се што имате удела у Христовим страдањима да бисте се и приликом откривења његове славе радовали и клицали.

1. Петрова 4:13

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ ПРИМЕРИ

СЈЕДИЊЕНЕ ДРЖАВЕ: СОФИЈИНА МАЈКА

»Године 1996., наша кћерка Софија имала је дуге нападе болести, што је изазвало трајно оштећење мозга. Страшно је патила месецима, плачући некад по три дана узастопно и пре-вијајући се од болова. Није нас препознавала нити реаговала на нас.«

»Једна медицинска сестра није могла да схвати зашто нисмо љути на Бога јер је допустио да се то догоди. Покушала сам да јој помогнем да увиди да смо ми његове слуге и да се не можемо одрећи изванредног дара који нам је дао у свом Сину. Четири месеца након првог напада болести, Софија је умрла.«

»Тог дана кад је умрла, видела сам слику у једном чланку из *Гласа мученика*, која је приказивала Суданку, сестру у Христу, чије су дојке биле одсечене и остављене да леже покрај њене бебе. Њени прогониоци су је мучили овим ужасним мукама, присиљавајући је да гледа како јој беба умире од глади. А ја сам, хиљаде километара далеко од места на којем се та сестра налазила, разумела њен бол; и плакала сам, мислећи, да нећу допустити себи да живим у благу самосажалевања.«

»Та жена, а ни друге сличне њој, нису имале медицинску негу, заједништво и љубав браће и сестара какву ми имамо. А ипак су поднеле и издржале тако много, па стога и ја, с Божијом милошћу, могу да издржим.«

»Требају ми те живе посланице Господа Исуса Христа како бих изразила стварност чињенице да Исус живи и да овај свет није мој дом.«

Иако је Бог увек близу нас кроз особу Светог Духа, често нам требају духовни охрабривачи од крви и меса како би нам помогли у вери. Мученици, и верни уопште, кроз све векове, стварни су људи чији нас стварни примери храбрости подстичу да верујемо како ћемо можда – макар можда – и сами бити у стању да реагујемо слично њима. Иако не мора значити да ћемо имати удела у потпуно истој несрећи каква је била њихова, можемо да усвојимо дух њихове истрајности, храбрости и чврстине у свом свакодневном животу. Ако те је надахнула нека екстремна прича о вери, подели је с другима. Предај пример даље. Поучи друге да црпе снагу од оних који су отишли пред њима, живећи своју веру као пример свима.

А очигледно је да сте ви Христово писмо, исход наше службе, написано не мастилом, него Духом живог Бога, не на каменим плочама, него на плочама људских срца.

2. Коринћанима 3:3

Екстремно одбијање

РУСИЈА: СЕРГЕЈ МЕЧЕН

»Хришћанство није наука коју можеш да примиш из књига или беседа«, проповедао је пастор Сергеј Мечен, вођа Марошејка цркве у Москви. »Исус је рекао: 'Ја сам Истина'. Истина је специфична врста живота коју постижемо тако што следимо Христов пример.«

Била је 1923. година и нова комунистичка влада Русије покренула је такозвану »Живу цркву«, која није била ништа друго до социјализам прерушен у хришћанство. Пастор Сергеј безусловно је одбио да чита прописане молитве или да проповеда развођен појам Бога који су комунисти одобравали. Свом стаду је наставио да проповеда истину, знајући да би због тога могао да настрада.

Пет година је Сергеј био у затвору, а комунисти су затворили његову цркву. Али све што је време проведено у затвору учинило било је да га још боље припреми за службу. Чим је изашао на слободу, обновио је рад с црквом која је деловала у тајности. Верно је служио, радећи дуго сваког дана, све док га његов бивши пастор, човек који је окренуо леђа Богу, није издао. Држава је наградила тог пастора давши му место професора.

Сергеј је често читао Исусове речи које кажу да »добри пастир полаже свој живот за овце«. Био је решен да никад не изда своју браћу. Због свог постојаног хришћанског деловања, Сергеј Мечен је стрељан 1941. године. Његов живот је прошао, али остала је његова порука: »Истина се не мења да би донела корист нечијим потребама.«

Бог се не налази у кутији. Он постоји у свој својој слави и пуноћи, или није уопште Бог. Неки су брзи да кажу како ни случајно нису Божији противници, све дотле док је то онај прави бог којег они желе да им се проповеда. Баш као да се налазе у духовној самопослузи, бирају и узимају оно што им се свиђа, те уживају у замисли о Богу, а остало одбацују као непотребно. Али Божији карактер и природа се не мењају према људским хировима. Можемо покушати да обликујемо Бога према неком свом моделу, али ћемо на крају увек подбацити. Одбиј свакога ко одбацује пун Божији карактер и природу у било ком смислу. Јеси ли у стању да препознаш јерес кад је видиш?

А Бог сваке милости, који вас је позвао у своју вечну славу у Христу, окрепиће вас после вашег кратког страдања и учиниће вас чврстима, јакима и постојанима.

1. Петрова 5:10

ЕКСТРЕМНА

Екстреман спокој

РУМУНИЈА

Пастор, његова жена и њихово шесторо мале деце управо су читали Псалм 23 док су доручковали. Изненада је у кућу упала полиција, претражила је, а њега ухапсила.

Полицајци су га упитали: »Зар немаш ништа да кажеш?« Пастор је пажљиво рекао: »Ви сте одговор на оно за шта смо се јутрос молили. Управо смо у Псалму 23 читали да Бог поставља пред нама трпезу на видику нашим непријатељима. Имали смо трпезу, али не и непријатеље. А сада сте ви дошли. Ако желите ишта од овога што је на столу, желим то да поделим с вама. Послао вас је Бог.«

»Како можеш да кажеш нешто тако глупо? Одвешћемо те у затвор и тамо ћеш умрети. Никад више нећеш видети своју децу.« И даље једнако спокојан, пастор је наставио: »И о томе смо данас читали: 'Да пођем и долином сена смртнога, нећу се бојати зла.'«

Официр је викнуо: »Сви се боје смрти. Знам то јер сам видео тај страх на лицима умирућих.«

»Сенка пса не може да уједе, па тако ни смртна сенка не може да убије. Ви можете да нас убијате и водите у затворе, али ништа лоше не може да нам се догоди. Ми смо у Христу и, ако умремо, Он нас односи у свој свет.«

Мир. Он постаје толико драгоцен колико и најјаче акције на тржишту у данашњој немирној и жестокој економији. На сву срећу, сви верници су акционари у Божијем дару кроз Исуса Христа. Али многим људима недостаје тај мир. Неки узимају лекове и брину без краја и конца, покушавајући да нађу мир одвојено од Бога. Али какав год добар осећај стекли, он је у најбољем случају тек привремен. Врло брзо се враћа на бригу и немир. Насупрот томе, Божији мир нам омогућава да одржимо спокој и у време страдања. Не постоји искушење или мука која би могла да растроји поуздање положено у њега. Баш као што је био случај са спокојним пастором из ове приче, иако невоља може да удари без упозорења, бићеш опремљен Божијим савршеним миром.

Ко се Тебе држи, чуваш га
једнако у миру, јер се у
Тебе узда.

Исаија 26:3

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНЕ МИСЛИ

РУСИЈА: КНЕЗ ВЛАДИМИР

»Мрдај, кнеже!«, смејао се стражар, хватајући младића за руку. »Да видимо како ће ти се допасти нови смештај.« Стражари су изгурали кнеза Владимира из краљевске палате Гика и бацили га у сурову затворску ћелију. У једном углу, кнез је видео затворенике како скидају одећу и покриваче с неког мршаваг мртваца. У позадини је чуо крике затвореника које су мучили.

Место на које су га довели било је далеко од живота у раскоши који је имао код куће. А ипак је кнез Владимир, тако што се држао своје вере у Христа који га је тешио и водио, преживео у затвору где су услови били такви да су човека лишавали сваке људске особине. Један од Владимирових другова из затвора једном је рекао: »Никада нигде нисам чуо чистије молитве и мисли о вечној вредности него што је то било у комунистичким затворима.«

Владимирове мисли о вечности, настале у то време, касније су објављене у моћној књизи. Написао је: »Благословени они који су ширили радост која је изникла из њихове сопствене патње. Онај који се одриче себе у име других, облачи се у Христа. Тражи онога који се не усуђује сам да ти приђе. Дај ономе који не тражи. Воли онога који те гура од себе. Нека моје радости никад не дођу због страдања других. Нека моје страдање донесе неку радост другима.«

Ко би сањао да ће такве »чисте молитве и мисли о вечној вредности« доћи од свргнутог кнеза који је преживео у тамници комунистичке свирепости?

Негативне мисли могу дубоко да утичу на нас. Ако се усредсредимо на своју патњу, као резултат тога можемо лако да постанемо огорчени. Али ако одлучимо да размишљамо позитивно усред кризе, онда можемо да се уздигнемо изнад околности које су нас снашле. Не само да се сами можемо спасти од обесхрабрења и очаја, него можемо помоћи и другима. Владимир је у свом страдању доживео радост. Јеси ли склон негативности кад пролазиш кроз искушења или муку? Запамти да не можеш контролисати оно што се догађа у животу. Али можеш да контролишеш свој став. Одбиј да будеш негативан. Тражи од Бога да ти да позитивно гледиште о твојим невољама и отвори очи како би могао да помогнеш другима.

И Божији мир, који
превазилази свако
разумевање, чуваће ваша
срца и ваше мисли у Христу
Исусу.

Филипљанима 4:7

Екстремна побожност

**Узнемирено је срце,
све док се не одмори у теби.**

Свети Августин

Екстремна Екстреман светац

РИМ: СВЕТИ НИКОЛА

»Не чините то!«, повикао је Никола угледавши целата како диже мач да убије једног затвореника. »Ничим то није заслужио.« Човек је управо требао да буде погубљен због своје вере у Исуса Христа. Никола је храбро зграбио целатов мач пре него што се забио у затворениково тело.

»Нека буде по твом Никола... Ја имам још много оних које требам данас да убијем.« Целат је излазећи пљунуо и отишао да се прихвати посла другде.

Никола је храбро сведочио Христа током изразито тешког периода у историји. Године 303. император Диоклецијан је почео с једним од најсвирепијих прогона хришћана. Толико много верника је било убијено да су целати били крајње исцрпљени па су морали да се смењују у вршењу свог посла.

Никола је био жигосан врелим гвожђем. Преживео је ужасно батинање од стране стражара. А поднео је и многа друга мучења – само зато што је одбио да порекне да је Исус Божији Син. Како би могао да порекне онога који је за њега био тако стваран? Никола је остао одлучан усред велике неправде.

Након што је пуштен из затвора, остатак живота је провео у оснивању сиротишта и заштити сиромашне деце. Био је посвећен ширењу Христовог јеванђеља на креативан начин. Једном је чак убацио новац умотан у чарапу кроз прозор куће у којој су живе-ле две јако сиромашне девојчице, тако да не буду продате у јавну кућу.

Много година након његове смрти, Никола је проглашен светим. За многу децу ноћ уочи Божића представља најчаробнију ноћ у години док чекају посету Деда Мраза који је настао према лику светог Николе. А стварна животна прича о светом Николи још је више херојска, и има више љубави него што би већина деце могла и да сања. Размисли о сопственој животној причи. Да ли људи знају истину о твојој вери у Исуса Христа? Или те мање-више познају само као срдачну и неуобичајено моралну особу? Иако Деда Мраз није стваран, свети Никола јесте, па би тако и ти требао да будеш. Можда се баш и не осећаш као светац, али свету су потребни прави примери одлучних хришћана. Шта је то што ћеш данас да урадиш како би живео своју веру на стваран начин?

Љубите Господа сви
свети његови; Господ
држи веру.

Псалам 31:23

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА спремност

ВИТЛЕЈЕМ: МАРИЈА, МАЈКА ИСУСОВА

»Нисам овако замишљала рођење нашег првог детета«, рекла је млада жена између контракција. »Јеси ли сигуран да је овде довољно чисто?«, питала је свог вереника, Јосифа.

»Не знам, душо«, рекао је забринуто. »Али то је оно што имамо. Знамо да ће Бог заштитити ово дете. Мора да има неки план кад хоће да се роди баш *овде*.«

Док је наилазила следећа болна контракција, њен вереник је саветовао: »Покушај да дишеш у складу с грчевима«, а онда јој је обрисао лице влажном крпом. »Држи се... не би требало да траје још дуго.«

Марија је рекла кроз стиснуте зубе: »Желела сам да родим ово дете у својој кући. Желела сам да тамо буде моја мајка да ми помогне.«

»Ја сам овде да ти помогнем«, рекао је Јосиф, »према томе, мораћемо да прођемо кроз ово сами. А обоје знамо да је и Бог овде, с нама.« А онда је благо покушао да се нашали: »Ако нам треба још помоћи, ту су нам у комшилуку краве и овце, увек можемо да их позовемо.«

Грч је попустио и Марија се насмешила свом веренику. При следећој контракцији почела је да се напиње и ускоро је њен син дошао на свет. Дали су му име Исус, баш као што им је анђеоло рекао да ураде.

Понекад заборављамо на тешкоће које су Марија и Јосиф поднели да би доне-

ли на свет Цара царева: штала уместо порођајне сале, прогонство у Египат, сиромаштво и скандал. А ипак су све спремно издржали из љубави према Богу.

Док читамо Библију, дешава се да помислимо како би било лакше веровати у Божија обећања кад би их упаковао у неки кончани знак, као што би рецимо била порука анђеоло. А ипак, чак је и Марија, која је примила управо такав знак, имала сумње. Кад јој је анђеоло Гаврило објавио да ће родити Божијег Сина, вест јој је вероватно звучала као нешто назамисливо. Питала је Гаврило: »Како то може бити кад још нисам спавала с мушкарцем?« Али упркос зебњи, Марија је одлучила да спремно верује у Божије обећање и да га послуша. Та једноставна спремност донела је свету Божији план спасења. Позива ли Бог и тебе на спремност упркос сумњама које имаш? Као и Маријина, и твоја спремност на послушност може да има вечни утицај у Божијем царству.

»Служитељка сам
Господња«, рече Марија.
»Нека ми буде како си
рекао.«

Лука 1:38

Екстремна поезија

РУМУНИЈА: ДМИТРУ БАКУ

Дмитру Баку је био у затвору током 1950-их и 1960-их година. Као и многи други, његов злочин је било само то што је био хришћанин. Дмитру је тих двадест година у затвору искористио за писање поезије љубави према Богу. Песме су пажљиво писане на комадима сапуна или куцане по зиду Морзевом азбуком, тако да су и други могли да их науче и пренесу од ћелије до ћелије.

»Болови који су слабили наша тела нису могли да овладају нашим срцима«, рекао је Баку након ослобођења. »Уместо мржње, гајили смо љубав, разумевање и мудрост.«

Ево једне његове песме, написане у самици пуној пацова, стеница и ваши.

Синоћ је у моју ћелију дошао Исус;
био је висок; био је тужан; али, ох, из њега
је сијало светло.

Месечеви зраци које сам чувао одједном су
постали тамни,

док сам потресен и срећан гледао у њега.

Дошао је и стао поред простирке коју сам
збацио

и тихо ми показао колико је његово стра-
дање коштало.

Сви ожиљци су били ту, на његовим рукама
и ногама,

и рана на његовом боку где је његово срце
куцало.

Насмејао се и нестало. А ја сам пао на камен
и завапио: »Драги Исусе, не остављај ме
самог.«

Хватајући се за решетке, прободени су ми
дланови:

благословен дар, благословени ожиљци.

Суморна затворска ћелија и губитак основних слобода углавном нису грађа за поетско надахнуће. Дмитру је био у стању да своје страдање преокрене у могућност за слављење Бога те да утиче на живот других људи у корист Христа. Сопствено страдање је почело да бледи у његовим очима кад је схватио колико је Христос страдао ради њега. Кад би доживели оно што је доживео Дмитру, многи верници би се осећали осујећено или увређено, али никако надахнуто. Неки би чак сумњали у то да је Богу уопште стало до њих. Писање песама слављења Богу било би поуздано нешто што им не би ни пало на памет. А ипак, Дмитру се усредредио на Христа уместо на затворску ћелију, тако да је био испуњен слављењем. Како ти реагујеш у време страдања? При позиву на страдање, хоћеш ли видети препреку својој срећи или прилику да славиш Бога и да му служиш?

Научио сам да у свим
околностима будем
задовољан.

Филипљанима 4:11

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО заступање

РУМУНИЈА: АНУЦА МОЈСЕ

Након што су совјетски комунисти заузели Румунију, гонили су Немце као нацистичке симпатизере. Тако је Ануца Мојсе одлучила да обезбеди скровиште управо оним људима који су је мрзели зато што је Јеврејка и хришћанка. Кад је тим људима понудила помоћ у скривању од комуниста, нису могли да верују да је то истина и да је искрена.

»Зар се не сећаш да смо баш ми исти они људи који су те послали у затвор?«, питао је један од њих.

»Наравно да се сећам«, рекла је Ануца. »Али ја сам хришћанка и Бог ми не допушта да гајим злобу према некоме. Опростила сам вам, и сада имам шансу да вам помогнем. Исус вас воли, па ћу вас стога и ја волети.«

Њена љубав их је запрепастила, тако да су многи били придобijени за Христа због њеног примера. Ануца је, заједно с Ричардом и Сабином Вурмбранд, те са многим другим верницима, подизала јеврејску децу чији су родитељи били убијени у нацистичким логорима смрти.

Касније се Ануца преселила у Норвешку, где је активно деловала у служби јеврејским верницима. Током те службе успела је да скупи 10.000 долара како би платила откупнину за свог бившег пастора, Ричарда Вурмбранда, постижући тиме његово

ослобађање из Румуније. Ануца је такође уредила и организовала пребацивање Вурмбрандових и њиховог сина Михаја на Запад. Без Ануцине љубави и заступања, утицајни пастор и оснивач *Гласа мученика* могао је да умре у комунистичком затвору.

Кад нас Бог позове да га следимо, а ми се одазовемо, то значи ићи за њим било куда и чинити све што тражи од нас. Будући да је Ануца тај позив схватила озбиљно, деловала је у љубави и праштању према својим непријатељима. Задатак пружања заштите бившим угњетачима вероватно се чинио монументалним, али Ануца је била у стању да га изврши. Послушно је изабрала праштање изнад горчине и освете те следила Христов пример љубави. Шта је Бог теби рекао да урадиш? Немој пропустити прилику да обавиш посао од вечног значаја.

Волите своје
непријатеље, чините
добро онима који вас
мрзе.

Лука 6:27

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ЧЕЖЊА

ИРАН: ПРОГОЊЕНИ ПАСТОР

»Понекад ми недостају они дани прогона!«

Ове речи долазе од једног иранског пастора који је побегао на Запад. У Ирану су хапшења и полицијска узнемиравања биле уобичајене ствари. Чак је због своје вере изгубио кућу и посао. Сада је био слободан да живи и врши Божију службу где год је хтео. Како је могао да чезне за данима прогона?

»Понекад ми заиста недостају ти дани«, рекао је, »јер сам тада био тако жив. Сваког дана сам осећао да је Исус са мном.«

Пастор је основао цркву у близини линије фронта током иранско-ирачког рата. Зарађивао је тако што је возио такси, а своју цркву је увећавао сведочећи Христа својим путницима. За две године придобио је душе људи из девет различитих језичких група. Сваке седмице су многи војници долазили на богослужење, а лично је крстио петнаест муслиманских обраћеника на хришћанство.

Пастор и његова жена су се у вези свега поуздавали у Бога. Кад су бомбе падале око њих, молили су се за његову заштиту. Кад нису имали довољно новца, молили су се за његово провиђење. А Бог се сваког дана старао за њих.

Њихова служба је била награђена. Десет чланова његове цркве одлучило је да и сами буду пастори. Чак и сада, пастор може да види плодове службе и рада на првој линији.

Ако никад ниси био заљубљен, не можеш да схватиш шта значи имати сломљено срце. Ако никад ниси изгубио вољену особу, не можеш на прави начин да се односиш према онима који тугују. Не можеш да разумеш чежњу за нечим што сам никад ниси доживео. Они који су били прогоњени због своје вере описују јединствену чежњу. Не чезну они толико за прогоном колико за осећајем заједништва који им је тај прогон донео. Не недостаје им мучење колико им недостаје оно чему их је то мучење научило. Крајњи резултат увелико надмашује страдање. Ако желиш да доживиш дубљи ход с Исусом, мораш бити спреман да се послушно жртвујеш за њега. И то је једна врста страдања.

Јер, наша незнатна,
тренутна невоља доноси
нам вечну славу која је
неизмерно надмашује.

2. Коринћанима 4:17

ЕКСТРЕМНА ИЗЈАВА

РУСИЈА: ПЕТЕР СИМЕНС

Петер Сименс је лежао на прљавом поду руског затвора, након што је три дана био без свести. Ухапшен је зато што је сведочио јеванђеље деци. Његови затворски другови су га ужасно претукли у замену за условни отпуст који су им обећали стражари. Док су га нападали, Петер није изговорио ни речи.

Видећи да је дошао свести, један затвореник га је упитао: »Зашто ниси викао док смо те тукли?«

»Нисам знао да ли ме тучете само због сопствене жеље да ми се наругате, и без одобрења стражара«, одговорио им је Петер док му је с усана цурила крв. »Да је било тако, а да сам ја викао, били бисте кажњени због кршења дисциплине у затвору. Нисам желео да настрадам јер вас Исус воли, тако да вас и ја волим.«

Петерова вешта изјава придобила је срца окорелих криминалаца у његовој ћелији. Пустили су глас кроз затвор да нико не сме да га дира, без обзира на то где ће бити пребачен или какав им подстицај за то нудили стражари.

Затвореници који су чекали на погубљење чули су Петерову причу и поручивали му да желе да разговарају с њим јер им треба помоћ. Петер се одазвао, тако да им је преко стражара који су му били наклоњени сведочио јеванђеље Христове љубави. Неки од њих су, због Петерове службе, успели да прихвате Христа пре него што је над њима извршена смртна казна.

Његов живи пример Христове љубави донео је важну могућност другим људима. Они који иначе никад не би ни чули, сад су примили поруку јеванђеља.

Изговорена реч може да буде моћна. Правремено изречен савет, љубав или охрабрење може да значи јако много ономе ко је у потреби. Али шта је с онима који су у духовној потреби? Речи Петера Сименса су биле мотивисане љубављу према Христу. Та љубав му је омогућила да својим непријатељима, у време њихове највеће потребе да то чују, храбро говори о Христовој љубави. Петер је био послушан Божијем вођству, тако да је Бог употребио његове речи да промени вечну судбину многих затвореника из његовог окружења. Да ли је Бог употребио нечије речи да тебе доведе Исусу? Кад те Бог буде позвао да неком другом говориш о Исусу, хоћеш ли му у том часу бити послушан? Размисли о вечној промени до које може да доведе твој пример и твоје речи.

Златне јабуке у сребрним судима јесу згодне речи.

Приче Соломунове 25:11

Екстремна побојност

**Прогон нас не одводи од куће.
Он нам у ствари помаже да кренемо путем
према нашој правој кући.**

Пастор Џ. Колау

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО разочарење

ИСТОЧНА ЕВРОПА: ЧУВЕНИ ЕВАНГЕЛИЗАТОР

»Тај тинејџер никад није поново дошао.«

Чувени евангелизатор је говорио иза затворских решетки. Моћан проповедник, познат широм источне Европе, говорио је како не може да нађе мир. Тај човек је довео на хиљаде људи Христу, тако да остали хришћани, затвореници, нису могли да схвате откуд у њему тај осећај неуспеха.

»Проповедао сам на једном евангелизаторском скупу«, објашњавао је. »Излио сам своје срце и на крају је две стотине људи пришло напред да прими Христа. Био сам узбуђен, али и исцрпљен. Док сам одлазио, пришао ми је један младић. 'Пасторе, морам да разговарам с вама', рекао је. Одговорио сам му да сам превише уморан и замолио га да, ако може, дође поново следеће јутро. Никад више није дошао. Мене су комунисти ухапсили касније те вечери. Био сам непрекидно саслушаван, дању и ноћу, током пет дана. Одговорио сам на сва њихова питања. Одговорио сам јер сам се плашио мучења, батина које бих добио ако не одговорим. Из страха од комуниста био сам у стању да говорим пет дана и пет ноћи без престанка.«

»Међутим, из љубави према Богу, нисам био у стању да говорим само пет минута дуже с тим тинејџером који је тражио пут у живот. Како ћу стати пред Бога и положити му рачун од две стотине доведених Христу, кад је могло да буде две стотине и један?«

Дешава се да сведочећи Христа другима одлучимо да пређемо преко могућности које Бог стави пред нас, мислећи да то можемо учинити касније или да ће неко друго време бити погодније. Али може нам се десити да никад не добијемо другу прилику. Кад одлучимо да занемаримо божански дату прилику, и ми, баш као и споменути евангелизатор, можда откријемо да је тај тренутак био пролазан – дар који се прима једном у животу. Трагично, али то може да буде један једини моменат у којем неко пита и жели да чује о Божијем дару вечног живота кроз његовог Сина Исуса. Можда ће те Бог у небу питати зашто ниси посведочио јеванђеље некоме кад си имао прилику за то. Како ћеш одговорити?

Док је дан, треба да чиним дела Онога који ме је послао. Долази ноћ, кад нико не може да ради.

Јован 9:4

Екстреман дар

КИНА: МЛАДА КЋЕРКА

»Желим да разговарам с тобом о једном необичном дару«, рекао је отац, Кинез, својој пре-лепој црнокој кћери. Насмешила се, наслућујући о чему ће разговарати. Јако је волела кад је њен мудри отац поучавао о Богу. Он је волео Христа и свако ко га је знао био је ганут његовом добротом и самилошћу.

Отворио је већ похабану Библију и почео: »Тај дар налазимо у Посланици Филиплџанима 1:29. Ту пише: 'Јер, вама је дата милост не само да у Христа верујете него да за њега и страдате.' Нешто што нам је дато јесте 'дар'. Два дара у овом стиху су вера и страдање. Страдање које произилази из вере у Бога драгоцен је дар, чију вредност ћемо потпуно схватити само у небу.«

Кћерка се насмешила. »Хвала ти, тата«, рекла је, пружајући руке да га загрли. »Разумела сам.«

Та девојчица је израсла у жену и постала супруга пастора Лија Дексијана који је био хапшен преко десет пута и претучен скоро до смрти због своје вере. Она врши службу заједно са својим мужем и истрајна је јер је још у најранијем добу научила да је страдање по вери дар. Пастор Ли и његова жена придобили су безброј душа за Христа у комунистичкој Кини и настављају да раде под непрестаном претњом хапшењем.

Дарови вере и страдања иду руку под руку – као пакет аранжман. Не само да их је немогуће раздвојити, него сваки тај дар јача онај други. Кад нам је дат дар вере у Христа, следићемо њега. А следили Христа значи презети ризик, супротстављати се популарним трендовима, бити погрешно схваћен, а понекад чак подносити физички и емоционални бол. Тако вера често води у страдање. И док доживљавамо исту врсту страдања какву је Исус живео, упознајемо га дубље и боље. Циклус отпочиње поново јер страдање јача веру. Немој очекивати да ћеш бити у стању да одстраниш страдање из свог живота а да тиме не умањиш веру у Христа.

Сматрајте чистом радошћу,
браћо моја, кад год
се суочите с разним
искушењима.

Јаковљева 1:2

ЕКСТРЕМНА

Екстреман стваралац

ИНДИЈА: ВИЛИЈЕМ КЕРИ

»Они такво нешто једноставно не смеју да ураде«, узвикнуо је Вилијем. »Зар не схваташ колико је то погрешно?«

»Слушај, већина људи у овом граду сматра да је то исправно«, одговорио је већ раздражен владин званичник. »То је део њихове религије.«

Вилијем је наставио да оспорава: »Како везивање живе жене за мртвог мужа и њихово заједничко спаљивање може да буде исправно?!«

Владин званичник је на ово немоћно раширио руке. »Вилијеме«, почео је, »један човек то не може да промени. Одустани, врати се, и чувај своје стадо.«

Када је његова црквена заједница рекла да »само Бог« може да обрати пагане у незнабожачким земљама, Вилијем се на то оглушио и кренуо на једно од најуспешнијих мисионарских путовања у историји цркве. Поврх тога, сам је научио неколико језика и објавио књигу која је постала извор за модеран мисионарски покрет. Такође је превео Нови завет на тридесет четири језика, а Стари на осам.

Вилијем Кери се годинама борио против индијског обичаја да се жива супруга спаљује с мртвим мужем. Напоследку је, упркос противљењу владе, успео да добије забрану спаљивања.

Кери је провео сав свој живот као иноватор за Христа, суочавајући се с тешкоћама како би довео до неке промене. А био је

познат и по томе што је охрабривао друге говорећи им: »Очекујте велике ствари од Бога; покушајте велике ствари за Бога.« (Засновано на Исаји 54:2-3.)

Вилијем Кери је радио управо то.

Већина људи спада у следеће категорије кад се ради о сведочењу њихове вере: трчи, иди полако и не иди никако. Кад Исус позива хришћане да иду у свет и стварају ученике, неки одговарају изузетно ватрено. Попут Вилијема Керија, они трче и трче сведочећи јеванђеље. И други се одазивају том позиву, али неодлучно, на пола срца, успоравајући било због својих година било због заузетости при извршавању сопствених обавеза. Нажалост, многи верници спадају у ону категорију »не иди никако«. Чују они заповест, али рачунају на то да ће неко други отићи. Која категорија најбоље описује твој одговор на Исусов позив на евангелизацију? Тражи од Бога да обнови твоју жељу за сведочењем вере другима. Ако очекујеш велике ствари из његовог одговора, онда буди спреман да покушаш велике ствари у његово име.

Тада им Исус приђе и рече:

»Дата ми је сва власт на небу и на земљи. Зато идите и све народе учините мојим ученицима.«

Матеј 28:18-19

Екстремна

Екстремни мученици из давних времена

РИМ: КИРСАНТЕС

»Сине, не можеш да верујеш како је тај Исус стваран«, рекао је Кирсантесов отац.

»Ја знам да је Он истина, оче«, одговорио је Кирсантес. »Верујем да је Исус дошао на свет да спасе грешнике као што смо ти и ја. Он је светло света. Нема наде у идолима које ти обожаваш.«

Отац га је за казну закључао у мрачан подрум, где је остао данима, али је и даље чуо свог сина како пева хвалоспеве Богу. Да би га одвратио од вере у Христа, Кирсантесов отац је покушао и да га окружи сластима овога света и девојкама, али младић је остао јак. Потом је његов отац, не би ли га како натерао да заборави Христа, довео Дарију, жену која је обожавала идоле и била необично лепа. Уместо тога, Кирсантес је и њу довео спасењу и убрзо је крштена.

Касније су се Кирсантес и Дарија венчали и уживали у чудесној, величанственој служби довођења других људи Христу. Кад су римски стражари покушали да их вежу због сведочења, конопци би спали с њихових руку. Управник је тако наредио да се Кирсантес веже за стуб и да га туку шибама, али ударци нису остављали трага на његовом телу. Као последицу тога, и војници и управник су пали пред његове ноге признајући Божију силу.

У земљи која је обожавала идоле, Кирсантес је одударао јер је веровао у живог Бога а не у камење и дрворезе. Због његове постојаности мноштво пагана је примило веру.

Христово јеванђеље није нешто ново. Оно је мењало људске животе кроз векове и наста виће то да ради све док се Христос не врати. Приче из давних времена истовремено су приче данашњице. Хришћански мученици обучени у руком шивене хаљине и сандале деле исто срце с модерним верницима одевеним у џинс, који своја сведочанства шаљу електронском поштом. Не постоји генерацијски јаз који би раздвојио оне који су нам оставили наслеђе вере и оне који настављају с тим делом данас. Како се ти уклапаш у ову причу? Јеси ли вољан да поравнаш своје сведочанство са светима из давних времена? Живи сасвим за Христа још данас и живи своје наслеђе за сутра. Можеш да помогнеш да се преобрази породице, радна места, друштвена заједница, па чак и цела земља за Христа.

А Ти, Господе, остајеш
довека, и спомен Твој од
колена до колена.

Псалом 102:12

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО УЧЕНИШТВО

ЈЕРУСАЛИМ: ЈАКОВ, СИН ЗЕВЕДЕЈЕВ

Историја нас учи да је човек који је требао да убије Јакова одбио то да уради. Стога им је краљ Ирод обојци одрубио главе. Можда се то догодило некако овако:

Ово погубљење је требало да се догоди симболично, на исти онај петак пасхалног дана, приближно четрнаест година након Исусовог распећа. Јаков, Зеведејев син, одведен је у просторију за погубљење. Мноштво војника је већ било тамо. Светло уљане лампе одбијало се о окрвављени под. Колико је Христових следбеника већ погубљено пре њега у истој овој просторији?

Јаков је свог чувара погледао право у очи, али овај је, узнемиреног срца, само скренуо поглед. Јаков му је више пута говорио о Исусу кроз малени прорез на тешким затворским вратима и чинило се да је стражарево срце било отворено за те речи. Сад је његов »пријатељ«, постао његов целат.

Јаков је спремно клекнуо. Кад је мач досегао свој домет, приметно је задрхтао колебајући се, а онда је пао на земљу поред Јакова, не носећи му никакву повреду. »Не могу!«, узвикнуо је целат. »Нећу да га убијем! То што он каже о Исусу истина је, и ја не могу да убијем његовог слугу Јакова!«

На Иродов знак, иступили су војници, зграбили целата, свезали му руке на леђима и натерали га да клекне на под поред Јакова.

Док су клечали заједно, обојци су одрубљене главе.

Менторство је популаран предмет и у световном и у духовном подручју. Чини се како све више људи обраћа пажњу на значај јединствене снаге коју носи искуство личног контакта две особе. Неко има нешто што може да научи; неко други нешто чему може да научи. Неко има нешто што би да добије; неко други нешто што може да пружи. А слеђење примера некога ко следи Христа јесте духовна дефиниција менторства. Један хришћанин показује другом како практично треба да живи своју веру. Кога би ти назвао својим ментором? Какве си христолике квалитете видео у животу те особе за којима и сам тежиш?

Ја ћу ти показати веру
својим делима.

Јаковљева 2:18

Екстремна дефиниција молитве

КИНА: ВОЈНИК У ЦРВЕНОЈ ГАРДИ

Ово занимљиво писмо кришом је пренето из комунистичке Кине:

»Ја сам тинејџер и војник у Црвеној гарди. Нисам веровао ни у каквог Бога, ни у какво небо, ни у какав пакао, ни у каквог Спаситеља – нисам веровао ни у шта. Једном сам случајно укључио вашу радио-станицу. У почетку сам био у искушењу да је једноставно угасим. Добри комунисти не верују у Бога. Али програм ме је заинтересовао, тако да сам више пута слушао ваше емисије. Сада верујем у Христа, али имам два питања.«

»Прво је: Да ли Бог прихвата свакога из комунистичке Кине? У вашој емисији говорите о цркви, али ја сам у Кини, где скоро да нема црква. Може ли Бог да прихвати некога без цркве?«

Овај млади војник није знао колико незваничних цркава постоји у Кини, нити да су сви они који воле Христа црква. А онда је поставио друго питање: »Хоћете ли ме, молим вас, научити да се молим? Сваку радио-емисију почињете молитвом и завршавате молитвом. И ја бих желео да се молим, али не знам како.«

Тај војник никад није био у цркви, али је рекао да сматра да молитва у ствари значи »говорити цели дан, тако да након свега што си рекао можеш бити у стању да кажеш 'Амин'«.«

Каква предивна дефиниција молитве.

Молитва није нешто природно. У ствари, она никоме не долази по самој својој природи јер је то натприродно искуство. Бог нам даје духовну жељу да разговарамо с њим. Баш као математика и језици, и молитва је нешто што се учи. Што је више практикујемо то она постаје све природнија. Млади верник из ове приче дефинише молитву као нешто што утиче на свако подручје живота те се стога цели живот те особе претвара у молитву Богу. Како ти растеш у сопственом искуству молитве? Недостаје ли ти пракса? Почевши од данас, тражи од Бога да ти да натприродну жељу да разговараш с њима, тако да молитва постане природни део сваког твог дана. А онда почни да вежбаш. Нека сав твој живот буде молитва.

Зато нека ти се моли
сваки светац.

Псалом 32:6

Екстремна побољност

**Пре затвора смо чули за Бога.
Али у затвору смо доживели Бога.**

Пастор Це – кинески вођа кућних цркава који је био затворен због своје вере. Преживео је гладовање, болести и експлозију у руднику угља у којем је био присиљен да ради.

Екстремно лудило

РУСИЈА: АНА ЧЕРТАКОВА

За Ану Чертакову лудачка кошуља је била право мучење. Мрзела је кад су јој руке покривене и привезане тесно уз тело. А чуварима није значила ништа више од животиње – није била вредна никаквог обзира.

Ана је десет година провела у једној лудници у Русији. А није била ни мало луда. Судија је тамо послао јер је била хришћанка. Њено одбијање да се одрекне Христа за судију је било лудило.

Окружена душевним болесницима, Ана је понекад доводила у питање сопствено душевно стање. У дугим ноћима вапила је Богу у свом уму, баш као што су они око ње јаукали од свог беса и ужаса. А ипак, никад није постала гневна. Вере које је одбила да се одрекне на суду, одбила је да се одрекне и у лудници. Онама који су још увек били у стању да је разумеју, Ана је чак покушала да буде сведок и пример Христове љубави.

»Поздрављам вас све с љубављу према нашем Господу Исусу Христу«, писала је Ана из луднице. »Молим се Богу да нас учини предивним и савршеним у Христу и да Он преузме бригу над животом сваког од нас. Чврсто верујем да ће Бог, који је створио свако срце и који испитује све на мисли смртног човека, судити у мом спору с идолопоклонством атеизма и да ће извршити пресуду и донети своју праведност.«

Хришћани понекад могу да се нађу у сулудим ситуацијама које стављају на пробу њихово стрпљење и искушавају њихов карактер. Тешкоће у сређивању живота. Збуњујућа политика на послу. Бунтовно дете. Можемо ли остати сигурни у Бога без обзира на околности? Можемо ако знамо тајну задовољства. Библија нас учи да наш унутрашњи осећај задовољства мора да буде то што управља над нама при суочењу са спољним околностима. Наш став се обликује у складу с упутствима која долазе од Бога, а не у складу с насталом ситуацијом. У супротном, ризикујемо да postanемо једнако збуњени колико су збуњујуће околности у којима смо се нашли. Научи лекцију од Ане. И, у замену за то, тражи од Бога да те научи тајни како бити задовољан упркос околностима.

Научио сам да у свим околностима будем задовољан.

Филипљанима 4:11

ЕКСТРЕМНА

Екстреман посао

РУМУНИЈА: ДР КАРЛО

Процес подношења молбе био је дугачак и гломазан. Провера биографских података била је обимна, тако да је молба др Карла замало испала из колосека због гласина које су се шириле о његовој повезаности с хришћанима. Али др Карло је успео да се пробије кроз тежак процес и постане лекар Тајне службе. Избегао је да им каже да је хришћанин.

Његова сопствена породица се окренула против њега јер су мислили да је постао комуниста. Један по један, чланови његове црквене породице те сви они који су били блиски с њим, почели су да му окрећу леђа. Нико од њих није знао за његову мисију: пронаћи пастора.

У својој улози лекара Тајне службе могао је да улази и излази из затвора а да га нико ништа не пита. Имао је приступ свакој ћелији, и тако је – коначно – пронашао давно ухапшеног пастора.

Карло је пренео вест другим хришћанима, који су потом исту вест пренели спољном свету. Речено им је да је тај пастор мртав, али сад су имали доказ да је пастор Ричард Вурмбранд жив. Током разговора између Хрушчова и Ајзенхауера 1956. године, хришћани широм света су захтевали његово ослобађање. Напослетку је пуштен уз откуп од 10.000 долара.

»Да није било тог доктора«, писао је касније Вурмбранд, »који се придружио Тајној служби само да би нашао мене, ја бих остао у затвору – или на затворском гробљу.«

Тајни агенти су звезде великих екрана. Њихова мисија укључује једну пустоловину за другом у служби команде државних органа. На исти начин, и верници у земљама у којима нема верске слободе воде ризикантан живот. Њихове приче доводе до вечне промене код многих људи. Не усуђују се да оглашавају своју мисију, али су увек спремни да извуку највише из сваке пружене прилике како би посведочили радосну Христову вест. Без обзира на географски положај или животне околности, Бог позива сваког од нас да будемо његови духовни агенти, подносећи извештаје небеској команди. Налазимо се у мисији свакодневног сведочења Божије љубави. Он нам не даје гаранцију да ћемо вршећи тај задатак бити сигурни, али нам обећава вечну награду.

Свима сам постао све да
неке пошто-пото спасем.

1. Коринћанима 9:22

ЕКСТРЕМНА ЕКСТРЕМНО МУЧЕНИШТВО

РИМ: ПОЛИКАРП

Поликарп је био ученик апостола Јована, који је касније у животу дошао у ситуацију да мора да се крије. Док је путовао, препознано га је једно дете и одмах обавестило војнике. Кад су га нашли, Поликарп је управо јео па је позвао војнике, желећи да подели с њима храну коју је имао.

Након што су заједно ручали, Поликарп их је питао хоће ли му дати један сат да се помоли. Војници су се сложили, али су касније пожалили због своје одлуке. Поликарп се тако жарко молио да су се и сами војници осведочили о свом греху.

На крају су га одвели пред управника који га је осудио на смрт спаљивањем на тргу. Управник му је дао шансу да се спасе ако се одрекне Исуса. Поликарп је одбио, говорећи: »Служио сам му осамдесет шест година. Како онда да похулим на мог Цара који ме је спасао?«

Проликарпа су привезали за ломачу и запалили дрво око њега. Пламен се подигао око храброг верника, али – чудесно – није се дотакао ни власи на његовој глави. Управник је био бесан. Наредио је једном војнику да му прободу бок. Успели су да убију Поликарпа, али нису могли да убију његову веру и победоносни дух.

Последња забележена Поликарпова молитва гласила је овако: *Славим те што си ме учинио достојним да ме примиш између мноштва мученика овог дана и овог часа, како бих имао удела у Христовој чаши на васкрсење моје душе.*

Поликарп даје ново значење фрази »активно повлачење«. Као времешни светац у својим касним осамдесетим, Поликарп је живео довољно дуго да би га забрињавало шта његови противници мисле о његовој вери у Христа. С друге стране, млади ватрени поборници вере у својој ревности често себи стварају непријатеље јер не знају боље. Већина верника, пак, спада негде између. Недостаје нам ревност из првобитне преданости, а још нисмо у њој живели довољно дуго да бисмо били у стању да се не обазиремо на мишљење других о нашој вери. На сву срећу, Исус нас прима такве какви смо, а не онакве какви бисмо требали да будемо. Одлучи се да му даш сваку кап своје преданости данас и допусти му да те одгаја у расту ка још већој вери сутра.

Увек смо дужни да захваљујемо Богу за вас, браћо, и то с правом, јер ваша вера све више расте.

2. Солуђанима 1:3

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА слушкиња

ПАКИСТАН: ЗЕБА

»Понови тај стих!«, наредили су Зеби.

»Нећу да га поновим. Ја сам хришћанка. Увек ћу бити хришћанка.«

Будући да јој је породица била јако сиромашна, Зеба је била присиљена да ради као слушкиња за богату муслиманску породицу. Док је радила, газда куће је покушао да је поучи о исламу и да је натера да научи напамет стихове из Кур'ана. У три различите прилике Зеба је то одбила, изјављујући: »Ја сам хришћанка.« Тукли су је сваки пут кад је одбила.

Потом су послодавци дали да је ухапсе, лажно је оптужујући да је краља из те куће. Након што је осигурала кћеркино ослобађање, Зебина мајка је посетила муслиманску породицу како би предала кћеркину одбрану. Није била срдачно примљена.

Један од чланова те породице вриштао је на њу: »Ви сте неверници! И ти и твоја кћерка сте неверници и не заслужујете да живите!« Затим су је полили бензином и запалили шибицу. Зеба више никад није видела своју мајку. Али упркос тој трагедији наставила је да следи Христа и недавно је крштена.

Данас у Пакистану постоји школа за шивење, основана да младе девојке,

хришћанке као што је Зеба, више не морају да траже посао слушкиња да би прехраниле своју породицу. Упркос свом болу, Зеба није огорчена и сања о томе да своју веру подели са својим сународницима. Жели да постане наставница Библије.

Божије царство је у исправном положају само кад је окренуто наопачке. Значај особа у његовој хијерархији у обрнутом је положају у поређењу с начином на који свет врши структуру људи у друштву. Уместо талентованих, лепих и богатих на врху листе, у небеском поретку истичу се понизне слуге. Зеба у очима света није нико и ништа, али ради на великом делу за царство. Слуга не мора увек да буде посебно надарен, али је увек на располагању за рад. Другима не мора много да вреди, али је у Божијој служби непроцењиво вредан. Шта значи живети супротно остатку света? Ако се потчиниш Богу као слуга, сазнаћеш из прве руке какав је то осећај. Јеси ли спреман да се покориш улози слуге и учиниш све што је потребно за ширење Божије радосне вести?

Него, ко хоће да буде велик међу вама, нека вам буде служитељ.

Матеј 20:26

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ОКРЕТАЊЕ

КИНА: ЧАНГ ШИН

Пре обраћања, Чанг Шин је био познат као коцкар, женскаррош и лопов. Кад је у својим средњим годинама услед рањавања остао слеп, сви који су га знали рекли су да је то Божија казна за сва зла што их је починио.

Године 1886. Чанг је путовао стотинама километара у једну мисионарску болницу у којој су људима враћали вид. Вид му се делимично вратио, а чуо је и о Христу, први пут у животу. »Никад нисмо имали пацијента који је с таквом радошћу примио јеванђеље«, саопштио је лекар.

Кад је тражио да буде крштен, мисионар Џејмс Вебстер му је рекао: »Врати се кући и реци својим ближњима да си се променио. Ако и даље будеш следио Христа кад касније дођем да те посетим; онда ћу те крстити.« Пет месеци касније, Вебстер је стигао у његов крај и тамо нашао на стотине верника. С великом радошћу је крстио новог евангелизатора.

Касније је један неспретни домаћи лекар одузео Чангу оно мало вида што му се било вратило, али он је и даље наставио да путује у различита села. Иако су га неки пљували и одбацивали, и даље је на стотине људи придобијао за Христа.

Кад се дигла такозвана »боксерска револуција« (подигли су је чланови кинеске тајне организације 1900. године како би онемогућили страни утицај у Кини – прим. прев.), хришћани су одвели Чанга у планине и сакрили га у пећину. Тада су »боксери« у оближњем граду ухапсили педесет хришћана спремни да их убију, али су рекли да ће их све поштедети ако се појави Чанг. Кад је вест стигла до њега, рекао је: »Радо ћу умрети уместо њих.« Чангу је одрубљена глава три дана касније, а преостали локални хришћани били су поштеђени.

Порука јеванђеља носи вест о великој размени. Исус нуди могућност замене старог живота за нови почетак. Погледај само како је променио Чанга од човека који је живео само за себе у особу потпуно предану у власништво Христу. Без обзира на то колику смо пропаст изазвали у старом животу, можемо да будемо обновљени и доведени у исправну везу с Богом. Зато је наше лично сведочанство тако моћно. Промењен живот представља снажан доказ о чињеници спасења. Не говоримо више онако како смо говорили. Не живимо више онако како смо живели. Ко је то ко би требао да чује о променама које је Христос начинио у твом животу?

А поучени сте да у погледу свог ранијег понашања треба са себе да свучете старог човека, који пропада због својих прљавих покуда, да промените свој начин размишљања и да обучете новог човека, створеног да буде сличан Богу у истинској праведности и светости.

Ефесцима 4:22-24

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО БРЕМЕ

КОЛУМБИЈА: ХУАН

Ни дрога, ни грађански рат не могу да зауставе ширење јеванђеља у Колумбији.

Хуан и његова жена Марија су мисионари међу домаћим становништвом северног Калија у Колумбији. Кали је под контролом колумбијских револуционарних оружаних снага (ФАРЦ), једне левичарске герилске групе. Многи колумбијски пастори и мисионари суочили су се с отпором ФАРЦ-а и напустили то подручје. Међутим, кад се Хуан пре три године састао с групом од педесет герилаца припадника ФАРЦ-а, њих двадесет је примило Христа. И као што он каже: »Заменили смо оружје за оно што је Божије«.

Сада Народна ослободилачка армија учестало напада цркве у том региону. Недавно је затворено више од двадесет цркава, а многи пастори су побегли спасавајући голи живот. Герилци често упадају захтевајући да им се преда сав новац и прилози или ће пастору одузети живот. Данас је Хуан једини пастор који је остао у том подручју и не прима апсолутно никакву помоћ споља.

А ипак су он и његова жена одлучили да остану и наставе да служе људима. Кажу овако: »Ако треба да умремо зато што проповедамо Божију реч, онда ћемо радије умрети него оставити цркву.«

Хуан не осуђује оне који су отишли, нити говори о тешкоћама с којима се суочавају. Више воли да сведочи о ономе што Бог чини и о свом »бремену« за службу. Његов ум није заокупљен опасношћу него допирањем до људи у Колумбији како би их довео Христу.

Исус нам у овом стиху даје слику товарне животиње под бременом. Међутим, животиња се не бори против тежине свог терета, јер он у ствари уопште није тежак. Бити под бременом јеванђеља није исто што и бити оптерећен земаљским бригама. Бреме јеванђеља једноставно значи да је особа свесна духовних потреба других људи. Хуан има »бреме«, али је то бреме лако. Ако следимо Христов пример, морамо носити бреме због изгубљених људи. А то бреме је лако јер га непрекидно дајемо даље. Није намењено да радосну вест чувамо само за себе. Да ли си био одбациван док сведочиш Христа? Можда си сматрао да треба да попустиш пред противљењем. Пустите да те мотивише Исусово бреме због изгубљених тако да останеш тамо бар још један дан.

Јер, мој јарам је благ и
моје бреме је лако.

Матеј 11:30

Екстремна побојност

Ако ми хришћани не наставимо да сведочимо јеванђеље и пуним гасом не наставимо напред, прегазиће нас сопствени ауто. Ако наставимо с »тихим сведочењем« њега више уопште неће бити, и хришћанство ће умрети у Америци.

Реј Торн – мисионар у прогоњеној цркви

ЕКСТРЕМНА

Екстреман евангелизатор

КИНА : ПАСТОР ЛИ ДЕКСИАН

»Проповедају док не умрем.«

Пастор Ли Дексиан проповедао је тек неколико минута кад су припадници Службе јавне безбедности (ПСБ) упали у кућу. Извукли су га напоље и тукли га, као и остале чланове кинеске црквене заједнице.

У полицијској станици су га поново тукли све док није почео да повраћа крв. Ударали су га по лицу његовом сопственом Библијом, остављајући га на бетону у затворској ћелији да крвари, једва при свести.

Кад је седам сати касније ослобођен, вратио се својој служби. Следећи пут кад је проповедао у тој цркви, у просторију је улетело седам припадника ПСБ-а, узвикујући оптужбе против њега. Кад су унутра угледали западњаке који су дошли у посету, изашли су, али су се, петнаест минута касније, вратили с појачањем. Војници су извукли Лија напоље и почели да му ударају главу о камени зид.

»Зашто морате да га тучете«, узвикнуо је један странац. »Шта је с том 'верском слободом' коју прокламирате у Кини?«

ПСБ је странце одвео у полицијску станицу, као и жену која је била власница куће у којој се црква састајала. Њен син је био тај који је обавестио припаднике ПСБ-а да црква управо одржава службу.

Од напада се више не одржавају велики скупови, али црква није престала с радом. Сада се окупљају у више од четрдесет мањих група, а нови верници сваке седмице проналазе Христа.

Кад противници покушају да држе цркву у својим шакама, она се попут капљица живе само подели у мање јединице. Цркве у земљама у којима нема верске слободе вероватно никад неће искусити западну културу мегацркава које се простиру на четрдесетак јутара земље; међутим, њихова посећеност наставља да расте. У ствари, једна црква у Кореји увелико превазилази број верника од неколико спојених западних мегацркава. Међутим, попут стратегије која се води у Кини, та корејска црква је сачињена од неколико хиљада мањих кућних састајалишта или »ћелија«. Све то што ми видимо као препреке евангелизацији само су прерушене могућности. Одустајеш ли превише лако кад наиђеш на отпор? Или можеш да истрајеш и нађеш неки други пут којим ћеш унапредити поруку јеванђеља?

Ако останете утемељени
и чврсти у вери и
непоколебљиви у нади
јеванђеља које сте чули.

Колошанима 1:23

Екстремна сила

БАНГЛАДЕШ: ИДРИЗ МИЈАХ

»Ако Абу хоће да буде хришћанин, мораће то да спроводи на неком другом месту. Опколили смо му кућу и спремни смо да га истерамо напоље и да је запалимо.«

»Док смо се приближавали, чули смо како с неким разговара. *Да није позвао некога да му помогне?*, питали смо се. А онда смо чули да се моли за цело село и тражи од Исуса да нам опрости за оно што се спремамо да урадимо. То нас је још више разљутило тако да је нас двадесет петоро јурнуло према кући да га ухапси. Али тамо се налазила нека невидљива сила која нам није допустила да уђемо у његову кућу, и ми смо у страху побегли.«

»Кад сам дошао кући, нисам могао да заспим. Непрекидно сам мислио на Абуа и његову молитву. Напослетку сам, у три ујутру, поново отишао до његове куће. Замолио сам га да ми каже нешто о Исусу. Након три сата разговора с Абуом, молио сам се Исусу да ми опрости и предао сам му свој живот. Пожурио сам кући и све што ми се догодило испричао својој жени тако да је и она, заједно с нашом децом, постала хришћанка.«

У само неколико дана, Идриз Мијах, верник из Бангладеша који прича ову причу, био је суочен с искушењем. Отпуштен је с посла, а деца су му избачена из школе. Ипак, каже да и даље има радост јер Исус борави у његовом срцу.

Иако углавном не можемо да одлучујемо о контексту који ће имати наш живот, можемо сами да одаберемо свој став и реакцију. Таква избор нам је увек на располагању, без обзира на околности. Према томе, кад као Абу стојимо на рубу пропасти, хоћемо ли се одлучити за молитвени, христوليки одговор, или ћемо се предати паници и огорчењу? Другима је немогуће, упркос њиховим најјачим напорима, да нас наљуте или подвргну притиску. О томе одлуку доносимо сами. На исти начин, можемо одлучити да се угледамо на Христа при сваком одговору на пружени отпор. Ко зна шта из тога може да се изроди? Тражи од Бога да ти и данас помогне да изабереш прави одговор у свакој тешкој ситуацији.

Кад те зовем чуј ме, Боже,
правдо моја! У тескоби дај
ми простор.

Псалам 4:1

ЕКСТРЕМНА

Екстреман »роб«

ДЕВИЧАНСКА ОСТРВА: ЛЕОНАРД ДОБЕР

Леонард Добер се питао да није Исус превише размишљао о крсту; а онда се сетио његове молитве у Гетсеманију која се завршавала речима: »Али, нека не буде моја воља, него твоја.« Леонардов задатак је изгледао немогуће, али он је тражио Божију вољу, а не своју.

Леонард Добер је утврдио да га Бог позива да однесе радосну вест робовима на Девичанским острвима. Намеравао је то да уради тако што ће сам себе продати у робље и онда ће, док буде радио с њима раме уз раме, моћи да им сведочи Исусову љубав. Помисао на то да ће бити роб ужасавала га је и изазивала у њему гађење. Плашио се начина на који ће поступати према њему. »Али Христос је био спреман да умре за мене на крсту«, мислио је. »Ниједна цена коју треба платити да бих му служио није превисока.«

Али нису господари робова били ти који су Добра најсуровије прогонили, него баш његови пријатељи, хришћани. Доводили су у питање његов позив на службу робовима и исмејавали га говорећи му да је будала кад намерава да уради нешто такво. Али Добер се није дао одвратити. Стигао је на Девичанска острва касних 1730-их година.

Кад је постао слуга у управничковој кући, плашио се да је тај положај превише удаљен од робова којима је дошао да служи. Стога је отишао из управничкове куће у блатњаву колибу, где је могао да ради

заједно с људима због којих је био ту.

У само три године, Доберова служба је донела тринаест хиљада нових обраћеника.

Исусови фанатици. Тако свет назива оне чија вера им изгледа мало превише радикално. Чудаци. Екстреми. Добер је био »Исусов фанатик« осамнаестог века – слободан човек који је одлучио да живи као роб да би те људе придобио за Христа. Био је спреман да уради све што је могуће како би исцедио и последњу кап преданости свог срца на службу Христу. Што се њега тиче, то је значило да постоји специфичан план који није имао смисла никоме осим њему самом. Јеси ли и ти по који пут био отписан због свог мушичавог одбијања да играш према правилима већине? Ако те Бог позове да учиниш нешто радикално за њега у твојој породици, цркви или заједници, мораш да послушаш. Пусту друге нека те називају будалом, али нека те Исус сматра преданим.

Јер, ако смо били ван себе,
то је ради Бога; а ако смо
били при себи, то је ради
вас.

2. Коринћанима 5:13

Екстремно богослужење

СТАРИ ВАВИЛОН: ДАНИЛО

Данило је чуо наредбу кроз прозор своје собе: »Ко би се год замолио за шта коме год богу или човеку за тридесет дана осим теби, царе, да се баци у јаму лавовску.«

Данило је отворио капке на прозорима. На крову преко пута стајала су двојица царевих саветника који су га мрзели, нетремице га посматрајући. Он им је срдечно климнуо док су им се погледи укрштали; и они су заузврат климнули док им се лицем разливао лукав осмех.

Данило је отишао до сваког прозора у свом дому и широм их отворио. Изгледало је да се пред сваким налази посматрач. А онда је отишао на средину собе, где су сви могли да га виде, клекнуо, и почео да се моли Богу.

Цар се ражалостио кад су стражари довели Данила. Био је преварен. Његов указ није могао да се опозове, иако је цар цели дан покушавао да пронађе начин на који би избавио Данила којега је сматрао добрим човеком.

А онда је цар Дарије наредио да одведу Данила. Потом га је погледао право у очи и рекао: »Бог твој, коме без престанка служиш, нека те избави.« (Данило 6:16) Војници су одвели Данила у јаму, а цар је ишао за њима. Данило није рекао ни речи; поклонио се цару и ушао у јаму, међу лавове. Потом су на улаз у јаму ставили камен који је цар запечатио.

Данило је отишао на средину јаме, клекнуо и почео да се моли свом Богу.

Екстремно богослужење није начин слављења Бога. Није ни специфична метода ни специфична традиција. Нити се утврђује расправом између тога треба ли користити оргуље или савремене песме слављења. Заправо, оно нема баш ништа с начином на који славимо Бога. Екстремно богослужење је дефинисано тиме када и где га вршимо. Кад нас нешто вуче на молитву у време највећег притиска, тада вршимо екстремно богослужење. Кад певамо песме слављења док су наши противници најјачи, вршимо екстремно богослужење. Баш као и Данило, ни ми не смемо допустити да нам околности диктирају време и место служења Богу. Морамо бити спремни да живимо своју веру у свако доба, на сваком месту. Јеси ли вољан да још данас служиш Богу у екстремном богослужењу?

И цар проговори и рече
Данилу: Бог твој, коме без
престанка служиш, нека те
избави.

Данило 6:16

ЕКСТРЕМНА Екстремно одбијање

СЕВЕРНА КОРЕЈА

»Молили су ме и молили, али ја нисам могао да им је дам«, причао је човек. »Знам да би хришћани требали да деле с другима оно што имају, али једноставно од ње нисам могао да се растанем.« Тужно је држао испружену руку како би његови слушаоци могли да виде ту тако важну имовину.

»Заиста сам желео, али нисам могао. Видите, људи у Северној Кореји су ми рекли да се већ педесет година моле да добију Библију. Али ја нисам могао да им дам своју, јер сам се и сам молио двадесет година да је добијем, и управо сам је добио од једног пастора из Јужне Кореје.«

»Дубоко је уздахнуо док су му мисли одлутале до људи у Северној Кореји који су живели у таквој потреби, очајнички се молећи за само један примерак те књиге. Пригрлио је своју Библију на груди. Избегао је комунистички државни затвор и сад је живео слободно у Јужној Кореји.

Библије су у Северној Кореји реткост. Верници их због противљења комуниста сматрају већим благом од злата. Један човек је био пребијен до смрти гвозденим шипком јер је ухваћен на кинеској граници како покушава да унесе Библије у Северну Кореју. Нажалост, овакве приче се непрекидно чују.

»Не могу да заборавим те људе«, рекао је човек уздахнувши. »Не могу да заборавим израз љубомре на њиховим лицима кад сам им показао своју Библију. Осећам се тако лоше због њих.«

Служи као одличан подметач за чашу или место које је на дохват руке па се на њега лако одложи даљински управљач. Њене тврде корице помажу при састављању писма на рецепцији хотела или за хватање пепела палог с цигарете. Ноншалантно украшава и собни сточић, лежећи покрај зделе с бомбонама и ТВ водича. Иако та књига остаје бестселер годину за годином, не би се рекло да је ико заправо много чита. То је Библија. Она се злоупотребљава и занемарује изван оних места на којима је њена права вредност заиста јасна и позната. А колико бисмо тек ми другачије поступали с Библијом кад бисмо морали да се молимо двадесет година да је добијемо! Шта је то што би могао да урадиш да обновиш свој жар за Божијом драгоценом речју?

Тешићу се заповестима
твојим, које љубим.

Псалам 119:47

Екстреман вид

РУСИЈА: ЉУБА ГАНЕВСКАЈА

Љуба Ганевскаја је више пута претучена у руском затвору. Али кад год би погледала у свог мучитеља који је држао бич над њеним леђима, насмешила би му се.

»Зашто се смејеш?«, запањено је питао.

»Не видим те онако каквим те сада открива огледало«, рекла је Љуба. »Видим те онаквим какав си сигурно био – прелепо, невино дете. Истих смо година. Можда смо се некад заједно играли.«

Бог је отворио Љуби очи да тог човека види другачије. Видела је колико је био исцрпљен; он је био једнако толико уморан од задавања удараца, колико и она од примања. Осим тога, био је и фрустриран зато што није могао да је натера да открије активности других верника.

»Он је толико сличан теби«, рекао је Бог Љубином срцу. »Обоје сте заробљени у истој животної драми. Ти и твој мучитељ пролазите кроз исти вео суза.«

Будући да је тог човека гледала Божијим очима, променио се и Љубин став према њему. Наставила је да разговара с њим. »Видим те и онаквим какав се надамо да ћеш бити. Некад је живео гори прогонилац од тебе – Савле из Тарса – а постао је апостол и светац.« Питала је, сад већ смиреног човека, какав то терет лежи на њему кад га је отерао у лудило да батина особу која му није нанела никакво зло.

Својом сестринском љубављу, бригом и интересовањем, Љуба је свог мучитеља увела у Христово царство.

Земаљско чуло вида је често ометено различитим болестима: астигматизмом, кратковидношћу, глаукомом и другима. И баш као што наше чуло вида има користи од корективних сочива, и очи нашег срца имају користи од духовне интервенције. Препуштени сами себи, у стању смо да видимо само лоше у другима, а добро не видимо. Међутим, Бог онима који желе да виде живот из небеске перспективе даје духован вид. Тако можемо почети да гледамо на нетолерантног шефа, или на некога ко нас вређа, као на рањене појединце којима треба љубав. Иза застрашујуће маске побуњеног тинејџера можемо да видимо преплашену девојку или момка који вапи за прихватањем. Можеш ли друге људе да видиш небеским очима? До какве разлике би духовни вид довео у твој животу?

Ја Господ дозволах те у правди... да отвориш очи слепима.

Исаија 42:6-7

Екстремна побожност

**Радије ћу бити обешена него
издати мог Господа.**

Салима – деветнаестогодишња хришћанка из Пакистана која је
била жестоко прогоњена због своје вере

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ПОШТОВАЊЕ

РУМУНИЈА: ВАЛЕРИУ ГАФЕНКУ

Валериу Гафенку и његова породица изгубили су оца и страшно страдали под комунистичком тортуром. А ипак, он о комунистима не говори ништа лоше иако су нанели толико бола његовој породици. Како може толико да трпи а да не каже ни речи против својих мучитеља?

Он одговара: »Кад је цар Давид био у великој невољи, Симеј је бацао камење на њега, посвао га и оптуживао за злочин који овај није починио.« (2. Самуилова 16) Један од Давидових војника је био спреман да убије Симеја, али цар то није дозволио. Пустио је Симеја да псује, јер му је тако наредио Господ. Давид је знао да није крив за оно за шта га Симеј оптужује, али је исто тако схватио да јесте крив за један други грех, о којем Симеј није знао ништа.«

»Комунисти су нас називали бандитима и непријатељима народа, што ми нисмо. Али јесмо сви криви што нисмо узорни свети који се све више и више преображавају у Христов лик. Наш одговор комунистичком недељу не сме да буде мржња него унутрашња обнова. Млаз светости који тече из нас уништиће зло. Грчка реч за Бога, *theos*, долази од речи која значи 'тећи'.«

Гафенково сведочење у затвору довело је многе људе Христу. До дана своје смрти одбијао је да каже иједну лошу реч против оних који су му нанели толико бола.

Заслужује ли непријатељ да буде поштован? Вероватно је тешко размишљати у том правцу. Међутим, из примера прогоњене цркве можемо да научимо да је Бог у стању да нас доведе ближе себи, чак и преко наших непријатеља. У том смислу, можемо да поштујемо улогу коју они играју у нашем животу. Ако грдимо наше непријатеље, можда баш показујемо презир према неком већем Божијем плану. Ако си брз да проклињеш своје непријатеље због онога што ти чине, стани и размисли зашто је Бог допустио ту ситуацију у твом животу. Олакшаваш ли или отежаваш Богу да те нечему поучи кроз то? Ако отежаваш, онда ћеш се засигурно поново суочавати с тим, све док не научиш.

Не судите па вам се неће судити. Не осуђујте па нећете бити осуђени. Опраштајте и биће вам опроштено.

Лука 6:37

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНЕ ГЛАСИНЕ

КИНА: КИНЕСКИ ВЕРНИЦИ

»До нас су стигле гласине како људи са Запада тврде да у Кини нема прогона хришћана«, почињало је писмо групе кинеских верника.

»Овде се у затвору налази више од стотину браће, а многи хришћани млађи од осамнаест година трпе снажан притисак полиције. Неки су бачени у јаме за ђубре; други су претучени електричним палицама до губитка свести; а неки тако пребијени да више нису могли да стоје него само да пузе.«

»Неколицина ово није могла да издржи. Открили су полицији имена и адресе својих сарадника. Такви су осуђени, а они који нису рекли ништа на крају су ослобођени услед недостатка доказа.«

»Прогон је за нас нешто нормално. У већини случајева ослободе нас након саслушања. Тада се враћамо у подручја с којих долазимо и настављамо да проповедамо.«

»Неки тинејџери желе потпуно да се посвете Богу и пуновременој хришћанској служби. Далеко од својих кућа, спремни су да проведу сав свој живот у опасном подухвату, лутајући као евангелизатори. Пратимо их са страхом и трепетом, плашећи се да ћемо и сами након проповедања јеванђеља претрпети бродолом.«

»Платили смо високу цену за јеванђеље – с много крви и зноја; много суза је проливено, много живота жртвовано, уз много тешке и храбре борбе у олујама.«

Гласине да је прогон хришћана у Кини престао свакако су нетачне. У ствари, оне би могле да буду средство које непријатељ користи да угуши молитве и подршку која је потребна прогоњеним верницима. Често и сами сматрамо да ако себи кажемо да нешто не постоји, онда можда стварно и не постоји. Ако се бранимо од извештаја о прогону и од прича о пуком преживљавању, онда ћемо вероватно почети да верујемо како прогон заиста не постоји. Међутим, истину не можемо довољно дуго да кријемо и поричемо да би нам успело да је променимо. Наша браћа и сестре у народима у којима нема верске слободе јесу прогоњени и дан данас. Знајући то, какав је твој одговор? Хоћеш ли се молити? Служити? Давати? Проведи неко време у размишљању и молитви о својој реакцији.

Сећајте се сужања као да сте с њима у оковима, и злостављаних као да и ви страдате.

Јеврејима 13:3

ЕКСТРЕМНА

Екстремно питање

РИМ: ПТОЛОМЕЈ

»Јеси ли ти хришћанин?« Ово питање је постављано три пута. Сва три пута одговор је био: **»Јесам«**. Троје хришћана је убијено мученичком смрћу. Римски управник Урбик није имао милости за хришћане 150. године после Христа.

Птоломеј је био оптужен за научавање да спасење долази само по вери у Исуса Христа. Мрзео је изопаченост и безбожност који су владали тих дана. Стога, кад га је Урбик питао да ли је хришћанин, није могао да лаже. Морао је да се држи праведности и храбро одговори: **»Јесам«**. Због тога је окован ланцима и више пута пребијен.

Онда су га поново довели пред Урбика. И поново му је постављено само једно питање: **»Јеси ли ти хришћанин?«**

Бол и страдање нису могли да промене стварност. **»Јесам«**, поново је одговорио Птоломеј.

Чувши за Птоломејево хапшење, један старији човек је дошао Урбику и молио га да поштеди његову душу. **»Зашто да погубиш тако доброг учитеља? Каква корист од тога теби или цару? Није прекршио ниједан закон. Само исповеда да је хришћанин.«**

Заинтересован човеком одбраном, Урбик је и њему поставио само једно питање: **»Јеси ли и ти хришћанин?«** Човек је храбро остао при своме: **»Да, јесам«**.

»Онда можеш да се придружиш учитељу.«

И као да ово није било довољно, дошао је још један човек с истим протестом. И поново је постављено исто питање: **»Јеси ли ти хришћанин?«**

Троје Божије дече погубљено је јер је сваки од њих рекао: **»Јесам«**.

Питање је сасвим једноставно. **»Јеси ли ти хришћанин?«** Директно је. Лично. Да или не, и ево истине. Па у чему је онда проблем код одговора? Не, проблем није у томе што хришћани не знају како да одговоре. Стварни проблем је у томе што нам други не постављају то питање довољно често. Не живимо на тако посебан, очигледан начин да би некоме пало на памет да се запита шта је то по чему се разликује наш живот. Морамо признати да нам је тек неколико људи поставило исто оно питање које је било упућено и Птоломеју. То је прави проблем. Кад је последњи пут твој начин живота подстакао интерес твојих колега на послу, пријатеља или комшија – довољно снажно да се распитају о твојој вери? Добро знаш одговор – а сада живи тако да други имају разлога да ти поставе то питање.

Ви сте со земље. Али,
ако со обљутави, чиме
она да се посоли?

Матеј 5:13

ЕКСТРЕМНА

Екстреман осмех

РУМУНИЈА: МИЛАН ХАИМОВИЦ

Хладна, мрачна затворска ћелија била је препуна румунских хришћана, који су били решени да донесу Исусово светло у таму. Један од затвореника био је Јевреј, верник, и звао се Милан Хаимовиц.

Једног дана, Милан је започео разговор с другим затвореником, који је био велики научник, али безбожан човек. Милан није припадао истом културном ни интелектуалном нивоу као тај професор, али му је причао о Исусу. Професор га је с презиром прекинуо: »Какав си ти лажов! Исус је живео пре две хиљаде година. Како можеш рећи да ходаш с њим и говориш с њим?«

Милан је одговорио: »Тачно је да је Он умро пре две хиљаде година, али је и васкрсао и живи. Жив је и данас.«

Професор је наставио да изазива Милана: »Добро, кажеш да Он разговара с тобом. Какав му је израз лица?«

Милан је одговорио: »Понекад ми се насмеши.«

»Ма, каква лаж«, смејао се професор. »Покажи ми како се то насмеши.« Милан је благонаклоно попустио. Био је избријане главе, сама кост и кожа, с тамним колутовима око очију. Недостајали су му неки зуби и носио је затворску униформу; али на његовим уснама се појавио предиван осмех. Цело његово лице је сијало, а на њему се оцртаво невероватан мир, силно задовољство и велика радост.

Безбожни професор је погнуо главу и признао: »Човече, па ти *јеси* видео Исуса.«

Осмех је природан људски израз самопоуздања, мира и задовољства. Али осмех током бола и страдања, или чак у агонији, може дати натприродни доказ Божије присутности. Ако Исус Христос, Божији јединорођени Син, заиста живи у нашим срцима, онда би неки од нас ту радосну вест требали да саопште и сопственим лицима! Па и у цркви понекад певамо изгледајући као да смо на сахрани – мисли су нам хиљаде километара далеко од речи које изговарамо. Шта твоје лице открива о твом односу с Исусом? Јеси ли сведок оних с којима се мимоилазиш на улици? Да ли је твоје лице доказ Христовог задовољства у твом срцу? Или су ти обрве намрштене, чело избраздано бригама, а усне вечито чврсто стиснуте? Тражи од Бога да ти помогне да будеш свестан те тихе поруке и да те испуни својом радошћу.

У нади будите радосни, у
невољи стрпљиви, у молитви
истрајни.

Римљанима 12:12

Екстремна

Екстреман изазов

ЈУДЕЈА: Ц. ОСВАЛД СМИТ

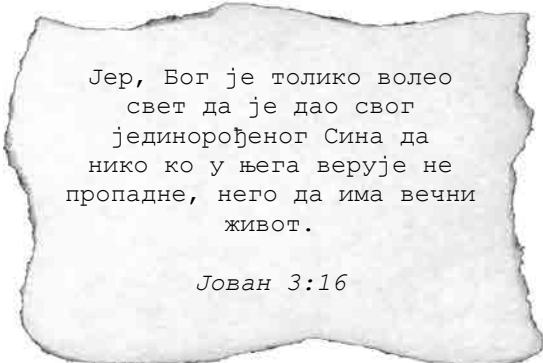
Господ Исус Христос је користио специфичну стратегију када је нахранио пет хиљада људи који су га пратили у стопу из суседних градова. Било је предвече и његови ученици су му пришли, тражећи од њега да пошаље народ у околне засеке да купе себи храну и нађу преноћиште. Али Исус је имао другачији план. Заповедио је народу да посада на траву у групама. Након што је узео храну и благословио је, ученици су почели да је деле од првог реда па надаље, дајући свакоме његову порцију.

Проповедник и писац Ц. Освалд Смит на овом месту поставља једно необично питање: »Јесу ли се ученици окретали и поново делили храну у првом реду, питајући свакога жели ли другу порцију?»

»Наравно да нису! Да су то урадили, они из задњих редова би устали и снажно протестовали. Сигурно би рекли: 'Враћајте се овамо! Дајте и нама да једемо! Зашто би они у првим редовима добили две порције пре него што смо ми добили прву?'«

»И били би у праву. Говорим о другом Христовом доласку. А многи још нису чули ни за први. *Зашто би неко чуо јеванђеље двапут пре него што га сви чују једном?* Ниједан појединац у целој тој групи од пет хиљада људи није добио другу порцију пре него што су сви добили прву.«

Многи хришћани се боје одласка у земље у које још није крочила мисионарска нога. Далеко је лакше остати на познатој територији. А ипак, Исус је заповедио вернима да иду »свим народима« и нађу нова места на којима Христово име још није навешћено. Смитово реалистично тумачење овог догађаја представља прави изазов нашој методологији кад се ради о евангелизацији. Зашто је већина људских ресурса и новчаних средстава одређена и усмерена ка народима који су већ чули јеванђеље? Заправо су многи од ових народа у опасности од превеликог броја цркава, док у исто време други немају ниједну Библију преведену на њихов језик. Може ли твоја подршка помоћи да се ово доведе у равнотежу? Може ли твој живот нешто да промени у сутрашњим евангелизацијским настојањима?

Јер, Бог је толико волео свет да је дао свог јединорођеног Сина да нико ко у њега верује не пропадне, него да има вечни живот.

Јован 3:16

Екстремна

Екстреман талац

ЕНГЛЕСКА: БИЛ И ЦОН

Бил и Цон су били у близини пристаништа у јужној Енглеској кад су угледали брод на чијој се крми виорила румунска застава. Било је то у време чврсте комунистичке владавине у Румунији.

Након неколико размењених речи, схватили су да пред собом имају мисијско поље рада па су одвезали своје кутије пуне Библија и укрцали се на брод. Ушли су у неуредну просторију у којој је била сабрана свеукупна посада од тридесет пет људи. Бил и Цон су објаснили зашто су дошли и почели да ваде Библије на румунском. Посада им је истог часа посветила сву своју пажњу. Већина њих никад није чула за Бога и његовог Сина, Исуса.

Кад су Бил и Цон открили да немају довољно Библија на румунском, двојица крупних морнара су дохватила Била за руке и благо га, али одлучно, посадили на столицу. Помирљиво су објаснили на лошем енглеском да ће Бил остати с њима док се Цон не врати с Библијама за сваког од њих.

Библијски талац – Бил, није знао да ли да се смеје или да плаче, али то је био једини начин да Румуни буду сигурни да ће се Цон вратити. У комунистичкој земљи, пуној прекршених обећања, ти људи нису веровали никоме.

Цон је одјурио у канцеларију и натрпао своју торбу румунским Библијама. У року од једног сата, поново је био у оној неуредној просторији, где је посада са захвалношћу примила Библије и ослободила свог »таоца«.

Говорите. То је оно што је Исус рекао да треба чинити с његовом поруком јеванђеља. Како год знамо, где год ишли, што год радили, морамо бити спремни на дело ширења вести о Христу. Та преданост може да нас одведе до неког пристаништа, или једноставно, до првих комшија који не верују. Овако или онако, морамо бити спремни да сведочимо Божију реч онима који духовно пропадају. Јеси ли подстакнут да рашириш вест о Христу? Да ли си свестан временског ограничења које би могло бити пред тобом да би био у стању да завршиш своју мисију? Не губи више ни тренутка мислећи како ће неко други урадити твој део. Шта је то што би данас могао да урадиш да прошириш радосну вест?

Вера, дакле, долази
слушањем поруке, а порука
Христовом речју.

Римљанима 10:17

Екстремна побојност

Молимо се за власти у Судану, али и захваљујемо Богу за њих. Захваљујући њиховој полицији и рату који воде против хришћана – ужасу, претњама, хапшењу – погледајте само како црква расте! Погледајте шта нам је Бог допустио да овде учинимо, усред свега тога! Погледајте колико се људи обраћа Христу!

Судански хришћанин

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ШТАМПАЊЕ

КИНА : КЕТИ ЛИ

Посетиоци су у тајности и тихо ушли у дом старије Кинескиње. Провукли су се иза завесе, а онда пузали више од сто метара кроз дугачак, мрачан тунел који се завршавао у нечему што је изгледало као мале пећинске просторије.

У једној од просторија, деветнаестогодишња хришћанка Кети Ли радила је за малим примитивним штампачем. Кети би у тој пећини радила по месец дана, штампачући илегалне књиге и други хришћански материјал. Да је открију, више не би личила на себе, нити би била у стању да се покаже у јавности.

Али како је тајни штампач производи све више и више књига и трактата, тако је Служба јавне безбедности (ПСБ) постајала све сумњичавија, па су почели да испитују сељане. Но, они који су знали за штампач нису баш били вољни да сарађују.

Напослетку, бесни због одбијања сељана да сарађују, ПСБ је почео да користи динамит, дичући сваку кућу у селу у ваздух, док коначно нису дошли до куће старије Кинескиње с почетка ове приче. Пећина је била откривена, а штампач заплешен. Радници су ипак успели да побегну, неповређени.

До дана данашњег, Кети Ли и остали радници живе скривајући се. Да их пронађу, истог часа би били ухапшени и најве-

роватније погубљени. Никад више не би могли да виде своје пријатеље и породицу. Али Кетин рад и сведочанство настављају да живе кроз књиге и трактате које штампача. До данас их је прочитало на хиљаде кинеских хришћана.

Оно може да буде ометано. Може да буде и скретано с пута. Чак и привремено обустављено. Али Божије царство непрекидно напредује. Немогуће га је зауставити. Христос га је покренуо кад је својим ученицима дао заповест о Великом послању. Од тог дана, сви који су придодати царству наставили су да расту пуном снагом, упркос отпору непријатеља. Нема сумње да су многи покушали да зауставе јеванђеље, али им није успело. Јеси ли ти ометан у својој служби? Брине ли те да је твој део посла завршен услед непредвиђених околности? Запамти да Бог с тобом још није завршио. Твој утицај на јеванђеље ће се наставити све док му будеш одан и веран.

Уверен у ово: Онај који је у вама започео добро дело, довршиће га до Дана Христа Исуса.

Филипљанима 1:6

Екстремно »богатство«

ЈУГОИСТОЧНА АЗИЈА: ХРИШЋАНИ ИЗ ПЛЕМЕНА ХМОНГ

»Једног верника су дугим ножем проболи кроз уста, а другом који је ухваћен с Библијом у грло су сипали кључалу воду. Једна цела породица је била удављена.«

Верни из племена Хмонг у Југоисточној Азији сложили су се да сниме своја сведочанства преко видеа. Желели су да охрабре хришћане на Западу.

Један од њих сведочи: »Комунистичка власт сматра да је угрожена због тога што се многи припадници племена Хмонг обраћају на хришћанство. Туку нас покушавајући да нас натерају да се вратимо обожавању злих духов.«

»Локална полиција нам је забранила да будемо хришћани. Прете да ће нас хапсити и чак убијати«, додаје једна жена. »Али ако треба да умремо за Христово име, спремни смо.«

Ови верници су спремни да се суоче с још већом опасношћу како би обзнанили свету да чврсто стоје у вери, упркос прогону. Племе Хмонг је највеће у Југоисточној Азији и доживљава највећи раст хришћанства. У исто време, ово је и најпрогоњенија група људи.

Друга жена је рекла: »Захваљујем Богу што смо остали јаки. Заиста верујем да је прогон само провера наше вере у Христа. Прогон доноси истинито богатство. Рађа сребро и злато. Само се молите да останемо верни до краја.«

Челик се обрађује кроз процес каљења – загрева се до екстремно високе температуре, ударањем обликује и онда хлади. Потом се процес понавља, загрева се па кује тако да нечистоће отпадну, а онда хлади како би метал могао да се повеже. Сличан процес каљења јача и нашу веру. Кад се око нас ложи ватра мржње других, кад смо изубијани прогоном а онда расхлађени поновним уверењем у Божије присуство, наша нечистоћа је отерана а вера оснажена. Препознајеш ли процес каљења у свом животу? Немој се одупирати ни једном његовом делу. Учи од своје браће и сестара из племена Хмонг. Твоји непријатељи не схватају да ћеш због њихове мржње постати јачи.

Она су ту да ваша вера
– драгоценија од злата
које се проверава ватром
– буде проверена и донесе
вам похвалу, славу и част
приликом Откривења Исуса
Христа.

1. Петрова 1:7

Екстремна Још један екстреман »кријумчар«

ИСТОЧНА ЕВРОПА: МИХАЈ

Михајев »фолксваген« полако се приближавао контролном пункту на граничном прелазу. **Забринут, прошапутао је кратку молитву: »Драги Исусе, молим те заштити своју Реч тако да је граничари не пронађу и не заплене.«**

Граничари су му строго наредили да изађе напоље из возила, а онда почели с мноштвом питања: »Шта те доводи у нашу земљу? Идеш ли код некога? Ако идеш, код кога? Имаш ли оружје?«

Михај је пажљиво одговорио на свако питање, али је његово срце лупало као да ће да искочи, док је крајичком ока посматрао како један граничар гледа испод сваког седишта у комбију. Михај је од дугог стајања постајао све уморнији. Задовољни његовим одговорима, граничари су му најзад дозволили да уђе у њихову земљу, док је његово драгоцено благо остало сакривено њиховом погледу.

Годинама је овај храбри, млади курир кријумчарио јеванђеоску литературу комунистичким народима источне Европе, а његов тајни товар никад није био откривен. Михај је био обичан човек чија је необична визија била прави изазов. Наиме, он није имао ноге – биле су ампутиране скоро до кукова – али је био решен да не допусти свом хендикепу да му стане на пут.

Као и апостол Павле, и Михај је знао да ће Христова сила бити савршена у његовој телесној слабости. Након што је добио

металне протезе уместо својих ногу, натрпао би хришћанску литературу у шупљину сваке од њих, а онда ревносно кренуо на своја путовања.

Кад се ради о његовој служби, Бог је послодавац који свима даје једнака права и могућности. Михај је своја ограничења уместо као таква видео као средство помоћу којег ће се придружити Богу у креативном раду. Свака препрека може да буде могућност за јединствену службу. На пример, они који долазе из трагичних, разведених породица могу да служе другима који се налазе у сличној ситуацији, а којима они који то нису преживели не би могли да помогну. Шта је то што си дуго посматрао као кочнице томе да будеш од користи у Божијем царству? Размисли о њима из Божије перспективе. Потом их понуди Богу и посматрај како ће их Он употребити на своју славу и твој добитак.

А ово благо имамо у
глиненим посудама да би
било очигледно да је ова
изванредно велика сила од
Бога, а не од нас.

2. Коринћанима 4:7

Екстремна Још екстремног блага

ТАЦИКИСТАН: ЦРКВА ХРИСТОВОГ МИЛОСРЂА

Била је недеља, и црква у Душанбеу, у Таџикистану, окупила се на редовном богослужењу. Мада је њихова земља сад била слободна од угњетачке комунистичке власти, радикални муслимани су се и даље свим силама противили цркви. Прогон је само променио стране, од једне терористичке власти у другу.

Само што је пастор који је био у посети завршио своју проповед, проломиле се снажна експлозија у задњем делу цркве. Бомба. У само једном трену, верници су од слављења Бога прешли у избежумљен јуриш, спасавајући голи живот. Покушавали су да умакну у ходник, али их је на том путу пресекла друга бомба. Крв и мртва тела били су разасути на све стране по цркви која се једном звала »святилиште«.

Једна старија жена је лежала на поду, немоћна да се помакне. Библија, коју је читала само тренутак раније на служби, пала је поред ње, умрљана њеном крвљу. Била је отворена на страници на којој је жена заокружила три стиха давно пре напада на цркву. »А ово благо имамо у глиненим посудама да би било очигледно да је ова изванредно велика сила од Бога, а не од нас. У свему притиснути али не и притешњени, двоумећи се али не очајавајући, прогоњени али не и напуштени, обарани али не и уништени.« (2. Коринћанима 4:7-9)

Радикални муслимани су невинне људе сматрали нечим што је добро жртвовати у име сопствене користи. Али смрт верника је засијала као драгуљ у име сведочанства Божије верности. Непријатељи су могли да оборе тело старице – њену »глинену посуду« – али је њено унутрашње благо откривено неколико дана након напада, кад се њен дух дигао у небо. Данас смо свеснији више него икад да смрт од руке наших непријатеља може доћи неочекивано. Али ипак не мораш да се плашиш смрти. На крају крајева, најгоре што наши непријатељи могу да нам учине јесте да убију наша смртна тела. Твоје физичко тело није оно право »тик«. Утеши се данас, знајући да благо твоје душе нико не може ни дотаћи.

Ми у свом телу стално носимо Исусово умирање да се и Исусов живот јасно покаже у нашем телу. Јер, нас, живе, стално предају смрти ради Исуса, да се и Исусов живот јасно покаже у нашем смртном телу.

2. Коринћанима 4:10-11

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ ПОЧЕЦИ

СЈЕДИЊЕНЕ ДРЖАВЕ: РИЧАРД И САБИНА ВУРМБРАНД

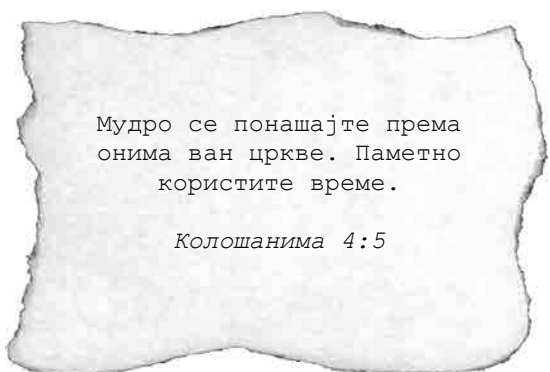
Једног прелепог јесењег дана, 1967. године, брачни пар Вурмбранд је седео пред својом старом писаћом машином за малим кухињским столом у свом новом дому – Сједињеним Државама. Није прошло много времена од кад је пастор Ричард Вурмбранд седео у хладној, мрачној затворској ћелији у Румунији због свог рада у тајној цркви. Његова жена, Сабина, била је осуђена на принудан рад у затворском логору.

Пар је сада размишљао о поруци коју им је Бог дао. Желели су да сведоче о мукама и победама с којима су се суочавали хришћани у комунистичким земљама широм света. Њима је румунска тајна полиција запретила да не смеју да говоре против комунизма, али застрашивање није могло да их заустави. Једноставно су морали да подигну глас, те јасно и гласно говоре о страдању Христовог тела – глас на који се у великој мери у слободном свету нико није обазирао или га је једноставно заборављао.

Речи су лагано текле на папир, и ускоро су имали готово прво издање билтена *Гласа мученика*. Почели су са само стотину долара и неколико стотина имена и адреса хришћана који су желели да помогну.

Визија рођена у затворској самици израсла је у организацију распрострањену широм света, посвећену служењу прогањеним црквама. Милиони примерака билтена *Гласа мученика* који су уследили, били су преведени на више од десет језика и подељени широм света.

Почети негде. То је место с којег се покрећу све добре идеје у Божијој служби – негде. Служити Христу значи да није важно где си почео, када или како – све док си бар почео. Многи настављају да одлажу своје снове уместо да негде почну. Говоримо себи да ћемо служити Христу – једног дана; кад деца порасту и оду од куће; кад напокон платимо све рачуне и будемо у стању да дајемо свој десетак. Сваки пут кад кажемо да ћемо почети да служимо Христу кад завршимо нешто друго, промашили смо сврху свог позива. На шта је Бог тебе позвао? Не кад те је позвао да то урадиш, него шта је то што Он жели да буде учињено? Шта тренутно радиш да би почео да испуњаваш његов позив?

Мудро се понашајте према онима ван цркве. Паметно користите време.

Колошанима 4:5

Екстреман син

ГРЧКА: ТИМОТЕЈ

Иако је Тимотеј био млад, Павле га је подстицао да буде пример свима. Младић је доказао да може да живи према тим упутствима.

Тимотеј је био из Листре, једног од градова које је Павле посетио на свом првом мисионарском путовању. Његов отац је био Грк, а мајка и бака су биле Јеврејке, хришћанке, и снажно су утицале на младог Тимотеја. У ствари, Библија истиче да су управо оне биле његови примери у вери. Павле је вероватно приметио да Тимотеј има потенцијала да и сам постане снажан верник. Кад је Павле кренуо на своје друго мисионарско путовање са Силом и Луком, Тимотеј им се придружио на путу у Македонију.

Павле је Тимотеја сматрао својим сином у вери. Кад је цркви у Ефесу требао пастор, Павле је тамо оставио Тимотеја да поучава и храбри верне у том граду. Тимотеј је у великој мери био део Павловог живота и службе. Верује се да је чак био присутан на Павловом погубљењу у Риму, будући да је Павле тражио да му дође у последњу посету.

Након Павлове смрти, Тимотеј се вратио у Ефес како би тамо водио цркву. Наставио је да осуђује обожавање идола, који су многе у Ефесу учинили веома богатим. Када је Домицијан одобрио други велики прогон хришћана у Риму, идолопоклонство је узело још више маха. Тимотеј је био каменован до смрти око 98. године после Христа – веран и предан до краја, као што је Павле и мислио да ће бити.

Ни од кога се не очекује, а још мање охрабрује, да хришћански живот живи сам. То је у ствари немогуће. На исти начин на који је Павле саветовао и поучавао Тимотеја, и нама треба неко ко ће нам показати пут и веровати у наше потенцијале да ћемо допринети промени ради Христа. Растемо посматрајући друге који нам дају пример вођства у нашој цркви, заједници, породици и школи. Али док преузимамо сопствену улогу и поље деловања, и нама су дуж те стазе потребни навијачи који ће нас бодрити док идемо према још већој преданости. Ко је твој пример вере? Ко је тај ко је одговоран да те поучи како ћеш живети за Христа? То може да буде ближи члан породице, пријатељ или пастор. Захвали Богу на њиховом утицају у твом животу.

Али, ти остани у ономе што си научио и у шта си уверен, свестан од кога си научио.

2. Тимотеју 3:14

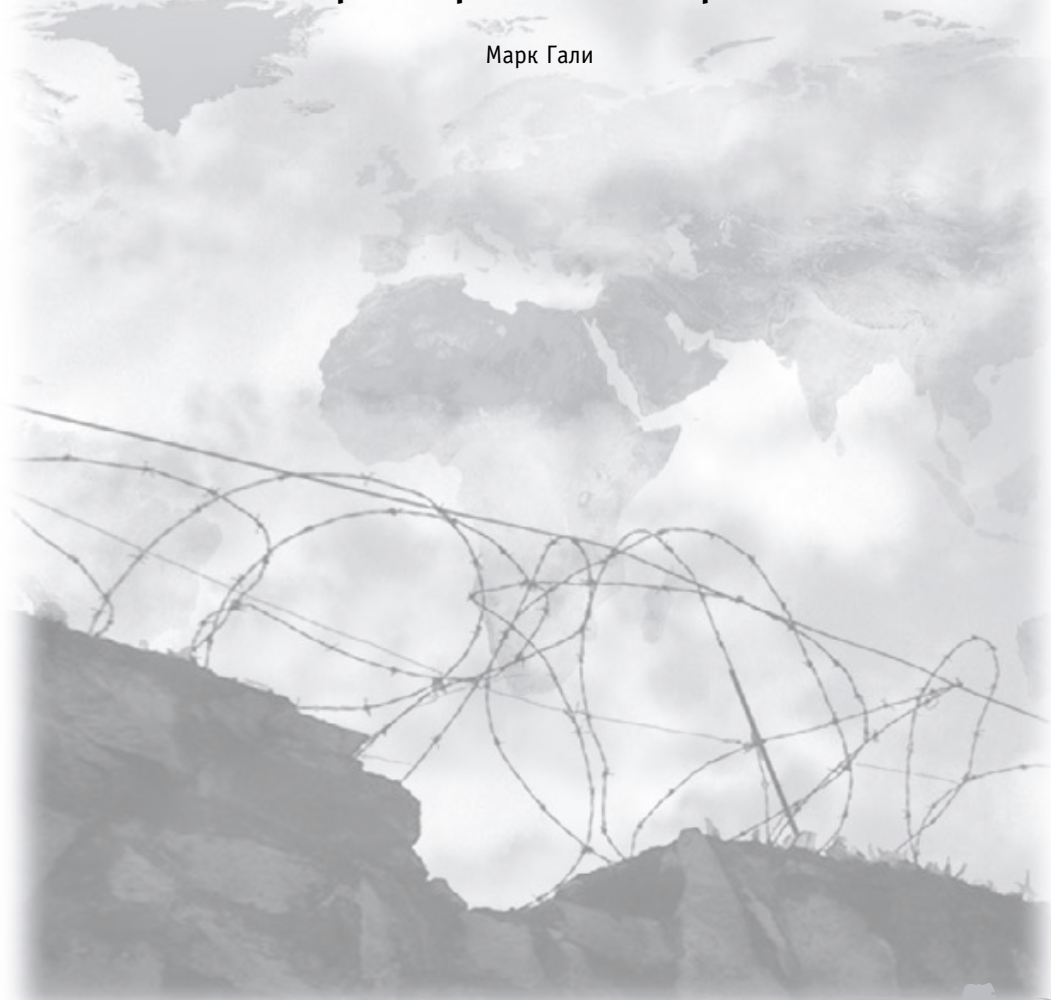

Екстремна побожност

Дошао сам до уверења да Бог, у својој мудрости, допушта мучеништво у свакој генерацији, делом и зато што би без њега стварност Христове смрти за нас постајала све више замагљена...

Док гледамо у мученике, магла која је понекад прекривала Голготу првога века разилази се и ми видимо... Христа прикованог на крст.

Марк Гали

Екстремна лица

РУМУНИЈА: ЗАТВОРЕНИ ПАСТОР

»Задивљујуће је како се Исус може видети на лицима других верника. Њихова лица сијају, а то је оно изванредно достигнуће Божије славе да сија на лицима хришћана у комунистичким затворима. Нисмо се прали – ја се нисам опрао три године – али је Божија слава сијала чак и иза тог скореног слоја прљавштине. Верни увек на лицима имају победоносан осмех«, писао је један затворени пастор.

»Знам за друге хришћане који су, као и ја, били ослобођени из затвора. Попут њих, и мене су на улици пролазници заустављали и питали: 'Господине, шта је то у вама? Изгледате као посебно срећан човек. Који је извор те ваше среће?' Говорио бих им да то долази из много година страдања у комунистичким затворима ради мог Спаситеља.»

»Нису то могли да схвате јер нису били у стању да мисле даље од својих тешкоћа. Нису научили да живе у Духу и искусе Божије присуство. Многи би помислили: 'Да ти само знаш шта је све мене снашло у животу – муж који ме туче; жена која непрестано зановета; деца која ми сламају срце.' Тачно, има много материјалних тешкоћа и олуја у човековој души. Па шта онда? Како оне уопште могу да се пореде с радошћу познавања Исуса?»

Оно што Исус да, нико не може да одузме. Он нам даје радост у присуству Светог Духа који борави у нама. Стога, иако наше околности могу да изгледају мрачно и претеће, наша радост ће и даље сијати. Чак ни најмрачнија прљавштина, накупљена током три године боравка у комунистичком затвору, не може да замаскира хришћанску радост. То не значи нужно да смо срећни због своје невоље. Није нам драго због наше жалости. Али ипак остајемо радосни због Христове присутности у дубини те жалости. Јеси ли ти изгубио свој осећај радости? Схвати да га нико не може одузети од тебе. Ако те радости нема у твом животу, то је зато што си сам, својевољно, одустао од ње на рачун околности у којима си се нашао. Моли од Бога да већ данас обнови твоју радост у њему.

Ваше срце ће се радовати,
и нико неће моћи да вам
одузме ту радост.

Јован 16:22

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ИЗЛЕЧЕЊЕ

ПАКИСТАН: АСИФ

Асифу је сломљена нога кад га је на пакистанској улици ударио ауто. Усред јаког бола, осетио је нечију руку на својој ноzi. Подигао је поглед и истовремено чуо како се жена моли Исусу да га излечи. Асифа је почео да обузима бес јер је био муслиман. А онда је нека чудна енергија почела да струји његовим телом. Његова нога се исправила и кост се вратила на своје место. Напослетку је након несреће једноставно одшетао кући.

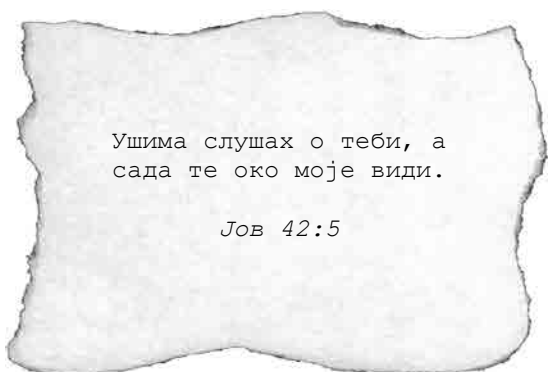
Жељан да чује што више о том »Исусу« који га је излечио, читао је о другим Исусовим чудима у Библији коју му је дала жена која се молила за њега. Асиф је са свим питањима која је имао отишао исламском верском вођи у његовој џамији. »Зашто говориш о Исусу?«, подругљиво му се смејао вођа. »А како могу да се не интересујем за њега?«, питао је Асиф. »Па Он ме је исцелио!«

Вођа је заједно с другим муслиманима закључао Асифа у једну просторију, и присилио га да попије отров, мислећи да ће, ако умре пре него што прихвати Христа, ипак успети да уђе у рај. Међутим, Асиф се пробудио и зазвао Исуса.

Изненада је јарко светло испунило прашњаву просторију. Асиф се тада заветоао: »Овај живот припада теби. Све док живим на земљи радићу за тебе.«

Од тог времена, Асифа се одрекла његова породица, а више пута је претучен зато што одбија да престане да говори људима о свом новом пријатељу, Исусу Христу.

Понекад морамо да искусимо Божију силу пре него што у њу поверујемо. У ствари, многи неверници радије расправљају о религији са сигурне удаљености него да се носе с личним духовним сусретом. Нико не може да оспори лично искуство. Једино је особа која га је доживела стручњак по том питању. А сусрести Бога значи искусити његову силу и осетити његово присуство. Библија нам даје много примера неверника који су се сусрели с Божијом силом. Неки су одговорили слављењем Бога. Други су одбацили његову силу и сносили последице. Како год било, особа више никад није иста након искуства с Богом. То је као да Бог говори тврдоглаво сумњичавом срцу: »Ја сам стваран. Шта ћеш сад с тим?« Како је Бог теби показао да јесте стваран? С ким можеш да поделиш своје искуство?

Ушима слушах о теби, а
сада те око моје види.

Јов 42:5

Екстремна

Екстремни балони

СЕВЕРНА КОРЕЈА: ГЛАС МУЧЕНИКА

»Бако, види шта сам пронашла!« Девојчица из Северне Кореје била је јако узбуђена. Држала је нешто што никад раније није видела. Бака је гледала, али својим већ оболелим очима није могла да разабере појединости. Тако је позвала девојчицину мајку. **»Молим те, дођи и реци ми шта је ово дете пронашло?«**

Старичина кћерка је ушла у собу и узела предмет из смежураних руку своје мајке. Почела је да чита речи одштампане на јако добро израђеном пластичном балону: **»Господ Исус вас воли. Ваша браћа и сестре вас нису заборавили. Јер је Бог тако волео свет да је дао свог јединорођеног Сина.«**

Бака је узвикнула. **»Па то је Писмо! Послали су нам стихове из Светог писма на балонима! Читај даље!«**

Пластични балони су носили речи охрабрења за три генерације људи у Северној Кореји. Састојали су се од поруке хришћана са Запада и преко шест стотина библијских стихова, водећи читаоца од стварања, преко крста до другог Христовог доласка. У прошлој деценији у Северну Кореју је убачено преко сто хиљада оваквих **»библијских балона«**.

Служба *Гласа мученика* нашла је јединствен начин да овом потлаченом народу донесе Божију реч и јеванђеље. Псалом 19:1 каже: **»Небеса казују славу Божију, и дела руку његових гласи свод небески.«**

Исто као с балонима у овој причи, Бог жели да покрене охрабрења из Писма која ће тећи кроз наш ум и срце управо кад нам највише требају. Међутим, Он не може да нам призове у сећање стихове који никад нису ни постојали у нашем уму. Заиста је иронично, али иако живимо у слободном друштву, често се понашамо као да смо у народу у ком нема слободе – као што је случај са Северном Корејом – ни приступа Божијој речи. Библију читамо спорадично и ретко – баш као да је уопште немамо. Можда је дошло време да замолиш Бога да **»пусти у оптицај«** своју Реч дуж границе твог затвореног ума. Урежи одређено време у твој свакодневни распоред кад ћеш читати Библију, и тражи од Бога да обнови твоју жељу за његовом Речју.

Све Писмо је од Бога
надахнуто и корисно за
поучавање, за прекореваче,
за поправљање, за одгајање
у праведности, да Божији
човек буде потпуно
припремљен за свако добро
дело.

2. Тимотеју 3:16-17

ЕКСТРЕМНА ИСТИНА

ПАКИСТАН: НАДИЈА НЕЈРА МАСИХ

Петнаестогодишња Надија Нејра Масих предана је хришћанка. Док је живела код куће, њена уобичајена навика била је да се рано, свако јутро, моли и чита Библију. Иако је родитељи нису видели од фебруара 2001. године, претпостављају да је с истом праксом наставила и у дому свог киднапера.

Муслиман који се зове Максуд Ахмед отео је Надију. Максудова мајка, тада пријатељ Надијине породице, помогла је да намаме Надију да изађе из куће, и тад су је присиљили да уђе у кола у којима је био Максуд, двојица његове браће и неки њихов пријатељ, сви до зуба наоружани аутоматским оружјем. Од тада је нико није видео.

Отмица младих девојака није честа појава у Пакистану, али је уобичајено да пакистанска полиција гледа на другу страну кад се злочин чини против хришћана, посебно кад им се понуди мито. Како се тврди, управо то се догодило у случају киднаповања Надије, а локална полиција је била врло спора у решавању овог случаја.

У Надијин родитељски дом достављена је потврда у којој се каже да се она удала за Максуда. Надаље је објашњено како је у складу с тим чином званично преобраћена с хришћанства на ислам. Међутим, Надија је само тинејџерка. Иако суочени с љутњом и губитком, Надијини родитељи ипак не говоре ништа против Максуда. Уместо тога, с пуним поверењем гледају у Бога, поуздајући се да је довољно моћан да уради све што је потребно како би Надију вратио кући.

Поверење је нешто што човек не може сасвим да разуме све док не дође у ситуацију да је то све што има. Надијини родитељи знају шта значи имати поверења. Они се не поуздају неминовно да ће се Надија заиста вратити једног дана. Уместо тога, имају потпуно поверење да је Бог у стању да је безбедно врати кући. Разлика је огромна. Кад би се поуздали у одређен исход, то поуздање би било уздрмано ако се ствари не одвијају онако како су замислили. Али они су одлучили да се поуздају у Божију неисцрпну моћ и способност да проузрокује решење те ситуације. Ако Бог у својој мудрости одлучи да не дозволи њен повратак, они ће се поуздати у њега још више. Да ли се ти поуздајеш у Бога само до те тачке, зависно од исхода? Или имаш поверења у њега упркос исходу?

Ево, Бог наш, коме ми служимо... избавиће нас из твојих руку царе. А и да не би, знај, царе, да боговима твојим нећемо служити нити ћемо се поклонити златном лику, који си поставио.

Данило 3:17-18

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА СИГУРНОСТ

РИМ: ЈУСТИН

»Ако те бичују или ти одрубе главу као злочинцу, верујеш ли да ћеш ипак отићи у небо?«, упитао је Рустик, градски званичник.

»Верујем да ћу, ако све то поднесем, примити оно што ми је Исус обећао«, одговорио је Јустин. »Јер знам да је његов дар живота дат свакоме ко остане у њему, чак све до свршетка света.«

»Мислиш ли онда да ћеш тамо примити некаку награду?«

»Не мислим; ја то знам. Сигуран сам у то.«

Рустик се нестрпљиво нагнуо у својој столици: »Мораш се сложити да принесеш жртву нашим боговима.«

Јустин је остао непомичан: »Ниједна особа способна да нормално размишља неће похулити на заједништво с Богом одлазећи нечему што је безбожно.«

Рустик у је сад већ било доста: »Уколико не послушаш, бићеш немилосрдно погубљен.«

»Знам да ако умрем ради Христовог сведочанства немам чега да се бојим. Смрт из таквог разлога сматрам нашим спасењем и поуздањем у Христа«, одговорио је Јустин.

Остали који су стајали с Јустином, рекли су: »Ради што хоћеш, јер ми смо хришћани и не приносимо жртве идолима.«

Рустик је изрекао казну хришћанима који су одбацили његов захтев. »Ови људи, који су одбили да принесу жртве боговима и да се повинују наредбама цара, нека буду бичевани и потом нека се сваком од њих одрубе глава, према закону.«

Када је Јустин рекао својим џелатима: »Можете да нас убијете, али не можете да нам нанесете никакво зло«, јесу ли то биле речи лудака? Да није нешто побркао имајући у виду толику сигурност у сопствену смрт? Не! Само је био сигуран у једну ствар: дар вечног живота који даје Исус Христос. Док је размишљао о крају свог земаљског постојања, Јустин је готово могао да види лепоту свог небеског дома. Плаши ли те губитак живота на земљи више него што си сигуран у вечни живот на небу? Смрт није право време за сумње. Доведи у ред своје ставове и уверења, док си још жив на земљи и док се још осећаш добро. Прими Божији дар вечног живота кроз спасоносну повезаност с Исусом Христом.

Не бојте се оних што убијају тело, а не могу да убију душу. Него, више се бојте онога који може да уништи и душу и тело у паклу.

Матеј 10:28

ЕКСТРЕМНА

Екстреман писац

ЕНГЛЕСКА: ЏОН ФОКС

Џон Фокс, млади професор на Магделен колеџу, вапио је у молитви: »Они себе називају твојим свештеницима и посланицима, а обожавају само сами себе и своју политичку моћ. Помози им да схвате како нема потребе за неким другим посредником између Бога и човека осим Исуса Христа и његове Речи.«

Неко је случајно чуо његову молитву и одмах о томе обавестио управу колеџа. Оптужили су га да заступа уверења која воде у побуну против државе и званичне цркве. Кад је одбио да се одрекне својих уверења, веће га је избацило с универзитета.

Због овога је Џон имао великих тешкоћа да нађе посао учитеља. Једног дана, исцрпљен од глади, седео је у цркви и молио се. Изненада се пред њим појавио човек којег Џон никад у животу није видео, и гурнуо му у руку нешто новца. »Развесели се«, рекао је. »За неколико дана ћеш добити нови посао.« Неколико дана касније, Џон се запослио као приватни учитељ.

Под владавином Хенрија VIII, хришћани какав је био Џон били су толерисани. Али кад је на престо дошла краљица Марија I, погубила би свакога ко је пркосио религијским указима државе. Током њене петогодишње владавине умрло је три стотине људи. Џон и његова трудна жена побегли су из Енглеске у Белгију, једва умакавши хапшењу.

У одбрану оних који су умрли због своје вере, Џон је написао књигу под насловом *Фоксова књига о мученицима*.

Јер, и нама је, као и њима, објављено јеванђеље. Али, њима Реч коју су чули није била од користи, пошто је они који су је чули нису спојили с вером.

Јеврејима 4:2

Једна је ствар читати о прогону, а нешто савим друго доживети га. На исти начин, многи људи читају о животу преданих хришћана и диве се њиховој храбрости – из далека. А ипак нису из прве руке искусили веру да би могли да је назову својом. Иако величају храброст мученика, не могу да се повежу с њеним извором: личним заједништвом с Исусом Христом. Могу да читају поруку јеванђеља, али на њу не одговарају вером. Мученици су живели и умрли позивајући друге, чак и своје противнике, на веру у Христа. Зову ли можда и тебе у хришћанску преданост већ сада, док читаш њихове приче? Немој само да величаш њихову веру кад си и сам позван да је искусиш из прве руке.

Екстремна побојност

**Затвор није препрека за користан
хришћански живот.**

Пастор Ричард Вурмбранд

Екстремна казна

ЕНГЛЕСКА: ЏОН ВИКЛИФ

Једног хладног енглеског јутра 1428. године, неколико људи је без имало поштовања базало кроз гробље. Један од њих, углађено одевен у религијску одору, рекао је: »Ево овде. Ту копајте. Завршимо с тим.«

Кад су лопате коначно удариле у нешто тврдо, човек у отменој одори стао је поред сандука, погледао га празним погледом и рекао: »Отворите га.«

»Али господине, он је унутра већ педесет година!«, одговорио је један од оних што су копали. »Унутра није много тога остало!«

Верски вођа се лецнуо док га је хватала језа, а онда је, слегнувши раменима, одбацио своју раздраженост. »Онда извадите целу ту ствар напоље. Све ћемо спалити.«

Шта је то толико могло да наљути овог човека? Чему ископавање нечијег тела, педесет година након његове смрти, да би га церемонијално спалили као јеретика? Око 1376. године, Џон Виклиф је објавио начело према којем је »сувереност утемељена у милости«. Ова изразито спорна порука каже: »Јеванђеље је само по себи довољно да управља животом сваког хришћанина на свету.«

Виклиф је такође почео да преводи латинску Библију на енглески те да је тајно дели преко брошура и књига. Наставио је с тим радом све до своје смрти 1384. године, сто тридесет три године пре протестантске реформације.

»Отарасите се тог пепела, баците га у реку!«, наредио је човек док је ватра јењавала. »Ово би требало да буде последње што смо чули о Џону Виклифу и његовом учењу.« Проћи ће још сто година пре него што ће у Енглеској бити одобрено читање Библије на енглеском.

Верски званичници су пробали да учине све што је било у њиховој моћи како би уништили »остатке« Џона Виклифа. Уместо тога, испоставило се да је сваки трун пепела Џоновог спаљеног тела пронео нову жеђ за Божијом речју, широм Европе. Њихова настојања не само да су промашила циљ, него су и помогла овом случају. Исто тако, често видимо како наш непријатељ, сотона, покушава да учини све што је могуће да се ослободи хришћанства. А ипак му се, у најбољем случају, ти напори само врате, као бумеранг. Бог допушта прогон да надахне верне и да их приближи још већој преданости. Допушташ ли да се прогон над тобом одиграва према Божијем плану? Ускоро би могао да видиш како те противљење твојих прогонилаца чини снажнијим и да њихове клетве доносе Божије благослове.

И не само то, него се радујемо и у невољама јер знамо да невоље доносе стрпљивост, стрпљивост прекаљеност, а прекаљеност наду.

Римљанима 5:3-4

Екстремно мучеништво — први део

РИМ: КАРП

»Моје прво и изабрано име је хришћанин. У свету ме зову Карп.«

»Познате су ти цареве наредбе«, рекао је проконзул. »Мораш да обожаваш свемоћне богове Рима. Стога ти саветујем да приђеш и принесеш им жртву.«

»Ја сам хришћанин. Поштујем Христа, Божијег Сина, који је не тако давно дошао да нас спасе и ослободи од ђаволовог лудила. Нећу принети жртву тим идолима. Они у најбољем случају представљају духове, а истина је да у ствари представљају демоне. Немогуће је да им принесем жртву.«

»Мораш то да урадиш. Цезар је тако наредио.«

»Живи не приносе жртве мртвима.«

»Зар верујеш да су богови мртви?«

»Никад нису били људи, нити су кад живели да би могли да умру. Они који их обожавају ухваћени су у замку загробне обмане.«

»Пустио сам те да предуго говориш бесмислице, а сад сам ти још дозволио да похулиш на богове и његово величанство цара. Сад мораш да престанеш или ће бити прекасно. Или ћеш принети жртву, или ћеш умрети!«

»Не могу да принесем жртву. Никад то нисам радио и нећу сада да почнем.«

Проконзул је наредио да га окаче да виси а онда су му одерали кожу инструментима за мучење, док је он вапио: »Ја сам хришћанин! Ја сам хришћанин! Ја сам хришћанин!«

Као и конзулу из ове приче, тако и други-ма који је не разумеју порука крста звучи као лудост. А такви сматрају да онеме што не разумеју морају да сеprotиве. Можда се плаше тога што не могу да схвате. Можда их понос спречава да Божије јеванђеље понизно прихвате вером. Какав год био разлог, радије ће пропасти него се поуздати у поруку крста. Морамо схватити да они који говоре против хришћанства често то раде зато што сами нису у стању да прихвате истину вером. Молиш ли се за оне који сеprotиве јеванђељу? Док се молиш за оне који прогонедруге, тражи од Светог Духа да им помогне да схвате поруку крста.

Порука крста је лудост за оне који пропадају, а Божија сила за нас који се спасавамо.

1. Коринћанима 1:18

ЕКСТРЕМНА

Екстремно мучеништво – други део

РИМ: ПАПИЛ

Проконзулова пажња се окренула Папилу, који је стајао недалеко од места на којем је Карп крварио. »Имаш ли деце?«, питао је проконзул.

»Ох, да, кроз Бога имам много деце.«

Неко из гомиле која је стајала околу по-викао је: »Хоће да каже да има децу по својој хришћанској вери.«

Чувши ово, проконзул се још више раз-беснео. »Зашто ме лажеш, говорећи да имаш децу?«, викао је.

»Говорим вам истину. У свакој провин-цији и граду имам децу у Богу.«

Проконзулов бес није попустио. »При-нећеш жртву идолима или ћеш проћи исто као Карп! Шта сада кажеш?«

Папил је смирено одговорио: »Служим Богу још од своје младости. Никад нисам приносио жртве идолима. Хришћанин сам. Не постоји ништа што бих могао да кажем, а што би било веће или вредније дивљења, него да сам хришћанин.«

Проконзул је наредио да и њега ставе да виси поред Карпа, и потом су га одерали гвозденим инструментима за мучење. Па-пил није пустио ни гласа, него је као хра-бар борац издржао мучење до краја.

Кад је проконзул видео њихову неверо-ватну постојаност, наредио је да Карп и Папил буду живи спаљени. Обојица су се на својим ногама спустили у амфитеатар, задовољни што ће ускоро бити ослобођени од овог света. Папил је прикован за ло-

мачу, и како је пламен букнуо и виноу се према горе, он се тихо помолио те предао своју душу Богу.

Хришћани се често брину шта треба да кажу кад буду прозвани да бране своју веру. Кад се прилика укаже, храбримо сами себе исто као студенти који на испиту у средини семестра сами себе преиспитују да виде колико знају. »Шта ако ме питају да одбраним Тројство?« »Шта треба да кажем ако ме питају о судбини оних који никад нису чули за јеванђеље?« »И како браним девичанско рођење?« У ствари, не можемо да нађемо боље, истинитије речи од оних које представљају наше лично све-дочанство вере у Христа: »Не постоји ништа што бих могао да кажем, а што би било веће или вредније дивљења, него да сам хришћанин.« Све наше пробе и преиспитивања неће уверити неверника онако како то може наша спремност да искрено посведочимо Христову љубав.

Кад сам дошао к вама,
браћо, нисам дошао да
вам узвишеним речима или
мудрошћу објавим Божије
сведочанство.

1. Коринћанима 2:1

Екстремно мучеништво – трећи део

РИМ: АГАТОНИКА

Карп је био прикован за ломачу, и док се пламен савијао око њега полако га захватајући, он се радостан молио: »Слава нека је теби, Господе Исусе Христе, Сине Божији, што мене, грешника, сматраш достојним да умрем мученичком смрћу као што си умро ти!« А онда је своју душу предао небу.

Док се Карп молио, Агатоника је видела Божију славу како се обавија око њега. Небо се отворило и открило свадбену свечаност Божијег Јагњета, с раскошним столовима постављеним пред њом, док је на њиховом челу стајао Исус. Њено срце је снажно лупало, и препознала је позив из неба.

Скочила је на ноге и повикала: »Овај оброк је спремљен и за мене. Морам да примим оброк славе.«

С трибина се зачуо поклич: »Имај сажаљења према свом детету, своме сину!«

»Он има Бога који се брине за њега«, одговорила је Агатоника, »јер је Бог тај који провиди за свакога. Што се мене тиче, идем, и бићу с њим.«

Скочила је у амфитеатар, скинула горњу одећу и усхићено допустила да је прикују за ломачу.

Сви који су стајали поред, бризнули су у плач. Вапили су из гласа: »Ова казна је свирепа и неправедна!«

Из пламена, Агатоника се молила: »Господе, Господе, Господе, помози ми јер долазим теби!« Потом је предала своју душу и придружила се свом Господу. Била је то 165. година после Христа.

Ланчана реакција. То је онај неочекивани ефекат који нечији живот има на неког другог – нешто што је необјашњиво и непланирано. Почело је с Карпом, који је показао пут храбрости Папилу, док су обојица мучени због своје вере. А онда се жена која је све посматрала, надахнута невероватним исходом њиховог мучеништва, бачила у наручје вере, спремно умирући на ломачи. Данас ланчану реакцију можемо да видимо у буђењу цркве и у универзитетским кампусима. Видимо је и у селима, општинама и друштвеним заједницама на неколико континената, где један живот подстиче други, а овај онај следећи према још већој преданости. Колико је времена прошло од кад си ти доживео ланчану реакцију преданости у твојој цркви или заједници? Моли се да пробуђење почне с тобом – најважнијом кариком у ланцу.

Оживи нас, и име твоје
призиваћемо.

Псалма 80:18

ЕКСТРЕМНА

Екстреман бегунац

КИНА : ЛО ЛИУ

Ло Лиу је опрезно ходала закрченом улицом у Кини, непрестано гледајући преко рамена да би се уверила да је нико не прати и да је нису препознали. Прошла је поред још једног плаката на којем је била њена слика и натпис с наградом од скоро шест стотина долара за онога ко је ухвати.

Кад јој је било само седамнаест година, напустила је свој дом да би служила Богу. Основала је организацију која је помагала у успостављању нерегистрованих кућних цркава – илегалних у очима комунистичких власти. Њен рад ју је довео у везу с хришћанима из иностранства који су тајним каналима уносили Библије у њену земљу.

Након скоро десет година службе, Ло је ухапсила полиција. Поднела је жестоко саслушање. Једном је била тако јако претучена да је пала у кому на неколико сати. Али Лиу је одбила да ода властима информације о другим верницима с којима је радила.

Ослобођена је месецима касније а да није полицији открила баш ништа о свом раду. И даље је била под присмотром. Неколико година касније, поново је ухапшена заједно с још петоро верника, а сва њена имовина је заплењена. Овог пута је осуђена на три године у радном логору.

Након што је одслужила своју казну, Лиу је пуштена на слободу, али је и даље мета за полицију. Упркос опасности од по-

новног хапшења, она наставља да живи као бегунац за Христа, вршећи »злочин« љубави према Христу и сведочења те љубави другима.

Размисли о овоме: да постоји наредба за хапшење свих преданих хришћана, ко је тај ко би тебе пријавио властима? Да ли би твој благодан дух и захвалан поздрав сваке недеље при куповини јасно ставио до знања локалном трговцу ко си? Да ли би сви они који негде у неком реду чекају заједно с тобом могли да те идентификују као потенцијалног верника због уљудног начина на који стрпљиво чекаш да дођеш на ред? Да ли би људи на твом радном месту водили расправу око тога треба ли те или не пријавити, или имају конкретне доказе о твојој вери у Христа? Да ли би се твоја сопствена породица борила с одлуком да те пријави полицији? Или би били уверени да се твоји ставови и поступци у ствари не поклапају с описом »преданог хришћанина«? Шта мислиш? Шта је то што треба да урадиш?

Дакле, свако од нас ће
положити рачун Богу.

Римљанима 14:12

Екстремна побожност

Екстреман плод

ПАКИСТАН: САФИНА

Сафина је тиха, драга девојка. Одрастајући у Пакистану, схватила је да ће јој, као жени и хришћанки, могућности у животу бити ограничене и врло слабе.

Стога, кад је добила посао куварнице и спремачице у једној богатој муслиманској породици, била је пресрећна што ће моћи нешто да заради и помогне својој осиромашеној породици.

А онда је, у своје време, Сафинина лепота и отмено владање привукло сина њених послодаваца. Обратио се својим родитељима с молбом да му допусте да је ожени, али Сафина је била хришћанка. Вршили су притисак на њу да се обрати на ислам, али Сафина је храбро и постојано одбијала. Након више недеља притисака, девојка је хтела да оде, али је знала да њена породица очајнички треба тај новац.

Младић је напослетку одустао од покушаја да је убеди да буде његова жена и донео сурову одлуку. У својој злоби и искварености, одвукао је Сафину у спаваћу собу и тамо је силовао.

Сафина је била сломљена. Одмах је напустила тај посао, али пре него што је успела да подигне оптужницу, његова породица се окомила на њу и рекла полицији да је девојка крада. Одмах су је ухапсили и на даље је страдала од злостављања у затвору.

Сафина не жали што се чврсто заузела за Христа, али и даље води борбу са срамотом због онога што јој се догодило. Храбро се држи Божијих обећања о физичком и емоционалном исцелењу, усред борбе да опрости свом силоватељу и злостављачу.

О некој религији можемо много да научимо испитујући резултате у животима оних који ту религију следе. Ово је прича о породици која је следила погрешног бога, погрешним путем. Религија ове породице присиљавала их је да се баве манипулацијом, сексуалном изопаченошћу, лажима и неправдом. Насупрот томе, Сафинин Бог, Бог љубави, водио ју је да буде вредна, пожртвована и постојана. Једног дана, Бог ће помоћи Сафини да смогне снаге и опрости онима који су јој нанели толико зла. Добро пази кад чујеш друге како говоре да су све религије у основи исте. Позвани смо да будемо контролори плодова – пажљиво испитујући плодове људских живота како бисмо открили њихове мотиве. Пази да те не превари оно што читаш о разним религијама. Посматрај резултате у животима следбеника тих религија.

Препознаћете их по њиховим плодовима. Зар се грожђе бере са трна или смокве са чичка? Исто тако, свако добро дрво доноси добре плодове, а рђаво дрво доноси рђаве плодове.

Матеј 7:16-17

ЕКСТРЕМНА ПОБОЖНОСТ

**Што снажније ђаво удара,
то ћемо се више радовати његовом поразу.
Само нека дође!**

Хришћанин у Судану

Екстремна »скровишта«

БАНГЛАДЕШ: ЕНДРУ

Ендрова служба у Бангладешу довела је до крштења 749 муслиманских обраћеника. Осим тога, током те службе подељено је више од 3.000 Библија и Нових завета, те преко 137.000 јеванђеоских траката.

Али Ендру је јасно видео какве се опасности крију у толиком броју обраћених муслимана па је основао место за богослужење које је служило и као сигурна кућа. Хришћанске породице и појединци из целе земље долазили су у то скровиште, али не да се ту одморе или ради сигурности. Новообраћени хришћани су од изласка до заласка сунца у тим скровиштима били учавни учеништву и евангелизацији.

Након што би завршили обуку, били би послани у неко друго село, у којем их нико није знао. То место би постало њихово ново мисијско поље рада! Сви ти хришћани су долазили у скровиту колонију да би избегли опасност, а све само зато да би били обучени за још опасније ситуације! И знали су да нису сами; пред њима је отишло на стотине њихове браће и сестара да пронесу Исусово име широм Бангладеша.

Ендров посао није безопасан. Полиција га је више пута хапсила и приводила, а радикални муслимани, који се плаше његових достигнућа, више пута су га пребијали. Његова породица такође непрестано трпи претње. Ендрова служба захтева да обезбеди скровишта за обраћене муслимане, али тај посао је далеко од сигурног. За све оне који су укључени у ту службу, али и за његову породицу, тај рад представља свакодневну опасност; међутим, његови ученици примају вечни живот и одатле одлазе даље, оспособљени да пруже другима исту ту могућност.

Покушај да замислиш земљорадника како покушава сам да пожање огромна поља спремна за жетву. Колико год он марљиво радио, једноставно неће имати довољно времена да обави тај задатак за време сезоне. Исус је изгубљене људе упоредио с пољем душа спремних за жетву. Тај задатак захтева превише посла да би било ко био у стању да га обави сам. Стога смо сви ми позвани да применимо стратегију сличну Ендровим методама у Бангладешу и његовим сигурним кућама. Морамо рећи другима како да они кажу другима о Христу. Није довољно само придобити обраћенике на хришћанство. Морамо придобити ученике који ће заузврат научити како да стварају друге ученике. Јеси ли и ти земљорадник који се са жетвом бори сам? Или показујеш другима како да раде на тој њиви?

Тада рече својим ученицима:
»Жетва је обилна, али је радника мало. Зато молите Господара жетве да пошаље раднике за своју жетву.«

Матеј 9:37-38

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ИСТРАЈНОСТ

АЗЕРБЕЈЏАН: ПАСТОР РОМАН АБРАМОВ

Пастор Роман Абрамов и његова жена предано су радили током три године како би основали цркву у Исмаилију, у Азербејџану. Међутим, у години селидбе на то место, владини званичници су их ухапсили, с намером да их протерају из града.

У цркву углавном не долази више од десетак чланова сваке недеље, али они настављају да сведоче јеванђеље Исуса Христа. С обзиром на притисак који локални званичници врше на потенцијалне станодавце, Абрамови су имали великих проблема да изнајме место где би живели, па су некако успели да скупе средства и сазидају кућу у којој ће истовремено и живети и одржавати богослужења, у складу са законом.

Кад су почели да одржавају црквене састанке у свом новом дому, посећеност је расла јако споро. А онда су, прошлог децембра, у њихову кућу дошле муслиманске врховне верске вође и рекле им да немају право да одржавају хришћанске службе.

Пастор Абрамов је бранио своју цркву и позвао их да и сами дођу и присуствују богослужењу. Један од њих је прихватио позив и од тада долазио поново. Међутим, други је оптужио хришћане да газе ногама по једном примерку Кур'ана, те поднео молбу обласним властима да затворе цркву. Потом су локални званичници почели

да посећују чланове цркве, узнемиравајући их, испитујући, а неке су и осудили на по десет дана у затвору.

Упркос осудама и страху од многих житеља тог места, пастор Абрамов с поуздањем у Бога верује да ће пробуђење доћи. Његов дом остаје отворен свима који желе да дођу и присуствују богослужењима.

Волели бисмо да у животу можемо да прођемо без неких ствари. Тешкоће су једна од њих. Зашто се тако често чини да живот није ништа друго до низ проблема? А ипак, Библија нас учи да није ни била намера да живот тече без тешкоћа. Као деца, често бисмо одустајали ако задатак постане претежак. Суочимо се с тешкоћом и прекидамо. Али како смо расли, учили смо се истрајности – остати упоран и спровести ствар до краја. На исти начин, како растемо у својој вери, учимо каква је вредност истрајности. Да ли си још увек незрела особа која се лако обесхрабри и долази у искушење да одустане? Реци Богу да си спреман да »одрастеш«.

А истрајност нека доврши дело, да будете савршени и потпуни, без икаквог недостатка.

Јаковљева 1:4

Екстремна Екстремно бријање главе

СЈЕДИЊЕНЕ ДРЖАВЕ: ПАРК ГИЛЕСПИ

Људи су често вољни да дају много како би помогли браћи и сестрама широм света. Али наставник природе и друштва, Парк Гилеспи, који предаје седмом разреду, вероватно је први који је дао своју косу!

Након што је група хришћанских радника говорила на Парковом часу о Судану, његови ученици су добили визију како ће помоћи избеглицама које су биле прогоњене због своје вере. Толико свесрдно сажаљење које је обузело ученике изненадило је чак и њихове наставнике.

И тако, оно што је почело као подстицај за ученике седмог разреда да прикупе ћебад за страдале Суданце, ускоро се проширило на целу школу, а на крају и на локалну заједницу. Гилеспи је ступио у контакт с ВБТВ-ом из Шарлоте у Северној Каролини и рекао им шта деца раде да олакшају бол пострадалим Суданцима.

Њебад је већ почела да се гомила у учионицама, али питање трошкова транспорта још није било решено. Када је репортер ВБТВ-а дошао да направи репортажу, Гилеспи је споменуо да ће обријати главу ако ови помогну у плаћању транспорта. Убрзо након што је прича објављена, новац је почео да пристиже.

Тако је Гилеспи, из љубави према људима које никад у животу није ни срео, обријао главу. Напослетку се цела школа окупила на свеопште бријање глава, а репортер ВБТВ-а је био тамо и све то снимии. Американци често сматрају да не могу ничим да помогну прогоњеним хришћанима у другим земљама. Парк Гилеспи је доказао нешто друго.

Парк Гилеспи и његови ученици показују нам начин на који се сажаљење претвара у креативност, онда у преданост и – напослетку – у трошак. Парк и његови ученици су били срећни да плате ту цену – чак и до последње власи косе на глави! Сажаљење је природна реакција на страдање, али није довољно само по себи. Морамо активирати то сажаљење с креативним решењем проблема. Потом се морамо посветити томе да то решење ставимо у погон, спремни да платимо цену. Где си ти у том процесу? Јеси ли своје сажаљење спровео у дело неким креативним идејама? Јеси ли се посветио томе да помогнеш у доношењу промена? Јеси ли спреман већ сада да платиш цену?

Кад је видео народ,
сажали се на њих.

Матеј 9:36

Екстремна Још једна екстремна казна

ПАКИСТАН: ЕЈУБ МАСИХ

»Ова фелија не може да заустави моју љубав према мом Господу, Исусу Христу«, писао је Ејуб Масих. Сад је већ више од пет година у затвору због лажне оптужбе.

Хришћани у Пакистану често бивају лажно оптужени за хуљење на Мухамеда, оснивача ислама. Према муслиманским правилима, хуљење је злочин који носи смртну казну. Ејуб је у необавезном разговору с једним пријатељем, муслиманом, често расправљао и шалио се о контроверзним темама; тако је једне прилике разговор скренуо на књигу *Сатански стихови* – спорно дело против ислама. Неко их је случајно чуо и, под притиском других, Ејубов »пријатељ« је поднео тужбу против њега.

Ејуб је ухапшен и осуђен на смрт због хуљења на Мухамеда. Убрзо након тога, у његовом селу је извршена рација, и свих дванаест хришћанских породица које су тамо живе протеране су из својих домова. Ејуб се изјаснио да није крив по оптужници и поднео жалбу на судску пресуду. Ево, већ више од пет година у затвору чека одговор суда, непрестано се поуздајући у Бога.

Тренутно се налази у Сахива централном затвору у Мултону, у Пакистану. Добро зна да ће, чак и ако га ослободе, његов живот и даље бити у опасности, те да ће сам по себи бити опасност и за његову породицу, али и локалну заједницу. Негде

почетком 1998. године, на њега је извршен атентат, а један исламски великодостојник понудио је награду од десет хиљада долара ономе ко убије Ејуба.

У данашњим муслиманским народима разговор о верским темама за које се сматра да су супротне исламу може да значи смрт. Иронично, али и сами поштоваоци ислама суочавају се са смртном казном. Библија нас учи да је казна за грех духовна смрт. Свако ко није с Христом, суочиће се с вечном смрћу. Али слава Богу, Христос је платио смртну казну за све који верују, чак и муслимане. Исус Христос је умро уместо нас тако што је распет на крсту. Његова смрт нам омогућава да имамо вечни живот с Богом, у небу. Захвали данас Богу што је твоја смртна пресуда преиначена и што си помилован. И моли се за људе у муслиманским народима, који могу да убијају хришћане на земљи, али који ће се без Христа у сопственом животу сами суочити с вечном смрћу.

Јер, плата за грех је смрт,
а Божији милосни дар је
вечни живот у Христу Исусу,
нашем Господу.

Римљанима 6:23

Екстремна логика

СУДАН

»Отпевај ову песму (муслимански кредо) или ћеш умрети«, викао је војник северног Судана. Заробљени хришћанин је видео мржњу у његовим очима и питао се колико ли је само живота тај човек одузео. Војник је притиснуо велики нож на хришћаниново грло.

Логика му је говорила: »Певај! Бог зна да си под присилом. Зашто да изгубиш живот јер ниси рекао неколико речи у које свакако не верујеш?«

С друге стране, знао је да Библија наукава како речи имају велику моћ. Сетио се да је исповедање вере у Христа изузетно моћно. »Да ли би и богохулно исповедање вере било једнако тако моћно?«, питао се. »Чак и ако тако не мислим?« Чинило се да питања воде међусобну битку у његовом уму. Његова логика се борила с његовом љубављу према Христу.

Хришћани у Судану су често суочени с оваквим одлукама и видели су многе своје пријатеље и чланове породице убијене због вере у Христа. Ти мученици су одлучили да не певају муслимански кредо не желећи да загаде свој дух богохулном песмом и тиме ризикују да нанесу бол Божијем срцу.

Њихова одбрана против разлога које намеће логика јесте да Христос који живи у њима не може да пева такву песму – зато морају да сносе последице. Исти тај Христос који живи у њима, и који не може да пева такву песму, не плаши се ни претње смрћу. Ови верници себе већ сматрају мртвима у Христу – а Христу у њима ни на који начин није могуће нанети зло.

Сваки дан смо суочени с унакрсном ватром између логике и вере. Логика нам каже да сарађујемо и наставимо даље. Вера нам каже да пружимо отпор потреби за зрном популарности. Кад слушамо логику, може нам се десити да ставимо сопствена уверења на страну како бисмо извршили молбу или налог неке друге особе. Колико често певамо другу песму да бисмо избегли сукоб? И посао може бити тај који захтева обманливе поступке. Тад ти логика каже да ћу тиш како би задржао посао. Ако осећаш да си можда предуго слушао глас разума, тражи од Бога да ти помогне да се уместо тога окренеш њему и пратиш његов глас. Моли га за веру, која ти је потребна да би мудро говорио исправне ствари у погрешном логичном тренутку.

Распет сам с Христом.
Живим, али не више ја,
него у мени живи Христос.

Галаћанима 2:19-20

Екстремна Још екстремних кријумчара

УКРАЈИНА: ХРИШЋАНИ КОЈИ РАДЕ У ТАЈНИМ ЦРКВАМА

Руски граничар је патролирао својом уобичајеном рутом. Са завршетком Другог светског рата, границе су биле строго чуване од свих сумњивих активности. Две претње су биле највеће: совјетски грађани који покушавају да побегну и кријумчари који у земљу покушавају да унесу илегалне предмете као што је Библија.

Дотични граничар је био распоређен на гранично место између Совјетске Социјалистичке Републике Украјине и Румуније. Ходао је полако кроз мирну хладну ноћ, осветљавајући батеријом напред-назад преко тек нападалог снега.

Изненада је његово сањарење прекинуто док је батерија осветљавала неке неравнине у снегу. Отисци стопала! Иду према Румунији! Подигао је своју звиждаљку до усана и дугачким, продорним звиждуком дао знак за узбуну.

Убрзо су се око њега окупили други граничари. »Овуда! Овуда!«, скочио је и викнуо показујући на четири пара отисака. »Не могу бити далеко! Можда можемо да их ухватимо пре него што уђу у Румунију!« Група се упутила напред што је брже могла кроз ноћ.

На звук пиштаљке, четворо румунских хришћана се зауставило у мраку. Напрегнуто су слушали док су се узвици стражара и лајање паса полако, али сигурно, удаљавали. Окренули су се и насмешили једно другом. Кад им је вођа климањем главе одобрио да продуже даље, кренули су, пажљиво ходајући

натрашке у Украјину и носећи драгоцене товари Библија својој браћи и сестрама у илегалној цркви.

Библија каже да се наши духовни непријатељи користе лукавим покушајима како би онемогућили хришћанство. Насупрот томе, ми који навешћујемо јеванђеље мира изгледамо као невини мамци за вукове. Међутим, Исус нас је поучио да препознамо опасност тога да смо овце међу вуковима, те да своје планове ускладимо према тој спознаји. Морамо да користимо прецизну стратегију и вешту тактику како бисмо предухитрили и надмудрили противнике. Сотона има моћ, али Бог је тај који је свемогућ. Он ће ти омогућити да извојујеш победу над непријатељима. Твој задатак је да се молиш за мудрост и храброст при испуњавању Божијих победоносних накана. Јеси ли тренутно суочен са специфичним проблемом? Да ли си се молио и тражио од Бога мудрост док се припремаш за следећи корак? Веруј му да зна како да надмудри твоје непријатеље – па ради то већ годинама.

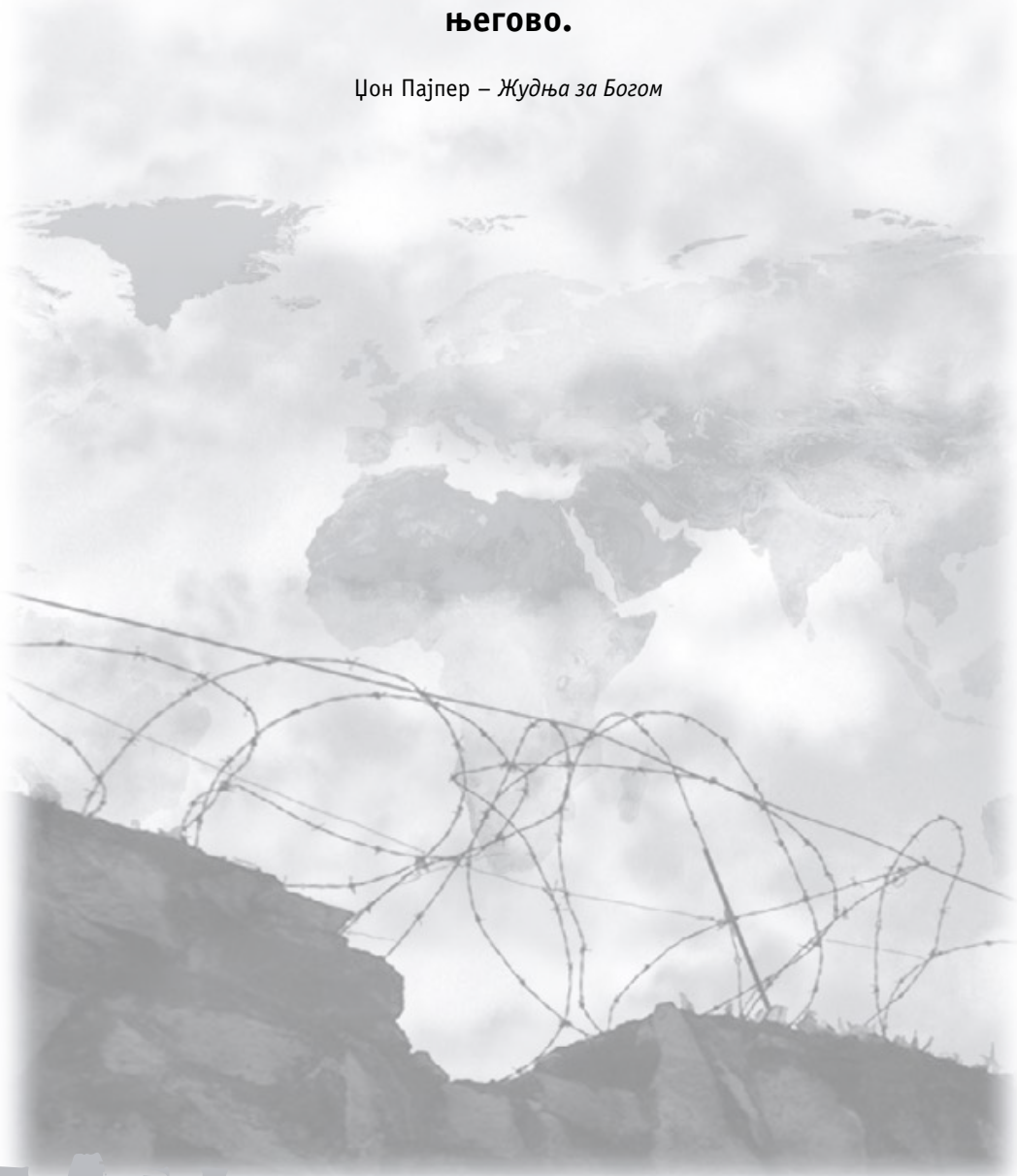
»Ево шаљем вас као овце међу вукове. Зато будите лукави као змије, а безазлени као голубови.«

Матеј 10:16

Екстремна побојност

Пошто Христос више није на земљи, Он жели да његово тело, црква, покаже његово страдање у свом страдању. А како смо ми његово тело, наше страдање јесте његово.

Џон Пајпер – Жудња за Богом

ЕКСТРЕМНА

Екстреман нагон

ВИЈЕТНАМ: ЛИН ДАО

Док су се Лин Дао и њена мајка приближавале затвору, девојчица је знала шта ће да уради. Али мораће то да уради тако да изгледа спонтано, као реакција девојчице савладане емоцијама.

Линин отац је илегални пастор у Вијетнаму. Годину дана раније, кад је Лин имала десет година, четири полицајца упала су у њен дом и све испреметали, тражећи Библије које је она крила у свом школском ранцу. Оца су јој ухапсили и осудили на преваспитавање кроз тежак рад.

Кад су дошле до оgrade направљене од ланаца, која их је одвајала од Лининог оца, девојчица је уграбила прилику. Брзо се провукла кроз рупу на огради и бацила се у наручје свом тати, чврсто га грлећи. Стражари су је изненађено погледали, али су је оставили на миру. На крају крајева, какву штету може да им нанесе тамо неко дете?

Тако је Линина породица успела да прошверцује у затвор малу оловку и преда је тати, којом је он на цигарет-папиру писао стихове из Библије и проповеди. Ове »цигарет-проповеди« кружиле су од ћелије до ћелије и многе затворенике довеле Христу.

Лин Дао је данас једна спонтана тинејџерка која не брине о ризику док чини оно што је исправно. Њена жеља је да иде стопама свог оца и да буде про-

поведник јеванђеља. Из прве руке су јој познате опасности сведочења вере у комунистичком Вијетнаму, али остаје »импулсивна« како би била послушна Христу а не људима.

Један од разлога због којег хришћани нису импулсивнији у сведочењу Христа лежи у томе што уместо једног слушају два гласа. Нагонска послушност не може да дође из подељене пажње. У срцу чујемо Божији глас, који нам одмах говори шта треба да радимо у одређеној ситуацији. »Реци то сад. Посведочи своју веру.« Међутим, у исто време чујемо и сопствени глас, који нам доноси све могуће и немогуће врсте оправдања. »Не сада. Касније. Шта то радиш?« Бог нуди нашем срцу да нам се мили да слушамо само његов глас. Како сазревамо у нашој вери, схватамо да и послушност долази природније – нагонски колико и рефлекси. Који глас ћеш слушати данас?

Учини нека се мили срцу
мом бојати се имена
твог.

Псалам 86:11

Екстремна сила

БАНГЛАДЕШ: АБДУЛАХ

Откада је Абдулах прихватио Исуса, његова породица се труди свим силама да га натера да промени мишљење. На крају крајева, његов отац је поштован човек у њиховом селу, али и у целом Бангладешу, будући да је одмах поред свог имања сазидао џамију.

Пошто разговор није убедио Абдулаха да се врати на ислам, прибегли су батинању. Кад ни батине нису деловале, позвали су друге људе да дођу и туку га још суровије. Ништа није вредело; Абдулах се упорно држао своје вере у Христа. Напослетку је његова мајка, већ огорчена, престала да му даје храну, стављајући на његов тањир само пепео. Абдулах се молио Богу да му да снаге, и остао је снажан.

На крају је породица позвала кадију (исламског верског вођу) да дође и одржи обред ослобађања дечака од »ђавола« који га је запосео. Кадија је дошао у њихов дом, и рецитовао муслиманске молитве над дечакком. Певао је и скандирао. Полагао је руке на дечака. Плесао је и викао. Али Дух који је обитавао у Абдулаху остао је постојано унутра. Након пет часова, кадија је, исцрпљен, одустао.

»Абдулахов Дух је силнији од мог«, рекао је дечаковом оцу и отишао. Абдулаха нико није могао да скрене с пута којим је ишао, нити је могао да се заустави у сведочењу тог силног Духа другима. У неколико кратких месеци, дечак је двадесет седморо муслимана довео вери у Христа, уливајући у све њих Христовог Духа!

У покушају да на креативан начин реше проблем потенцијалне енергетске кризе, савремени инжењери настоје да направе аутомобиле којима ће се у целости управљати снагом батерије. Зачкољица је у томе што аутомобили у том случају морају имати приступ извору енергетске силе како би напунили батерије. Било како било, тај концепт је још увек толико нов да пунктова с помоћним резервоарима за пуњење има тек неколико, а међусобно су јако удаљени. А без извора снаге, аутомобил је беспомоћан. На исти начин, и хришћани који покушавају да буду делотворни сведоци одвојено од силе Светог Духа једнако су беспомоћни. Поред редовног учења Божије речи, морамо да се ослонимо на Светог Духа за мудрост, заштиту и силу у сведочењу. Покушаваш ли и ти да одрадиш све задатке за Исуса у својој снази, уместо да допустиш његовој сили да тече кроз тебе?

Али, примићете силу кад на вас сиђе Свети Дух.

Дела 1:8

Екстремна љубав за Божију реч

ЕНГЛЕСКА: МЛАДА СЛУЖАВКА

У шеснаестом веку, краљ Филип II оштро се обрачунавао с онима који би покушали самостално да тумаче Свето писмо. Током његове владавине, свако кога би ухватили да чита Библију био би обешен, спаљен на ломачи, утопљен, растрган на комаде или жив сахрањен.

Тако је краљева инквизиција била послана да провери кућу председника градске скупштине и да види одвија ли се тамо неко проучавање Библије. Тамо су, током претреса, нашли једну Библију. Сви присутни су порицали да ишта знају о томе. А онда је ушла једна млада служавка. Кад су је питали за Библију, рекла је: »Ја је читам!«

Председник је покушао да је одбрани тврдећи: »Ма, не! Она не зна да чита.«

Али служавка није хтела да се брани лажима. »Истина је. Та Библија је моја. Читам је и драгоценија ми је од свега на свету!«

Осуђена је на смрт гушењем тако што ће бити зазидана у градски зид.

Уочи смакнућа, један званичник је питао: »Тако си млада и лепа, а ево, сад ћеш да умреш?«

Одговорила је: »Мој Спаситељ је умро за мене. И ја ћу умрети за њега.«

Кад је остала још само једна цигла да се зид потпуно затвори, поново су јој рекли: »Покај се! Само реци једну једину реч покајања!«

Уместо тога, рекла је да је њена једина жеља да буде с Исусом, и додала: »О, Господе, опрости мојим убицама!«

Некимa је она једноставно књига – бестселер који је годинама на самом врху најпродаванијих књига. Другима је тек нешто попут породичне традиције – нешто што се поклања на венчањима, рођенданима и даје на сахранама. А онима трећима, Библија је Божија света, надахнута реч. Такви верници приањају уз те речи као да су писма највољенијег бића којима су непрекидно засипани. Шта је то што виде у истини Божије речи? Шта је то што их чини спремним да се изложе смртној опасности само да би је читали? Тражи од Бога одговор. Ако је њена истина за тебе и даље тајна, моли од Бога да ти отвори очи да видиш јасније његове речи. Јер без његове помоћи те речи ће остати само мртво слово на папиру. Али Бог им може дати живот.

Отвори очи моје, да бих видео чудеса закона твог.

Псалам 119:18

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СВЕДОЧЕЊЕ

СЕВЕРНА КОРЕЈА: НЕПОЗНАТИ МАЈКА И СИН

»Шта се догодило?«, питала је једна мајка у Северној Кореји свог сина који је, очигледно потресен, ушао у кућу.

»Управо сам био са својим пријатељем, кад су нас пресрела двојица полицајаца. Мог пријатеља су срушили на земљу и оптужили га да је хришћанин. Он није покушао да се одбрани. Чак и док је у њега била уперена пушка, лице му је остало мирно.«

»Погледао ме је право у очи, не изговарајући ни реч. А ја сам знао шта ми говори. Желео је да верујем у исто што и он. А онда је само рекао: 'Благословени били'. Погубљен је на лицу места само зато што је хришћанин, а ја сам то гледао. Па ја чак ни не знам шта је то хришћанин. Ништа од тога не разумем.«

Након што се поверио мајци, она је обухватила рукама његову главу и само рекла: »Ја разумем.« Онда је почела да му говори о истини у Исусу Христу, њеном Спаситељу. Причала је свом сину о Исусовом чудесном рођењу и могућности спасења која долази кроз његову смрт на крсту. Иако ју је мучило то што се никад раније није усудила да говори о томе са својим сином, будући да се бринула за његову безбедност, била је захвална што им је Бог дао другу шансу. »Док су меци падали у срце твог пријатеља, Бог је у твоје срце посејао семе наде.«

Данас је тај младић активан у тајном уношењу Библија у Северну Кореју и делотворан радник у оснивању кућних цркава.

Мајка је овом младићу дала физички живот, рађајући га као део њене породице, али је у првом моменту пропустила прилику да му помогне да прими вечни живот кроз ново рођење. Физички живот нестаје, али Божији дар вечног живота траје заувек. Кад посведочимо Божију реч онима које волимо, Бог им нуди вечни живот. Јеси ли ти пропустио неку прилику да посведочиш Божију намену спасења онима које волиш? Моли од Бога да ти да другу шансу, као што је дао мајци овог младића. Немој чекати да се деси трагедија пре него што искористиш прилику.

Јер, ви нисте поново рођени из распаљивог семена, него из нераспаљивог – живом и постојаном Божијом речју.

1. Петрова 1:23

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ПЕСМА

СЕВЕРНА КОРЕЈА: ЕЛИЗАБЕТ ПРЕНТИС

»Осећам се тако празно«, плакала је Елизабет Прентис. Губитак двоје деце био је поражавајући. Иако је већ искусила ужасан бол у животу јер је остала без осећаја у обе ноге и више није могла да их користи, њена вера у Христа увек је чувала осмех на њеном лицу и јединствену способност да храбри друге.

Али овог пута жалост је једноставно била превелика – претешка да би могла да се поднесе. »Боже, молим те помози мом препуцлом духу«, молила се.

Бог је одговорио на њену молитву. Једно послеподне, подстакнута сопственом предубоком тугом, написала је ову добро познату песму:

Више љубави за тебе, Христе, више љубави за тебе!

Почуј молитву коју молим савијених колена.

Ова моја молба је озбиљна: Више љубави, Христе, за тебе...

Некад сам жудела за замаљском радошћу, тражила мира и одмора;

сада тражим само тебе, ти ми дај што је најбоље...

Нека жалост обави свој део, пошаљи и тугу и бол;

Дивни су твоји гласници, диван је њихов припев,

кад могу са мном да певају: Више љубави, Христе, за тебе...

Елизабет никад није сазнала какву је утеху и утицај њена песма имала на савремене хришћане. Кад је бивши севернокорејски вођа Ким II Сунг открио тридесет

хришћана који су живели илегално, кривајући се, извео их је на јавно погубљење. Последење речи које су се чуле из уста ових хришћана док су се суочавали са смрћу биле су речи њене песме: »Више љубави за тебе...«

Исус није озлојеђен нашом тугом. Он зна да понекад једноставно морамо да плачемо. Али превише нас воли да би дозволио да се угушимо у сопственим сузама бола. Допушта да жалост траје толико дуго колико је довољно да обави свој посао у нашем животу, одгајајући нас да растемо и постанемо што сличнији њему. И онда, таман кад помислимо да више не можемо да издржимо, видимо како наш живот мења смер набоље. Доћи ће дан кад ћемо се осећати јачима. Терет ће изгледати лакше. Попут севернокорејских хришћана који су у непрекидном ишчекивању прогона, коначно ћемо знати како изгледа радовати се чак и док страдамо. Да ли си и ти искусио потпуно деловање жалости? Је ли она донела више љубави према Христу?

Него, у свему се показујемо као Божији служитељи... као жалосни а увек радосни.

2. Коринћанима 6:4,10

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СКЛАДИШТЕЊЕ

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Пастор Ричард Вурмбранд отворио је тешка челична врата и ушао у велику бетонску просторију. Погледао је наоколо по књигама наслаганим по поду. Широко се осмежујући и са сузама у очима, подигао је једну књигу и показао је свом пријатељу. Била је то дечија Библија на румунском језику.

Након што се сабрао, рекао је: »Био сам управо овде, где се сад налази ово складиште. Тачно ту сам био три године, један метар испод земље, у самици. За то време нисам видео ни сунца ни месеца. Тукли су ме скоро сваког дана. Сад су овде ускладиштене Библије и моје књиге. Бог то није могао боље да изведе!«

Кад је 1989. године комунизам у Румунији пропао, радници *Гласа мученика* купили су од палих комуниста једну књижару и велику штампарску машину за шаку долара. Наштампали су на хиљаде Ричардових књига и Библија, и требало им је место на које ће све то привремено ускладиштити. Нови градоначелник Букурешта понудио им је складиште испод Чаушесковог дворца – истог оног места на којем је Ричард провео многе године у затвору, молећи се за службу својој домовини Румунији!

Док је био у затвору, стражари су му говорили да никад неће изаћи на слободу нити да ће икад више извршити било какво корисно дело за Бога. Данас је управо место на којем су мучили људе постало место службе Богу!

Ванила, путер, шећер, брашно и какао чине листу састојака за савршену чоколадну тарту. Мешањем свих ових састојака добије се слатки десерт. Али ако сваки од тих састојака узмемо појединачно, сам за себе – као рецимо ванилу – укус неће бити тако слadak, него више горак. На исти начин, Бог је мајстор, главни кувар, који меша састојке у нашем животу правећи тако слadak дар њему. Појединачно искуство само по себи може да буде горко; али кад се све помеша у целину, испостави се да је наш живот божанска творевина. Пролазиш ли тренутно кроз горка искушења? Са чекај и видећеш како ће Бог употребити то искуство и додати смеси друге састојке. Веруј му, чекај и видећеш.

А ми знамо да Бог у свему ради за добро оних који га воле, оних који су по његовом науу позвани.

Римљанима 8:28

ЕКСТРЕМНА ПОБОЖНОСТ

Другима можеш да помогнеш само сразмерно томе колико си сам страдао. Што је већа цена, већа је и твоја помоћ. Што је цена мања, мање ћеш моћи да помогнеш. Док пролазиш кроз жестока искушења, провере, невоље, прогон и борбу – и док у исто време допушташ Светом Духу да делује у теби кроз Исусову смрт – из тебе ће потећи живот ка другима, и то живот Христов.

Вочмен Ни, хришћанин из Кине – у својој земљи био у затвору због вере

ЕКСТРЕМНА Екстремна верност

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Дванаесторо ученика стајало је са својим пастором поред оgrade. С друге стране се простирао велики јарак иза којег се налазила пећина направљена људском руком. Пред улазом у пећину ходао је тамо-амо огроман лав.

Пастор им је рекао: »Ваши праочевци су због своје вере били бацани пред овакве дивље животиње. Знајте да ћете и ви морати да страдате. Неће вас бацати пред лавове, али ћете страдати од људске руке која ће бити још гора од ових животиња. Зато, сада и овде, одлучите желите ли да се заветујете Христу на верност.«

Ученици су се међусобно погледали. Пред њима је стајао њихов пастор Ричард Вурмбранд, човек који је четрнаест година страдао у затвору због свог рада у тајној цркви. Ово је била пасторова последња недеља у Румунији, јер је за њега и његову породицу плаћена откупнина и у следећих неколико дана ће отићи.

Ричард није знао хоће ли ученици с веронауке коју је држао страдати под бруталном руком атеистичких комуниста, али је желео у њих да усади веру која ће преживети и најсуровије муке и искушења. Стога је своје ученике довео у локални зоолошки врт да виде лавове.

Иако јако млади, ученици су схватили шта њихов пастор жели да им каже. Са сузама у очима, одлучно су одговорили: »Заветујемо се на верност Христу.«

Ричардова поука овим младим људима дошла је правовремено. Иако у том тренутку можда и нису у потпуности схватили шта се подразумева под мучеништвом, и иако можда никад с тим неће морати лично да се суоче, ова илустрација им је помогла да донесу важну одлуку. Унапред су учврстили своју верност Христу. Доношење одлука унапред јесте кључ за успех током отпора. Морамо са сигурношћу да знамо ко је тај ко има нашу верност пре него што она буде стављена на проверу. Тренутак највећег притиска није право време за одмеравање опција и доношење одлуке о уверењима. Тад је време да своја, већ одређена, убеђења ставимо у погон. Јеси ли и сам већ установио своја уверења, не чекајући да дођу искушења, тако да ни шеф, ни супружник, ни породица, ни држава, ни власт, нити ико на свету не може да промени твоје мишљење?

А Бог је тај који нас,
заједно с вама, учвршћује
у Христу.

2. Коринћанима 1:21

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СВЕДОЧАНСТВО

АРМЕНИЈА: ВАРТОЛОМЕЈ

Краљ Астига је беснео на њега: »Покварио си моју браћу, моју жену и неколико моје деце! Нарушио си обожавање наших богова! Аштартини свештеници вапе за твојом крвљу! Ако не престанеш да проповедаш тог Исуса и ако не принесеш жртву нашим боговима, умрећеш најужаснијом, најболнијом смрћу!«

Након што су се апостоли раздвојили, Вартоломеј је носећи поруку јеванђеља путовао кроз Ликонију, Сирију, горњу Азију, све до Индије. Онда је отишао у арменску престоницу Албану, где су многи прихватили Христа. Ту су га довели пред краља да му се суди.

»Нисам их покварио«, одговорио је Вартоломеј, »него сам их обратио на истину. Нећу принети жртву твојим палим боговима. Само сам проповедао обожавање једног, јединог истинитог Бога, и радије ћу запечатити то сведочанство сопственом крвљу него да допустим макар и најмању мрљу која би укаљала моју веру или савест!«

Краљ је био разјарен. Да би ућуткао Вартоломеја, наредио је да га шибају и муче. Вартоломеј је и даље позивао људе да се држе истине. Онда су га обесили на крст, да виси у обрнутом положају, и живог га одерали. Он је и даље упорно молио све окупљене да дођу једном истинитом Богу и његовом Сину, Исусу Христу. Напослетку је краљ наредио да се Вартоломеју одруби глава секиром, чиме је ућуткао његове вапаје људима, али и сачувао његово сведочанство, запечативши тако његову веру у Исуса Христа.

Можда неки људи слушају и читају приче о мученицима с осећајем пораза. Ипак су сви они, баш као и Вартоломеј, на крају умрли од руке својих непријатеља. Ни Исус није био поштеђен сличних закључака. Они који побијају његово васкрсење размишљају о њему као о чудесном учитељу чија је служба трагично прекинута његовом прераном смрћу. Да ли је смрт заиста знак сотонине победе? Не у Исусовом случају. У ствари, Исусова смрт је била Божија коначна победа над грехом. У случају хришћанских мученика, сведочанство које су дали својом храбром смрћу довело је вери далеко више људи него што би њихов живот икад могао. Могуће је да човек ода славу и част Богу својом смрћу, једнако као и својим животом.

Они га победише
Јагњетовом крвљу и речју
свога сведочанства. Нису
волели свој живот толико
да би устукнули пред
смрћу.

Откривење 12:11

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНЕ ИЗЈАВЕ

РИМ: АПОСТОЛ ПАВЛЕ

Павле је писао Тимотеју: »Бори се у доброј борби вере, дохвати се вечног живота на који си позван.« (1. Тимотеју 6:12 – др Димитрије Стефановић) Павлу је борба била добро позната.

Нека своја искуства је описао Коринћанима: »У великој стрпљивости, у невољама, у немаштини, у притешњености, у батинама, у тамницама, у бунама, у тегобама, у бесаним ноћима, у гладовању... као умирући а, ево, живимо, као кажњени али не и убијени, као жалосни а увек радосни, као сиромашни а обогаћујући многе, као они који немају ништа а све поседују.« (2. Коринћанима 6:4-5; 9-10)

Док је био у тамници осуђен на смрт, Павле је писао Филипљанима: »Јер, за мене је живот Христос, а смрт добитак. Ако будем живео у телу, то ће за мене значити плодан рад... Притешњен сам између овога двога: желим да одем и да будем са Христом, што је много боље, али ради вас је потребније да останем у телу. Уверен у то, знам да ћу остати и бити са свима вама ради вашег напретка и радости у вери.« (Филипљанима 1: 21-25)

Међутим, неколико година касније пише Тимотеју: »Добар бој сам био, трку завршио, веру сачувао.« (2. Тимотеју 4:7) У Риму, у својој шездесет четвртој години, Павле је погубљен по наређењу императора Нерона, и отишао је своме Господу Исусу.

Кад год нам је потребно надахнуће да наставимо даље упркос страдању и патњама, не треба да гледамо даље од живота апостола Павла. Његова трка издржљивости почела је с невољама од самог старта. Прошао је кроз мноштво застрашујућих искустава забележених у Делима апостолским. А ипак, све што је морао да поднесе сматрао је ништавним у поређењу с познавањем Исуса Христа и обзнањивањем његовог имена. Можеш ли и ти, исто као Павле, да кажеш за себе једнаку ствар кад се ради о страдању? Да ли и у твом случају нико и ништа не може да те одврати од циља да познајеш Христа и да га обзнаниш другима? Ако се бојиш да ћеш моћи да издржиш још само један круг у својој верној служби, обрати пажњу на Павлове охрабрујуће речи и савладај своју задуваност.

Али, није ми нимало стало до живота, само да завршим своју трку и службу коју сам примио од Господа Исуса – да сведочим за јеванђеље о Божијој милости.

Дела 20:24

ЕКСТРЕМНА

Екстреман »крститељ«

ЈУДЕЈА: ЈОВАН КРСТИТЕЉ

Јован Крститељ никад није пропустио да говори о праведности. Кад је краљ Ирод Антипа уклонио своју жену и узео жену свог брата, Јован га је укорио. Рекао је Ироду да ће прекршити Божији закон ако то учини. Ирод га је замрзео због тог прекора, али га се и бојао јер је народ Јована сматрао пророком. Ирод је желео да убије Јована, али се није усуђивао ни да га дотакне јер би тиме ризиковао жестоку реакцију јавности. Међутим, под притиском своје нове жене, Иродијаде, урадио је следећу најбољу ствар коју је могао – бацио је Јована у тамницу.

Док је био у тамници, Јован је послао своје гласнике Исусу како би потврдио да је Исус Онај којег су чекали и о којем је пророковао. На Исусову потврду да Он доиста јесте тај, Јован се опустио у спознаји да је његова мисија завршена. Месија је стигао. Јован је знао да све што ће му се сада догодити више нема већег значаја. Све што је сад било важно, био је Исус.

На Иродов рођендан, његова жена Иродијада послала је своју кћерку да плеше пред њим. Ироду се то толико свидело да је девојци у заклетву непромишљено обећао да ће јој дати све што затражи, а она је лукаво затражила да јој да на тањир главу Јована Крститеља. Ирод, у неприлици пред гостима, није имао куд, нити је имао храбрости да одбије тај срамни захтев: послао је људе у тамницу да Јовану одсеку главу и донесе је девојци.

Многи се диве њиховој одважности и величају њихову храброст, али мученици нису ни живели ни умрли да би им се неко дивео. Могуће је толико се дивити причама о њима да се потпуно изгуби увид у праву сврху њиховог живота. Они који су убијени ради своје вере умрли су да би узвеличали Исуса а не да би га помрачили. Наша реакција на њихов живот би требала да буде још веће поштовање према Господу, а не страхопоштовање према меду и крви. Твој снажнији осећај преданости није повезан с нечим што ће ти донети похвалу и признање. Твоја побожност се не односи на оно што би могло да упише твоје име у хришћанску дворану великана. Твоја преданост мора да донесе славу Исусу – и само њему.

Он треба да расте, а ја да се смањем.

Јован 3:30

Екстремно вођење протокола

КОМУНИСТИЧКИ ЗАТВОР: ФЛОРИКА

Флорика је била скептична и сузбијала је наду. Већ недељама су гледали како жене одлазе из затвора. Нико није знао куда их одводе кад прозову имена и оне се окупе у затворском дворишту. Можда их заиста ослобађају.

Стога је, кад је чула своје име, решила да се помири са судбином и прихвати Божију вољу, каква год она била.

Управник, који је седео с друге стране стола, рекао је: »Пре свега, мораш да знаш да сам ја овде моћнији од Бога. У сваком случају, све до сада твој Бог није ни на који начин интервенисао у твоју корист. Али да ли си ово заиста прихватила? Хоћу да кажем, до сад си морала да схватиш да у комунистичком друштву нема потребе за богом! Па тако ни теби бог не треба. Ако икад изађеш одавде, лично ћеш се уверити у невероватна достигнућа која смо начинили у последњих неколико година, а то је тек почетак!«

Флорика је погледала документе који су лежали на столу пред њим, и одговорила: »Видим да сте моћни. И уверена сам да овде имате документе о мени које никад нисам видела, и који могу да одлуче о мојој судбини. Али и Бог води протокол. Нико од нас не би имао живот да није њега. Према томе, било да ме Он и даље држи овде или ме ослободи, прихватићу то као нешто што је најбоље за мене.«

Три дана касније, Флорика је ослобођена.

Кад деца пођу у школу, веома брзо сазнају за моћ школске табле и креде. С дечије тачке гледишта, кад учитељ напише нечије име на табли јасно је да је то коначни знак одговорности и кривице бунтовног ученика. Док смо били деца, чезнули смо за тим да се имена оних који су нам изазивали невоље нађу написана на табли. Знали смо да ће казна бити брза и сигурна. Али, зар смо изгубили и последњи комадић тог дечијег поуздања? Јесмо ли толико оуглали, исцрпљени нагомиланим злом у данашњем свету, да више и не верујемо да Бог и даље »бележи имена«? Библија нас учи да је цео свет крив пред Богом. Према томе, немој да си обесхрабрен кад видиш да зло наизглед пролази без казне. Бог ће га довести на оптуженичку клупу.

...да сва уста умукну и да
цео свет буде крив пред
Богом.

Римљанима 3:19

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ РЕВОЛУЦИОНАРИ

РИМ

Први хришћани су били духовни револуционари. У друштву које је обожавало идоле, а оне који су то одбијали да раде звало »атеистима«, хришћани су били радикалне снаге које су претиле да угрозе опстанак Римског царства. Били су против правила већине и стога постали обележена претња римским властима. Толико су их мрзели да њихова смрт не само да је била бројно висока, него су их убијали с језивим полетом.

Хришћани су били револуционари који су навешћивали последњи суд и долазеће преображење света кроз Христов повратак како би многи били спасени. За Исуса Христа су говорили да има вишу власт од римског императора. Стога су римски императори на све стране слали декрете који су налагали да сви који исповедају хришћанство морају бити осуђени на смрт без даљег законског поступка. За те »побуњенике«, који су се усудили да оспоравају императорове наредбе и власт, није било иначе обавезног судског процеса. Римски империјализам кумовао је десетини екстремних периода прогона, од којих је сваки следећи био ужаснији од оног претходног.

Ти револуционари су били познати под називом *мученици* — назив је био усвојен за оне сведоке који су своје сведочанство доносили пред судије и цареve с постојаношћу и чврстином савршено дисциплинованих војника. Били су означени као мученици или *исповедници*, чак и кад нису умирали под будним оком својих убица. Једноставно, то су били људи који нису

мењали мишљење ни под каквим условима. Мучеништво означава особу која је била *сведок* вере у Исуса Христа упркос захтевним околностима. Сваки Христов сведок јесте револуционар и савременог доба.

Кроз историју мученици су, баш као и ми данас, били војници у духовном рату. Та битка је почела кад је Исус поразио силе зла умирући на крсту. Својом смрћу је разоружао пакао и паклене демоне. Мученици настављају његову битку не борећи се физичким оружјем него духовним. Њихово признање вере је њихово изабрано оружје. Они марширају на непријатељску територију, као што су земље у којима нема верске слободе, и неустрашиво навешћују Христову победу над сотоном. Њихова највреднија имовина није живот него сведочанство. Зато су у стању да предају свој живот да би сачували своја уверења. Где ћеш ти преузети и наставити битку? Јеси ли спреман да узмеш у руке оружје исповести своје вере?

Домогни се вечног живота,
на који си позван кад си
пред многим сведоцима
одлучно потврдио своју
веру.

1. Тимотеју 6:12

Екстремна побојност

Послање

Молио сам Господа да помогне мојим
ближњима,
да однесе јеванђеље у далеке земље,
да утешу болесне,
али Он ми је рекао,
ако ме волиш, буди моје руке.
Молио сам Господа да оде умирућима,
да посети затворенике,
али Он ми је рекао,
ако ме волиш буди моје ноге.
Молио сам Господа да погледа сиромашне,
да пази на свако дете које плаче,
да види потребу сваког човека,
али Он ми је рекао,
ако ме волиш буди моје очи.
Рекао сам Господу: Желим да ти служим,
али не знам где да почнем.
Љубав је одговор, рекао ми је,
ако ме волиш, буди моје срце.

Г. Шири Вестфал

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ватреност

ПАТМОС: АПОСТОЛ ЈОВАН

Шта радиш с неким кога куваш у кључалом уљу, а он никако да умре?

Каже се да је римски император Домицијан наредио да апостола Јована баце у кључало уље и да га кувају док не умре, али све што се десило било је да Јован настави да проповеда из дубине лонца. Дрги пут су га присилили да попије отров, али као што је обећано у Јеванђељу по Марку 16:18, ни то му није нашкодило. Стога је Јован, који је у једном периоду био вођа цркве у Ефесу, био протеран на острво Патмос, године 97.

Све ово је Јован преживео јер Бог још није завршио своје дело намењено да се оствари кроз њега. Још није стигло »откривење«.

Док је био у пећини, на Патмосу, Јован је добио визију. Та визија је постала Књига откривења – књига која ће деловати као покретачка сила за евангелизацију у доба рађања цркве. Она доноси пророчанства о догађајима који ће пратити Христов повратак. Јован је писао о Христовом другом доласку и радосно га поздрављао. Чак и данас ова књига служи као надахнуће верницима да очекују славан Христов повратак.

Две године након Јовановог прогонства, император Домицијан је умро и Јован се

вратио у цркву у Ефесу. Најмлађи Христов ученик живео је тако дуго да је постао најстарији и упокојио се у миру, у Ефесу, кад му је било осамдесет година, током којих је више од пола века провео у ватреној служби Исусовој цркви.

Немогуће је из Божије службе отићи у пензију. Ако не верујеш, питај Јована. У време у које су људи у просеку умирали далеко млађи, Јован је живео осамдесет година, све време верно служећи Господу. Можда и сам водиш борбу питајући се од какве си користи у Божијој служби. Можда се осећаш престао па се ухватиш како размишљаш да би Бог могао уместо тебе да употреби неког млађег. Или си можда млад и нежењен па се питаш да није ипак брачни пар нешто што се Богу више свиђа. Уместо да те пусти да одустанеш на основу сопствених оправдања, Бог жели да изгради у теби духовну ватреност која се не може лако обесхрабити. Почни већ данас, тражећи од Бога да ти открије следеће кораке у његовој служби.

Ја, Јован, ваш брат и с
вама учесник у невољи,
Царству и трпљењу у Исусу,
био сам на острву Патмосу
због Божије речи и Исусовог
сведочанства.

Откривење 1:9

Екстремна непослушност

ЈЕРИХОН : РАВА

Кад је Исус Навин послао двојицу својих ухода да оду и извиде цело подручје, а посебно Јерихон, они су се сакрили у кући блуднице Рава. Равина кућа је била саграђена поред градских зидина које су биле подигнуте да спрече улазак у град непожељним посетиоцима. Кад је цар чуо да су израелске уходе у граду, одмах је поручио Рави да изведе људе који су ушли у њену кућу.

Рава није послушала наредбу свог цара и сакрила је уходе, чак и лажући да би их заштитила. Касније те ноћи кришом их је извела из града, спутивши их кроз прозор на конопцу па преко градског зида.

Рава није много знала о израелском Богу, али је била спремна да помогне његовом народу. Одбила је послушност паганским властима, штавише, довела је сопствени живот у опасност. Као резултат тога, живот јој је био поштеђен.

Слично дело тајног извлачења из града налазимо у Делима 9:25. Павле је одмах после обраћења провео у Дамаску неколико дана с ученицима, проповедајући и поучавајући у синагогама. Јудеји су били толико збуњени Павловом променом да су га сматрали претњом. Зато су га ученици у корпи спустили преко зида како би избегли градска врата и спасли му живот од Јудеја који су се договорили да га убију.

Неки хришћани верују да је непослушност властима у земљама у којима нема верске слободе гаранција прогона. Да ли кинески хришћани који одбијају да се региструју уз званичну цркву заслужују батинање које морају да подносе? Да ли муслимани у исламским земљама који се обрате на хришћанство заслужују да буду каменовани до смрти? Иако се одређени библијски одломци могу различито тумачити, сви хришћани се слажу да не можемо допустити властима да нас присиљавају на непослушност Божијим законима. Наравно, ово не значи да је хришћанима допуштено да упражњавају личну освету против државе. Непослушност је оправдана само онда кад смо присиљени да донесемо одлуку између лојалности Христу и лојалности државним законима. Како ти стојиш по том питању? Проучавај Свето писмо и донеси сопствену одлуку.

Јер нема власти која није од Бога - оне које постоје, Бог је поставио.

Римљанима 13:1

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ОБМАНА

СЕВЕРНА КОРЕЈА: ЈЕДНА СТАРИЦА

»Једног дана учитељица нам је рекла да ћемо играти посебну игру. Шапнула нам је да постоји једна посебна књига коју наши родитељи можда држе сакривену негде у кући. Требало је да сачекамо да наши родитељи оду на спавање, потражимо ту књигу, и сутрадан је тајно донесемо у школу где нас чека специјално изненађење. Отишла сам кући и одмах почела да тражим књигу.«

»Била сам једно од четрнаесторо деце који су следећег дана донели књигу црне боје, Библију, у разред. За награду смо добили јарко црвене мараме, а други ученици су тапшали док је учитељица парадирала с нама кроз учионицу.«

»То поподне сам трком отишла кући јер нисам могла да дочекам да кажем мами како сам освојила црвену мараму. Није била у кући. Није је било ни у амбару. Чекала сам, али ни она ни тата нису долазили кући, и ја сам почела да се плашим. Била сам гладна, а напољу се смркавало. Чинило ми се да ћу се разболети, било ми је мучно, и напослетку сам заспала у столици.«

»Следећег дана је дошла полиција и рекли су ми да се сада налазим под старатељством државе. Никад више нисам видела своје родитеље.«

Ову причу је испричала једна старица из Северне Кореје. Никад више није чула ништа о својим родитељима и још увек се мучи да нађе опроштај. Она је само једна од многих који су прошли кроз овакво искушење.

Супротно општепознатој карикатури, ђаво се не појављује у црвеном оделу држећи виле у рукама. Лако бисмо препознали тако очигледан покушај приближавања злога. Ствар је у томе што, баш као и девојчица из ове приче, на њега често набасамо у сасвим другачијем светлу. Баволови представници често су импресивни људи на високим положајима. Помисли само на утицај који има углађен говор пословног партнера. Или замисли моћ којом универзитетски професор располаже у име академије. Као што је открила девојчица из ове приче, непријатељ игра прљаво. Морамо се оканити наивности и бити на опрезу против ђавола, ма где набасали на њега или његове представнике. Јеси ли ти лака мета за непријатеља? Или ће те наћи будног и на стражи?

А није ни чудо јер се и сам сатана прерушава у анђела светлости. Нема, дакле, ничег нарочитог у томе што се и његове слуге прерушавају у слуге праведности.

2. Коринћанима 11:14-15

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН ЗАТВОРЕНИК

ВИЈЕТНАМ: ТО ДИН ТРУНГ

То Дин Трунг прошао је стотине километара на свом бициклу, путујући џомбастим блатњавим путевима како би служио племену К'Хо. То је једно од шездесет племена којима вијетнамске власти не пуштају евангелизаторе ни близу. Чим је 4. априла 1995. године ушао у село, полиција га је изненада скинула с бицикла и почела да га туче. Снимали су га камером и изругивали му се пред целим селом.

Одвели су га у затвор и тамо држали шест месеци пре него што му је почело суђење. Кад је једне прилике отпевао дечију песмицу названу »Воли Господа дан и ноћ«, изречена му је додатна затворска казна.

Напослетку је, захваљујући притиску који је једна хришћанска хуманитарна организација вршила на владу, Трунгу пружена могућност да изађе из затвора шест месеци раније. Али, иако га је код куће чекала одана жена и двоје мале деце, евангелизатор није био спреман да оде из затвора! Видео је ово као још једну божанску прилику да проповеда изгубљенима. На крају крајева, шта могу да му ураде? Па већ је био у затвору!

Кроз Трунгове напоре у затвору поред Кванг Нгаија, многи су дошли Христу. Након што је чуо како се мноштво хришћана моли за њега и пише петиције за његово ослобођење, једноставно није могао да одустане и пропусти прилику да пружи пример тако што ће се одрећи свог живота у име Божијег царства. Трунг је одбацио прилику да изађе раније на слободу и одлучио да остане у затвору и настави са евангелизацијом.

Трунг је једном био сужањ државе, подвргнут сваковрсној окрутности и мучењу. Али кад је одлучио да остане у затвору до краја казне, постао је сужањ Исуса Христа. Држава је покушала да га сломи. Његов нови Господар – Исус – обновио га је. Држава је покушала да ућутка његову поруку. Исус је његову поруку однео у сваку затворску ћелију, стварајући од Трунга двапут већег евангелизатора него што је био пре осуде. Трунг нас тера да не забравимо како то изгледа радовати се у слободи под Христовом владавином, чак и усред осећаја заробљености бригама и јадом овог живота. Можда се и ти осећаш као затвореник у некој сличној обесхрабрујућој ситуацији. Допусти Исусу да те ослободи пристајући на то да Он буде стварни Господар твог живота.

Ја, Павле, сужањ Исуса Христа за вас пагане...

Ефесцима 3:1

Екстремна

Екстреман пастор

СУДАН: ПАСТОР ЛУКА

Пастор Лука се тешка срца опростио са својом женом и петоро њихове деце пре него што је тешким кораком отишао из избегличког кампа и вратио се својој служби у јужном Судану. Проћи ће три месеца док поново не види своју породицу, јер ради на подручју које је највише захваћено грађанским ратом и нападима исламских власти.

Црква пастора Луке нема зграду зато што је већина зграда уништена у скоро две деценије суданског грађанског рата. Састају се сваке недеље у сенци великог дрвета у чијој кори је урезан крст. Током службе, верници седе на земљи или стоје наоколо, док пастор Лука стоји покрај урезаног крста и проповеда.

Да је пастор Лука остао са својом породицом, могао би да проводи време с њима сваки дан. Наравно, хуманитарни радници би наставили да обезбеђују храну расељеним Суданцима, бринући се за њихове физичке потребе. Међутим, Бог је позвао Луку да се брине за њихове духовне потребе. Ко би пошао уместо њега да он није хтео?

Лука служи на подручју које раније није имало функционалну цркву. Он поштује Божију заповест да буде со и светло на територији исцрпљеној ратом. Пастору је тешко – понекад ужасно мучно – да стално оставља своју породицу. А ипак, Бог је наградио његову жртву живом и растућом »црквом под дрветом«.

Божији рад нас понекад одваја од оних које волимо. Сам Исус је у доби од тридесет година оставио све што му је било драго и знано у родном граду и породици, како би почео са својом службом. Кад бисмо следили Божији наум за наш живот, тај пут би нас често одвео далеко од свега што нам је познато, према непознатом. Али иако нас тај пут може раставити од оних које волимо, од дома, удобности и сигурности, никад нисмо растављени од Христове љубави. Његова љубав је наш стални пратилац и стога никад нисмо сами. Тугујеш ли за кућом? Породицом? Пријатељима? Ако си уверен да следиш Божију вољу за твој живот, онда мораш остати веран задатку. Христос ће бити твој стални пратилац.

Ко ће нас раставити од
Христове љубави?

Римљанима 8:35

Екстремна Екстреман ТВ проповедник

ВИЈЕТНАМ: БРАТ К' БЕ

Кад су деца брата К'Беа први пут видела свог тату на вијетнамској телевизији била су одушевљена. Али то одушевљење је брзо спласнуло кад су чули спикера како говори да је њихов отац криминалац. Тврдили су да је починио много »кривичних дела« против вијетнамских власти.

А »злочини« брата К'Беа су били у томе што је проповедао јеванђеље на непријављеним састанцима у кућним црквама. Власти су га довеле на телевизију како би га посрамили и упозорили друге људе да га се чувају. Изигравали су с њим полицијски интервју на ТВ-у и радију, али све што су постигли било је да се јеванђеље шири још даље. То му је само дало говорницу с које ће досегнути много других за Христа. Они који су га видели на телевизији, питали су за његову веру, тако да је могао да им говори о Христу.

К'Бе објашњава: »Довели су ме на телевизију како би људи могли да ме идентификују. Неки моји пријатељи су питали: 'Зашто напушташ своју породицу?' Рекао сам им да ће се Бог побринути за то. Морам да идем. Жетва је спремна, а жетелца је мало.«

Видећи да јавна срамота није могла да одврати К'Беа од службе, полиција му је запретила да ће га ухапсити чим га следећи пут нађу да проповеда. »Моја жена се радује што су наша имена уписана у Књигу живота и што моје лице сведочи с телевизије. Полиција тако помаже у ширењу јеванђеља. Они могу да затворе цркву, али не и наше сведочење.«

Верници могу бити прикивани на ломаче, окивани у затворским ћелијама, или закључавани у тврђаве. Могу чак и да умру. Али јеванђеље ипак наставља да живи. К'Бе нас подсећа да јеванђеље није стриктно повезано само са црквеном зградом, састанцима или неким верником. Црквена зграда може да буде затворена. Састанци могу да буду расформирани. Верник може да буде затворен или убијен. Да ли је твоје схватање хришћанства уско везано за неког пастора, црквену грађевину или неку активност? Да ли би твоја вера и даље напредовала (као што напредује међу вернима у земљама у којим нема верске слободе) кад би сви ти спољашњи облици нестали? Божија реч би остала, упркос свим тим ограничењима. Да ли би и даље био у стању да нађеш пут како би живео своју веру, као што је то учинио брат К'Бе?

По мом јеванђељу, за које се толико злопатим да ме бацају у окове као да сам злочинац. Али, Божија реч није окована.

2. Тимотеју 2:8-9

ЕКСТРЕМНА ПОБОЖНОСТ

Прилика да будемо Господње слуге постоји у свако доба и на сваком месту. Они који пружају отпор не би смели да утичу на то. Духовно гледано, ми имамо само једног Вођу. Он управља нашим корацима.

Том Вајт, који је страдао у кубанском комунистичком затвору зато што је из малог авиона избацивао јеванђеоске трактате над тим острвом.

Екстремна докторица

РУМУНИЈА: ДР МАРГАРЕТА ПЕСКАРУ

У комунистичкој Румунији сваки затвор је имао лекара који би често био присутан током саслушавања и усмеравао мучитеља на најбоље методе које ће изазвати бол, али да не доведе до смрти. Међутим, неки лекари су своју заклетву схватили озбиљно те презирали то што су комунисти радили.

Једна таква докторица била је прелепа хришћанка која се звала Маргарета Пескару. Сво медицинско особље је било претресано при уласку у затвор, али је др Пескару, на велики сопствени ризик, више пута успела унутра да унесе лекове. Њени несебични напори су спасли многе животе.

Једном јој је била додељена дужност да ради у затворској болници, посебно уређеној за оболеле од туберкулозе. Током тог времена, комунисти су одредили »преваспитаче« којима је било дозвољено да користе сва могућа средства потребна да убеду особу да се одрекне свега у што је веровала и заветује се на верност само и једино комунизму.

Преvasпитачи су били немилосрдни тако да су под њиховим мучењем многи хришћани умирали. Кад је др Пескару чула вест да такви људи долазе у затворску болницу како би почели са својим разорним радом на туберкулозним болесницима, учинила је нешто незамисливо. Отишла је врховним властима свих затвора и тамо заступала беспомоћне затворенике. Нико не зна како, али успело јој је да задобије милост званичника.

Захваљујући њеним храбрим напорима, у комунистичкој Румунији је на неко време престало мучење невиних од стране »преваспитача«.

Покушати. То је разлика између кретања напред и остајања у месту. Покушавати. То је оно што хришћани предано раде кад су усредсређени на Христово јеванђеље. Покушали смо. Рећи да је бар неко покушао, једини је начин на који су верници у стању да се суоче с неуспехом. Истина је – једноставно не знамо шта ће се догодити уколико не пробамо. Можда пребрзо одбацујемо креативне идеје које нам падну на памет кад се ради о ширењу поруке јеванђеља на послу, код куће или у заједници у којој живимо. Просто мислимо да неће деловати. Уверавамо сами себе да су противници превише јаки. Али ништа од тога нећемо поуздано знати уколико не покушамо. Јеси ли вољан да покушаш да будеш послушан Христу по сваку цену, почевши већ данас?

Па ћу онда отићи к цару,
ако и није по закону, и ако
погинем, нека погинем.

Јестира 4:16

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНЕ ТАПЕТЕ

КОРЕЈА: РОБЕРТ Џ. ТОМАС

Роберт Џ. Томас и његова супруга отишли су у Кореју као први мисионари у јулу 1863. године. Супруга му је убрзо након доласка умрла. Године 1866., кад је већ неколико месеци евангелизирао у Кореји, и након што је научио језик, Томас је путовао америчким бродом *Генерал Шерман* дуж реке Теадонг, према месту на којем се данас налази главни град Северне Кореје. *Шерман* се убрзо насукао на пешчани спруд. Корејски војници на обали били су подозриви и уплашени, тако да су се укрцали на брод машину дугим, бљештавим ножевима.

Схвативши да ће бити убијен, Томас је извадио Библију на корејском језику и пружио је према њима говорећи: »Исус, Исус«. Али тад му је одрубљена глава.

Двадесет пет година након Томасове смрти, неко је у том подручју открио малу гостинску кућу која је на зидовима имала чудне тапете. На њима су се налазила корејска слова. Власник куће је објаснио да је он лично залепио странице те књиге на зидове како би сачувао то дело. Сам власник и многи гости воле да дођу, стану и »читају зидове«. Била је то Библија коју је Томас дао својим убицама.

И упркос томе што тим подручјем данас владају комунисти, црква живи. Рад Роберта Џ. Томаса – названог »привремени мисионар« – наставља се у Северној Кореји где Божија реч више није само залепљена по зидовима, него скривена у срцима.

Замисли да садиш башту у пролеће само да би на лето отишао. Чинило би ти се да си узалуд потрошио сво оно време и напоре у сејању, плевљењу и заливању семена парадајза, паприке и диња. Исто можемо рећи и за наше сведочење Исуса Христа. Само што су овде улагања далеко већа него у корпу парадајза. Али је једнако – уколико не видимо корист у плодовима нашег рада, биће нам тешко да верујемо како ће наш напоран рад бити цењен и поштован. Запамти, Бог је тај који даје да све што је посејано узрасте. Можемо имати поуздања да ће Бог наставити дело које смо започели – чак и кад нас премести на неко друго место. Која је то башта коју би требао да оставиш неком другом на бригу?

Ја сам посадио, Аполос
залио, али Бог је дао да
израсте. Тако није важан
онај који сади ни онај који
залива, него Бог, који даје
да израсте.

1. Коринћанима 3:6-7

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ИСТРАЈНОСТ

РИМСКО ЦАРСТВО: БЛАНДИНА

Бландина је била слушкиња, толико испуњена Божијом силом да су они који су се смењивали мучећи је напослетку одустали. Заправо је изгледало да је мучење чинило Бландинину веру снажнијом. Храбро је показивала своју веру, говорећи: »Ја сам хришћанка, ми нећемо бити посрамљени.«

Бландина је била прогоњена у време владавине римског императора Марка Аурелија Антонија (161.-170. године наше ере). Током тог периода хришћани су строго чували списе који су говорили о њиховом страдању. Надали су се да ће истинитим причама о истрајности охрабрити друге вернике који ће доћи иза њих.

Бландина је била обешена на стуб, али ипак је истрајала, служећи као охрабрење другима који су били сведоци њеног мучења. Будући да је преживела тај сценариј, одвели су је у арену и бацили лавовима заједно с петнаестогодишњим дечаком, хришћанином, који се звао Понције, и који је био охрабрен њеним примером. Бландина пред зверима није показала очај него се »радовала и клицала свом одласку као да је позвана на свадбено весеље«.

Двапут су је бацали изгладнелим лавовима који је нису ни дотакли. Тако се вратила у тамницу, неповређена. Напослетку су је »трпали лавови, бичевана је, стављана у мрежу коју је превртао разјарени бик и одвођена је да седи гола на ужареној металној столици«. А ипак, Бландина је живела и охрабривала све оне који су јој били у близини да остану постојани у својој вери. На крају су је убили мачем, након што њени мучитељи нису могли да је натерају да се одрекне своје вере.

Иако нису повезане с хришћанским сведочењем, постоје ситуације које, по свему судећи, не можемо избећи, а које су мучно изазивајуће. Одгајање јогунастог детета. Рад уз тешког радног колегу. Подношење тешких животних околности. Има дана кад мислимо да више нећемо моћи да поднесемо притисак и долазимо у искушење да одустанемо. Али без обзира на околности, Бог нам даје истрајност и снагу да урадимо све на шта нас је Он позвао. А Бландину је позвао да издржи мучење. Можда и нас подстакне да потражимо помоћ у родитељству, да се суочимо с радним колегом, или да преузмемо неки други, наизглед немогућ, задатак. Како год, надахнути Исусовим именом можемо да будемо његови сведоци. Упркос сценарију који нам је намењен, Бог је с нама, дајући нам стрпљивост, па чак и радост. У којим подручјима је теби потребна ова екстремна истрајност која долази само од нашег милостивог Бога?

Да се... оснажите сваком силом за сваку истрајност и стрпљивост, с радошћу захваљујући Оцу, који вас је учинио достојнима да имате удела у наследству светих у светлости.

Колошанима 1:11-12

Екстремна Екстреман лопов — први део

РУСИЈА: НИКОЛАЈ ХАМАРА

Николај Хамара је био ухапшен због пљачке и осуђен на десет година затворске казне. Тамо је посматрао хришћане, чудећи се и питајући каква су то бића. Били су људи, али су показивали радост упркос страдању и певали су чак и у најзлокобнијим тренуцима. Кад су имали парче хлеба, делили би га с онима који нису имали ни то. Лица су им сијала док су разговарали с неким кога Хамара није могао да види.

Једног дана, двојица хришћана су села поред Хамаре и питали га шта га је довело у затвор. Он им је испричао своју тужну причу коју је завршио речима: »Ја сам изгубљен човек.«

Један од те двојице хришћана га је с осмехом упитао: »Кад неко изгуби златан прстен, каква је вредност тог прстена сад, кад је изгубљен?«

»Какво глупо питање! Златан прстен је златан прстен. Ако си га ти изгубио, наћи ће га неко други.«

»Одличан одговор«, рекао је хришћанин. »Сад ми реци, каква је вредност изгубљеног човека? Јер изгубљен човек, макар био и лопов, прељубник или убица, има свеукупну вредност човека. Толико је вредан да је Божији Син напустио небо због њега и умро на крсту како би га спасао.«

Хришћанин је наставио да говори пљачкашу: »Можда си и био изгубљен, али Божија љубав може да те пронађе.« Чувши ово, Хамара је предао свој живот Исусу.

Како се мери вредност? Углавном у складу с уложеним временом, новцем или емоцијама. То значи да начин на који особа третира своју имовину, делатност или чак однос с другима, открива колико цени то што има. Узми у обзир, на пример, разлику у поступању према старом радном оделу или новом костиму. Или, контраст у бризи за папирну чашу и за кристални пехар. А колико се само суза пролије кад се изгуби нека драгоценост или кад је неко кога волимо повређен. Према томе, колико су вредни људи... а колико си вредан ти? Баш као што је хришћанин рекао Хамари, толико су вредни да је Исус напустио небо и умро на крсту за своја изгубљена и побуњена створења. Бог их безгранично воли. И ти си једнако толико вољен; цењен си. Радуј се и рашири ову радосну вест другим »вољенима« у твојој близини.

Али, Бог своју љубав према нама показује овако: док смо још били грешници, Христос је умро за нас.

Римљанима 5:8

Екстремна Екстреман лопов — други део

РУСИЈА: НИКОЛАЈ ХАМАРА

Николај Хамара је отишао у затвор као лопов, а изашао као хришћанин. Након пуштања на слободу, придружио се тајној руској цркви.

Нешто касније, ухапшен је пастор Хамарине цркве. Власти су га мучиле, надајући се да ће издати цркву, али он им није рекао ништа. А онда су ухапсили Николаја Хамару. Довели су га пред пастора и рекли му: »Ако нам не одаш тајне, мучићемо Хамару пред тобом.«

Пастор није могао да поднесе да неко страда због њега. Али Хамара му је рекао: »Буди веран Христу и немој да га издаш. Ја сам срећан што ћу моћи да пострадам за Христово име.« Онда су Хамари почели да копају очи.

Пастор то није могао да поднесе. Дозивао је Хамару: »Како ово да гледам? Па ти ћеш остати слеп!«

Хамара је одговорио: »Кад ми одузму ове очи, видећу још више лепоте него што сам гледао њима. Видећу Спаситеља. Мораш остати веран Христу до краја.«

Кад су иследници рекли пастору да ће Хамари одсећи језик, Хамара је рекао: »Слава нека је теби Господе Исусе Христе! Ето, рекао сам највеће речи које се могу изрећи. А сад, ако желите, можете ми одсећи језик.« Бивши лопов је од званичника украо шансу да му украду веру. Умро је мученичком смрћу.

Хамарина прича је поука о супротностима између Божијег и ђаволовог царства. Библија нас учи како да препознамо оне који су дошли да украду, убију и упропасте као припаднике ђаволовог царства. У Хамарином случају, непријатељ му је украо очи, упропастио говор и на крају га убио. Али насупрот томе, Исусово царство се односи на живот — живот до крајности. Као такав, Исус је Хамари дао нови живот и бившег лопова обновио у праведника. Ова два царства су у сукобу, а наши животи су плен. Хамара је »дезертирао« и прешао на другу страну кад су му два верника показала како да се приклучи Божијем царству. Шта ти радиш да доведеш друге људе у Божије царство?

Лопов долази само да украде, закоље и упропасти. Ја сам дошао да имају живот и да га имају у изобиљу.

Јован 10:10

ЕКСТРЕМНА

Екстремни преводи – први део

ЕНГЛЕСКА: ХРИШЋАНКА, УДОВИЦА

Шесторица мушкараца и једна удовица одведени су пред суд јер су починили нечувен злочин против Католичке цркве у Енглеској. Учили су своју децу Господњој молитви и Десет заповести на енглеском језику!

У Енглеској је 1519. године латински био једини језик дозвољен за библијску наставу. Али обични људи су говорили енглески. Тако су верници тајно превели неке делове Библије на енглески и опрезно разносили преводе од куће до куће. Сад су били ухавањени и одлучено је да их јавно спале на ломачи.

Између седам затвореника, срећа се осмехнула само удовици, суд је показао милост и њој је било дозвољено да оде. Нико се није бунио јер је била сама и код куће је имала децу за коју је неко требао да се брине.

Стражар који се звао Сајмон Моуртон великодушно је понудио да помиловану удовицу отпрати кући. Док ју је водио држећи је за руку, чуо је неки клопот из рукава њеног капута. Завукао је руку и одатле извадио енглеске преводе, исти онај материјал по којем су учили своју децу. Без обзира на то што је управо избегла смртну казну, одбила је да се растане од превода, верујући да њена деца и даље морају да науче истину Божије речи. Сад је њена судбина била запечаћена.

Убрзо након тога, шесторица мушкараца и храбра удовица привезани су за дрвене стубове и живи спаљени.

Живимо у дигитално доба, доба кућних алармних уређаја, видео надзора и разних система обезбеђења. Јасно је шта највише ценимо – наше куће и имовина превише су драгоцени да бисмо допустили да буду изгубљени. Међутим, хришћанима који су живели у шеснаестом веку, најдрагоценија имовина било је Свето писмо. Као истрајна удовица из ове приче, они су и само понеки лист Библије сматрали толико вредним да су га плаћали животом. Према томе, иако се времена мењају, вредност Божије речи никад се није променила. Наш живот и даље мора да покаже другима да је Божија реч драгоцене – иако највероватније нећемо доћи у ситуацију да умремо зато што то радимо. Да ли други људи знају колико много или мало цениш Свето писмо? Могу ли да кажу колику личну вредност Божија реч има у твом животу?

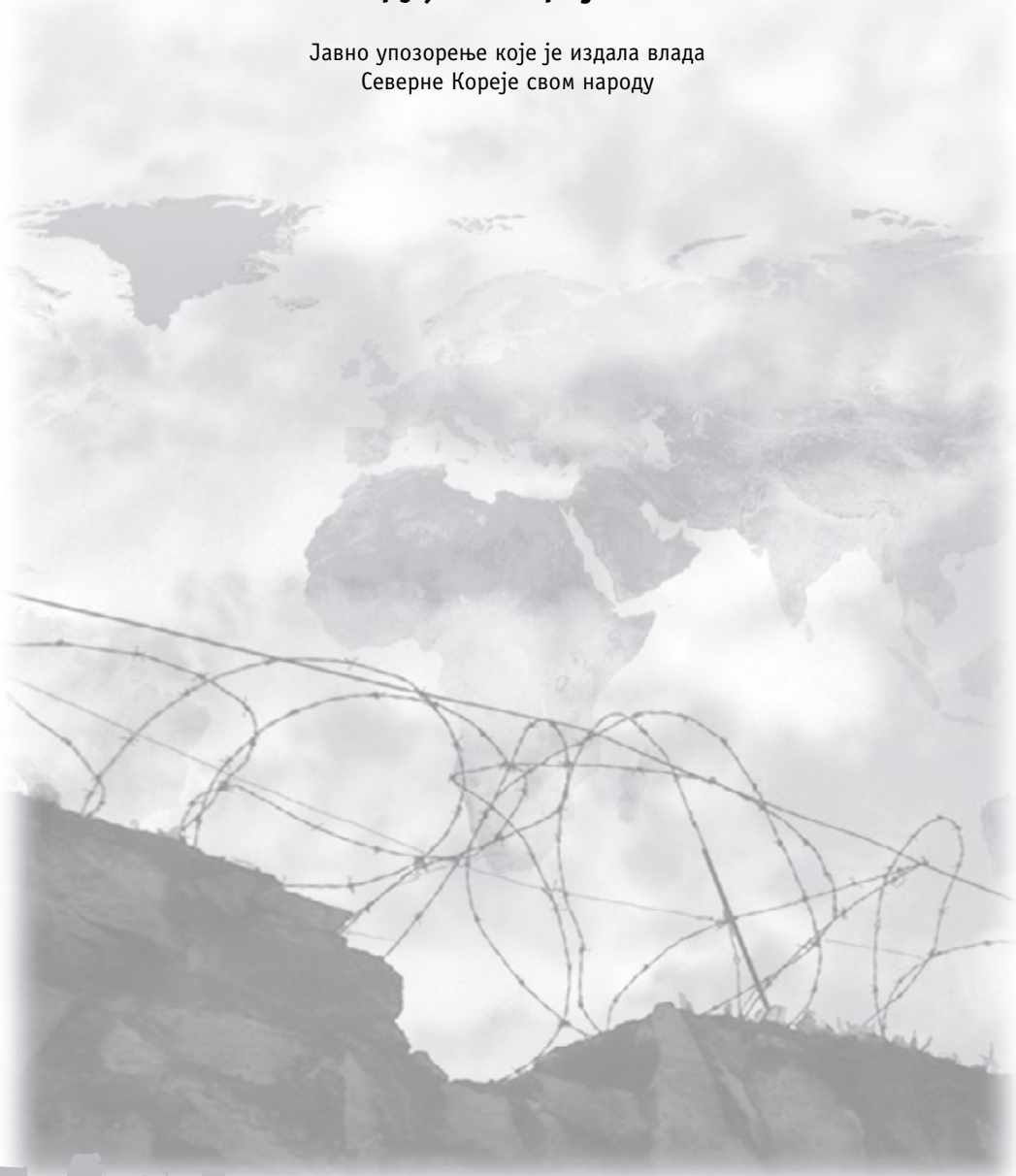
Милији ми је закон уста
твојих него хиљаде злата
и сребра.

Псалом 119:72

Екстремна побојност

**Хришћански мисионари морају да буду
пријављени и протерани, без изузетка, јер
су сви они препредени вукови који служе
као оруђе империјализма.**

Јавно упозорење које је издала влада
Северне Кореје свом народу

Екстремни преводи — други део

ЕНГЛЕСКА: ВИЛИЈЕМ ТИНДЕЈЛ

»Али, господине Тиндејл, морате признати«, изругивао се учени доктор теологије, »да се људи боље сналазе са законом цркве који разумеју, него с Божијим законом у Библији!«

Вилијем Тиндејл се наљутио на ову опаску: »Изазивам и свештенике и њихов закон! Ако Бог одлучи да наставим да живим, неће проћи дуго пре него што свако сељанче упозна Свето писмо боље него што га они знају!« Ова примедба је изазвала зловољу и непријатељство између Тиндејла и утемељене цркве. Ускоро је напустио Енглеску и отишао на копно, где је издао своју »незакониту« верзију Новог завета на енглеском језику.

Годинама је Тиндејлов мали Нови завет тајно преношен у балама памука, на немачким бродовима и сваком другом месту на којем су могли неопажено да уђу у Енглеску. Међутим, Тиндејла је касније издао »пријатељ« Хенри Филипс, те су му судили због јереси.

Док је Вилијем Тиндејл био у затвору, чекајући погубљење више од годину дана, верује се да је завршио превод Старог завета на енглески. Његове последње речи, пре него што ће га спалити на ломачи октобра 1536. године, биле су: »Господе! Отвори краљу очи!«

И Бог је то учинио. Само годину дана после Тиндејлове мученичке смрти, монархија је допустила да се по први пут ле-

гално штампа Библија на енглеском. Стандардна *Кинг Џејмс* верзија појавила се седамдесет пет година касније. А данашња верзија истог тог превода Библије поклапа се од речи до речи с деведесет посто Тиндејловог текста.

Противљење не треба изједначавати с неуспехом. Понекад је оно само то – противљење. И најдобронамернији сарадници понекад могу да се супротставе нашој визији за службу. Може нам се десити да нас изненади њихова критика па да почнемо да преиспитујемо свој позив. Кад нам Бог да визију за службу, као што је дао Тиндејлу, морамо остати верни задатку упркос могућим изгледима. Критика не сме да зада ударац нашем ентузијазму – треба управо да нас учини још преданијима да усавршимо своју визију. Да ли је Бог теби дао визију за службу? Као и Тиндејлу, може ти се десити да на неко време не видиш резултате свог рада, ако уопште успеш да их видиш. У међувремену можда добијеш и укор. Ипак, и даље остани веран задатку, а Бог ће се побринути за критике.

Јер тебе ради
подносим руг.

Псалам 69:7

Екстремно храбра деца

СЕВЕРНА КОРЕЈА: ЧЕНГ ЛИ И ХОНГ ЈУН

Комунисти су деца из Северне Кореје рекли да ће се лоше провести ако их икад ухвате у Кини. Али деца су знала да, ако буду имали довољно среће да побегну, помоћ треба да траже у згради која на себи има крст. Два дечака из Северне Кореје, који су успели да дођу у кинеску цркву, испричали су своје приче пастору.

»Ја се зовем Ченг Ли. Моја сестра и ја смо гледали наше родитеље како умиру од глади. Успели смо да пређемо преко реке док је била залеђена. Кад смо били на другој страни, сестра ми је рекла: 'Остани ту. Ја морам да одем мало даље сама.' Никад се није вратила.« Ченг има само шест година.

Хонг Јун, једанаестогодишњи дечак, рекао је: »Желим да се вратим у Северну Кореју и да говорим другима о Христу.« А онда је плачући запевао:

О, Господе, дај нам глас јеванђеља,
за нашу вољену браћу коју си ти први
заволео.
Где је све то нестало? Господ гледа на њих.

О, Господе, пошаљи нас њима, вољеној
корејској браћи.
О, Господе, пошаљи нас њима, вољеној
корејској браћи.
Где год били, допусти да процветају као
цветови.

Неколико месеци касније, Хонг Јуна су отели из села и под присилом вратили у Северну Кореју. Можда управо сада сведочи својим поробљивачима.

Храброст је нешто што људи и не знају да ли имају све док је не захтева ситуација. У пресудном тренутку, кад нам је потребна, имамо је или не. Исто се може рећи и за карактер – одређена ситуација ће дефинитивно открити имамо ли га или не. Као последица стоји да су карактер и храброст две ствари које је јако тешко симулирати. На сву срећу, Исус Христос је тај који нам даје неопозиву храброст и неоспоран карактер у време кад нам је то највише потребно. Можемо да се правимо како смо самоуверени, али само Исус може да нас учини храбрима. Можемо да имамо изузетно висок углед у друштву, али само Исус може да нам да карактер за она специфична времена кад нико не гледа. Где у свом животу видиш карактер и храброст на делу?

Кад су видели Петрову и
Јованову смелост... зачудише
се. Знали су да су они били
с Исусом.

Дела 4:13

Екстремна Још једно екстремно светло

ПАКИСТАН: ЗАХИД

Захид је био пакистански муслиман, хоџа који је нападао хришћане и палио њихове Библије. Једном је један примерак Библије задржао за себе и почео да је проучава како би доказао да је хришћанство лаж.

»Читао сам Библију тражећи противречности које бих могао да искористим против хришћанске вере«, прича Захид. »Изненада се у мојој соби појавило јарко светло и ја сам чуо глас који ме позива по имену. Светло је испунило целу собу.«

»Захиде, зашто ме прогониш«, рекао је глас.

»Био сам уплашен. Нисам знао шта да радим. Питао сам: 'Ко си ти?'«

»Ја сам Пут, Истина и Живот«, рекао је глас. Следеће три ноћи, светло и глас су се враћали. Четврте ноћи сам клекнуо и прихватио Исуса за свог Спаситеља.«

Будући да се обратио на хришћанство, Захид је ухапшен и бачен у затвор као неверник и издајник ислама. У затвору су га мучили две године и на крају је осуђен на смрт. Док су му стављали омчу око врата, Захид је свом целату рекао да је Исус »Пут, Истина и Живот«. Желео је да његов последњи дах буде употребљен тако што ће спасти свог земљака.

Изненада су дотрчали стражари и рекли да се погубљење зауставља, а Захид је на крају био пуштен на слободу. Нико не зна зашто је пресуда укинута, али Захид и данас путује Пакистаном као евангелизатор.

Људи које је дотакла смрт углавном говоре исте ствари. Долазе до закључка да је Бог сигурно имао своју сврху због које им је продужио живот. Нажалост, телевизијски интервјуи често не доносе причу о томе у шта се претворила та сврха! Јесу ли открили Божију сврху за свој живот или не? А Бог у ствари има исту сврху за живот сваког од нас. Жели да га познајемо и да га обзнанимо другима. Неки, попут Захида, могу да прођу кроз јединствено искуство како би стигли на та специфична места на којима треба да обзнане Бога. Међутим, наша мисија у основи остаје иста. Јеси ли икад осећао да те Бог држи на овој земљи из неког посебног разлога? Тај разлог је да га познајеш – и да га обзнаниш другима.

»Ја сам Пут, Истина и Живот«, одговори им Исус.
»Нико не долази к Оцу, осим кроз мене.«

Јован 14:6

Екстремна моћ

РИМ: ВИНСЕНТ

Конопци око његових зглобова на рукама и глежњева на ногама још јаче су се затегли док је римски хришћанин Винсент осећао како му се руке чупају из рамена и ноге испадају из кукова.

Римски император Децијан стајао је поред справе за мучење за коју је Винсент био везан. »Умрећеш у ужасним боловима«, рекао је младом хришћанину.

»Нема часније смрти од смрти мученика«, одговорио је Винсент с пуним уверењем. »Ја видим небо и гнушам се твојих идола.«

Бесан, цар је наредио да већ осакаћеног хришћанина још више муче. Али ни тад им није успело да одагнају осмех с Винсентовог лица. Кроз бол је рекао цару: »Све што ти можеш да уништиш само је моје тело које свакако мора да пропадне. Али унутар мене живи неки други Винсент над којим ти немаш никакву власт. Тај Винсент не може бити стављен на справе за мучење нити убијен.« Винсент је с осмехом чекао смрт.

Напоследку су га војници скинули са справе за мучење, али његовим патњама још није био крај. Свукли су му одећу и бацили га у хелију чији је под био прекривен изломљеним стаклом. Како није могао да стоји, Винсент је био присиљен да лежи на оштром стаклу. Али чак и ту је с њим био Божији мир. Стражари су касније известили цара да је лежао на изломљеном стаклу као »да се одмара на постељи од цвећа«.

У савременој култури појам моћи је повезан с властима и управама. Моћ је резервисана за наизглед важне, културне и префињене. Међутим, историја нам показује да су људи на моћним положајима били неефикасни уколико нису имали унутрашњу снагу помоћу које би извршили своју дужност до краја. Насупрот томе, Бог нашу унутрашњу снагу увежбава преко присуства Светог Духа. Страдање је његова учионица у којој нас учи шта значи бити снажан. У стању смо да издржимо више него што можемо да замислимо. Храбри смо преко свих наших граница. Можда се осећаш као да те је страдање учинило слабијим. Тражи од Бога да ти покаже како те оно, у ствари, може учинити јачим. Напни своје мишиће. Видећеш да си јачи него што мислиш.

Да се, сразмерно његовој славној моћи, оснажите сваком силом за сваку истрајност и стрпљивост.

Колошанима 1:11

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ ВОЈНИЦИ

РИМСКО ЦАРСТВО: ЧЕТРДЕСЕТ ВЕРНИХ ЉУДИ

Цар Константин је 320. године наше ере у Римском царству озваничио хришћанство. Међутим, Лициније који је контролисао источни део империје, прекршио је споразум са западом и наставио да гуши хришћанство.

Кад је Лициније упутио захтев да сви војници под његовом командом принесу жртве римским боговима, четрдесет хришћана из »Громовничке легије« то је одбило. Њихов генерал Лисије наредио је да их бичују, трагају кукама и потом их окују у ланце. Кад су и даље одбијали да се поклоне и одустану од обожавања свога Бога, он је наредио да их свуку до голе коже и да их оставе на залеђеном језеру док не попусте.

Сваког ко се одрекне својих уверења чекала је топла купка. Људи су се заједно молили да се њихов број не прекине. Међутим, како се смркавало, један од њих више није могао да поднесе хладноћу и потрчао је према топлој купки.

Једног од стражара, који је посматрао четрдесет храбрих војника како певају Христу, наљутило је то што је један од њих попустио Лисијевим наредбама. Његова љутња се окренула у убеђење, а убеђење у веру. Стрчао је одећу са себе и истрчао на залеђено језеро, испуњавајући тако њихово обећање да буду »четрдесет храбрих Христових војника«!

Тог дана је четрдесеторо људи умрло заједно. Онај који се одрекао своје вере ради топле купке, такође је умро.

Хришћанска заједница се састоји од неколико преданих појединаца који делују усклађено. Било да је то хришћански кампус, служба, црква или породица, дружина коју чини братство и сестринство јесте снага с којом може да се рачуна. Увек стојимо чвршће кад стојимо заједно. Кроз цело Свето писмо Бог нас подстиче да се окупимо у заједници преданих – породици верних. Више него што охрабрује принцип снаге у складу са бројношћу, хришћанска заједница охрабрује веру својих чланова. Као у овој причи, снажни надокнађују снагу слабима. Јеси ли ти препознао своју хришћанску заједницу? Јеси ли уверио своју цркву, породицу или неку другу групу у твоју љубав и верност, без обзира на цену?

Придружи ми се у
злопаћењу као добар
војник Христа Исуса.

2. Тимотеју 2:3

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ЛЕПОТА

ЛЕЊИНГРАД: АИДА СКРИПНИКОВА

»Најтежа ствар у затвору било је живети без Библије.«

Аида Скрипникова је била прелепа млада жена. У својим раним двадесетим годинама, стајала је на углу улице у Лењинграду и делила људима песме које су говориле о њеној љубави према Исусу и радости што га познаје као свог Господа и Спаситеља. Ускоро је била ухапшена, али је доказала да је одана својим убеђењима иако је била осуђена на годину дана затворске казне.

До дана кад је напунила двадесет седам година, Аида се суочила с четвртм затворском казном због своје решености да одбрани јеванђеље. Остала је искрена и отворена, говорећи у једној публикацији: »Не можемо да ћутимо о ономе што сачињава свеукупно значење нашег живота – Христос.«

Испоставило се да је тај четврти боравак у затвору био најтежи. Стражари су непрекидно покушавали да изопаче њену веру свим средствима, од злостављања до нуђења чоколадом. Али оно што јој је најтеже пало био је живот без Божије речи. Библију су јој одузели, а за казну је била осуђена на десет дана самице. Касније је добила Нови завет и чувала га је као нешто вредније од живота.

Кад је најзад ослобођена, било ју је тешко препознати – њена заслепљујућа лепота је нестала и изгледала је деценијама старије. Али Божија љубав је и даље сијала кроз њен осмех, враћајући ненадмашну лепоту која је долазила из њеног унутрашњег бића.

У многим продавницама, креме за негу надмашују број конзерви с поврћем. Рафови с козметичким производима претрпани су формулама које нам обећавају да ће обновити и вратити наш спољашњи изглед. Ах, само кад бисмо били забринуте за нашу унутрашњу личност колико смо забринуте за спољашњи изглед! Мученици нас уче да ценимо обнову онога што стварно јесмо, унутра, у себи. У унутрашњем бићу. А то је особа коју ниједан облик нити количина мучења не може да порази. То је то биће које се развија у Христов лик. Могуће је да желиш да оставиш утисак на друге у складу са светским стандардима, међутим, Бог сматра да је твоје унутрашње биће далеко упадљивије. Да ли си усредсређен на своју унутрашњу личност бар толико колико и на спољашњи изглед? На које начине твоје унутрашње биће постаје све лепше како стариш?

Нека ваша лепота... потиче од
вашег унутрашњег бића, од
непролазне лепоте кротког
и смиреног духа, што је у
Божијим очима драгоценост.

1. Петрова 3:3-4

Екстремна побожност

**Молио сам се за снагу –
и Бог ми је дао тешкоће да постанем
снажнији.**

**Молио сам се за мудрост –
и Бог ми је дао проблеме које треба да
решавам.**

**Молио сам се за напредак –
и Бог ми је дао мозак и мишиће да
делујем.**

**Молио сам се за храброст –
и Бог ми је дао опасности које треба да
савладам.**

**Молио сам се за љубав –
и Бог ми је дао прилике.**

**Нисам примио ништа што сам желео –
а примио сам све што ми је требало.**

Моје молитве су услишене.

Од породице Мајкла Јоба, индијског хришћанина, студента
медицине, који је убијен јуна 1999. године због евангелистичког
деловања његовог оца

Екстремно »учење« — први део

ЕНГЛЕСКА: ДР РОЛАНД ТЕЈЛОР

Људи из Хедлеја молили су др Роланда Тејлора да не иде бискупу Винчестера и лордовом саветнику. Знали су да је бискуп бесан због учења др Тејлора.

Већ скоро двадесет година у Енглеској је легално дистрибуирана Библија на том језику. Др Тејлор је све припаднике цркве учио да читају Библију и следе њено научавање. Насупрот томе, верске вође под свирепом владавином краљице Марије захтевали су строго придржавање обичајних правила цркве.

Након бискупових увреда и оптужби, Роланд је одговорио: »Ја сам хришћанин. Нисам похулио на цркву. Истини за вољу, ви сами сте, у складу с сопственом одговорношћу, јеретици. Христос је умро једном заувек за грехе света. И то је довољно. Ви и ваши обичаји не можете да понудите више од тога.«

Др Тејлор је следеће две године био затвореник. Кад је сазнао да ће бити спаљен на ломачи изван Хедлеја, скакао је од радости. Није био забринут за своју сигурност. Уместо тога, радовао се што ће још једном проћи кроз Хедлеј и поново видети своју браћу и сестре у вери.

Др Роберт Тејлор умро је мученичком смрћу у зиму 1555. године.

Језик љубави изражава се на много различитих начина. Људима је потребно да чују љубав на језику који разумеју како би је препознали. Неки мужеви својим женама носе доручак у кревет како би показали да их воле. Другим паровима је потребан неки посебан поклон како би речи »Волим те« чули јасно и гласно. Предузећа која се баве производњом честитки надају се да ћемо то рећи написмено. Међутим, Исус каже да је језик његове љубави послушност. То је начин на који изражавамо љубав према њему. Кад смо му послушни показујемо да га волимо. Тејлор је убијен мученичком смрћу зато што је верне учио да говоре језиком Исусове љубави. Учио их је да читају Библију и да се држе њеног научавања. Покажи данас Исусу да га волиш и одај почаст сећању на др Тејлора.

»Ко ме воли, држаће се моје Речи«, одговори му Исус.

Јован 14:23

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО »УЧЕЊЕ« — ДРУГИ ДЕО

ЕНГЛЕСКА: ДР РОЛАНД ТЕЈЛОР

Пре него што је спаљен на ломачи зато што је поучавао у складу с Библијом, др Роланд Тејлор је записао ове предивне речи:

»Говорим својој жени и деци: Господ вас је дао мени и Господ ме узима од вас и вас од мене – благословено нека је име Господње! Знам да је Он вернији и милостивији од било ког мужа или оца. Поуздајте се у њега по заслугама нашег вољеног Спаситеља. Верујте му, волите га, бојте га се и слушајте га. Молите му се јер је обећао да ће помоћи. Мене не сматрајте мртвим јер ћу живети вечно и никад нећу умрети. Само идем пред вама, а ви ћете доћи касније, у наш вечни дом.«

»Говорим вама, моји драги пријатељи из Хедлеја, и свима онима који су ме чули да проповедам, да одлазим одавде мирне савести што се тиче мог научавања, за које се молим да ћете дати хвалу Богу заједно са мном. Јер сам, у складу с ово мало талента што га имам, навешћивао другима оно што сам скупио из Божије књиге, благословене Библије. Стога, ако вам ја или било који анђеол с неба, проповеда другачије јеванђеље него што је оно које сте примили, нека Божије силно проклетство сиђе на таквог проповедника!«

»Одлазећи одавде с поузданом надом, без имало сумње у вечно спасење, захваљујем Богу, мом небеском Оцу, по Исусу Христу, мом сигурном Спаситељу.«

Роланд Тејлор

Можеш ли да се сетиш неког свог омиљеног учитеља из детињства? Можда је то што памтиш парфем који је она користила. Или јединствен начин на који је он пролазио руком кроз косу. Увек нам у сећању остаје нешто што је својствено само тој особи. Међутим, како одрастамо тако учитеље ценимо из других разлога. Сећамо се онога чему су нас учили – лекције које никад нећемо заборавити. А онога ко нас је први учио Божијој речи сећамо се заувек. Не можемо себи допустити да заборавимо основне истине које нам је пренео наш учитељ о Божијој љубави и спасењу. Кад неко други дође у име просвећивања или каквог другог високог подручја науке, Божија истина је та која ће ти пружити заштиту и помоћи ти да препознаш неистину. Та истина је више од сећања. Она је твоје највеће благо.

Чувај заповести моје и бићеш жив, и науку моју као зеницу очију својих.

Приче Соломунове 7:2

Екстремна породица

КАМБОЏА: ХАИМ И ЊЕГОВА ПОРОДИЦА

У камбоџанској џунгли, Хаиму и његовој породици дали су лопате и рекли им да ископају сопствене гробове. Били су таоци Црвених Кмера, који су хришћане сматрали »непријатељима славне револуције«.

Војници су Хаиму и његовој породици допустили да клекну, ухвате се за руке и да се помоле. Онда је Хаим почео да моли војнике да се покају и да прихвате Исуса за свог Господа и Спаситеља. Војници су били збуњени самилошћу у његовом гласу упркос томе што се суочавао са смрћу.

Док је говорио, један од његових синова је скочио и побегао у шуму. Војници су потрчали за њим, али их је Хаим зауставио. Његов мир је убедио комунисте да стану и виде шта ће да уради.

Док је његова породица клечала а војници стајали око њих с упереним пушкама, Хаим је застао на ивици шуме: »Сине, може ли се неколико украдених дана живота бегунца у тој шуми упоредити с придруживањем својој породици овде, око гроба, али ускоро вечно слободној у рају с Христом?« Само тренутак касније, из жбуња се зачуло шушкање и оданде је изашао Хаимов син, сав у сузама, и клекнуо поред свог оца.

Хаим је погледао у војнике: »Сад смо спремни да одемо.«

Али нико од војника није могао да повуче обарач. Убрзо је, ипак, дошао неки официр који није био сведок дечаковог повратка, изгрдио је војнике назвавши их кукавицама, и убио хришћане.

Неке породице су познате по томе што су међусобно екстремно тесно повезане. Друге се хвале да су екстремно богате. Неке друге опет упућују на свој екстреман пословни значај. Иако Бог све ово може да употреби, његова замисао о утицају јако се разликује. Шта је то што породицу чини корисном у Божијем краљевству? Екстремна послушност. Није, дакле, величина породичног аутомобила то што је важно, него преданост те породице Христу. Бог је породицу осмислио као место на којем родитељи својим примером воде децу да би научила како да буду послушна Христу. Иако је сценариј који се догодио Хаиму јединствен, ми можемо бити послушни једнако толико колико то од нас тражи карактеристична ситуација. Како би ти окарактерисао преданост твоје породице? Коју би породицу навео као пример екстремне породице?

Ко год извршава Божију вољу, тај је мој брат, и сестра, и мајка.

Марко 3:35

ЕКСТРЕМНА ПЛОДНОСТ

Екстремно коришћење лажи

РУСИЈА: ЈЕДАН СТУДЕНТ

Безбожни професор се насмешио на Лењинову фотографију која је висила одмах поред врата, а онда закорачио према бокалу који је стајао на столу. Извадио је кесицу неког прашка, и док је њен садржај полако сипао у бокал, вода у њему је постајала црвена.

»Ево, то је то чудо«, почео је с лекцијом. »Исус је у рукавима крио прашак сличан овоме и онда се претварао да је на чудесан начин претворио воду у вино. Али ја могу и боље од њега; могу сад да претворим вино у воду.«

Извадио је другу кесицу прашка и сипао га у црвену течност. Она је поново постала бистра. С трећом кесицом, била је опет црвена.

Један студент који је седео за његовим столом, махао је главом нимало импресиониран. Напослетку је изазвао професора: »Задивили сте нас, друже професоре. Тражимо од вас само још једну ствар – *попијте то своје вино!*«

Професор се samozадовољно насмејао и рекао: »То не могу да урадим. Овај прашак је отрован.«

Хришћанин је одговорио: »Управо у томе је разлика између вас и Исуса. Он нам је својим вином дао радост, док нас ви вашим вином трујете.« Професор је бесно изјурio из учионице и дао да се студент ухапси и баци у затвор. Али вест о овом догађају брзо се раширила и многе оснажила у вери.

Непријатељево обећање о лакој замени је лаж. Многе робне куће имају политику поврата робе оријентисану на благонаклоност према кориснику, како би овај могао да замени купљену робу и буде задовољан. Тако људи стоје у редовима како би заменили мањи број за већи или једну боју за другу, све у нади да ће им то помоћи да изгледају мршавије или лепше, или просто срећније. Једнако тако, многи људи стоје у реду с Божијом истином у рукама. Речено им је да замене ту истину за било шта и да ће их то учинити задовољним корисницима. У том случају, на крају увек остајемо разочарани. Бог жели да прозреш непријатељеве лажи. Држи се Божије истине – по сваку цену.

Они су лажју заменили
Божију истину.

Римљанима 1:25

Екстремна молба

ИНДОНЕЗИЈА: ДЕЛОРЕС

Делоресино већ остарело тело било је уморно од трчања и она је заплакала: »Боже, смилуј се нама, твојој деци!« Бежала је да спасе живот, заједно с другим верницима, док су нападачи засипали артиљеријом њено село. Ослањајући се на грубо урађен штап, пењала се корак по корак по стрмом планинском венцу док није стигла на сигурно. Сместила се у импровизованом избегличком кампу, заједно са стотинама других расељених лица протераних од својих кућа.

Делорес је једна од неколико милиона хришћана који живе у Индонезији – земљи коју сачињава више од тринаест хиљада острва. Осим тога, муслиманско становништво у Индонезији је најбројније у свету. А ипак су муслимани и хришћани генерацијама живели у миру, заједно, делећи исто место. Међутим, сад су се суочили с новим непријатељем: групе фанатичних муслимана су у скорије време подстицале на *џихад* (свети рат) на острвима. Данас међу муслиманима и хришћанима на том месту више нема мира.

У једном граду, хришћани су се окупили испред зграде владе у мирним демонстрацијама, и певали »Све ти предајем«. Тражили су од власти да признају колико су хришћана милитантни муслимани заклали. Чак и док су мирни верници певали, муслиманске снаге су извршиле напад на једно село и сравнили га са земљом. Многе заједнице које су биле напредне сад су само хрпа пепела и рушевина.

Делорес је само једна од мноштва прогоњених верника у Индонезији који вапе Богу за ослобођењем. Откривење говори о мноштву мученика који цезну за Божијим судом и праведношћу. Међутим, ми не смемо допустити да такви вапе Богу сами. Ми, који живимо, морамо да им се придружимо у тој молби. Иако можемо да будемо једну светлосну годину далеко од њих, у својим удобним домовима, наша искрена подршка само је једну молитву даље. Када се молимо за сигурност и ослобођење, удружујемо наша срца с онима који страдају. Хоћеш ли се молити данас за Делорес и све друге верне у Индонезији? Хоћеш ли замолити Бога да их заштити на њиховом путу и чује наше молитве за ослобођење?

Они из свег гласа повикаше:
»Колико још, свети и истинити Господару, нећеш судити становницима земље и осветити нашу крв?«

Откривење 6:10

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА МОЛИТВА

ШВАЈЦАРСКА: МИХАЕЛ САТЛЕР

Михаел Сатлер није био изненађен изреченом пресудом да му одсеку језик и потом га спале на ломачи као јеретика. Био је шеснаести век, а Михаел је био анабаптиста, члан покрета верника који су тражили да се врате новозаветном облику цркве. Међутим, европске верске и друштвене институције на анабаптисте су гледале као на претњу.

Гомила знатижељника почела је да се окупља на тргу. Један од присутних био је двадесет петогодишњи Клаус фон Графенек који је стајао поред осуђеника, посматрајући како се целат припрема за Михаелову смрт.

Михаел је, упркос сад већ неразумљивом говору, почео да се моли: »Драги Господе, отвори очи овом младићу...«

Клаус је изненада одскочио, шокиран спознајом да се тај злочинац моли за њега!

Док га је целат везивао, Михаел се окренуо гомили и, заплићући оним што је остало од његовог језика, рекао: »Обратите се!« А онда је затворио очи и молио се: »Свемогући, вечни Боже... ја... на данашњи дан, сведочим у корист истине и запечатићу је сопственом крвљу.«

На те речи, целат је Михаела бацио у ватру. Кад је ватра спалила конопце којима су му биле везане руке, Михаел их је подигао и молио се: »Оче, предајем свој дух у твоје руке.«

Клаус је био толико ганут молитвом осуђеника за њега да је Михаелову смрт забележио одајући му признање. Завршио је речима: »Нека Бог и нас услиши да сведочимо о њему храбро и стрпљиво.«

Молитва је хришћанско тајно оружје. Она некад тихо, а некад сасвим отворено говори о нечијој вери у Христа. Кад је Клаус чуо како се осуђеник моли, то га је натерало да застане и размисли. На исти начин, кад остали гости у ресторанима виде да се ми молимо за благослов хране која је пред нама пре него што почнемо да једемо, можда их натерамо да и они стану и размисле о Богу. Чак и ако само на тренутак заробимо нечију мисао и окренемо је ка Христу, обавили смо своју дужност. Као што је Михаел доказао с Клаусом, молитва мења животе и надахњује преданост. Међутим, Бог не може да користи молитву које нема. Зато нађи времена и тихо се помоли за некога кога си данас срео. Никад не знаш шта ће се догодити као резултат те молитве.

Молите се у Духу у свакој
прилици сваковрсним
молитвама и молбама.

Ефесцима 6:18

Екстремна побољност

**Реч »мисионар« не постоји у Библији –
али реч »сведок« постоји.**

Џим Елиот, мисионар у Еквадору који је убијен мученичком смрћу
док је покушавао да однесе јеванђеље индијанском племену
Аука – навод Елизабете Елиот у књизи *Моји дивљаци,
моји сродници*

ЕКСТРЕМНА

Екстреман манускрипт

ИТАЛИЈА: ЕУЗЕБИЈЕ

У Риму 303. године наше ере, за време Диоклецијанове владавине, почео је такозвани »велики прогон« хришћана. Био је то период у којем је Диоклецијан издао званични указ против хришћанства с намером да уништи ту веру. Међу свеукупним детаљно наведеним одлукама, налазиле су се и следеће наредбе:

Хришћани који држе јавне службе треба да буду избачени из тих просторија.

Све оптужбе против хришћана морају бити примљене и поздрављене.

Хришћане треба мучити због њихове вере.

Света Писма им треба одузимати и одмах спалити.

Све црквене зграде морају бити уништене.

Грађанска права се хришћанима морају енергично порећи.

Старешине, бискупи и црквене вође морају бити хапшени да би принели жртве римским боговима.

Током тог периода, млади писар Еузебије документовао је зверства почињена против ране цркве. Највеће надахнуће му је био црквени вођа и теолог који се звао Памфилије. Памфилије је био ухапшен и мучен 308. године наше ере, али не пре него што је значајно утицао на Еузебијев живот.

Еузебије је написао: »Својим очима смо видели домове молитве сравњене са земљом... и надахнута Света писма бачена

у ватру... и пасторе цркава, међу којима су неки срамно морали да се којекуда крију.«

Памфилијево погубљење 309. године наше ере није одвратило Еузебија од писања манускрипта под називом *Историја Цркве*.

Еузебије је касније и сам био ухапшен због свог доприноса хришћанству. Међутим, живот му је био поштеђен. Бог га је заштитио како би могао да настави да пише своју поруку будућој цркви. Његова дела су отворила очи будућој генерацији у вези патњи с којима се суочавала рана црква. Његове белешке о животу и смрти, о задужбини хришћанских вођа, подсећају нас на велико наслеђе хришћанских јунака. Ако данас можемо да учимо из храбре вере и бесмртне љубави наших праочева који су били прогоњени, онда та дела нису била узалуд. А ни њихово страдање. Шта је то што ти радиш данас, а што би могло да надахне следећу генерацију за још већу преданост? Моли се Богу да ти помогне да оставиш сопствену задужбину.

Доћи ће, и казиваће правду
његову људима његовим, који
ће се родити.

Псалом 22:31

Екстремно прикривање

САУДИЈСКА АРАБИЈА: БРАЧНИ ПАР

Брачни пар из једне стране земље стигао је у нафтом богату Саудијску Арабију.

Живели су и радили у тој муслиманској земљи коју су назвали својим новим домом. Најзад, састајали су се и одржавали богослужења с другим страним радницима који су делили њихову веру – хришћанство. Међутим, упражњавање хришћанства у Мухамедовој духовној престоници не само да није популарно, него је и противзаконито. Али брачни пар је, без обзира на то, прихватио ризик могућег одвођења у затвор, депортације, па и смрти, да би верно и предано наставили да присуствују богослужењима.

Дуги низ година су живели у миру. Међутим, једног дана је у њихову кућу упала саудијска полиција. Одвели су их у станицу ради саслушања о њиховој верској припадности. Њихов компјутер, у којем је до тада било већ много информација и адреса других хришћана с тог подручја, био је заплењен. Плашили су се да ће све те друге људе ускоро задесити иста судбина.

Муж је остао у затвору, а жену су ослободили оптужби и пустили да иде. Она је поднела неколико жалби страним владама, тражећи да јој помогну да оправда свог мужа и да га ослободи из затвора. Поуздала се у оне који се залажу за слободу. Ипак, све те земље нису биле вољне да интервенишу у њеном случају. Њен муж је остављен да се пита хоће ли икад више видети своју жену. Њихов случај је један од многих тајних прогона који се врши над хришћанима у муслиманској земљи Саудијској Арабији. Истина ће, ипак, једног дана изаћи на видело.

Саудијска Арабија је земља која наводно има највећи број извршења смртних казни у свету. Године 1999. Саудијска Арабија је потрошила више од 1.000.000 долара на компаније које се баве односима с јавношћу како би осигурала тајност о свом кршењу људских права. Ипак, неће моћи вечно да чувају своју тајну. Морамо се молити да се чује глас хришћана у саудијским затворима и да се на тај глас одговори још за нашег живота. Знамо – кад се Христос врати, неће бити те компаније која се бави односима с јавношћу која ће моћи да их заштити од његове осуде. Али шта можемо учинити данас? Молитва је први корак који води до промене. Није тајна – противници су моћни. Али Бог је још моћнији. Шта ти радиш да би дозвољавао његову моћ у корист оних који су у затвору?

Јер, нема ништа скривено што се неће открити, и ништа тајно што се неће сазнати и изаћи на видело.

Лука 8:17

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА НЕПОСЛУШНОСТ

РИМСКО ЦАРСТВО: ТЕБАНСКА ЛЕГИЈА

Године 286. наше ере, 6.666 припадника Тебанске легије примило је од императора Максима наредбу за марш у Галију где је требало да му помогну у борби против побуњеника Бургундаца. Сваки члан ове дивизије био је реван хришћанин.

Након што су путовали тешким врлетним стазама преко Алпа, Максим је захтевао свеопште приношење жртава пре него што уђу у битку. Сваки војник Тебанске легије одбио је такво скрнављење свог Бога. Императора је њихова непослушност толико наљутила да је покушао да их убеди тако што је наредио да се сваком десетом војнику одруби глава мачем. Ипак, легионари нису били ништа мање одлучни и остали су при свом ставу. Цар је још једном покушао да промени њихово мишљење наредивши својим војницима да се врате кроз врсту и опет убију сваког десетог. Сви ти људи су умрли с великим достојанством и уверењем баш као да су убијени у боју. Но, ни овај други масакр није био ништа делотворнији од првог.

Све што се догодило било је да су преостали војници, након покоља својих другова, сад били одлучнији него икад да одбију такво жртвовање. Не желећи да умру, а по налогу својих официра, саставили су један чланак о оданости цару. Ту су изјавили да их њихова вера и посвећеност Богу чини само још лојалнијим цару. Надали су се да ће га ово умирити, али чланак је имао управо супротан ефекат. Разјарен, наредио је да се свим преосталим члановима легије из Тебе одруби глава.

Непоштовање је у војсци највећа увреда. А ипак, Тебанска легија није имала избора, јер би непоштовање Бога било још већи злочин. Људи управљају помоћу власти. Међутим, само Бог поставља власт. Библија нам даје примере у којима Божији народ доноси одлуку о одбијању повиновања људским властима кад су њихови захтеви у супротности с Божијим заповестима. Сети се само јеврејских бабица, али и Мојсијевих родитеља који нису испоштовали фараонове наредбе. Сети се Данила и његових другова који су одбили да служе страним боговима. Њихов пример, као и пример ових храбрих војника, подсећа нас да смо дужни да признамо људску власт. Ипак, и тада Божију власт морамо да поштујемо више од свега. Кад су људске наредбе у директној супротности с Божијим заповестима, мораћеш да размислиш о прихватању ризика непослушности.

Али, Петар и Јован им одговорише: »Сами просудите да ли је пред Богом право да вас слушамо пре него Бога?«

Дела 4:19

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СУЗДРЖАВАЊЕ

РИМ: СЕБАСТИЈАН

Себастијан је свакодневно пролазио ходницима палате. Вредно је радио како би дошао до овако високог положаја у краљевој гарди, али једном кад је стигао у Рим, суздржавао се од сваког идолопоклонства својственог тадашњем животу у царском граду. Све што је желео било је да свесрдно служи Христу.

Кад је цар Диоклецијан сазнао за његово суздржавање, нису га више интересовали подаци о његовој служби. Суочио га је с тим и сазнао за његову веру. На то је наредио да га одведу ван града и да га гађају стрелама док не умре. Војници су одрадили свој посао и оставили Себастијаново тело да труне. Ускоро је дошла група хришћана како би га пристojно сахранили.

Како су га подигли, један од њих је повикао: »Па он се помера!«

»Пссст!« упозорио га је други. »Однеси мога негде на сигурно.«

Себастијана су пренели у кућу једног од њих где му је пружена помоћ и где се опорављао од својих повреда. Чим се осетио довољно добро, поново је отишао пред цара. Будући да је једном окусио наду неба, задовољства овог света су му се сад свиђала још мање.

Цар је дакако био шокиран кад је видео Себастијана који се, како се чинило, вратио из мртвих. Наредио је да га ухвате и претуку на смрт, а онда његово тело баце у канализацију. Хришћани су ипак успели да дођу до његовог тела и сахране га у катакомбе.

Сексуални неморал. Непристојан језик. Крађа. Лагање. Варање. Превише хришћана дефинише себе искључиво према ономе што не чине. Свакако, постоји сва сила активности које Бог забрањује свом народу. Међутим, суздржавање само по себи и само за себе не доноси никакву корист. Себастијан није умро мученичком смрћу само због свог суздржавања – у супротном сви бисмо били поубијани само зато што смо добре особе. Себастијан је умро мученичком смрћу због своје искрене, отворене вере. Исто тако и ми морамо да се суздржавамо од зла, како бисмо у потпуности пригрлили Божије заповести. Послушност. Обожавање. Љубав. Служба. Дефиниши своју веру према ономе што чиниш, а не само према ономе што не чиниш. Јеси ли познат само као добра особа или као добра особа са искреном, отвореном вером?

Од сваког злог пута
заустављам ноге своје, да
бих чувао реч твоју.

Псалом 119:101

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА слобода

МОРАВСКА: ПАУЛ ГЛОК

Паул Глок је био у неприлици. Налазио се у затвору због својих анабаптистичких уверења, а управник затвора му је дао неке слободе на основу његовог обећања да неће побећи. Било му је допуштено да доноси дрва, поправља ципеле, ради ситне послове и трчкара наоколо обављајући неке задатке, али је морао да остане ван видокруга уколико се у близини појави неки незнаца, како религијске вође не би сазнали за његову слободу.

Паул је био збуњен због те слободе. Његов управник, Клаус фон Графенек, био је присутан на погубљењу другог анабаптисте, Михаела Сатлера 1527. године. Иако само обичан посматрач, Клаус је био ганут Сатлеровом молитвом за њега само тренутак пре него што ће га погубити. То се догодило пре двадесет пет година, и Клаус је вероватно у свом срцу носио један смекшан став према неправедно прогоњеним анабаптистима.

Паул није имао шта да изгуби. Жена и дете су му већ били мртви; све што је имао била су његова сабраћа у Моравској. Али није подлегао искушењу да побегне. Јер да то уради, Клаус, који је био тако добар према њему, нашао би се у великој невољи, а третман према анабаптистима из тог подручја који би се убудуће могли наћи у затвору био би доведен у питање. Паул је решио да буде човек од речи.

Бог је касније прославио његову одлуку. Године 1576., тврђаву у којој су га држали захватио је пожар. Паул и још један затвореник помогли су да се ватра угаси и тиме стекли слободу пре него што су религијске вође, које су се снажно супротстављале Паулу, могле да је опозову.

Приче о мученицима који су били затварани нису грађа за холивудске филмове у којима генијални карактери копају тунеле и праве тајне пролазе. Заплет радње не зависи од тога како ће затвореник избећи опасност. У ствари, попут Паула Глока, мученици не беже, чак и кад имају прилику за то. Њихове приче се односе на прорачун сваке ситуације на Божију славу, без обзира на околности у којима су се нашли. Размисли о томе како су Павле и Сила довели њиховог тамничара и његову породицу Христу само зато што нису побегли из затвора. Јеси ли и сам заокупљен тражењем излаза из тешкоћа које су те снашле? Шта ако се налазиш баш тамо где Бог жели да будеш? Можда Он хоће да издржиш уместо да побегнеш.

Онда их уведе у кућу и
изнесе им да једу, радујући
се са свом својом породицом
што је поверовао у Бога.
(Тамничар, Павле и Сила)

Дела 16:34

ЕКСТРЕМНА

Екстреман сведок

ПАКИСТАН: ШЕРАЗ

Снага тог писма није долазила из реченице која је стајала написана у једном реду: »Престаните да проповедате муслиманима!« Начин испоруке је био тај који је начинио далеко већи утисак; писмо је било приложено уз окрвављено тело младог студента Библије који се звао Шераз. И он и писмо су били бачени пред врата његове цркве у близини града Лахора, у Пакистану.

Шераз се није држао савета датог у писму. Куд год је ишао, проповедао је о љубави Спаситеља који је умро за његове грехе. Проповедао је радницима у фабрици у којој је и сам радио, на библијском колеџу и сопственој породици.

Седам дана раније, Шераз је радио у фабрици, помажући тако своје родитеље и три сестре, кад се упустио у полемику с неким колегама, муслиманима. Они су постајали све љући, а други радници су причали о узаврелој расправи. То је био последњи пут да је Шераз виђен жив.

Шеразу је било јасно у какав ризик се упушта. Многи људи у Пакистану су били убијени зато што су сведочили о својој вери. Други су били оптужени за богохуљење и бачени у затвор. Али порука јеванђеља је била предобра и Шераз једноставно није могао да је чува само за себе.

Исто тако, чланови његове цркве нису следили савет дат у писму. Наставили су да проповедају муслиманима, нудећи Исусову љубав свима онима који су били заробљени мржњом и страхом од ислама. И они су, свакако, били свесни ризика, али су наставили и наставиће и даље, чак и ако се деси да морају да следе Шеразов пример.

Најделотворније сведочење је оно непосредно и искрено. Не морамо да знамо напамет теолошку дефиницију покорности да бисмо другима рекли како је Исус променио наш живот. Све што Исус хоће од нас то је да сведочимо о ономе што смо видели и чули сопственим очима и ушима. Наше лично искуство најмоћнији је аргумент у корист наше вере у Исуса Христа. Нико га не може оспорити јер се догодило лично нама. Устручаваш ли се да сведочиш о својој вери? Бојиш ли се да ћеш рећи нешто погрешно или да ће те збунити нечије питање? Само реци оно за шта знаш да је истина. Твоје лично искуство те чини стручним сведоком по питању хришћанства.

Ми не можемо да не говоримо о оном што смо видели и чули.

Дела 4:20

Екстремна побојност

Исус нам је рекао да идемо. Никад није
рекао да ћемо се вратити.

Аутор непознат

Екстремна листа

САУДИЈСКА АРАБИЈА: ПРОГОЂЕНИ ХРИШЋАНИ

»Је ли моје име на листи?« Ово питање је непрекидно било у глави сваког хришћанина у Једаху, у Саудијској Арабији, након што је верска полиција изненада упала у дом једног хришћанина и одузела му рачунар у ком су се налазиле информације о хришћанима у том подручју. »Јесу ли моја врата следећа на која ће покуцати?«

Прабху Исак је био прва особа коју је посетила *мутава*, верска полиција. Исак је био држављанин Индије, али у Саудијској Арабији је законом забрањено промовисање било које друге вере осим ислама. Чак је и јавно показивање крста кривично дело. Верска полиција је била забринута што су саудијски грађани, наводно, у додиру с хришћанима. Одбили су да допусте Исаку приступ конзулату његове земље, упркос захтеву међународног права. Испитивали су чак и његову жену и упозорили је да не сме да има контакт са спољним светом.

А онда је ухапшен други верник, Ескиндер Менгис, након што су његово име пронашли у Исаковом компјутеру. Следећи је био Вилфредо Калиуаг. Он је, убрзо након хапшења, послан у болницу, наводно због »топлотног удара«. Међутим, посетиоци кажу да је његово тело било пуно модрица и изубијано, као да га је полиција злостављала.

Саудијска Арабија је затворена за јеванђеље, али су храбри хришћани, који одлазе на рад међу муслимански народ, почели да сеју семе вере у своје пријатеље и радне колеге. Посао је тежак и ризик велик, али радосна вест чини да Царство напредује.

Хришћани се у Саудијској Арабији боје да ће се њихово име наћи на црној листи верске полиције. Ипак, пре него што су им одузети компјутери и пре него што су се њихова имена наша на листама за одстрел, већ су била записана на једној другачијој, далеко важнијој листи. Библија нас учи да у небу постоји »Књига живота« у којој су листом наведена сва имена верних. Они чија су имена записана у Књизи живота биће спасени. Они чијих имена тамо нема, биће изгубљени за вечност. Ако си прихватио Исуса Христа за свог Спаситеља, пусти нека твоје име буде обележено сваким обликом противљења без икаквог страха. Јеси ли пре свега на листи с Христом?

И нећу му избрисати име из Књиге живота, него ћу му име признати пред својим Оцем и пред његовим анђелима.

Откривење 3:5

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА КАЗНА

АВГАНИСТАН: СТРАНИ ХУМАНИТАРНИ РАДНИЦИ

Талибани. Назив за екстремну исламску власт у Авганистану данас је познат широм света. Практиковање хришћанства одувек је било кривично дело у овом тврдокорном народу који воде талибани.

Нису желели децу, одлучила је авганистанска влада. Хтели су њихове очеве. Деца су наводно поучавана хришћанству па су накнадно била ухапшена. Странци којима је било дозвољено да уђу у земљу, како би поделили хуманитарну помоћ, унели су унутра и хришћанске књиге и други материјал. У многим народима хуманитарна помоћ представља једина отворена врата за јеванђеље. Међутим, власти су се брзо дочепаале материјала.

Власти су одлучиле да не треба окривити децу што су била изложена том научавању. Њихови родитељи су подбацили не испунивши своју дужност вођства и бриге за своју децу. »Ово хапшење треба да буде лекција родитељима да морају да пазе на своју децу и да знају шта та деца раде«, рекао је талибански заменик министра за унапређење врлина и спречавање порока.

Званичне примедбе су упућене након што је у августу 2001. године ухапшено осам страних хуманитарних радника, заједно с бројним Авганистанцима који су радили за хришћанске организације. Већ у новембру 2001. године, странцима је суђено за проповедање Исуса Христа мус-

лиманима – оптужба која може да донесе смртну казну. Авганистанским радницима ће бити пружена прилика да се врате на ислам. Ако одбију, биће им суђено као отпадницима. И њима у том случају прети смртна казна.

Најмање двоје из ове групе радника су амерички хришћани, чија прича о неправедној казни изгледа као велика несрећа. Међутим, оно што изгледа као трагедија може да се испостави као велика Божија намера. Само промисли о Исусовом животу. Површно гледано, његова смрт се чинила као нешто најгоре што је могло да се догоди. Изгледало је као да је његова служба готова. Међутим, Бог је употребио његову неправедну казну да би нама донео спасење. На исти начин, чињеница да су ти радници спремни да поднесу најтежу казну како би донели радосну вест другим људима, прочула се широм света, доводећи многе вери у Христа и надахњујући верне. Страдаш ли и ти под неправедним околностима? То је Божија специјалност.

Казна која мир нам даје на њега паде.

Исаија 53:5

(Библија у издању Метафизике,
Београд; 2003. год. превод:
др Лујо Бакотић)

Екстремна »јама«

РУМУНИЈА: СЕНИЈА КОМАРОВ

Тад се појавио пас, искежених зуба тргајући поводац. »Нападни!«, повикао је његов господар, затворски чувар, капетан Нудниј.

»Господе, смилуј ми се!«, завапио је Сенија Комаров, хришћански затвореник. Знао је да су опаки стражарски пси растргали многе затворенике и молио се Богу да га спасе.

Велики вучјак је појурио према њему, али се изненада зауставио. Шћућурио се у страху, одбијајући да нападне хришћанина. Нудиниј је наредио псу да се покрене, чак га је и тукао, али он није хтео да нападне Комарова.

Затвореници нису добили скоро ништа да једу и кад је Комаров понизно замолио за само још мало хране, навукао је на себе Нудинијев гнев.

Данима касније, Комаров се молио: »Господе, на крају сам снаге од глади, презира и жалости. Молим те, окончај то. Или да умрем и почивам у миру или учини чудо као што си учинио Илији.«

Истог трена пред њим се појавио Нудниј – иако овог пута без свог пса. Комаров је помислио да је Бог одговорио на његову молитву и да ће ускоро умрети. Уместо тога, заповедник страже га је одвео у кухињу и дао му супе и хлеба да једе. Потом је обезбедио храну и за друге хришћане у затвору.

»Опрости ми што сам слао пса да те нападне«, рекао је Нудиниј хришћанину. »Сад ме то мучи.«

Комаров је опростио стражару и захвалио Богу на учињеном чуду.

Многим људима је добро позната прича о Данилу и лавовској јама. Тешке околности у којима живе личе на злокобну судбину с којом је Данило требао да се суочи и пострада од зла. Али Данилова прича је победничка. Он се уздигао изнад кобних околности јер је веровао Богу да ће га спасти. На исти начин се и ми можемо налазити у околностима – од којих су неке опасне по живот – које су ван наше контроле. Бог може да нас избави из те застрашујуће стварности и да нам донесе свој мир. Морамо само да му верујемо да ће изаћи на крај с нашем »јамом« проблема. Која је то застрашујућа ситуација с којом се тренутно суочаваш? Моли од Бога да ти подари осећај његове заштите и присуства. Веруј му да ће те безбедно провести кроз искушења која пролазиш.

Бог мој посла анђела свог и затвори уста лавовима, те ми не наудише; јер се нађох чист пред њим.

Данило 6:22

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА »обраћења«

ИНДОНЕЗИЈА: МЛАДА ХРИШЋАНКА

Хладна вода је прскала по гомили људи окупљеној испред сеоске џамије у Индонезији. Место су окружили наоружани, у бело обучени, ратници *џихада*. Обредно прање је у ствари била принудна припрема те групе за прелазак на ислам. Људи су знали да ће морати да се преобрате јер ће бити убијени или ће, онемо ко одбије, на лицу места одрубити главу.

Једна млада девојка је плакала за својом вером јер је мислила да обредно прање може да промени ту веру. Није знала да се вера у Христа налази у њеној души, без обзира на то што се догађа с њеним телом. Али, плакала је и из страха јер је знала да ће бити обрезана, заједно са свим другим мушкарцима, женама и децом у групи. Присилно обрезаше је била нека врста завршног чина примања нове религије. А она није хтела нову веру и вапила је Богу.

Индонезија је некад била оаза мира и толеранције. Иако је у том народу више муслимана него игде у свету, проблеми су били ретки и безначајни. Муслимани, хришћани и будисти живели су једни поред других, радећи заједно, без мржње и непријатељства.

Али то се променило. Екстремни ислам је увукао нацију у *џихад*, свети рат, тако да је сада сваки хришћанин мета. Многи одрецитују муслимански кредо само да спасу голи живот; али у својим срцима и даље вапе Богу, знајући да само Он може да пружи спасење.

Људи покушавају да нас промене од споља према унутра. Али само Бог може да нас промени – из наше унутрашњости према споља. Пре него што смо дошли Христу, већином смо се трудили да се уклопимо у светске стандарде, губећи тиме из вида наше стварно »јак«. Били смо присиљени да постанемо онакви људи какви никад нисмо мислили да ћемо бити. Међутим, кад Бог једном промени човека у његовој унутрашњости, тад је тај човек заувек промењен. Немогуће нас је померити. Немогуће нас је поново претворити у старо »јак«. Као што је открила девојка из ове приче, други људи могу да утичу на нас и спроводе контролу над нама до неког одређеног нивоа. Али никад више неће моћи да нас промене, будући да је Христос то већ урадио. Јеси ли ти доживео ту »промену« о којој нас учи Библија?

Па рече: »Истину вам кажем: ако се не обратите... нећете ући у Царство небеско.«

Матеј 18:3

Екстремна учтивост

РУСИЈА: ПЕТАР

Васкрсли Спаситељ је с двојцом својих ученика био на путу за Емаус, разговарајући с њима о ономе што се недавно догодило у Јерусалиму. Иако га нису препознали, Он им је говорио о Божијем плану у вези Месије. Кад су стигли у село, Исус се понашао као да ће наставити даље. Зашто? Зар није желео да остане и настави разговор?

Петар, руски верник, сматра да је Исусово понашање представљало учтивост. Није хтео да остане уколико неко није то заиста желео. Петар је доживео да комунисти освоје његову земљу. Полиција је упадала људима у куће кад год је хтела. Напослетку је један хришћанин говорио Петру о Спаситељу који нежно куца на његово срце, чекајући да га позове да уђе унутра. Био је импресиониран тако учтивим Исусом те је спремно отворио врата. Исус је постао његов Спаситељ и Господ.

Петру је било јасно значење обраћења. Био је промењен. Бог га је послао да ради у тајној цркви. Ту је учио из примера других. Зрелији хришћани су му показали како да развије своје сведочење и упражњава своју веру. Ускоро је Петар ишао на бројна путовања, уносећи тајним каналима хришћанску литературу у Русију. Постајао је све храбрији. Нешто га је терало да не буде само ученик, него да ствара ученике, доводећи друге људе Христу.

На крају је ухапшен и бачен у затвор. Нико не зна шта му се догодило.

Румунски пастор Ричард Вурмбранд једном је рекао: »Никад не смемо да се зауставимо кад придобијемо душу за Христа. С тим смо обавили само пола посла. Свака душа придобијена за Христа мора постати она која и сама придобија душе. Руси нису били само обраћени, него су постали 'мисионари' у тајној цркви. Излагали су се опасности и били смели и одважни за Христа...« На који начин особа попут Петра израста од спасеног у онога који спасава друге? Баш као што је неко показао њему како да постане хришћанин, показао му је и како да расте у вери. Људима се мора показати како да буду више за Христа. Да ли је твој раст у вери пример другима? Бог те позива да будеш ученик, али и онај који ствара ученике.

Растите у милости и
спознању нашег Господа и
Спаситеља Исуса Христа.

2. Петрова 3:18

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА сећања

КУБА: ТОМ ВАЈТ

Пре него што се њихов мали авион срушио на изоловано острво Кубе, Том и његов пилот провели су месеце вредно испуштајући из авиона јеванђеоске трактате, не знајући хоће ли Кубанци доћи до њих. Али сад је, као осуђеник на двадесет четири године робије у затвору Комбинато Дел Есте, Том из прве руке чуо извештај о стању кубанске цркве. Па, била је веома жива!

Осећао се привилегованим што је био у затвору с тако много хришћана које је упознао. Међутим, капетан Сантос је одлучио да га стави у самицу, хладну као фрижидер. Сад је већ било тешко остати позитиван и сачувати своје срце да не постане хладно као та хелија.

Спавање је било немогуће просто зато што је под био леден. Једини начин на који је могао мало да се одмори било је да стане на тридесетак центиметара од бетонског зида, а челом се ослони на њега.

Док је водио менталну битку да не одустане, певао је црквене песме. Скупљао је сву своју снагу усредсредивши се на снагу друге браће у затвору. Они су га охрабривали и говорили му да се моле за њега. Такође се ослањао на многобројна надаћута сведочанства којих се сећао из једне књиге коју му је мајка дала још као младом тинејџеру.

Тому је успело да преживи то тешко доба због тога што му је друштво правило сећање на ту књигу. А наслов је? *Фоксова књига о мученицима*.

Кад је неко други прошао кроз сличне муке и искушења пре нас онда то некако и наш сопствени пут чини лакшим. То се зове снага личног сведочанства. Кад читамо о нечијем искуству, то нам помаже да боље сагледамо сопствену ситуацију. Понекад нам се може десити да се нађемо у личној верзији Томове самице. Можда ћемо пролазити кроз нешто потпуно сами. Током тог усамљеничког периода, најбоље друштво које можемо имати јесу приче других храбрих верника. Биографије мученика и других хришћана могу додатно да нас увере, охрабре и подстакну баш као и пријатељи од крви и меса. Пролазиш ли тренутно кроз бол и невољу? Ублажи своју усамљеност причама твоје хришћанске браће и сестара. Црпи снагу за данас и наду за сутра.

Зато бодрите један другог овим речима.

1. Солуђанима 4:18

Екстремна побојност

Што више прогона – то више раста!

Омиљени цитат пастора Самуела Ламе – вође кинеских кућних цркава који је због своје вере био двадесет година у затвору

Екстремна Још један екстреман мисионар

ИНДИЈА: ЕЈМИ КАРМАЈКЛ

24. октобра 1931. Ејми Кармајкл се молила: »Боже, молим те, учини са мном што год ти хоћеш. Уради све што ће ми помоћи да ти боље служим.« Као мисионарка у Индији и мајка многој индијској деци коју је спасла од проституисања у паганским храмовима, Ејми је навикла да се моли и поуздаје у Бога чекајући да Он одлучи о исходу.

Касније, истог тог дана, Ејми је пала, ишчашила зглоб и сломила ногу. Због насталих компликација била је беспомоћна осакаћена особа која је следећих двадесет година већином била везана за своју собу.

Али Ејми није губила време размишљајући о свом стању. Преуслерила је своју енергију на писање и охрабривање светих широм света. Послала је на хиљаде писама из свог кревета, написала тринаест књига и много песама.

Зар ти немаш ране?

Ране? Ожиљке?

Ипак слуга треба да је Господару сличан;
прободена стопала прате и мене;
може ли далеко стићи
неко ко нема ни ожиљке ни ране?

Из књиге *Планински поветарац* од Ејми Кармајкл, Copyright © 1999. The Dohnavur Fellowship. Издање Christian Literature Crusade, Forth Washington, PA. Коришћено с дозволом.

Ејми је постала богаљ, а ипак су је њене ране довеле ближе Богу. Живела је у снажном заједништву са Спаситељем, којег је сад боље разумела због својих ожиљака. Људи који прођу кроз специфичну трагедију стварају карактеристичан међусобни однос и осећају тренутну повезаност. Они који долазе из породица у којима су родитељи били разведени односе се једни према другима на начин на који је то осталима немогуће. Исто је и с Христом. Кад страдамо, наш однос према Исусу долази на један сасвим другачији ниво. Осећамо да Он зна за наш бол, и на неки начин стичемо снажнији осећај за његов бол. Шта те твоје ране уче о Исусу? Допушташ ли им да те поведу у још присније заједништво с њим?

Избавља невољника из невоље
његове и отвара му ухо у
муци.

Јов 36:15

Екстремна шифра

РУМУНИЈА: ПАСТОР РИЧАРД ВУРМБРАНД

Сам, у подземној ћелији, пастор се жалио Богу: »Рекао си да дајеш да сунце греје и киша пада и добрима и злима. Па шта је онда шта? Јесам ли ја добар или зао?«

Бог је одговорио његовом срцу: »Ти си нешто сасвим друго, и то у целини – ти си Божије дете. А Божије дете не чека ни на сунце, ни на кишу. Оно треба да буде то које даје сунце. Ти си светло у мрачном свету, стога сијај. Уместо да се жалиш због онога што немаш, зашто не би давао? Има толико много душа у ћелијама око тебе.«

Пастор Вурмбранд се молио: »Како да доведем некога спасењу кад сам сâм у ћелији?«

»Сам и размисли о томе.«

Потом је Ричарду пала једна замисао на памет и куцнуо је у зид. Наравно, одмах је чуо повратно куцкање с друге стране зида. Тако је кренуо да учи затворенике са сваке стране зида Морзеовој азбуци. Напослетку су били у стању да комуницирају доиста делотворно – и Ричард је почео да проповеда јеванђеље. Други су, према свом редоследу, преносили проповед затвореницима поред њихових ћелија.

Његов нови став допустио је Богу да наизглед безнадежну ситуацију преокрене у ефикасан метод ширења јеванђеља кроз затвор.

Годинама касније, Ричард је чуо некога како сведочи да га је, током боравка у румунском затвору, затвореник из суседне ћелије довео Христу тако што је куцкао поруку у зид.

Суочавање с чињеницама може да буде тежак задатак. Кад је пастор Ричард Вурмбранд проценио своју ситуацију, чињенице нису изгледале нимало добро. Међутим, његово страдање га је одвело у ново откриће. Схватио је да је човеков став далеко важнији од чињеница. Наоружан ставом обновљене наде, поново је проценио чињенице. Није могао да говори. Али могао је да куца Морзеову азбуку. Тако је чак могао да проповеда јеванђеље – његову истинску љубав. Кад нас притисну непријатне околности, морамо да обратимо пажњу на свој став. Требало би да будемо спремни на страдање, као што је био Христос. Но, морамо одлучити да нас то неће порази-ти. Преживећемо. Обрађаш ли ти више пажњу на чињенице? Или си особа вере?

Пошто је, дакле, Христос
страдао у телу, и ви се
наоружајте том истом мишљу.

1. Петрова 4:1

Екстремна побожност

Екстреман рад

СЕВЕРНИ ВИЈЕТНАМ: БРАТ ДА

Брат Да је био одан члан Комунистичке партије у Северном Вијетнаму кад је први пут на радију чуо једну хришћанску емисију. У почетку је ту идеју одбацио као глупо празноверје, али након два месеца слушања више није могао да одбија Христа. Био је тако усхићен својом љубављу према Богу и чинило се да је она овладала целим његовим срцем. Ускоро је много својих ближњих придобио за Христа.

Али његово узбуђење није било дугог века. У његову кућу је 29. децембра 1998. године упала вијетнамска полиција, бесна због његовог евангелистичког деловања, и под претњом оружјем га извела напоље. Његова жена и деца могли су само да гледају док га је полиција одводила у затвор.

У грубо начињеном радном логору, Да је био присиљен да ради у фабрици цигала. То је значило свакодневно преношење две хиљаде цигала. Ако не би испунио своју квоту, био би свирепо претучен. И управо кад је мислио да више неће моћи да поднесе тако напоран рад, био је ослобођен, 15. октобра 2000. године.

Док је био у кућном притвору, наредили су му да престане да проповеда своју веру. Речено му је: »Управо си изашао из радног логора. Желиш ли тамо да се вратиш? Добро размисли.«

Али Да је био посвећен »раду љубави« за Бога, тако да је наставио са својим делом сведочења Христа свима који су били око њега. Никакав физички рад – чак ни свакодневно преношење две хиљаде цигала – није могао да га одврати или застраши.

Тек неколицина људи ће признати да воли да иде на посао сваки дан. Некима је рад нужно зло. Међутим, они који раде као Божији сведоци имају потпуно другачији ментални склоп. Божији посао никад није напоран. А ипак смо увек у трци с временом, непрекидно радећи на унапређењу јеванђеља свуда у свету. Бог нам даје потребну енергију за тај задатак и издржљивост кад наиђу тешка времена. Зашто хришћани тако вредно раде? Је ли то плаћање рачуна? Ради ли се о премијама, олакшицама или неким другим бенефицијама? Не, љубав је та која нас мотивише да дамо све од себе у Божијој служби. Ако волиш Христа, радо ћеш радити за њега. Шта је то на шта те данас Господ позвао да обавиш у његовој служби?

И непрестано се пред нашим Богом и Оцем сећамо нашег дела проистеклог из вере, труда подстакнутог љубављу и истрајности надахнуте надом у нашег Господа Исуса Христа.

1. Солуђанима 1:3

Екстремна молба

СЕВЕРНА КОРЕЈА: МИСИОНАР ПОСЕТИЛАЦ

Кад је дечак у хотелу најзад уочио посетиоца »бизнисмена«, потрчао је до њега и зграбио га за руку. Изненађени човек је покушавао да извуче руку и оде, али ускоро је схватио да дечак на његовом длану, не говорећи ни речи, својим прстићем прави знак крста. Човек, мисионар који се молио да ступи у контакт с црквом, спустио је поглед на мршаваг дечака и одмах разумео поруку: »Црква је жива у Северној Кореји!«

Мисионар се следећег дана тајно састао с дечаком. Сазнао је да му је отац хришћанин који је пре више година одведен у затвор. Дечакова породица је ужасно страдала под суровим властима и морала је да проси за храну, само да преживи. Сад су због суше људи умиралли на све стране услед неухрањености.

Кад га је мисионар упитао шта може да учини за њега, био је убеђен да ће дете тражити храну за своју породицу. Али дечак је замолио само четири ствари: да човек узме његов десетак који је скупљао годинама, да га крсти, да му да Господњу вечеру и бољу Библију.

Човек је био ганут до суза видевши ту детињу мудрост. Физичка помоћ ће му послужити само дан или два, а онда ће поново бити у истој невољи. Духовна помоћ ће га припремити за вечност.

Желети нешто и требати нешто за већину људи су две потпуно различите ствари. Оно што желе није исто као оно што им треба. А оно што им највише треба није то што желе. Зато је тако много људи фрустрирано. Дете из ове приче нас учи шта се догађа кад су све наше жеље у истој равни са свим нашим потребама. Дете је то схватило – на прави начин. Желело је тачно оно што му је највише требало – Исуса Христа. Кад је све што желиш истовремено и све што ти треба, наћи ћеш потпуно задовољство. Можда ћеш рећи да желиш новац, али ускоро ћеш открити само то да новац задовољава многе потребе. Можда ћеш рећи да ти треба новац, али ускоро ћеш желети и друге ствари. Само Исус може да задовољи све твоје жеље и потребе у исто време.

А мој Бог ће, по богатству своје славе у Христу Исусу, задовољити сваку вашу потребу.

Филипљанима 4:19

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ДРЖАЊЕ

НИГЕРИЈА: САРАТУ ТУРУНДУ

»Нећу побећи. Спремна сам да се држим свога става.«

Сарату Турунду имала је тридесет пет година и била је неудата. Јако је волела децу и очајнички је желела да има своју, али Бог није позитивно одговорио на ту молитву.

Сарату је одлучила да се посвети Богу и цркви. Пригрлила је своју црквену породицу свим својим срцем и, наравно, посебно волела да поучава веронауку. Сарадња с децом и могућност да им покаже пут ка Христу испуњавали су је невероватном радошћу. Знала је да никад не би могла да буде срећна без Христа.

Али муслимански фанатици, који су били већински у њеном граду Кадуни, у Нигерији, почели су да прогоне хришћане. Чула је за приче о прогону хришћана у другим селима, током којих би сва њихова имовина и куће били спаљени. Неки су чак били пребијани и убијани.

Стога, кад су банде кренуле у напад на хришћане у Кадуни, Сарату је већ донела одлуку да остане и чврсто се држи свога става, заузимајући се за Христа. Браћа су је молила да побегне с њима у шуму. Али чак и док је гледала како гневна руља пали њену вољену цркву, сравнивши је са земљом, није хтела да оде. Клечала је на

поду свога стана и молила се кад су дошли муслимани, полили зграду бензином и запалили је.

Њена породица и пријатељи сећају је се као љубазне, самилосне особе која је према свима исказивала несебичну љубав. Умрла је волећи свог Спаситеља.

Приче о надљудској снази надахњујуће су исто колико и невероватне. Остајемо запањени на приче о мајкама које подижу запаљене аутомобиле под којима леже њихова деца страдала у тешкој несрећи. Вођено адреналином, људско тело је способно за невероватне подвиге. На исти начин на који адреналин утиче на човекове мишиће, наша вера је у стању да омогући нашим духовним мишићима да изврше нешто за шта смо мислили да је немогуће. Сарату је напрегнула своје духовне мишиће кад је одлучила да чврсто стане уз Христа у својој заједници. Вероватно није ни знала да има снагу за нешто такво пре него што се догодило. А ипак, Бог ју је оспособио да то учини. Јеси ли ти икад урадио нешто за шта си мислио да никад нећеш моћи? Захвали Богу данас на томе што је веран да те учини особом која чврсто стоји, држећи се своје вере.

А стајаће јер је Господ у
стању да га подржи.

Римљанима 14:4

Екстремна освета

ШПАНИЈА: БАРТОЛОМЕЈ МАРКЕЗ

»Преклињем вас да се осветите...«

Они који су читали писмо шпанског мученика Бартоломеја Маркеза остали су шокирани позивом на освету у његовом последњем писму. А онда су видели да се тај позив не односи на проливање људске крви како би он био освећен, него да још више њих дође под Исусову крв.

»Преклињем вас да се осветите хришћанском осветом тако што ћете се трудити да чините добро онима који су мени учинили зло«, подстицао је Маркез друге вернике. »Надам се да ћу вас видети тамо где и сам ускоро одлазим – у небу.«

Шпански комунисти су убили Маркеза, као и много других пастора 1939. године. Његово последње писмо било је посланица радости упућена његовој жени и хришћанској браћи и сестрама.

»За неколико сати ћу упознати неизрециву радост благословених. Како је само лака смрт оних који су прогоњени ради Христа! Бог ми даје привилегију коју ни сам заслужио: да умрем уживајући у његовој милости.«

»Све док моје срце куца«, написао је својој младој жени, »куцаће у љубави према теби. Кад сам био осуђен зато што сам бранио највише идеале вере, отаџбине и породице, отворила су ми се врата раја. У сећање на нашу љубав, која је сада још јача, молим те да спасење своје душе сматраш својом највишом дужношћу. Тако ћемо бити уједињени у вечности у небу. Тамо нас нико никада неће раставити.«

Они који страдају за Христа морају имати способност да виде ширу слику. Библија је пуна прича које нас уче о животима појединаца. Али ти животи се ипак уклапају у шири план – битку између Бога и зла. А та већа слика нам омогућава да видимо како иза угњетавања и страдања стоји сотона; стога не смемо да се светимо угњетачима. Они су само пиони заложени у сотониним плану. Хришћански мученици попут Маркеза подсећају нас да нема веће освете за сотонине нападе на хришћане него кад се нападачи доведу Христу. Моли се за вође угњетачких влада и за такве режиме. Пружи подршку тим мисионарима и другима који су у положају да им сведоче јеванђеље.

А Бог мира ће сатану ускоро смрвити под вашим ногама.

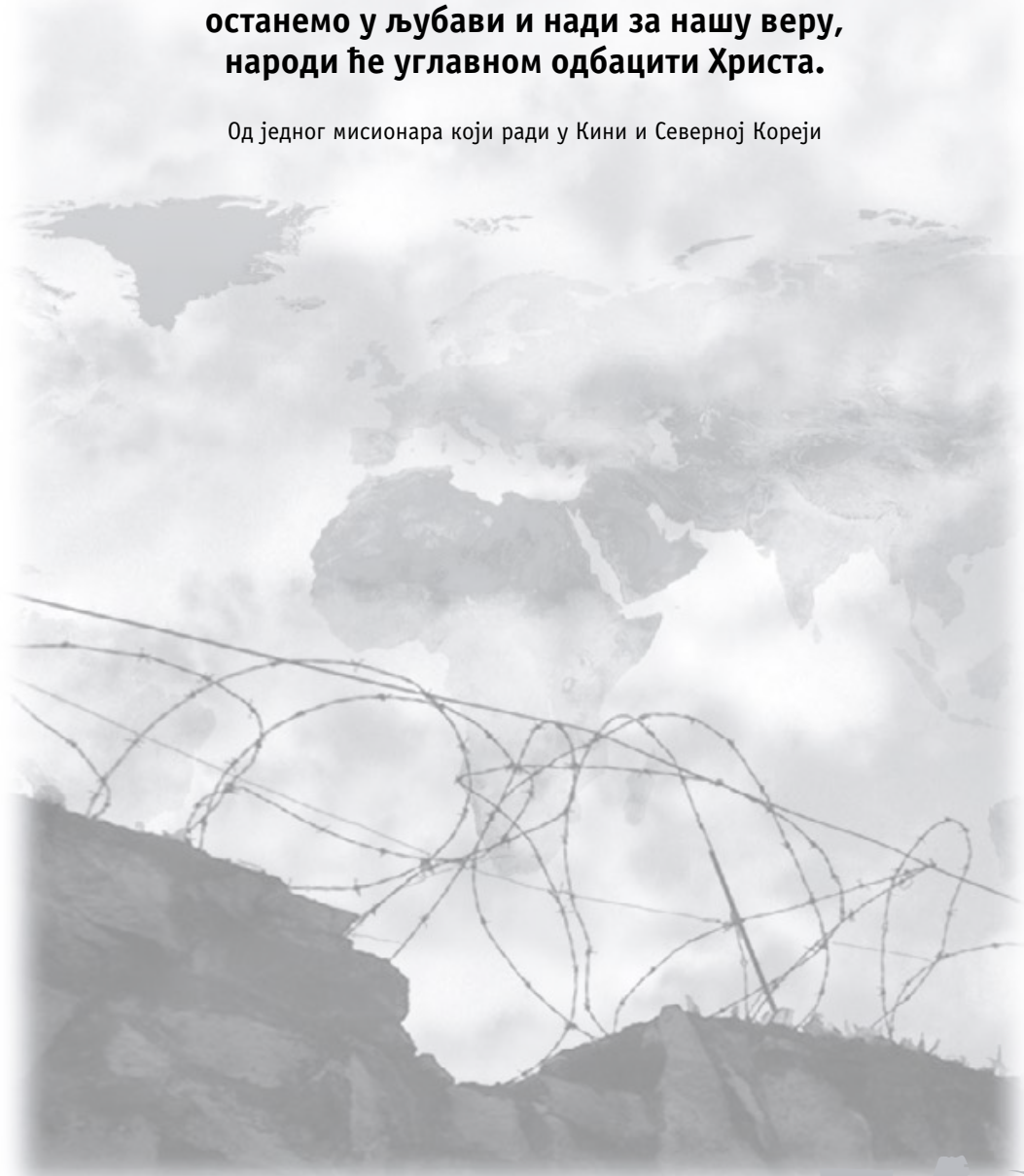
Римљанима 16:20

Екстремна побојност

Црква је била, и увек ће бити, прогоњена.

Сви будно мотре на нас. Ако умремо у вери, нади и љубави, то може да промени историју народа. Ако пропустимо да останемо у љубави и нади за нашу веру, народи ће углавном одбацити Христа.

Од једног мисионара који ради у Кини и Северној Кореји

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА интервенција

РУМУНИЈА: ЈОАНА МИНДРУЦ

Јоана Миндруц је изненадила многе својим потезом. Храбро је пришла полицајцу и рекла: »Овде страда шест Христових ученика из Божијег изабраног народа. Желим да страдам с њима.« Ускоро је певала песме слављења заједно с оптуженима који су ухапшени раније тог дана – једним хришћанским пастором Јеврејином, његовом женом и још четворо приданих хришћана.

Румунска влада, будући да је ступила у савез с нацистичком Немачком, прогонила је и убијала Јевреје у алармантном опсегу. Али овај брачни пар Јевреја хришћана о којем говоримо био је нашироко познат и омиљен у Румунији – пастор Ричард Вурмбранд и његова жена Сабина.

На дан суђења дошло је и неколико познатих верских вођа да их одбране, на дајући се да ће њихова интервенција помоћи да их ослободе. Међутим, небо се изненада испунило совјетским борбеним авионима, тако да су сви, укључујући и сваког затвореника, били брзо пребачени у склониште.

Тамо је пастор Вурмбранд имао шансу да се моли за групу, укључујући и судије. Његова молитва је у ствари била прерушени позив на веру и покајање, и кад је опасност прошла, а суђење настављено, десило се чудо.

Током кризне ситуације, Бог је дотакао срца судија и Вурмбрандови су били ослобођени! Један судија је додао: »Полиција је ухапсила шесторо људи, а овде, преданом стоји седморо. Очигледно је дошло до забуне. Поступак се обуставља!«

Ово је заправо био један једини случај у то време да су оптужени Јевреји били ослобођени.

То је необјашњиво. Невероватно. Сваки пут кад Бог закорачи у нашу стварност, оставља очигледне трагове. Понекад се ствари дешавају на такав начин да чак и скептични посматрачи признају да неко или нешто пази на нас. Могу на њега да упућују као на »Оног горе« који нас гледа и чува, или као на нашег »анђела чувара«. Међутим, ми као хришћани знамо да је наш небески Отац моћан и да се толико брине за нас да ће учинити чудо онда кад нам је то потребно. Јеси ли имао ту привилегију да будеш сведок Божије интервенције у твом животу или у животима оних које волиш? Проведи данас неко време у молитви захваљујући Богу за интервенције у твом животу.

Животом и милошћу
даривао си ме; и старање
твоје чувало је дух мој.

Јов 10:12

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ЗАШТИТА

УКРАЈИНА: ВЕРА ЈАКОВЉЕВА

Безброј хришћана из Украјине већ је било послано у радни логор у Сибиру због своје вере. Сад је био ред на Веру Јаковљеву. Глас о тим логорима чуо се надалеко и она је била убеђена да неће преживети.

Кад би је стражар ухватио како сведочи Христа, кажњавана је тако што је морала сатима да стоји на леду, босих ногу. Кад не би испунила радну квоту, била би претучена и лишена воде у којој су куване кости, што су звали вечерњим оброком.

Једне вечери, депресивна и уплакана, Вера је изашла у затворско двориште како би мало била сама. У свом болу није приметила да је прешла у забрањену зону у којој се на затворенике пуца без упозорења.

Изненада је неки груб глас повикао: »Хеј, је ли твоја мајка хришћанка?«

Ошамућена и преплашена, Вера која је управо у том тренутку размишљала о својој мајци, одговорила је: »Зашто питаш?«

Стражар је рекао: »Зато што те посматрам већ десет минута, али нисам био у стању да пуцам у тебе. Не могу да померим руку. Иначе је здрава – па померам је цели дан. Стога сам дошао до закључка да имаш мајку која се моли за тебе. Трчи брзо назад – ја ћу гледати на другу страну.«

Вера је истог стражара видела следећег дана. Насмешио јој се и подигавши руку, рекао: »Сад опет могу да је померам.«

Сви ми волимо да играмо на сигурно. Више нам се свиђа сигурност од авантуре. Дража нам је удобност од изазова. Кад дође до тога, желимо да заштитимо свој живот од неизвесности и страха колико год је то могуће. И тако заборављамо да нам Бог пружа своју заштиту кад год се налазимо на првој борбеној линији у његовој служби. А Божија заштита више личи на штит у боју него на омиљено ћебенце које и даље користимо како бисмо се осећали сигурније док се кријемо у удобности свога дома. Кад си последњи пут иступио толико далеко у својој вери да си једноставно морао да се ослониш на Божију заштиту? Јеси ли толико заузет заштитом сопственог живота да си заборавио како да се поуздаш у Бога? Да ли си толико опрезан да никад не ризикујеш у Божијој служби? Без обзира на исход, сведочење није напосто »ризик«. То је вера.

Да би се држали стаза
правих, а Он чува пут
светаца својих.

Приче Соломунове 2:8

Екстремна одлука

РУМУНИЈА: РИЧАРД И САБИНА ВУРМБРАНД

Још није било прекасно за бекство из земље; на хиљаде људи је још увек успевало да купи своју слободу. Пастор и његова жена борили су се с одлуком да ли да остану или да оду. »Ако одемо у затвор, може се десити да тамо останемо годинама. Шта ће бити с нашим сином?«

Али нису желели да оставе ни своју цркву. Чланови су се поздали у њих, тражећи снагу и подршку, тако да се пар осећао кривим због искушења да оду. Један пријатељ их је подсетио на речи које је анђео изговорио Лоту: »Пази на живот. Не обзираи се на траг.«

Пастор се питао: »Је ли то била порука од Бога? Требамо ли да спасавамо свој живот бежећи?«

Његова жена је прочитала други библијски стих: »Јер, ко хоће да спасе свој живот, изгубиће га; а ко изгуби свој живот ради мене и јеванђеља, спашће га.« (Марко 8:35)

Тако се расправа наставила све до једне ноћи, када се на тајном састанку кућне цркве окупило педесет верника ради целоноћног бдења. Око поноћи, жена која је клечала у молитви са свима осталима, завапила је. »А ви, ви који размишљате о одласку – сетите се да Добри Пастир није напустио своје стадо. Остао је до краја.«

Ова драга жена није знала ништа о борби коју су водили пастор и његова супруга, али је зато њима двома порука била савршено јасна. Остали су, одлучивши да служе свом стаду, касније заједно с њима страдајући у затвору.

Баш као и Вурмбрандови и ми морамо да се молимо у вези својих одлука, да тражимо по Библији и слушамо савете других. А онда, опет као и Вурмбрандови, морамо да се обавеземо да ћемо се покорити Божијем одговору пре него што га добијемо. Ту лежи кључ. Као да почињемо своју молитву једним постојаним »Да« пре него што уопште питамо шта је то што треба да урадимо. Морамо бити вољни да пустимо свој живот и да изгубимо сваки осећај својине. Само тада ћемо бити у стању да нађемо прави живот и прихватимо пуну Божију вољу за нас. Да ли и ти често држиш свој живот тако чврсто да и кад би Бог хтео да промени твој став о некој одлуци, ти му свеједно не би допустио?

Јер, ко хоће да спасе свој живот, изгубиће га; а ко изгуби свој живот ради мене и јеванђеља, спашће га.

Марко 8:35

Екстремна рођенданска забава

РУСИЈА

»Је ли данас мој рођендан или твој?«, питала је млада хришћанка, искрећи очима.

»Данас је твој«, рекао је њен отац. »Мој је био прошле недеље.« Рођендани су хришћанима у комунистичким земљама били одличан изговор да се састану с другим верницима. Неке породице су се окупљале сваке седмице на тобожњу рођенданску забаву која је заправо била богослужење.

Млади људи су користили те »забаве« да оснаже своју преданост јеванђељу. Године 1966. у Русији су ухапшена три момка и две девојке зато што су певали црквене песме у возу.

У судници, седморо младих људи је клекнуло у молитви. »Предајемо се у Божије руке«, рекли су пред судијама и окупљеним сведоцима. »Захваљујемо ти, Господе, што си нам допустио да страдамо за ову веру.«

Након тог признања вере, други хришћани који су били у судници почели су да певају исту ону песму због које су деца ухапшена. Рекли су: »Посветимо своју младост Христу.«

Комунисти нису могли да зауставе цркву у одржавању састанака и у расту. Једне руске новине су пренеле причу о пастору који је био три пута у затвору. Сваки пут

кад би био ослобођен, одмах се враћао на посао и држао веронауку.

Ти верници су се користили свим могућим средствима да искажу своју оданост Богу. Рискирали су и страдали од осуде сопствене земље у служби Божијој цркви.

Да би мишићи нашег тела постали јачи, прво морају да претрпе бол, а онда да се истежу кроз вежбе и тешке послове. И вера је такође мишић који расте само кад се савија и напиње. Страдање напиње мишић наше вере. Истежемо се и трпимо бол пред Богом током искушења. Као резултат тога, постајемо јачи. Црква у народима у којима нема верске слободе показује огромну снагу управо због страдања. Може ли се исто рећи и за нашу веру у Америци? Вежбање нас исцрпљује – не желимо то да радимо. На исти начин те вероватно узнемирава и помисао на страдање. Међутим, не можеш да растеш ако не истежеш своју веру.

А Бог сваке милости, који вас је позвао у своју вечну славу у Христу, окрепиће вас после вашег кратког страдања и учиниће вас чврстима, јакима и постојанима.

1. Петрова 5:10

ЕКСТРЕМНА манифестација

РУСИЈА: НЕИМЕНОВАНИ ЗАТВОРЕНИК

Удовица је стајала поред тела свог пострадалог мужа који је умро мученичком смрћу, држећи за руке двоје од њихово четворо деце. Муж јој је умро у затвору, а трагови на његовом телу јасно су говорили да је његова смрт дошла полако и болно.

Други верници су знали да би ово могло да задеси и њих, а ипак их је на стотине дошло на сахрану. Умро је за своју веру само три месеца након обраћења и сад су га оплакивали.

Људи су у гомилама надирали око куће у којој је одржавана комеморација и многи су били надахнути његовим примером. Осамдесет особа је тог дана јавно признало Христа, укључујући много младих људи који су били чланови Организације комунистичке омладине.

Хришћани су прошли кроз цели град како би дошли до реке у којој су крстили нове вернике. Мноштво је сад нарасло на хиљаду и пет стотина људи.

Ускоро су почели да пристижу вагони претрпани полицијом. Кренули су да хапсе вође службе јер никако нису могли да похапсе све присутне. Хришћани су истог часа клекнули да се моле, тражећи од Бога да им допусти да заврше службу. Онда су устали, раме уз раме, препречивши тако полици пут да не могу да приђу док се одржава служба крштења. Мноштво се раздвојило тек кад су сви нови верници били крштени, пуштајући сад полицију напред.

Хиљаду људи је било надахнуто примером жртве коју је поднео један верник.

Манифестација – отвореност, видљивост; демонстрација, испољавање, истицање. Значење речи је јасно. А ипак, је ли и манифестација наше вере тако очигледна? Човек из ове приче угледао се на Исуса. Отворено и једноставно. И као последица његовог јасног примера, мноштво других је једноставно било присињено да следи тај пример сопственом манифестацијом вере. Тако би и наш живот требао отворено да испољава нашу веру у Христа, да сви могу да је виде. Да ли би други људи знали како да следе Христа само тако што ће посматрати твој пример? Или још боље, да ли би их нешто терало да се угледају на твоју веру? Добро пази да не побркаш манифестацију своје вере са збуњујућом реториком или другим религијским забунама. Једноставно буди као Исус, а други ће следити.

Угледајте се, дакле,
на Бога.

Ефесцима 5:1

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ СТИХОВИ

КОМУНИСТИЧКЕ ЗЕМЉЕ: ТАЈНА ЦРКВА

»Библијски стихови и даље остају истина, чак и кад их цитира ђаво.«

Првобитно је замислио да се исмеје хришћанска Библија, да се од тога направити такво ругло тако да ниједна особа која има имало самопоштовања неће веровати у њу. Да би план био спроведен у дело, одштампани су милиони књига, укључујући *Смешну Библију* и *Библију за вернике и невернике*.

Књиге су исмејавале Исуса, доводиле у питање чуда која је чинио и изругивале се другим видовима хришћанске вере. Али критика је била толико подла и нечувена да је нико није схватио озбиљно. У текст су били уметнути безбројни библијски стихови као »доказ« свести комуниста о заблудама те књиге.

Чланови тајне цркве су разграбили примерке тих »смешних« књига истом брзином којом су штампане. Стихови наведени у њима били су прави асортиман усхићења онима који су били духовно гладни. А још је било и законито – па штампала их је њихова власт која је из све снаге мрзела Бога. И баш као што су гавранови хранили Илију кад је био гладан, тако је Бог употребио владине издавачке куће да нахрани своју изгладнелу децу у комунистичким земљама.

Издавачи су били одушевљени тиме што су примили на хиљаде писама у којима су

људи тражили допунска издања тих књига. Брзо би стављали штампаче у погон да наштампају још књига. Нису имали појма да та писма долазе од верника који су желели да поделе драгоцене књиге пуне Божијих речи другим члановима тајних цркава.

Да ли је заиста толико важно слање Библија у земље у којима нема верске слободе? Прочитај приче о мученицима и донеси одлуку. У земљи у којој се Библије продају на кућним распродајама, и то будзашто, тешко да можемо заиста схватити искуства оних који живе у духовној глади. Док ми своје Библије стављамо на собне сточиће чисто да се виде, други верници на сав глас вапе за једним јединим примерком који ће делити с целом црквом. Да ли је поштено да земље претрпане црквама имају по неколико примерака Библије у скоро сваком домаћинству, док у земљама у којима нема верске слободе верници немају ни један једини примерак? Боже, оживи нашу глад за Писмом и за његовим изношењем напоље, онима који су већ изгладнели! Размисли о томе како би могао да помогнеш у дистрибуцији Библија народима који живе без верске слободе.

Како су слатке језику мом
речи твоје, слађе од меда
устима мојим.

Псалом 119:103

Екстремна побојност

Пријатељство с Исусом кошта. Само вера спасава, али та спасоносна вера никад није сама. Увек је у друштву великог страдања ради Христа.

Пастор Ричард Вурмбранд

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СВЕДОЧАНСТВО

СУДАН: КУВА БАШИР

»Ако умрем, бићу јако срећан јер ћу тако оставити пример другим хришћанима да следе пример мог живота.«

Кува Башир, судански омладински пастор, био је заузет припремама за следећи библијски час кад је чуо ужасну, али не и неочекивану, вест. Била је 1987. година и влада суданских муслиманских снага управо је освојила подручје Плавог Нила у Судану.

Муслиманске снаге су убрзо ухапсиле Башира, одлучне да сво становништво преобрате на ислам. Башира су тукли и мучили седам дана пре него што су га ослободили; али он је одбио да се преобрати. Рекли су му да никад више не сме да организује омладинске састанке нити да иде у цркву, али Башир је одбацио од себе сваки облик страха. Знао је да исламске снаге ничим не могу дотаћи његову душу.

Кад је био ухапшен по други пут, Башир је сведочио: »Умрећу радо и без страха, као што је Исус учинио на крсту.« Наставио је да говори о Богу својим поробљивачима, а официри задужени за саслушање претили су да ће га убити. Уместо тога, одлучили су да му руке поспу киселином, што ће служити као вечни подсетник одбијања да пређе на ислам.

Али Баширова вера је остала јака, а његове спаљене, осакаћене руке које више не може да користи, постале су живо сведочанство младима у избегличком кампу Бонга где Башир ради дуж суданско-етиопске границе.

Поруку коју нам мученици шаљу кроз своју драматичну смрт морамо да сведочимо у свакодневном животу. Морамо да будемо жива сведочанства Божије милости. Можда никад нећемо достићи ранг мученика, умирући за своју веру у Христу. Међутим, имамо свакодневну прилику да живимо за њега. Каже се: »Оно што нас не убије, чини нас јачим«. Преживљавамо страдања како бисмо наставили да живимо и сведочимо другима о Божијој милости. Је ли твој живот избраздан ожиљцима страдања? Немој да их се стидиш! Нека твоји ожиљци буду твоје сведочанство. Пусте их нека причају твоју причу свима који виде твоју непоколебљиву веру.

А ако страда као хришћанин,
нека се не стиди, него нека
прослави Бога тим именом.

1. Петрова 4:16

Екстремна Екстремни млади мисионари

РУМУНИЈА

Иако су совјетски освајачи вршили терор над њиховом земљом, румунска деца су мирно прилазила руским војницима с топлим, сигурним осмехом на уснама.

Војници су их дочекивали љубазно, тапшући их по глави. Сваки војник је мислио на сопствену децу коју је био присиљен да остави у Русији.

»Узми мало слаткиша«, рекао је један официр, држећи у руци пуну шаку чоколаде и пружајући је најмлађем међу њима, који је жељно зграбио послатицу коју је било готово немогуће пронаћи.

»Хвала, господине«, рекао је дечак. »И ми имамо поклон за вас.« Копали су по цеповима, вадећи из њих јеванђеоске трактате и Нове завете на руском.

»Шта је то?«, питао је један војник.

»То је књига о радсној вести«, одговорио је дечак, уста пуних чоколаде. Војници су прелазили палцем кроз трактате. Један официр је препознао књижице као религијске и био потпуно свестан опасности. Спустио је поглед на децу док му се у очима огледала дубока забринутост. Да су одрасли делили тај материјал, морао би да их ухапси. *Али какву штету могу да нанесу деца?*, питао се.

Оно што официр није знао било је да су та деца поделила на стотине трактата и Нових завета, помажући тако многима у руској војсци да нађу Бога. Та деца су била регрутована у једну другу »војску« за вечну »битку«.

Тамо где њихови одрасли нису могли безбедно да служе, деца су кроз широм отворена врата уносила јеванђеље.

Разлика између песимисте и оптимисте јесте исто што и разлика између »не могу« и »могу«. Наравно да верни, и у земљама у којима нема верске слободе и у онима у којима је има, наилазе на затворена врата. У неким земљама само поседовање Библије значи затворску казну. У Америци »одвојеност цркве од државе« често иде у крајност. Понекад нас фокусирање на оно што не би требало да радимо као хришћани води ка томе да пропустимо Божије прилике. Спремнији смо да видимо затворена врата него отворена. На пример, кад мисионари под тим називом не могу да уђу у земље у којима нема верске слободе, врбују се »професионални« радници који могу! Осим тога, можемо да подржимо и помогнемо домаће хришћанске раднике који тамо живе. Врата јесу отворена. Прођи кроз њих.

Молите – и даће вам се;
тражите – и наћи ћете;
куцајте – и отвориће вам
се.

Матеј 7:7

Екстремна деца школског узраста

СУДАН

Седећи на пањевима под крошњом великог дрвета, 230 ученика, хришћана, управо је почињало с часом енглеског кад су над главама чули звук којег су се ужасавали. Преко неба је тутњећи прелазео авион и сад је био тачно изнад школског дворишта. У неколико минута, исламисти су на школу бацили пет бомби из бомбардера руске производње.

Престрављена и вриштећи, деца су истог часа почела да трче. Две бомбе су пале у ровове ископане око села, али трећа није експлодирала. Нажалост, преостале две бомбе, иначе оковане ексерима, пале су право међу преплашене ђаке. Експлозија је била страховита. Штета, незамислива.

До девет сати и петнаест минута пре подне бомбардери су отишли, а на сцену је ступила ужасна стварност. Ђаци су ошамућени лутали наоколо по школском дворишту, плачући и крварећи. Дванаесет ученика из њиховог разреда, старости од девет до шеснаест година, није преживело напад. Њихова вољена млада учитељица, Рода Исмаил, такође је лежала мртва међу рушевинама.

Још седам ученика је у данима који су уследили после напада изгубило битку за живот, а тројници су морали да буду ампутирани удови.

Следећег дана су сва деца дошла у школу као и обично. Исцрпљен и утучен, наставник им је рекао да се врате кући. »Не могу да вам кажем када ћемо и да ли ћемо поново наставити с часовима.«

Тад му је пришао десетогодишњи дечак и рекао: »Молимо вас да наставимо. Желимо да учимо, а ако је Божија воља, данас нећемо умрети.«

Живот на раскрсници. Сви смо били тамо, колебајући се да ли да одустанемо или да наставимо. Баш као и ђаци, мноштво које је пратило Исуса једног дана је схватило да је пут којим су ишли пун опасности. Тако су се многи, као и очајни наставник, упутили назад – кући, не могавши да кажу кад ће и да ли ће икад наставити да следе Христа. Петар и други ученици су ипак остали. А захтев ђака одражава Петров одговор: »Хајде да наставимо«. Сваки пут кад смо у искушењу да одустанемо, баш тада наставимо. Кад нам се чини да је следити Христа претешко, баш тада наставимо. Суочаваш ли се с раскршћем преданости? Моли се Богу да ти да снаге да наставиш уместо да одустанеш.

»Коме да идемо, Господе?«,
одговори му Симон Петар.
»Ти имаш речи вечнога
живота.«

Јован 6:68

Екстремна Екстремни преживели верник

СЕВЕРНА КОРЕЈА: ЈЕДИНИ СВЕДОК

Док је полако ходао наоколо, очи су му се привикавале на дим. Дозивао је свог пастора, али није било одговора. Ужаснут, почео је ужурбано да тражи излаз кроз гомиле мртвих тела и рушевине.

Тог јутра је био у групи од 190 севернокорејских верника кад је упала полиција, опколила их и грубо спровела у центар града.

Вођа њиховог народа, Ким Ил Сунг, стајао је пред њима. Бездушни диктатор отишао је до центра трга и повукао линију у прашини, наређујући свакоме ко жели да живи да се одрекне Христа и пређе линију.

Нико није иступио. Бесан, Ким Ли Сунг је наредио да се група баци у рударски коп са штаповима динамита.

Последње чега се преживели верник сећа био је његов пастор како теши и храбри групу. Схватајући да је он једини преживели, завапио је: »Зашто Боже? Зашто ме ниси пустио да умрем са осталима?«

Бог је истог трена испунио његово срце миром и он је знао да је неко морао да остане и буде сведок њихове вере. Био је ово први од многих свирепих напада Кима Ил Сунга и његовог обрасца комунизма и вере названог *Juche*. Вест о херојском догађају брзо се раширила међу хришћанима и дан-данас се препричава у Северној Кореји.

Попут верника из ове приче, ни ватрогасци који су преживели терористички напад на Светски трговачки центар нису неми сведоци. Иако не могу да објасне зашто су баш они преживели а њихови другови не, они су искрене патриоте које знају да је неко морао да остане како би причао о онима који су умрли спасавајући друге тако да ти други могу да наставе да живе. А као хришћанин, ти имаш још и већу причу о преживљавању коју треба да испричаш. Исус није преживео Крст. Он га је победио. Није само преживео своје искушење него је тријумфовао над њим. Вратио се у свом васкрслем телу да би предао вест својим ученицима који ће је ускоро пренети свету. Исус је умро спасавајући друге да би ти други имали живот. А ипак, Он је и сада жив, вратио се из мртвих пружајући свету спасење.

Ово је истина и заслужује да буде прихваћено у потпуности: Христос Исус је дошао на свет да спасе грешнике.

1. Тимотеју 1:15

Екстремна кћерка

ТАЦИКИСТАН: МУНИРА

»Мунира, имаш пет минута пре него што те убијем. За кога си се одлучила – за твоју породицу или за Исуса?«

Пет месеци је Мунира покушавала да држи своју веру у тајности; јако је волела своју породицу и није желела да их повреди. Али кад је њен отац направио договор да је уда, испричала им је о својој љубави према Христу.

Прикупила је сву снагу своје вере и рекла оцу: »Морам да изаберам Исуса.« Толико га је разбеснело што се његова прелепа кћерка окренула против своје породице, одричући се исламског одгоја свог родног Таџикистана, да ју је тукао следећа два сата.

Али Бог се умешао. Један пријатељ, хришћанин, одвео ју је на сигурно место на неко време. Мунира каже: »Док сам била одсутна Бог ми је открио своју верност, а након много молитве знала сам да је дошло време да се помирим са својом вољеном породицом.«

Кад се вратила кући сви су били срећни, осим њеног оца. Прво што је рекао било је: »Мрзим те! Одлази! Моја кћерка је пре три месеца заувек умрла!«

Сломљеног срца, Мунира је пала код очевих ногу и заплакала: »Мој Бог ми је

рекао да се вратим код тебе. Никад те нећу оставити, чак и ако ме тучеш и убијеш.«

Њен отац се сломио и загрлио Муниру. Ускоро се помирио с њеном новом вером и чак се сложио да она упише библијски колеџ.

Неки читаоци се толико заинтересују за причу да читају унапред не би ли видели шта ће се догодити. Прескачу поглавља или okreћу последњу страницу књиге. Једноставно морају да знају хоће ли главни јунак на крају победити. Морају да виде хоће ли се све завршити како је планирано. Нажалост, причу твог живота не можеш да читаш унапред. Као и Мунира, мораш да живиш поглавље по поглавље, дан по дан. Као ни она, ни ти нећеш бити разочаран резултатом. Брине ли те куда ће те одвести твоја послушност? Желиш ли да сазнаш шта је следеће у Божијем плану за тебе? Најбоље што можеш да учиниш јесте да будеш послушан данас, а Богу да препустиш сутра.

И не брините се за сутра
јер ће се сутра бринути за
себе. Сваки дан има довољно
својих невоља.

Матеј 6:34

Екстремна Екстреман пријатељ

ЕГИПАТ: ОРИГЕН

»Спалили су сву нашу имовину, али не могу да спале Исуса у нашим срцима.«

Ориген није био уобичајени осамнаестогодишњак. Био је учитељ у Египту у другом веку. Будући да је црква у његово доба страдала под суровим прогоном, Ориген није губио време трчећи за девојкама ни покушавајући да импресионира своје друштво.

Уместо да побегне од ужаса који је убио чак и његовог оца, Ориген је одлучио да буде пријатељ прогоњеној цркви. Проводио је време храбрећи хришћане који су били доведени пред суд. Кад су их водили на погубљења, он би прилазио да их пољуби. Чак је посећивао затворе како би вернима пружио утеху.

Али, ускоро се и сам нашао у смртној опасности због своје самилости према прогоњеним верницима. Убрзо су око његове куће постављени војници због утицаја који је имао на цркву. Имао је много непријатеља, а гнев према њему растао је из дана у дан.

Напослетку су га натерали да оде из града. Како му је живот био у опасности, селио се од куће до куће. Али подстакнут примерима вере код Јевреја, наставио је да буде пријатељ прогоњенима. Чак је запослио неколико људи да напишу још који примерак Светог писма.

Коначно је његов задивљујући став неколицину његових непријатеља привукао Христу. На крају је ипак бачен у тамницу, мучен и убијен због истог тог става.

Шта значи бити пријатељ онима који су прогоњени? Људи то углавном не чине јер тада пролазе кроз потпуно исто страдање. Можемо да будемо у потпуно другачијој ситуацији од наше браће и сестара који живе у земљама у којима нема верске слободе, а ипак и даље можемо да будемо њихови пријатељи. Физичка удаљеност свакако значи да нисмо цимери. Али у личној преданости Богу јесмо. Непоколебљива подршка, молитва и заинтересованост, повезују наша срца и живот. Јесмо ли и ми, као што је био Ориген, спремни да станемо раме уз раме с онима који страдају ради јеванђеља? Не смемо да се стидимо таквог пријатељства нити да игноришемо могуће ризике. Кад чујемо гласове мученика како нас позивају док се молимо, хоћемо ли обратити пажњу на њихове вапаје као прави пријатељи?

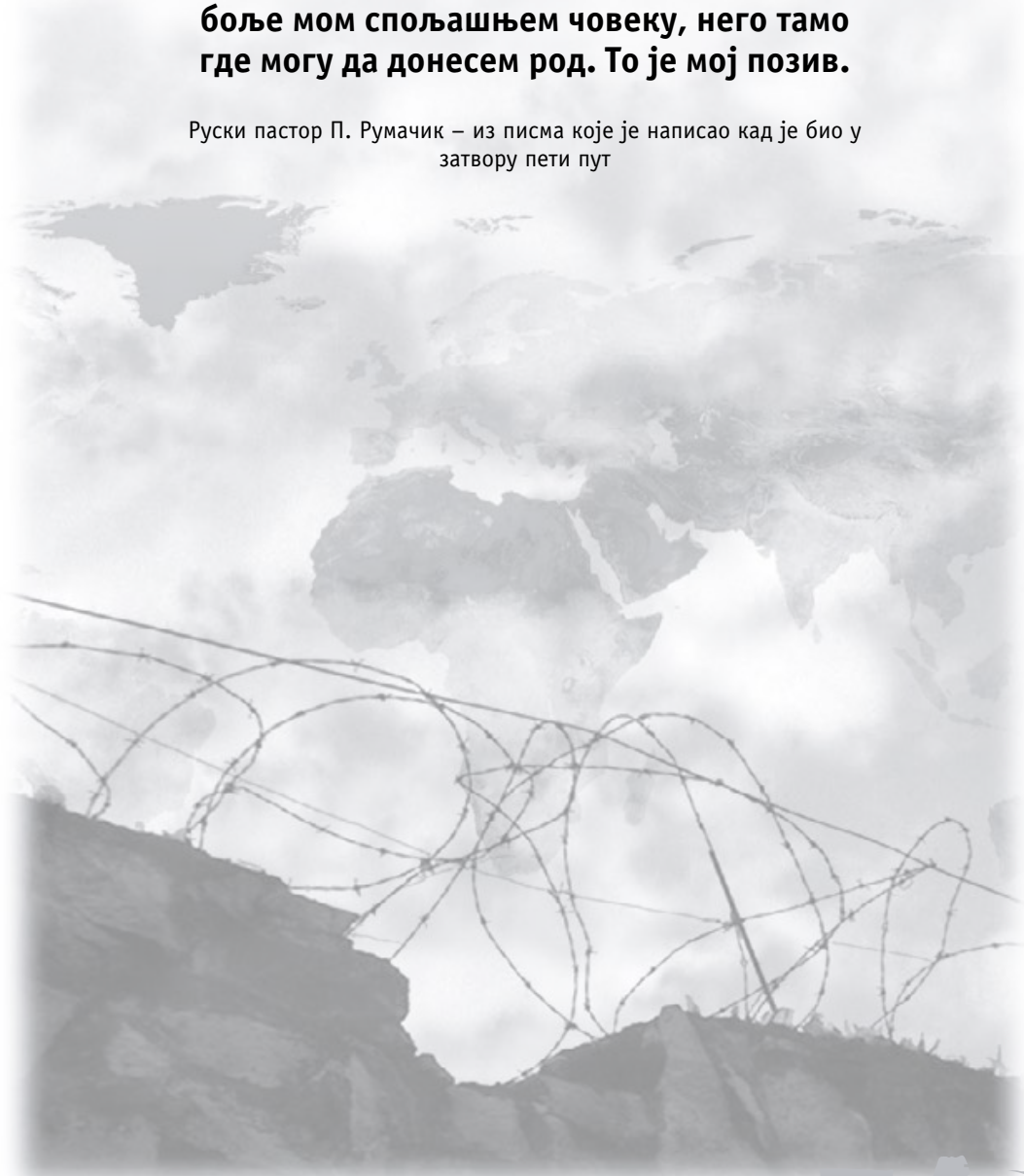
Ја, Јован, ваш брат и с
вама учесник у невољи,
Царству и трпљењу у Исусу.

Откривење 1:9

Екстремна побожност

С њим, мојим вољеним Господаром, добро је посвуда. С њим имам светло у мрачној тамници. Молио сам га да ме пошаље тамо где треба да будем – не тамо где би било боље мом спољашњем човеку, него тамо где могу да донесем род. То је мој позив.

Руски пастор П. Румачик – из писма које је написао кад је био у затвору пети пут

Екстремна Још један екстремни поборник

НЕМАЧКА: ДИТРИХ БОНХЕФЕР

Кад је четрнаестогодишњи Дитрих Бонхефер највио своју жељу да буде свештеник, његова богата породица критиковала је цркву. Дитрих је рекао да ће је он реформисати.

У својој двадесет првој години објавио је дисертацију *Заједница светих*, која је хваљена као »теолошко чудо«. Као рукоположени свештеник, професор теологије и писац, Дитрих је провео живот истражујући питања цркве.

Кад је 1933. године у Немачкој на власт дошао Адолф Хитлер, црква је усвојила једну од Хитлерових клаузула, ускраћујући тако право цркви да за свештенике рукополаже људе јеврејског наслеђа. Једино је Дитрих отворено говорио против те одлуке и залагао се да се она опозове.

Кроз предавања и објављивање чланака, Дитрих се супротстављао злу нацизма те упућивао прекоре цркви зато што »није подигла глас у корист жртава и... што није пронашла начине на које би убрзала своју помоћ«.

У априлу 1943. године, Дитрих је ухапшен у Берлину због »подривања оружаних снага«. Али он је и у затвору наставио да пише. »Црква је ћутала у време кад је требала да виче на сав глас.«

Године 1945., Дитрих је пребачен у концентрациони логор Флосенбург, где је заједно са још шесторо људи обешен 9. априла. Затворски лекар који га је посматрао док је клечао и молио се пре него што ће га одвести на вешала, каже да тешко да је у животу икад видео »човека који умире потпуно покоран Божијој вољи.«

Каже се да ако не стојимо чврсто уз нешто, сигурно ћемо пасти због ничега. Управо то се десило у нацистичкој Немачкој. Црква је у хришћанском народу остала нема док су се таласи зла, један за другим, разбијали о оболу историје, заглушујући Дитрихов усамљени вапај. Можемо ли ми рећи да смо поборници истине ако остајемо неми на такве догађаје? Сигнализира ли наше ћутање по том питању нашу сагласност са зверствима која се одвијају у земљама у којима нема верске слободе? Поборник истине би морао да буде искрен у вери. Морамо, попут Дитриха, бити спремни да носимо последице свога става. У супротном, долазимо у опасност да »паднемо због ничега« док смо заузети одлучивањем хоћемо ли или не стати чврсто за Христа.

И сви ће вас мрзети због
мога имена, али вам
ниједна длака с главе неће
пропасти. Истрајношћу ћете
задобити свој живот.

Лука 21:17-19

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ОРУЖЈЕ

РУМУНИЈА: САБИНА ВУРМБРАНД

У пет сати ујутру чули су како неко лупа на врата и одмах су знали да је то полицијска рација. Сабинин муж је већ био у затвору, и она се плашила за судбину свог малог сина ако одведу и њу. Стога, кад је румунска полиција рано тог јутра упала у њену кућу, вичући и плашећи све укућане, Сабина се тихо молила, предајући саму себе и своју породицу Божијој заштити.

А они су захтевали: »Сабина Вурмбранд? Знамо да овде кријеш оружје. Реци нам где је!« Пре него што је стигла да се успротиви они су већ широм отварали сандуке и ормане, и празнили фиоке разбацујући све по поду. И даље су викали: »Значи, нећеш да нам покажеш где кријеш оружје? Растргаћемо ово место на све стране!«

Сабина је, борећи се да остане мирна, једноставно рекла: »Једино оружје које имам у овој кући је овде«, подигла је Библију која је лежала под њиховим ногама.

Официр је одговорио: »Ако ми не кажеш истину, мораћеш да пођеш с нама и даш пуну изјаву о овом оружју.«

Сабина је положила Библију на сто и одговорила: »Дајте нам само неколико минута да се помолимо и ја ћу онда поћи с вама.«

Док су је одводили, Сабина је туговала за својим изгубљеним »оружјем«, својом Библијом, али је прикупила снагу спознајом да речи те књиге стоје сакривене у њеном срцу, одакле нико не може силом да их узме.

Постоји само једно офанзивно оружје које се спомиње у опису онога што нас уобичајено упућује на Божију опрему. У Посланици Ефесцима, Павле набраја одбрамбене мере хришћанске вере представљене као: кацига, оклоп, појас, штит и заштитна обућа. Међутим, подстиче нас на само једно офанзивно оружје: Божију реч. То је оружје избора. Као што је некадашњи војник зависио од свог мача, тако ми морамо да зависимо од оштрог сечива Писма како бисмо рашчистили пут према спасењу. Тужно је, али многи хришћани су остављени ненаоружани у духовној борби. Нису научили библијске стихове као Сабина; стога нису у стању да црпе снагу. Немој допустити да будеш само још један духовни рањеник. Лати се свог мача још данас.

Узмите и кацигу спасења и мач Духа, који је Божија реч.

Ефесцима 6:17

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ПРАШТАЊЕ

РУМУНИЈА: ДИЈАНА И ФЛОРЕА

Дијана је имала само деветнаест година кад јој је отац одведен у затвор због вере. Она и сестра су остављене да се брину о породици, али убрзо су остале без посла зато што им је отац био у затвору.

Уз болесну мајку и четворо млађе браће и сестара, Дијана и Флореа су биле очајне. Стога, кад их је назвао један младић и рекао да може да набави Дијани радну дозволу, биле су одушевљене. Тако се Дијана нашла с њим на вечери, он јој је дао да пије много вина и напослетку је завео. Након тога јој је дао нешто новца и ово је постало правило. Више није било ни речи о радној дозволи, а Дијана је прихватала новац јер је била сасвим очајна.

Тако је наставила да се протитуише како би издржавала породицу, иако ју је све то испуњавало страшним осећајем кривице. Ускоро је у све укључена и њена сестра, и сад су заједно криле своју срамоту.

Данас, кад погледају мајци у очи, кажу: »Како можеш да нам опростиш? Мислиле смо да ћеш бити испуњена гађењем.«

Мајка им је понудила речи љубави и утехе: »Стидите се због онога што сте урадиле – и треба да се стидите. Али ће вас тај осећај срама и кривице повести у чисту праведност. Сетите се да војници нису толико проболи Христов бок колико су га 'отворили', да би грешници могли лако да уђу у његово срце и ту нађу опроштај.«

Жаљење због почињеног греха и жаљење над самим собом две су сасвим различите ствари. Многи људи који пролазе кроз страдање осећају жаљење сами над собом. Жељно чекају да сву кривицу за своју несрећу свале на друге. Не би нимало чудило да су ове две девојке из приче пале у примамљиво искушење да за све своје грешке кривицу припишу свом оцу: »Да он није био хришћанин, не би био ухапшен, а ми не бисмо биле у овој збрци.« Ипак нису, него су отишле мајци с искреним срамом и кајањем због хотимичне непослушности. И примиле су опроштај. Побожна жалост води у покајање, а оно у опроштење. Жалиш ли и ти самог себе због патње у којој се налазиш? Добро пази! То лако може да те одведе у непослушност.

Жалост по Божијој вољи ствара покајање које води спасењу – за које се не каје – а светска жалост доноси смрт.

2. Коринћанима 7:10

Екстремна Екстреман »злочинац« – први део

САУДИЈСКА АРАБИЈА: ПАСТОР ВАЛИ, ФИЛИПИНСКИ РАДНИК

Он је био најтраженији злочинац у целој Саудијској Арабији. А нису га тражили ни због пљачке, ни убиства, нити због силовања. Тражен је зато што је био хришћански пастор и вођа велике тајне цркве у престоници Саудијске Арабије.

Пастор Вали је без суда и оптужнице одведен из свога дома у неку просторију у којој су била тројица мушкараца. Тамо су га шамарали, шутирала ногама, ударали песницама. Најболније је било кад су га шибили по длановима и стопалима. Кад су завршили, руке и ноге су му биле модро црвене.

Усред таквог бола, мучитељи су му наредили да устане. »Не могу«, рекао им је. Болео га је сваки милиметар стопала и није могао да стоји. »Молим вас, само ми дозволите да клекнем.« Мучитељи су одбили.

Док су га тројица мушкараца тукла, Вали се молио за њих. Та молитва га је подсетила на библијске стихове: »Јер анђелима својим заповеди за тебе... на руке ће те узети да где не запнеш за камен ногом својом.« (Псалам 91:11-12) И, упркос рањеним ногама, Вали је усправно стајао међу том тројицом људи. Били су шокирани што може да стоји након тако страшном батинања.

»Стајао сам на рукама Божијих анђела«, причао је касније пастор. »Они нису могли да виде анђеле, али ја сам осећао да су били тамо како би ми помогли да стојим.«

Чини се да неки људи своје анђеле чуваре терају да раде прековремено. Попут пастора Валија, и они су непрекидно на рубу ради Христа у побожном сведочењу и одважном духу. Али можемо представити себи да има и оних анђела чувара који имају и превише слободног времена јер су додељени оним хришћанима који не раде баш ништа да унапреде Царство. Иако је ситуација у којој се нашао пастор Вали била јединствена, његова молитва не би требала да буде. Понекад и ми морамо да стојимо на рукама Божијих анђела како бисмо били верни Христу. Одишемо ли таквом врстом жарке жеље на нашем радном месту? Код куће? У школи? Где год се данас суочиш с тешкоћама да чврсто станеш за Христа, тражи од Бога да пошаље своје анђеле да те подигну.

Јер анђелима својим
заповеди за тебе... на
руке ће те узети да где
не запнеш за камен ногом
својом.

Псалам 91:11-12

Екстремна Екстремно вођство

ФИЛИПИ: ПАВЛЕ И СИЛА

Током ноћи, Павле је имао виђење: неки Македонац је стајао и преклињао га, говорећи: »Пређи у Македонију и помози нам!« Пошто је он имао то виђење, настојали смо да што пре одемо у Македонију, уверени да нас је Бог позвао да им објавимо јеванђеље. « (Дела 16:9-10)

У Филипима су проповедали и тако се обратила Лидија, продавачица пурпурне одеће, а једну робинју су ослободили демона којим је била опседнута. Сигурно су, дакле, добро чули Божији позив и следили пут којим их је Он водио.

Наставили су да шире радосну вест по Филипима, али и пре него што су схватили шта им се догађа, гомила је насрнула на њих и одвела их пред градске поглаваре, оптужујући их да уносе немир у град проповедајући јеванђеље. Заповедници су зерали одећу с њих и наредили да их ишибају. Након што су им задали много удараца, бацили су их у тамницу.

Ту ноћ, окрвављени и пуни модрица, с ногама у оковима, Павле и Сила су имали свако право да се осећају као да их је Бог обмануо. Али им питање »Како је Бог могао допустити да се ово догоди?« ниједног тренутка није пало на памет. Уместо тога, око поноћи су се и даље молили и певали хвалоспеве Богу. Имали су поуздања у Божије вођство. Знали су да их Он није напустио и да ће се њихово чудесно избављење ускоро потврдити.

Павле и Сила су на својим заједничким путовањима наставили да следе Божије вођство. Напослетку је Сила постављен за старешину цркве у Коринту. Обојица су следила Божије вођство и постали су мученици за своју веру.

Камо лепе среће да нам Бог открива своју вољу у сну! Камо среће да све његове намене стоје изложене пред нама попут рекламних плаката на улицама! Или још боље, да нам глас јасно каже шта тачно треба да радимо! Колико год нам то звучало добро, тако непосредне методе из нас би сасвим искључиле елемент вере. Бог жели да се поуздамо у њега као карту кад одређујемо смер нашег живота. Павле и Сила нису знали тачно шта ће им се догодити у Филипима. Све што су знали било је да им је Бог рекао да иду. Можда нећеш знати куда те Бог води, али јеси ли свеједно спреман да га следиш? Нећеш поћи за њим уколико му не верујеш у потпуности.

Упути ме истини својој, и научи ме; јер си ти Бог спасења мог, теби се надам сваки дан.

Псалом 25:5

Екстремна Екстреман »злочинац« — други део

САУДИЈСКА АРАБИЈА: ПАСТОР ВАЛИ

»Господе, нека се ноћас овде догоди што год треба«, молио се пастор Вали, »само, молим те, немој допустити да ми одузму живот.«

Док се шибане настављало, и пастор Вали је наставио да се моли за своје саудијске мучитеље. Усред молитве, сетио се стиха који каже да су наша тела храм Светога Духа.

»Хвала ти што си ми допустио да будем твој храм«, молио се Вали даље. »Уверен сам, Боже, да не желиш храм који је непријатељ обешчистио и упропастио. Ти желиш храм који је прослављен и испуњен твојом дивотом. Тражим потпуну обнову мога тела, Господе! Без обзира на то што ће ови мучитељи да му ураде, молим се да ти будеш још више прослављен кад примим твоје исцелење. Људи неће видети никаквог трага од овога што су мучитељи урадили моме телу.«

Пастору су леђа и ноге тукли штапом, а дланови и стопала су били толико ишибани и модри да једва да је могао да их користи. Коначно су га вратили у ћелију, будући да су били преуморни да би наставили да муче овог хришћанина.

Вали се молио сатима, а онда је пао у грчевит, испрекидан сан, током којег је осећао Божије присуство и додир исцелења. Кад се пробудио, његове руке и ноге су биле излечене. Није осећао никакав бол од батинања — само је био савладан осећајима јер га је Бог излечио.

Да ли је пастор Вали отишао предалеко кад се у вери молио за исцелење? Је ли искористио Свето писмо у свом дрском захтеву? Докази нам јасно говоре да Вали није урадио ништа од тога. Пастор је, у ствари, само веровао Богу на реч. А многи хришћани би имали користи кад би мало чешће чинили исто то. Међутим, не можемо Богу веровати на реч ако је не познајемо. Вали је могао да призове у сећање охрабрујуће стихове у време потребе јер је проводио време читајући Писмо. Истина, многи верни хришћани који су пребијани, нису истог часа били исцељивани, али Бог користи наша сведочанства било да смо примили исцелење или не. Јеси ли ти у стању да се присетиш Божије речи онда кад је то потребно? Познајеш ли прописе и правила више него што познајеш Свето писмо? Реци Богу да си спреман да му верујеш на реч.

Јер, ми смо храм Бога
живога.

2. Коринћанима 6:16

Екстремна побољност

Размишљај овде о Исусовим речима: »да нико ко у њега верује не пропадне, него да има вечни живот.« (Јован 3:16).

Налазим се међу криминалцима. То је стање у ком човек може да постане попут животиње. А животиње немају греха. Али људи који ме окружују у затвору досегли су највеће дубине ђаволове таме које су животињама недостижне.

Било би лакше живети у штали него међу овим криминалцима. Свака њихова реч је прљава, сваки гест одвратан. »Грло им је гроб отворен... Змијски отров им је на уснама.« (Римљанима 3:13-14).

Али насупрот овоме сија изванредна Божија љубав. Јер је истина да свако ко верује –

чак и људи попут ових – може да има вечни живот. Бог ме је послао у затвор да и њима донесе радосну вест.

Писмо руског хришћанина из затвора

ЕКСТРЕМНА

Екстреман одмор

ИРАН: ГРАД НА ОБАЛИ МОРА

»Сад смо на одмору, драга«, рекао је ирански пастор својој жени. »Молим те, немој да учи- ниш ништа што би полицију натерало да нас испитује. Немојмо упропастити ове тренутке које можемо да проведемо заједно.«

Пасторова жена је била ходајући сведок Исуса Христа. Поделила је на хиљаде Библија муслиманима у Ирану и преко хиљаду примерака филма *ИСУС*.

На мору, где су проводили свој одмор, отишли су на шеталиште. Тамо су се раздвојили у потрази за различитим стварима које су желели да нађу, и кад се пастор вратио, затекао је своју жену како великој групи људи у продавници говори о Исусу Христу.

Гледајући унаоколо има ли тајне полиције, пастор је брзо извео жену из продавнице и увео је у аутомобил. »Душо, на одмору смо. Мислио сам да смо се договорили да овде нећемо то да радимо.«

Погледала га је у очи: »Тамо, у тој продавници, има много људи који не познају Исуса«, рекла је озбиљно. »Ако умру и оду у пакао, ти ћеш бити одговоран.«

Опоменут, пастор је окренуо аутомобил и вратио се на шеталиште. Жена је брзо отрчала назад у продавницу и поделила народу Библије и филм *ИСУС*.

Једна жена је иступила и са сузама у очима рекла: »Ох, хвала вам, много вам хвала. Пет година се молим за Библију, и сад је Господ услишио моју молитву.«

Годишњи одмори стварају лепе успомене. Шетње плажом. Куповина у граду. Читање уз ватру. Ипак, колико год да нам је потребан одмор од свакодневних обавеза, никад нам стварно није дато право да се одмарамо од сведочења. Сведочење би у ствари требало да буде део наше личности до те мере да нисмо у стању да раздвојимо то двоје. Апостол Павле никад нигде није отишао као »туриста«. А за људе попут пасторове жене из ове приче сведочење није нешто што можеш да укључиш и искључиш као прекидач за светло. Њихово срчано сведочење тачно је оно што они јесу и долази природно, и у време и у невреме. Неприродна ствар је вера подељена на одељке – такво нешто прелази у претварање, дволичност. Уместо тога, пусти да твоја вера слободно расте у свакодневном животу.

Проповедај Реч, спреман
и у време и у невреме.

2. Тимотеју 4:2

ЕКСТРЕМНА

Екстреман одговор

СЕВЕРНА АФРИКА: НОВИ ВЕРНИК

»Зашто и даље држиш те састанке?«, питао је припадник тајне полиције хришћанина. »Зар мислиш да те твоје комшије неће пријавити?«

Младић је тек постао хришћанин, али је већ двадесеторо других довео Господу. Заједно су се молили да Бог обезбеди место на којем ће моћи да се окупљају и врше богослужења.

Три недеље су се ови северноафрички хришћани окупљали у једном стану – незаконит скуп који може да доведе до тога да их ухапсе. Њихово слављење и певање хвалоспева узбунило је комшије и они су их пријавили тајној полицији. Млади хришћанин је три пута заредом био привођен на саслушање.

»Говорите ли против ислама?«, официр је захтевао одговор током трећег испитивања.

»Не«, одговорио је хришћанин. »Ми немамо ништа са исламом. Славимо Исуса.«

»Говорите ли нешто против нашег вођства?«

»Не, господине. Ми се молимо за наше вође, баш као што нам је Исус рекао да радимо.«

»Зашто онда не нађете неко друго место за састанке? Тако ће комшије престати да вас пријављују.«

»Како, господине? Немамо одговарајућу дозволу.«

Официр је отворио фиоку и оданде извакао формулар. Неколико минута је писао, а онда формулар предао хришћанину. Било је то одобрење које је хришћанима признавало право на састанке у црквеној згради која већ дуже време није била у употреби. Прелепа зграда и дозвола власти да се у њој састају – био је то одговор на њихове молитве.

Не постоји нешто што би могло да се назове молитвом без одговора. Бог увек одговара на сваку нашу молитву. Међутим, дешава се да на њих не одговори на начин на који смо мислили да хоће. Понекад је његов одговор: »Чекај«. Тад морамо да сачекамо да Он одреди време пре него што наставимо даље. Други пут одговор може да буде: »Расти«. Наш захтев је, дакле, исправно усмерен, али још морамо да растемо да бисмо се помакли напред. А онда, деси се и да чујемо одговор који нам се не свиђа, а то је: »Нек«. То значи да наш захтев није у истој равни с његовом вољом, а ни време није правилно усклађено. А понекад је одговор: »Крени«. Наш захтев је тад на правом путу. Духовно смо спремни и време је подесно. Какав је Божији одговор на твоју молитву управо сада?

Тебе призивам,
јер ћеш ме услишити Боже!

Псалом 17:6

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА НЕОДЛУЧНОСТ

ИРАН: ПАСТОР РУБАК

Већ је прошла поноћ и затвореник је био уморан. Налазио се усред двадесет осмодневног боравка у самици иранског затвора, молећи се Богу да му помогне да издржи. Кад је зачуо куцање на вратима ћелије, био је преморен и раздражен.

»Пасторе«, рекао је стражар, »желим да разговарам с тобом о Исусу.«

»Одлази«, простењао је пастор. »Ја не желим да разговарам с тобом.«

»Али мораш«, рекао је стражар. »Ти си пастор.«

Млади ирански стражар имао је много питања. Желео је да зна каква је разлика између ислама и хришћанства; између теогонних Аллахових захтева и позива пуног љубави што га упуњује небески Отац.

Два човека су разговарала четири пуна сата, а пастор му је објаснио шта је то хришћанска вера, шта значи спасење од греха путем Исусове смрти на крсту и како може да прими Христа у свој живот.

Следеће јутро, у пола пет, затвореник и стражар су се заједно молили. Са сузама које су лиле низ његове образе, стражар је прихватио Христа. А са сузама у сопственим очима, затвореник му је исказао добродошлицу у Божије царство.

И док је стражар улазио у нови живот, пастор је осетио промену и у сопственом срцу. »Први пут је«, причао је касније, »нестала сва горчина.« Сад је за своје поробљиваче, али и за све муслимане у његовој домовини, осећао само љубав. Од тог тренутка, његова служба је у великој мери порасла.

Намештај који прелази с генерације на генерацију претвара се у осећај који превазилази недостатак његове лепоте. Посебна столица која је припадала твојој баки и деди носи посебна сећања која те чини слепим за мрље, флеке и друге знаке похабаног, истрошеног комада намештаја. Изгребан и умрљан орман од кедровине, некад у поседу блиског рођака, представља нарочито благо неизмерне вредности. На исти начин нам Бог може дати посебну љубав за оне људе који нису баш тако мили и драги. Он нам може помоћи да видимо вредност у безвредном. Његова љубав може да засени мане и недостатке друге особе – баш као што је урадио с твојим гресима. Пробај и видећеш. Моли од Бога да ти помогне да волиш оне које није лако волети тако што ћеш на друге људе гледати његовим очима.

(Господњи слуга треба) да у кроткости васпитава своје противнике, не би ли им Бог дао покајање, да спознају истину.

2. Тимотеју 2:25

ЕКСТРЕМНА

Екстреман мисионар

ИРИЈАН ЦАЈА: СТАНЛИ АЛБЕРТ ДЕЈЛ

Стреле су се, једна по једна, забијале у његово тело, а Станли Алберт Дејл их је исто тако, једну по једну, чупао и ломио преко колена. Крв је липтала из многобројних рана и падала на речни насип. Јали ратници су вршишали плашећи се да је бели човек, или *дуонг*, бесмртан.

Јали ратници су већ једном покушали да га убију, у другом селу. Плашила их је порука коју је преносио, јер су његови следбеници спаљивали своје традиционалне идоле и места обожавања духова. И тад су пуцали у њега, али он је отишао оданде потпуно излечен.

Дејл је дошао у планине Иријан Цаје (данашња Индонезија) 1960-их, како би посведочио Христову љубав. Сад је, суочен с неколико стотина ратника који су вршишали, чупао стреле из свога тела истом брзином којом су се забадале. Јали су били упозорени да је Дух који борави у њему моћан. Напоселтку су, и Дејл и мисионар који је био с њим, пали. Више од шездесет сломљених стрела лежало је на гомили покрај Дејлових ногу. Потом су ратници раскомадали његово тело из страха да би могао поново да устане.

Јали су мислили да ће то бити крај поруке јеванђеља у њиховој долини, али није био. Дошли су други хришћани, и многи међу истим оним ратницима који су гађали стрелама Дејла постали су верници. Сад *дуонг*, који није хтео да умре, слави Исуса заједно са својим преобраћеним убицама.

Иако су Јали мислили да је Дејлово земаљско тело било бесмртно, заправо је његова душа била та која је одбијала да умре. Мисионари који су пошли Дејловим стопама, помогли су Јалијима да схвате вечност. Сведочили су им Бога. Размисли на тренутак који су ти догађаји, људи и ствари одузели највише времена током протекле недеље. Нема сумње да нас свакодневне животне обавезе позивају да се носимо са стварима које тешко да имају икакав вечни значај: прљаве пелене, телефон који не престаје да звони, хемијско чишћење, и да, фудбалски тренинг. Међутим, Дејлова прича нас подсећа да на прво место ставимо оно што има вечни значај. Који део твог свакодневног живота има вечни значај? Ако ти сам не одвојиш време за то, ко ће?

Он је њима у срце и мисао о вечности метнуо.

Проповедник 3:11 (Библија у издању *Метафизике*, Београд; 2003. година, превод: др Лујо Бакотић)

Екстремна Још једна екстремна песма

РУСИЈА: АЛЕКСАНДАР ЗАТЕПА

Кад је Александар Затепа, руски војник у комунистичкој армији, био убијен у акцији, међу његовом одећом је пронађена ова песма:

Чуј ме, о Боже; никад у животу нисам с тобом причао.

Али баш сад осећам као да треба да ти пошаљем своје поздраве.

Знаш да су ми од детињства говорили да не постојиш.

Ја сам им, као будала, веровао.

Никад нисам размишљао о твом стварању. А ипак, ноћас, док гледам горе низ топовску цев, чудим се светлуцању звезда нада мном, и одједном ми је јасна сва окрутност лагања.

И питам се, хоћеш ли, Боже, пружити руку до мене?

Али ја ћу ти рећи, а ти ћеш разумети.

Зар није необично да светло дође на мене и да те видим усред ове паклене ноћи?...

Иако ти раније нисам био пријатељ, хоћеш ли ме ипак пустити да уђем, сад кад долазим?

Зашто плачем? О Боже, мој Госпoде, ти видиш шта ми се догађа.

Ноћас су се моје очи отвориле.

Збогом, мој Боже. Одлазим и не верујем да ћу се вратити.

Чудно је, зар не? Али више се смрти не плашим.

Мученици нас уче о Божијој верности, о његовом миру, љубави и заштити. Међутим, приче о мученицима не говоре само о њима самима, него и о њиховим непријатељима. Они који су се од комунизма обратили на хришћанство говоре о другој страни медаље. Такви откривају Божију стрпљивост, милост, спремност да се опрости чак и најгорем грешнику који замоли за опроштај. Александрова песма даје глас свакој молби сваког покајника чије су »очи отворене« за истину. Његова прича нас подсећа да служимо Богу који је пун љубави, и који чезне за тим да схватимо ко је Исус и да њему дођемо тражећи спасење. Ово је моћна прича мученика. Да ли је и твоја?

Господ... је стрпљив према вама пошто не жели да ико пропадне, него да се сви покају.

2. Петрова 3:9

ЕКСТРЕМНА Екстремна опасност

АВГАНИСТАН: ЕРИК И ЕВА БАРЕНДСЕН

Људи су ходали километрима да би стигли до Еве Барендсен и њеног мужа Ерика, тражећи помоћ и лекове. Њихова трошна кућа у Кабулу, у Авганистану, постала је место наде хиљадама Авганистанаца – како муслиманима, тако и хришћанима. Свакоме ко је дошао и питао ко су, рекли су да они служе Исусу Христу. Међутим, мисија коју су вршили створила је од њих мету за противнике.

Ерик и Ева су имали кратак одмор 1980. године, али су се брзо вратили у ратом захваћену земљу која је постала њихов дом. »Како можете да се вратите тамо?«, питали су неки. »Зар се не бринете? Не бојите ли се да ће бити опасно?«

Ерик и Ева нису видели опасност, него прилику. Нису видели потенцијалне убице, него потенцијалне хришћане. »Знам за само једну велику опасност«, рекла је Ева. »А то је да се не нађеш у центру Божије воље.«

Вратили су се у Авганистан заједно са својом децом, од којих је једно имало пет година, а друго три. Убрзо по повратку, напали су их у њиховој кући која је служила и као место састанка за хришћанске обраћенике. Убили су их ножевима, остављајући тако њихову децу као сирочиће. А ипак, и у тим последњим тренуцима, Ерик и Ева су имали мир.

Неколико дана пре убиства, Евина мајка је у визији видела Ерика и Еву у небу где им анђели стављају златне круне на главу. Та визија јој је дала снагу чак и у жалости кад је сазнала да су убијени.

Бити активан хришћанин у муслиманском народу представља једну од највећих могућих опасности. Међутим, Ерик и Ева су дали ново значење појму опасности. Док су њихови пријатељи говорили да неће бити у стању да поднесу живот у Кабулу, они су осећали да неће моћи да поднесу да буду било где друго. Видели су то као свој позив. Као Божију вољу. Каже се да ћемо ако иступимо из Божијег провиђења, рискирати губитак Божије заштите. Али ако је једина опасност бити изван центра Божије воље, онда је то једина опасност коју не смемо себи да дозволимо. Колико често ти доводиш себе у већу опасност кораком у страну од Бога, а у име сопственог самоодржања?

Јер, сви ми имамо удела
у Христу ако се до краја
чврсто држимо поуздања које
смо имали у почетку.

Јеврејима 3:14

Екстремна побожност

Где нема крста, нема ни круне. Та лекција се не може научити из књига, а људи обично не окусе ту сласт. Такав, богат живот, не постоји у удобном окружењу. Ако зачини нису пречишћени тако да постану уље, мирис парфема неће се ширити; а ако грожђе није згњечено у бачви, неће постати вино.

Од једног кинеског хришћанина

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО схватање

КИНА: ГОСПОДЋА ЛУ ЈИНГ

»Изнесите њен намештај и претражите кућу да видите има ли Библија!«, рекао је командант јединице. Очи господње Лу Јинг су се испуниле сузама док је гледала како јој комунисти претресају кућу.

»Нашао сам је!«, узвикнуо је један војник. Али управо кад је пружио руку како би Библију предао свом команданту, госпођа Јинг ју је храбро зграбила из његове руке.

»Ова књига садржи све што треба да знам о мом вољеном Господу и Спаситељу Исусу Христу и не желим да се одвојим од ње«, ватрено је рекла док је држала Библију приљубљену на груди.

»Водите је напоље«, викнуо је командант. »Видећемо колико дуго ће се придржавати своје књиге о Исусу.«

Четворица комуниста су извела госпођу Јинг на улицу, ругали јој се, пљували је и тукли све док више није могла да стоји. »Да ли још увек верујеш у своју књигу митова?«, смејали су се војници.

Кроз отечена, крвава уста, и даље чврсто држећи Библију, госпођа Јинг је понављала своју исповест вере.

Комунисти су зграбили једну гвоздену шипку и њом јој смрскили кости на рукама, тако да сад осакаћене руке више нису имале снагу стиска. Библија је пала на улицу и била одузета.

Скоро двадесет година касније, један мисионарски курир јој је донео Библију. Док су јој се очи пуниле сузама, шчепала ју је својим деформисаним рукама и прошапутала: »Овог пута је не испуштам.«

Многи људи имају пуно схватање полуистине. Било да су атеисти, агностици, будисти или хиндуси, сво посвећење које могу да прикупе не може њихова лажна веровања да преобрази у чињенице. Њихова искреност никако није замена за недостатак суштине. Насупрот томе, хришћани имају непромењиву сигурност Божије речи којом могу да подрже своја веровања, и знају да је Божија реч истина. Не смемо себи допустити да неопрезно поступамо с Библијом, иако други ударају на нас свом снагом. Држиш ли се ти чврсто Божије речи колико и друге драгоцене имовине твога живота, као што је новац или углед? Пусти да све друго клизи из твог стиска, а чврсто се држи Божије речи и то по сваку цену.

Речи су Господње речи
чисте.

Псалам 12:6

ЕКСТРЕМНА

Екстреман »дух«

КИНА : МИЗХОНГ МИАО

Услови у кинеском радном логору били су сурови. Уз следовање хране које се сводило готово на ништа и изразито хладну зиму с температуром на тачки мржњења, у логору је избила епидемија. Кад је зима почела, било је хиљаду тристо затвореника. Кад је дошло пролеће, остало их је само две стотине педесет.

Мизхонг Миао послан је у логор зато што је проповедао јеванђеље и зато што је одбио да се одрекне своје вере. Петогодишња казна на коју је био осуђен утростручена је кад је одбио да престане да проповеда другим затвореницима.

Током те оштре зиме, стражари су мислили да је Мизхонг Миао умро. Чинило се да је живот напустио његово скоро смрзнуто тело, али Миаов дух је био жив и он се молио. Остављен сам у мртвачници, Миао је угледао посетиоца – анђела који је дувао на њега. И док је његов дах прелазио преко њега, Миао је осетио како болест напушта његово тело, а топлота улази унутра. Одмах је клекнуо и у молитви захвалио Богу.

Изашао је из мртвачнице и отишао код затворског лекара. Лекар је зурио у њега с ужасом на лицу; мислио је да види духа. »Не плашите се. Ја сам Мизхонг Миао«, рекао је хришћанин. »Бог ми је вратио здравље. Послао ме је да вам покажем његов пут.«

Повијајући главу пун поштовања, доктор је рекао: »Твој Бог је стваран«. Те ноћи је прихватио Христа за свог Спаситеља.

Видети значи веровати. Можемо да говоримо о Богу. Можемо да учимо о Исусу. А ипак морамо да га доживимо вером да бисмо заједно с доктором признали: »Бог је стваран«. Шансе да лекар у кинеском радном логору дође Христу биле су равне нули. Међутим, суочен са живим чудом, одлучио је да поверује Мизхонговом Богу. Понекад можемо осетити и да се наши вољени суочавају са сличним изгледима. Тад се морамо молити за њих да доживе Бога. Можда се сусретну с њим преко неког од његових створења. Или ће га видети на делу кроз пријатељску повезаност с неким. Иако чуда као што је био случај с Мизхонг Миаом има тек неколико, моли се за изгубљене вољене особе из твоје околине да доживе сусрет са живим Господом пуним љубави – сусрет који потпуно мења живот.

Они дођоше к Филипу... и замолише га, говорећи:
»Господару, хтели бисмо да видимо Исуса.«

Јован 12:21

ЕКСТРЕМНА

Екстремна »погодба«

ИСТОЧНА ЕВРОПА: ЦИМЕРИ У ЗАТВОРУ

Проповедник је тек почео да образлаже своју главну мисао кад су затворски стражари упали у ћелију; њега зграбили, а све остале бацили на под.

»Знаш да је проповедање забрањено«, зарежао је један од њих. »Сад ћеш бити кажњен!« Крупни стражари су га одвукли из ћелије а онда низ ходник. Остали затвореници су знали да источноевропска комунистичка стража одводи њиховог пријатеља у »собу за батине«. Чули су како се врата те ужасне просторије с треском затварају, а потом и пригушене повике и јауке док су немилосрдно тукли њиховог пријатеља.

Прошао је скоро читав сат пре него што су стражари широм отворили врата ћелије и унутра гурнули човека који је проповедао. Други затвореници су видели да му је одећа сад била крвава, а на лицу су се оцртавали трагови батина. Погледао је унаоколо у своје затворске цимере баш као да прозива ђаке.

»Па, браћо моја«, рекао је, »где сам оно стао пре него што су нас онако непристојно прекинули?« И проповед је настављена. Хришћани у затвору су знали да ће платити ако сведоче јеванђеље, а ипак су многи проповедали. Неки од њих, без икаквог телешког образовања или искуства у служби, у затвору су се претварали у ватрене, речите проповеднике.

»Била је то погодба«, писао је касније један затвореник. »Ми смо проповедали, а они су тукли. Ми смо били срећни што проповедамо, а они срећни што туку – тако су сви били срећни.«

У свету у којем уговори више нису обавезујући, у којем су породице разједињене а број развода надмашује број венчања, хришћани морају поново да успоставе значај преданости – по сваку цену. Каква је вредност обећања ако оно ништа не значи? Међутим, последице наше преданости Христу нису јефтине. Оне могу да нас коштају шансе да будемо јако успешни према световним стандардима. Могу да нас коштају губитка пријатеља и популарности. Можда и губитка породице. Сигурности. А неке чак и губитка живота. Преданост мора да има цену. Затвореници су ово сасвим добро схватили. А ипак, Христова награда је такође део погодбе. Држиш ли се ти свога дела погодбе?

Истрајан си – много си претрпео за моје име и ниси посустао.

Откривење 2:3

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН ПОЗИВ

РУМУНИЈА: КАПЕТАН РЕК

Комунистички стражари су данима тукли заробљеног пастора, помагали му да врати снагу тако што су му давали добру храну, а онда га поново тукли. Наредба је била да га систематски батинају док не умре, али спором смрћу. Желели су да пати.

Капетан Рек је једног дана, док је тукао пастора, рекао: »Ја сам Бог. Ја имам моћ живота или смрти над тобом. Онај који је на небу не може да одлучи да те остави у животу. Све зависи од мене. Ако ја хоћу, ти ћеш живети или умрети. *Ја сам Бог!*«

Пастор је мирно одговорио: »И не знаш како дубоку ствар си рекао. Ти ниси створен да будеш мучитељ, човек који убија. Створен си да постанеш налик Богу, носећи његов живот у свом срцу. Многи људи који су као и ти били прогониоци, дошли су до спознаје, као што је дошао апостол Павле, да је срамота за човека да чини зверства. Па они могу да ураде далеко боље ствари. Веруј ми, капетане Рек, твој прави позив је да будеш Богу налик, а не да будеш Бог. Можеш да имаш Божији карактер, а не мучитељски.«

Рек се правио да није чуо шта му хришћанин говори и наставио је да га туче ради његове вере. Али није могао да престане да мисли о свом позиву. Напоследку је, повијених колена, Рек прихватио Христа у своје срце.

Свака гусеница је прелепо створење ако се развије у оно што треба. Ако не, и тако може наставити да живи. Међутим, тад то није створење какво је требало да буде. На исти начин, наш прави позив као људским бићима јесте да уђемо у лично заједништво с Исусом Христом те да развијемо христолики карактер. Свакако да и без Христа можемо да будемо врло остварени с неколико заслуга приписаних уз наше име. Можемо да постанемо много тога што је за дивљење – успешни пословни људи, мајке пуне љубави, предани очеви... А ипак, ако промашимо онај прави позив, никад нећемо постати оне особе каквима смо изворно створени да будемо. Гусеница је занимљива. Али лептир је далеко надмашује у лепоти и способностима. Водиш ли и ти живот световног успеха, а да си успут пропустио прави позив?

А Ономе који својом силом,
која у нама делује, може
да учини неупоредиво много
више него што смо ми у
стању да замолимо или да
помислимо.

Ефесцима 3:20

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ОГРАНИЧЕЊА

ВАВИЛОН: СЕДРАХ, МИСАХ И АВДЕНАГО

»Није нам потребно да ти одговоримо на то. Ево, Бог наш, коме ми служимо, може нас избавити из пећи ожене; и избавиће нас из твојих руку царе. А и да не би, знај, царе, да боговима твојим нећемо служити нити ћемо се поклонити златном лику, који си поставио.« (Данило 3:16-18)

Царев бес је још јаче букнуо према тројици младића. Одбили су да се поклоне идолима које је поставио свом народу – злочин који је носио казну смрти у ватри. Тад је наредио да се пећ ужари седам пута више него што је био обичај, а најјачи људи који су били у његовој војсци да дођу и свежу младиће. Ватра у пећи је тутњала, а њени зидови постајали све ужаренији, као да ће се истопити. Потом је наредио да их баце у ужарену пећ.

И док су то чинили, будући да је пећ била превише ужарена, пламен је убио војнике. Заробљеници су на тренутак нестали из видокруга док се ватра бљештећи разбуктавала а пламен сукнуо горе.

Онда је Навуходносор погледао у пећ и у чуду скочио, рекавши: »Ево, видим четири човека одрешена где ходи посред огња и није им ништа, и четврти као да је Син Божији.« (Данило 3:25)

Одједном су Навуходносору била јасна његова ограничења пред јединим истинитим Богом.

Кад дође до битке између добра и зла, то није фер борба. Непријатељ је моћан. Али Бог је моћнији. Сотона је снажан. Али Бог је снажнији. Сотона мора да шаље своје демоне широм света да би извршили његове зле налоге. Насупрот томе, само Бог је свеprisутан – у потпуности је ту, на сваком месту и у свако време. Али упркос томе, непријатељева ограничења нам нису увек тако очигледна кад се налазимо под притиском противника. У том часу непријатељ нам изгледа застрашујуће. Страховито. Као неко ко ће нас уништити. Привремено заборављамо на Божију неограничену моћ. Гледаш ли у термостат кад се налазиш у непријатељевој пећи? Или си фокусиран на Божије присуство, црпећи снагу из њега како би издржао жестоку ватру?

Јер нема другог Бога који може тако избавити.

Данило 3:29

ЕКСТРЕМНА

Екстреман аплауз

ЕНГЛЕСКА: ТОМАС ХАУКЕР

Томас Хаукер, бистар, омиљен, згодан млади центлмен, није хтео да порекне како има лично заједништво с Христом. Ради тога је осуђен на смрт спаљивањем на ломачи.

Неколико дана пре погубљења, Томаса су посетили пријатељи у затвору у Енглеској. Један од њих је рекао: »Чуо сам да Бог даје посебну милост онима који умиру у ватри што им омогућава да поднесу пламен. Молим те, да бих могао да поднесем ту сви-репост коју ће ти учинити, можеш ли да нам даш неки знак да се то догађа? Ако то не будем знао, не верујем да ћу моћи да поднесем тај дан.«

Томас је на тренутак размишљао. »Ако силаина бола буде подношљива, пре него што умрем даћу вам знак тако што ћу по-дићи руке према небу.«

На дан погубљења, мноштво је брујало о Томасовом обећању. Док су га ланцима привезивали за ломачу, мирно и с љубављу је разговарао с човеком који је положио дрва. Потом је затворио очи и ватра је по-паљена.

Томас је наставио да проповеда људима окупљеним око њега, али ускоро, због ху-чања ватре, није могао. Сви су били уве-рени да је умро. Али његове руке су се изненада подигле према његовом Богу и, дајући му славу и хвалу, Томас је три пута запљескао. Гомили се отео уздах, а Томас је утонуо у ватру и предао свој дух.

»Не могу више да издржим.« Колико се често ухватимо како показујемо фрустрираност и пред најмањим искушењем. Дете које плаче. Заглављена квака на вратима. Рад до касно у ноћ због рока за завршетак пројекта. Међу-тим, приче о мученицима не дају мира нашим ситничавим умовима кад смо у искушењу да одустанемо под притиском. Често преувели-чавамо своје проблеме а потцењујемо своју способност да издржимо њихов удар. А Бог нам је заправо обећао да неће дозволити ништа у нашем животу што би било веће не-го што можемо да издржимо. Томас, с подиг-нутим рукама у слављењу, сигнализирајући своју победу над ватром, довољан је доказ. Кад помислиш да нећеш више моћи да из-држиш извесну ситуацију, сети се Томаса. И сети се Божије верности. Он тачно зна шта можеш а шта не можеш да поднесеш.

Ми се не усредсређујемо
на видљиво, него на
невидљиво.

2. Коринћанима 4:18

Екстремна побољност

**О Боже, прихвати сво моје страдање,
мој умор, понижавање, сузе, носталгију,
гладовање, патњу од хладноће и сву
горчину накупљену у мојој души. Драги
Господе, имај сажалења према онима
који су нас прогонили и мучили дан и
ноћ. Подари и њима божанску милост
познавања сласти и радости твоје љубави.**

Хришћанка која је служила затворску казну у сибирском радном
логору Воркута

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН РЕФОРМАТОР

НЕМАЧКА: МАРТИН ЛУТЕР

31. октобра 1517. године, Мартин Лутер је на врата цркве у Витенбергу, у Немачкој, прикуцао деведесет пет изјава библијске вере, и остатак свог живота провео на корак од погубљења. Упркос тој опасности, Лутер никад није зазирао од прилике у којој је могао да доказује разложност библијске науке насупрот науци о делима која је у то време преовлађивала у цркви.

Иако је више пута био опомињан да не присуствује скупу у Вермсу, рекао је: »Будући да сам позван, решен сам и одлучан да идем, у име нашег Господа Исуса Христа; иако знам да тамо има толико ђавола који ће ми се супротставити колико има и црепова на кућама у Вермсу.«

Кад је позван да опозове своје научавање, Лутер је одговорио: »Моја савест је толико повезана и обузета Светим писмом и Божијом речју, да нити хоћу, нити могу ишта да опозovem; не сматрам ни богоугодним ни законитим да идем против своје савести. Тога се држим, у томе почивам: Немам ништа више да кажем. Боже, смилуј ми се!«

Умакао је онима који су желели да га виде мртвог и – у тајности – превео Свето писмо на немачки. Иако је непрестано био у опасности, живео је до своје шездесет треће године и умро природном смрћу.

Људи су брзи у критиковању цркве за све што им падне на памет. Као да пишу критику за драму на Бродвеју, чланови цркве исувише теже ка томе да богослужење процењују као да се ради о некој представи. Музика је прегласна. Проповед прекратка. Зграда прехладна. Црквене клупе неудобне. Међутим, Лутер није био критичар иако није давао подршку установљеној цркви. Корио је. А укор се разликује од критике по томе што он позива цркву која је одлутала од Светог писма да се врати Божијој речи. Насупрот томе, критика је само позив на људско мишљење или саопштавање онога што се више воли. Да ли ти пажљиво служиш телу Цркве као што је то радио Лутер, или мање-више критикујеш Божију цркву?

Проповедај Реч... уверавај,
прекоревај, бодри, са свом
стрпљивошћу и поуком.

2. Тимотеју 4:2

ЕКСТРЕМНА

Екстреман носилац

РИМ: ИГЊАТИЈЕ

»Човечији живот је непрестано умирање, уколико Христос не живи у њему.« – Игњатије.

Игњатије је био ученик апостола Јована и онај који је јавно укорио цара Трајана Антиохијског због обожавања идола. Међутим, Трајан се закleo да ће му се због тог срамног укора јавно осветити.

Тако је Игњатије ухаћен и спроведен у Рим. Док су га водили у лављу јаму, рекао је другом вернику: »Мој драги Исус, мој Спаситељ, тако је дубоко уписан у мом срцу да сам уверен у ово: Кад би моје срце извадили из мојих груди и исекли га на комаде, на сваком том комаду би пронашли име Исус.«

Кад се мноштво окупило да присуствује његовој смрти, Игњатије се храбро обратио веселој гомили: »Ја сам трун Божији. Самлеће ме зуби звери како бих нашао чисти хлеб Христов, који је мени Хлеб живота.«

Чим је изговорио ове речи, изгладнели лавови су га прождерали. Оправдао је свој надимак Богоносац (на грчком *Теофор*). До самог краја је име свог Бога и Спаситеља носио на уснама. Често би говорио: »Распети Христос моја је једина и свеукупна љубав.« Утеху је до свог последњег дана налазио у овој једноставној истини: »Онолико колико свет мрзи хришћане, толико их Бог воли.«

Традиција брака налаже да жена треба да носи презиме свог мужа као симбол њиховог сједињења. Они више нису двоје него једно. Како пар заједно стари, почињу да деле нешто више од презимена. Имају исте пријатеље и интересовања. У стању су да једно другом завршавају започету реченицу. И, на неки чудан начин, један број њих почиње да личи једно на друго... што је последица њихове дуготрајне присности. На исти начин, они који носе Христово име »хришћанин« или »мали Христос« развијају исту присност – уједињење са Спаситељем. Носиш ли ти добро Христово име? Да ли те, као Игњатија, то што имаш удела у Исусовом имену надањује да узмеш удела и у његовом страдању, служби и животу?

Јер је име твоје призвано
на ме, Господе Боже над
војскама.

Јеремија 15:16

Екстремна Још једно екстремно питање

СЈЕДИЊЕНЕ ДРЖАВЕ : ДЕЧИЈИ ПИСАЦ СЦЕНАРИЈА

»Не можемо да поставимо то питање. Не знамо одговор.«

Писци сценарија су радили на дечијем видеу названом *Стивенс испит вере*, у којем један дечак путује кроз време како би научио нешто о прогону хришћана кроз историју. Радили су на сцени у којој хришћане бацају изгладнелим лавовима након што су оптужени да су подметнули пожар у Риму.

»Не можемо никако тражити да Стивен пита: 'Ако је Бог заштитио Данила у лављој јами, зашто онда није заштитио и хришћане у Колосеуму?'«

Зашто би Бог заштитио једно од своје деце, а допустио да на хиљаде других страда? Први сценариста је размишљао и нашао одговор: »Није проблем у одговору, него у питању. Не бисмо требали да питамо 'Зашто?' него 'Јесмо ли вољни?'. Данило је био вољан да страда у лављој јами. Верници у доба Нерона такође су били вољни да умру. Чињеница да је један избегао такву смрт, а други нису, не мења стање њихових срца. Наша послушност је та која ствара сведока, а не сам чин страдања.«

Кад је Навуходносор решио да Седраха, Мисаха и Авденага баци у ужарену пећ, они су му рекли: »Ево, Бог наш, коме ми служимо, може нас избавити из пећи огњене... А и да не би, знај, царе, да боговима твојим нећемо служити.« (Данило 3:17-18)

И Божији мир, који
превазилази свако
разумевање, чуваће ваша
срца и ваше мисли у Христу
Исусу.

Филипљанима 4:7

Многи људи данас питају: »Зашто?«. Ушли смо у ново доба питања на која нема одговора, а која се односе на необјашњиве трагедије. Свет вапи за одговорима, а ипак знамо да ниједан неће бити довољан да излечи бол. Чак и да знамо разлог због којег се догодила трагедија на сваком специфичном нивоу, у животу сваког појединца, то би нам слабо помогло у олакшању бола у срцу. Уместо тога, треба нам вера Данилових пријатеља који су рекли да чак и ако Бог не одлучи да делује на начин на који се ми молимо да се то догоди, можемо имати поуздања да све што Он ради, ради на наше добро. Уместо да питамо: »Зашто?« молећи се за разумевање, морамо да се молимо за мир који све то надилази.

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО НАСЛЕЂЕ

СЈЕДИЊЕНЕ ДРЖАВЕ: ЕНИ ХАЧИНСОН

»Децо, лезите доле!«, викнула је Ени Хачинсон кад је чула да се стрела оштро забија у њена врата. Потом су чули узнемиравајуће поклике Индијанаца који су опколили кућу. Чинило се да стреле ударају са свих страна и ускоро је у близини прозора зачула кораке. »Данас ћу се срести с тобом, Господе!«, рекла је Ени.

Ени Хачинсон је била храбра жена. До своје двадесет треће године била је три пута у затвору због тога што је јавно говорила о својим пуританским уверењима. Пуританци су у својим црквама желели да слушају о Библији зато што је у то време тек неколицина хришћана у Енглеској имала Библију на енглеском језику.

Ени и њен муж Вилијем дошли су у Америку 1634. године у потрази за верском слободом, али чак и у Америци су били прогоњени зато што су држали верске састанке у својој кући. Људи који су подржавали њихову службу били су хапшени, штавише, губили су право гласа.

У својој четрдесет шестој години, трудна са осамнаестим дететом, Ени је била осуђена и бачена у затвор на четири месеца. Након што су протерани из колоније, њена породица и пријатељи основали су нови град и кућну цркву на Род Ајланду.

Својим пионирским духом, Ени Хачинсон је помогла да стварање идеје верске слободе постане амерички идеал. У нападу Индијанаца оног дана, погинула је она и њено петоро деце. Сусрела се са својим Спаситељем храбро и у вери, баш онако како је живела свој живот.

Слобода никад није бесплатна. Увек иде уз цену. Исус Христос је био први који је платио коначну цену за верску слободу – дајући нам приступ Богу преко своје смрти на крсту. Он је био једини који је могао да плати цену нашег ослобођења од греха. Његова смрт и васкрсење поставили су темеље слободе, а многи верници су се од тада жртвовали како би подржали право свих нас да доживимо слободу у Христу. У Америци су верници попут Ени претворили сан о верској слободи у стварност. Наше наслеђе жртвовања јесте велико. Колику цену си ти спреман да платиш како би следећа генерација искусила верску слободу коју уживаш? Моли се Богу да ти покаже како треба да је предаш следећој генерацији.

Од колена до колена хвалиће
дела твоја, и силу твоју
казивати.

Псалам 145:4

ЕКСТРЕМНА

Екстреман шверцер

СЕВЕРНА КОРЕЈА: КИК

»Тражи крст«, чуо је млади Корејац како му говори један сељанин.

Међу онима који су побегли из Северне Кореје у Кину, раширио се глас да требају да траже зграду на којој је крст. Корејац је коначно пронашао једну такву, а с њом и храну и одећу. Осим тога, нашао је нову повезаност, с Исусом Христом.

Чланови цркве су поучавали Кика три месеца. Али он је знао да мора да се врати у Северну Кореју како би другима говорио о Исусу.

Њему и још једном младом вернику дали су пет Библија и храну за пут. Међутим, граничари су их ухватили чим су прешли реку на граници са Северном Корејом.

Открили су и да Киков пријатељ носи Библије. Потом га је један граничар тучао до смрти гвозденим шипком. Онда су се устремили на Кика, али он је успео да побегне. Неколико месеци касније, Кик је почео да проповеда Христа, а основао је и тајну цркву у Северној Кореји.

Није прошло дуго кад је открио да му треба још Библија јер је црква убрзано расла. Добро се сећао како је његов пријатељ дао свој живот покушавајући да унесе Божију реч у њихову домовину. Кад је Кик одлучио да се врати у Кину по Библије, верници су били јако забринути за његову безбедност.

Кик се сетио савета који му је дат раније. Једноставно им је одговорио: »Поуздајте се у крст.«

Крст је контроверзан. Многи људи ће лако говорити о вери, али крст чини да се осећају нелагодно, па чак их и вређа. Кики је било речено да тражи крст како би пронашао сигурност. Међутим, није знао да његови непријатељи траже то исто, али из другог разлога. Они су знали да се хришћани уједињују под знаком крста. Будући да се они противе крсту, крст је постао њихов непријатељ. Наш духовни непријатељ гледа на крст с усрдним гађењем, страхом и мржњом. Гледаш ли и ти на крст с истом жестином израженом у радости, нади и захвалности? Твој непријатељ је строго усредсређен на крст – као онај који у сваком тренутку планира да нападне. Да ли си ти једнако тако усредсређен да штитиш, служиш и волиш крст?

Јер, многи – о којима сам вам често говорио, а сада и плачући говорим – живе као непријатељи Христовог крста.

Филипљанима 3:18

ЕКСТРЕМНА Екстремно јединство

МАЛУКУ : НУС РЕИМАС

»Кад сам видео авионе како се забијају у Светски трговачки центар 11. септембра, то ме је подсетило на један болан догађај«, рекао је Нус Реимас, генерални секретар Индонезијске евангелистичке заједнице.

»Пре више од годину дана, стотине до зуба наоружаних муслимана за које се каже да су повезани с Осамом Бин Ладеном напало је наше острво Малуку. Њихов задатак је био да се реше свих хришћана.« Процењује се да је убијено преко шест хиљада људи, а додатних пет стотина хиљада становника протерано је из својих домова услед непрекидне пуцњаве и подметања пожара. »Муслимани су убили тридесет осам чланова моје шире породице«, рекао је Реимас, занет мислима.

Реимас је 22. октобра 2001. године дао интервју часопису *Хришћанство данас* у којем је пренео како му је било тешко да се усредсреди на стих из 1. Солуњанима 5:18, који каже: »У свакој прилици захваљујте, јер то је Божија воља за вас у Исусу Христу.« Бол је био превелик и чинило се да опоравак никад неће доћи. Међутим, Реимас је одлучио да ће живети оно што науцава Божија реч.

»Тек тад сам успео да се усправим и суочим са ситуацијом. Нико не очекује нешто такво, али то се догађа.« Реимас сада организује састанке међу многим хришћанским вођама из различитих деноминација. Баш као што су се људи у Америци из различитих друштвених кругова приближили једно другом да би пружили узајамну подршку и молитву, многе хришћанске вође окупљају се ради молитве и заједништва у Индонезији. Док размишља о томе, Реимас се осмехује и каже: »То се никад до сада није догодило.«

Ни нама се никад до сада то није догодило. Потпуно сломљен осећај за људске норме понашања. Смрвљене Куле близнакиње. Америчка застава постављена преко рана Пентагона. Никад до сада нам се то није догодило. Наш народ се моли. Цркве су препуне. Захтеви за разводе бракова су повучени. Не, то нам се никад до сада није догодило. Зидови који су раздвајали расу од расе и културу од културе више не постоје. Кнез таме је покушао да нас подели. Али Господ љубави привлачи народ себи. Никад до сада нам се то није догодило. Након свега што је речено и учињено, поуздано знамо једно: Ако нам се икада ово поново деси, бићемо на том путу заједно.

Како је лепо и красно кад
сва браћа живе заједно!

Псалом 133:1

Екстремна побојност

**Сулудост, забринутост за моју породицу,
стална напетост – све то ме разара. Али
било да ме отерају у лудило или да
останем душевно здрав, прихватам све
што Бог пошаље, онако како дете прихвата
све што долази из руке његовог оца.
Кукавичлук је неразуман. Овде у лудници,
често помислим на то како Божија воља
оставља нетакнутом човекову слободу.**

Од брата Шиманова, који је због своје вере завршио у руској
психијатријској установи

Екстремна побожност

Екстреман »губитак«

ЧЕХОСЛОВАЧКА: БРАТ ЗАВАРСКИ

Најзад му је свега било преко главе. »Цели живот сам робовска радна снага!«, жалио се чешки затвореник, брат Заварски. »Десет сати дневно плетем корпе које комунисти продају за добре паре. Зашто сам толико напорно учио како бих постао пастор? Ови бедници који служе комунизму данас имају висок положај у цркви. Они проповедају, саветују, пасу стадо. А ја страдам!«

»Зашто се жалиш?«, рекао је други хришћански затвореник. »Богу не требају твоје проповеди, ни твоја теологија. Тај део посла обављају комунистичке марионете. Али они нити имају удела у Спаситељевом страдању нити могу да га посведоче. То је основно обећање које би особа требала да да на рукоположењу. Зар ти никад ниси проповедао о подношењу жалости ради Христа? Захвали Богу што ти је сада дао прилику да испуниш оно што је највреднији део сваке проповеди.«

Опоменут, Заварски се више није жалио зато што је у затвору, а ни на дуге дане у тешком раду. Након што је пуштен на слободу, Заварски није могао да настави свој рад као пастор јер је у затвору тешко оболео. Али они који су дошли да га посеће док је лежао у болесничкој постељи нису нашли ни сломљеног ни упропашћеног човека. Видели су човека чије лице сија у љубави према Спаситељу. Пастор признаје да његов живот није изгубљен нити му га је неко украо. Својом вољом је од њега одустао да би помогао Исусу да понесе крст.

Шта је то што може да натера људе да својеволно претрпе губитак због пословног уговора како би могли великодушно да дају? Шта је то што може да натера људе да оставе свој хришћански завичај да би отишли паганском страном народу? Шта је то што може да натера човека да радије умре него да подлегне искушењу? То је екстремна преданост особи Исуса Христа. Они виде прилику за духовни добитак у сваком личном губитку. Вољни су да лично ударе на свој новчаник, распоред, планове, удобност и подесност како би допринели напредовању Божијег царства. На који начин ти изражаваш своју екстремну побожност? Мисле ли други да си луд због степена твоје преданости? »Губитак« ради Христа значи небески добитак.

Штавише, ја све сматрам губитком у поређењу с оним што све превазилази: са спознањем Христа Исуса, мога Господа, ради кога сам све изгубио.

Филипљанима 3:8

Екстремна Још један екстреман револуционар

ПЕРУ: МАРИЈА ЕЛЕНА МОЈАНО

Оно што их је стварно наљутило, и довело до толиког беса да су били спремни да убију, било је то што је обраћеница некад била терориста као и они.

Марија Елена Мојано некад је с њима заједно клицала револуцији у Перуу. Заступала је став прехране сељака силом оружја. А онда је упознала Исуса и открила другу врсту револуције – револуцију љубави у свом срцу.

Постала је потпредседница највећег насеља у Лими, сачињеног углавном од страћара. Организовала је далекосежну помоћ најсиромашнијима међу сиромашнима, хранећи гладне, негујући болесне и бринући се за сирочад.

»Нас хришћане зову 'ватрогасци револуције', причала је Марија, »јер кажу да гасимо ватру коју они запале. Они желе да народ нема апсолутно ништа да једе, надајући се да ће онда сам народ прибећи оружју као једином средству. Али не смемо да се плашимо терора. Морамо да се супротставимо неправди и дивљаштву како бисмо помогли онима који су у потреби.«

Марија је знала да ће страдати, али је исто тако знала да мора имати удела у Христовој жалости како би могла да има удела и у његовој слави. Маоистички терористи напали су у жестоком гневу и дигли у ваздух зграду у којој је била ускладиштена храна за сиромашне. »Понекад се бојим«,

говорила је Марија, »али инсистирам на томе да никад не користимо насиље. Тешко је победити тероризам, али није немогуће.«

Бесни због делотворности Маријиног рада и неспособни да је зауставе, герилци су је убили 1. фебруара 1992. године.

Фарисеји нису били баш стручњаци за тактику. Слично терористима у Лими, њихова стратегија, која је требала да обесхрабри народ да следи Христа, донела је неочекиване резултате. И фарисеји и терористи су напорно радили на покорној верности народа. Фарисеји су изгладњивали људске душе, а терористи њихове стомаке. Међутим, и народ у Јерусалиму и народ у Перуу је упркос томе следио револуционарно учење Исуса Христа. Што јаче противници раде против Исуса, утолико више доприносе напредовању јеванђеља. Противници могу да раде против тебе и против твог труда, али то те никад неће поразити кад радиш за Царство. У ствари, противници би могли несвесно да раде у твоју корист.

А фарисеји су међу собом говорили: »Видите да се ништа не може. Ено, цео свет оде за њим!«

Јован 12:19

Екстреман доказ

РУСИЈА: ПАСТОР »ГЕОРГИЈ«

Ходајући тамо-амо по малој просторији цркве, руски капетан је климнуо главом у правцу крста који је висио на зиду. »То је лаж, знаш«, рекао је. »Само комадић лукавства које користе ваше вође како би обманули сиромашне, а олакшали себи пут за узимање новца од богатих. Хајде сад – сами смо. Признај ми да никад ниси стварно веровао да је Исус Христос Божији Син.«

Пастор »Георгиј« је погледао у крст и насмешио се. »Наравно да верујем. То је истина.«

»Мене нећеш преварити!«, повикао је капетан. Извукао је револвер из футроле која му је била за појасом и прислонио га на пасторово тело. »Уколико не признаш да је то лаж, убићу те.«

»Не могу то да признам јер би то била лаж«, рекао је »Георгиј«. »Наш Господ заиста јесте истинити Божији Син. Моја смрт то неће променити.«

Капетан је бацио револвер на под. Пастор је био заиста изненађен кад га је војник обухватио рукама с очима пуним суза.

»То јесте истина!«, плакао је капетан. »Јесте истина! И ја верујем! Нисам био сигуран да би човек умро за своја уверења док то нисам сам открио. Ох, хвала ти! Оснажио си моју веру. Сад и ја могу да умрем за Христа. Ти си ми показао како.«

Мученике налазимо у свим религијама. Ми кажемо да смо спремни да умremo за своју веру. Они кажу да су спремни да умру за своју. Како, дакле, хришћански мученици могу боље да докажу своју веру него што то може муслимански екстремиста? Не могу. То што су муслимани спремни да умру за своју веру не доказује поузданост њихове религије, ништа више него што наша спремност на исто доказује хришћанство. Само Бог доказује да је прави Бог. Ми сведочимо за истину. А Бог јесте истина. Његово сведочанство за његовог Сина важније је од нашега. Други могу да ти покажу како умрети за Исуса. Али само Бог може да ти да потпуно уверење да то вреди урадити.

Ако прихватимо сведочанство људи, Божије сведочанство је веће јер је то сведочанство којим је Бог сведочио за свога Сина.

1. Јованова 5:9

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНА ЗАХВАЛНОСТ

ХОЛАНДИЈА: ХАНС

Ханс се у Антверпену, холандском граду, истицао као озбиљан студент Библије. Чак је сваку недељу проводио поучавајући нове обраћенике. Али он и његова мајка сматрани су претњом. Били су анабаптисти, тако да су их због њихових уверења верске вође сматрале јеретицима.

Године 1577. судски извршитељ и његови званичници коначно су ухапсили Ханса, као и неколицину других, али је Хансова мајка успела да побегне. Верске вође су мучиле Ханса покушавајући да га натерају да оспори своја анабаптистичка уверења, но он је одбио да попусти под њиховим свирепим мучењем.

Током свог боравка у мемљивој, изолованој тамници замка у Антверпену, писао је писма охрабрења својој породици и пријатељима. Ово је једно од његових писама:

»Најдража, вољена мајко, драго ми је што могу да ти кажем да сам физички добро. А што се тиче мога духа, захваљујем Господу што ми даје снаге по свом Светом Духу, тако да је мој ум остао непромењен. Јер само од њега очекујемо снагу којом можемо да се одупремо овим окрутним вукovima тако да они немају моћ над нашем душом.«

Убрзо је Ханс одведен пред суд где је храбро објавио своју веру. Потом је осуђен на смрт спаљивањем на ломачи. Његово писмо је сведочанство његове захвалности Христу зато што је заштитио и спасао његову душу.

»Бог је велик. Бог је добар. Захвалимо му на... страдању?« Не бисмо рекли да овако звучи она молитва благослова из детињства коју смо навикли да чујемо. Фраза сама по себи баш и не даје неки угођај нашим ушима, али нас подсећа колико тај принцип није угодан ни нашим срцима. Радије бисмо се захвалили Богу за храну него за невоље. На исти начин је и Ханс забележио своју захвалност за страдање кроз помало неуобичајен начин да каже »хвала ти«. Али то јесте искрена молитва мученика којег је сопствено страдање начинило човеком какав је одувек желео да буде. Јеси ли ти тачно такав какав желиш да будеш за Христа? Јеси ли вољан да захвалиш Богу за све, чак и за жестоко страдање, које би те довело до те победе?

Али, хвала Богу, који нам даје победу кроз нашег Господа Исуса Христа.

1. Коринћанима 15:57

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН ПОЗИВ

ПАПУА НОВА ГВИНЕЈА: ЏЕЈМС ЧАМЕРС

»Питам се, има ли неки момак овде који би хтео да... објави јеванђеље људождерима?«, упућивао је изазов један мисионар у писму цркви младог Џејмса Чамерса. А Џејмс је одлучио да он буде тај момак.

Године 1866., Чамерс и његова млада жена отпловили су ка јужним морима, али су код Раротонге доживели бродолом и тамо се настанили. Једанаест година касније, отишли су у Папуа Нову Гвинеју где су топло примљени у једном људождерском селу које се зове Суан.

Чамерс је почео да путује дуж обале. На једном од места на којем се зауставио, опколили су га урођеници и захтевали томахавке и ножеве. У супротном ће убити и њега и жену. Чамерс је остао при своме, а урођеници су поштовали његову чврстину. Чак су му се следећег дана извинили, а ускоро су постали и пријатељи.

Године 1879., његова жена је умрла. То је оставило пустош у Џејмсовој души и једном пријатељу је рекао: »Закопаћу своју тугу у раду за Христа.«

Чамерс се два пута враћао у Енглеску на кратак одмор, али само да би се сваки пут изнова осведочио о свом позиву. »Не могу да се одмарам кад знам да има толико хиљада припадника дивљих племена који не знају ништа о Богу.«

Седмог априла 1901. године, Чамерс, Оливер Томпкинс и група помоћника отпловили су на острво Гоарибари. Следећег јутра, Џејмс и Оливер су сишли на обалу и тад су одведени у неку велику зграду. Чим су се нашли унутра, урођеници су их убили и скували истог дана.

Стварно депресивно. Разумљиво, кад читамо приче о мученицима као што је Џејмс Чамерс, наша природна реакција је саосећање, жалост, а понекад чак и стид. Какво безразложно губљење живота! Али њихове приче морамо да посматрамо мало дубље. Чамерс је дао свој једини мали живот како би посведочио вечни живот другима. Он своје мучеништво није сматрао глупом грешком. Зашто би онда ми били обесхрабрани? Када наше замањске невоље донесу славу и част неба само један корак ближе изгубљенима, ништа није узалуд. Страдање постаје наразмрсив део Божијег плана... и за тебе и за друге. Јеси ли вољан да поднесеш земаљски бол како би другима донео небеску прилику?

Зато вас молим да не
посустанете због невоља
које подносим ради вас -
оне су ваша слава.

Ефесцима 3:13

ЕКСТРЕМНА

Екстремна предаја

ИНДОНЕЗИЈСКА ОСТРВА: СУТАРСИ СЕЛОНГ

Човек је зграбио Индонежанку и викнуо јој у лице: »Реци 'Аллаху акбар' (Бог је највећи)! Само реци!« Али млада Сатурси Селонг одбила је да се преда и осрамоти свог истинитог Бога.

Разјарен, ставио јој је цев пушке у уста. Очи су јој се рашириле од ужаса, али и даље је одбијала. Борећи се с пушком, човек је повукао обарач. Метак је прошао кроз њен леви образ. Затетурала се, али је онда поново успоставила равнотежу. Но, побеснели ратник није био задовољан па је извукао свој бајонет и изрезао је по лицу.

Сутарси Селонг једна је од многих хришћана на индонезијским острвима који трпе нападе фанатичних група муслимана које се зову *Ласкар цихад*, или свети ратници. Селонг и остали верници добро су познавали те свете ратнике који се облаче у белу, али и маскирну одећу, и знали су да ће их ускоро напасти. Окупили су се сви заједно у цркви која је окружена зидом дебелим два метра, а неколико њих се смењивало на стражи.

Кад су исламски ратници стигли, хришћани су покушали мирно да се предају. Међутим, њихова бела застава је пресечена мачем, а насиље је букнуло у само неколико минута. Та сцена постаје све учесталија и уобичајена је на индонезијским острвима док фракција исламских фанатика подстиче насиље, пали цркве и убија вернике.

Али хвала Богу, многи хришћани у Индонезији, као што је Сутарси Селонг, одбијају да се предају. Они одбацују захтеве ратника цихада који од њих траже да пригрле ислам и одрекну се Христа.

Зар не можемо да попустимо макар мрвицу? Само један мали милиметар? Како би то могло да нашкоди? Непријатељ може да нам се наруга исто онако како су то учинили муслимански фанатици Сутарси. А ипак, она је одбила чак и незнатну предају. На исти начин, ни ми немамо преданост по систему самопослуге – попусти мало овде, мало тамо, сваки пут кад искушење постане неподношљиво. Не можемо да бирамо и одлучујемо кад је у реду, а кад није да попустимо непријатељу. Морамо да останемо постојани и чврсти. А бити такав не значи да је вероватније како нећеш попустити непријатељу. Нити значи да треба више да се трудиш. Бог је тај који ти даје постојано и чврсто срце тако да се не предаш. Тачка. Још данас моли од Бога да ти подари постојано и чврсто срце.

Утврдило се срце моје,
Боже, утврдило се срце
моје.

Псалам 57:7

Екстремна побојност

**Нисам дошла овде да седим и ћутим,
с рукама склопљеним на крилу.
Дошла сам да говорим о Христу.**

Галина Вилчинскаја, двадесет трогодишња затвореница за Христа,
из Русије раних 1980-их година. Била је ухапшена зато што је
поучавла децу у хришћанском летњем кампу.

ЕКСТРЕМНА

Екстремна награда

СЕВЕРНА НИГЕРИЈА

У северној Нигерији муслимани су успоставили шеријат – најстроже исламске законске прописе. Хришћани чине већину међу нигеријским становништвом, тако да муслиманске вође настоје да се закон шеријата примењује искључиво на унутрашња питања муслимана. Али хришћани знају своје добро. На стотине њихових цркава већ је уништено. Уколико их поново изграде, муслимани их опет спале до темеља. Многи хришћани су умрли мученичком смрћу.

У граду Кадуни на северу Нигерије, један црквени вођа тврди да су муслимански екстремисти расписали награду за главе свих хришћанских вођа, нудећи сто хиљада наира (око хиљаду америчких долара) за сваког убијеног вођу. Сетимо се, тако је и за Христову главу понуђена награда, а Он је био издан за само тридесет сребрњака.

Суочени с непрекидном опасношћу, неки верници размишљају о пружању отпора. Али један хришћански вођа недавно је упутио изазов вернима у Кадуни: »Усред свега овога морамо да се сетимо учења нашег Господа о враћању зла добрим и стрпљивог подношења невоље упркос ономе што се догађа. Будући да је Нигерија прогласила демократију, ми хришћани имамо одговорност да осигурамо да се са свима поступа праведно и поштено.«

Христос је упутио сличан изазов пре две хиљаде година: »'Воли Господа, свога Бога'... То је прва и највећа заповест. А друга је слична овој: 'Воли свога ближњега као самога себе'.« (Матеј 22:37-39)

Следи Христову заповест да волимо своје ближње као сами себе већ је довољно тешко само по себи. А посебно је тешко кад нас ти ближњи нападају. Свима нам је добро познат тај осећај. Можда имаш колегу који је склон саботирању твог рада. Или имаш наставника који се устремио на тебе без неког очигледног разлога. А можеш да будеш и благословен такозваним »пријатељем«, који из неког чудног разлога изгледа посебно задовољан кад у твој животу не иде све како треба. Исусу је добро познат осећај који долази кад други славе твоје страдање. Како можеш да волиш некога ко би платио само да те види како патити? Неки ће се гурати у гомили само да виде како си посрамљен. Међутим, твоја послушност Богу у овом подручју нема цену.

Волите своје непријатеље,
чините добро онима који вас
мрзе, благосиљајте оне који
вас проклињу, молите се за
оне који вас злостављају.

Лука 6:27-28

Екстремна добродетелност

Екстремне слуге

САУДИЈСКА АРАБИЈА: ЕСКИНДЕР МЕНГИС

Била је поноћ кад су официри упали у њихову кућу и изненада пробудили Ескиндера Менгиса, његову жену и троје деце. Они су изашли и затекли агенте Министарства унутрашњих послова Саудијске Арабије како претресају њихов дом.

»Шта то радите? Немате право овако да уништавате наш дом!«

»А ти немаш право да упражњаваш своју веру у Мухамедовој земљи! Већ си био упозорен, пре него што си дошао, да своју веру оставиш за собом.« Официри су изгурали Ескиндера кроз врата, док је друга група скупљала Библије, црквене песме, фото албуме, касете, и све друго што би могло да им послужи као доказ.

Ескиндер је доведен пред челнике полиције на саслушање, а иза њега је остала преплашена жена, с троје деце. Ескиндер и његова породица су хришћани из Етиопије. Налазе се међу многобројним странцима који чине једну трећину становништва Саудијске Арабије, радећи у нафтом богатој земљи. Међу странцима има много хришћана који се суочавају с ужасним неприликама кад се ради о слободи изражавања њихове вере.

Многи хришћани никад нису ни намеравали да упражњавају своју веру кад су дошли да раде у муслиманску земљу. Али кад се једном нађу под мрачним облаком ислама, почињу да гледају у небо, тражећи заједништво с другим верницима који се налазе у близини. Многи чак почињу да сведоче својим послодавцима муслиманима. У Саудијској Арабији преобраћање муслимана на хришћанство носи смртну казну за обе стране – и за сведока и за обраћеника.

Тамо где не могу да уђу професионални мисионари, на сцену ступају хришћанске слуге с пуним радним временом. Они доносе јединствено и моћно сведочанство једној од најзатворенијих земаља на свету што се тиче верске слободе. Они су предани хришћани вешто прерушени у обичне инжењере на нафтоносним пољима Саудијске Арабије. Њихова мисија је јасна иако су им методе прикривене. Сведочење је јако, али ипак тајно. Њихов задатак је да представе јеванђеље тако што ће бити слуге: несекичне, марљиве колеге на послу и добре и поштене комшије код куће. А наш задатак је да их подржимо кроз молитву. Сви смо ми слуге, свако од нас ради свој део како бисмо довели свет вери у Христа. Људи попут Ескиндера у Саудијској Арабији раде свој посао. Радиш ли и ти свој?

Јер, ми смо његово дело,
створени у Христу Исусу
за добра дела која је Бог
унапред припремио да их
чинимо.

Ефесцима 2:10

ЕКСТРЕМНА

Екстреман сведок

РИМ: ЗОЈА

»Убијте је! Живео Диоклецијан!«, одјекивало је у Зојиним ушима док је стајала на средини Колосеума пред побеснелом гомилом.

Зоја је размишљала о разлогу због којег се ту налазила и насмејала се. Сетила се дана кад је посетила свог мужа у затвору у којем је радио као стражар чувајући хришћане који су одбили да принесу жртве римским боговима. Зоја је одрасла слушајући како су хришћани живели у заблуди, држећи се смртоносног празноверја. Подметнули су пожар у Риму за време Неронове владавине и примили заслужену казну – приквивани су на крст или бацани лавовима.

Али тог дана у затвору, Зоја је присуствовала заједничкој молитви једне хришћанске породице: »Драги Госпode, нека наша смрт донесе славу твоме имену. Опраштамо онима који су нас заробили.« Зоја је напустила затвор, збуњена. Зашто су ти хришћани имали такав мир знајући да ће се ускоро наћи међу лавовима?

Почела је тајно да се састаје с том породицом, распитујући се о њиховој вери. Ускоро је своје срце предала Христу.

Глас о њеној новооткривеној вери убрзо се раширио посвуда и у њену кућу су послани стражари да јој дају шансу да опозове ту нову веру и принесе жртву богу

Марсу. Одбила је. Тад су је стражари оклавали ланцима и однели у онај исти затвор у којем је њен муж био стражар.

Будући да је Зоја и даље одбијала да се одрекне своје вере, обесили су је, спалили и бацили у реку.

Ко је екстремни сведок у овој причи? Да ли је то породица која се молила пре него што ће бити бачена лавовима? Или је то Зоја која није пред стражарима хтела да се одрекне своје новооткривене вере? Одговор је да, обоје. Породица, која је већ била на путу да напусти овај свет, довела је још једну особу у небо. Тако су и они и Зоја постали екстремни сведоци за Христа, оставивши тиме неизбрисив траг на страницама историје. Зоја би иначе била заборављена као паганска жена паганског стражара. На породицу, као једну међу хиљадама убијених, историја не би уопште обратила пажњу. Овако једна обична особа с необичном, изванредном вером, јесте вредна сећања. Хоће ли тебе твој живот забележити на страницама историје као екстремног сведока за Исуса Христа?

Објављујемо вам оно што смо видели и чули, да и ви имате заједницу с нама.

1. Јованова 1:3

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНИ ЗАТВОРЕНИЦИ

КИНА: АЛ ЛИНГ

**»Говориш то погрешно«, објашњавао је раздражени стражар старијој кинеској хришћанки.
»Треба да кажеш: 'Затвор је добар', а не: 'Исус је добар'.**

Ал Линг се насмејала. »Али затвор није добар. У томе и јесте ствар. Зар треба да лажем?«

»Онда направи педесет склекова!«, наредио је фрустрирани комунистички стражар. »Исто као и јуче.«

Седамдесетогодишња Ал Линг одрадила је своје склекове и вратила се у логор. Њен муж је био ухапшен због ширења радосне вести и умро је. Сад је она била у затвору зато што је свом кинеском народу говорила о Христовој љубави.

»Храна је добра, затвор је добар!, затвореници су били принуђени да вичу тако како им је речено након тешког целодневног рада у пољу. »Исус је бољи!«, њен снажан глас издвајао се из гомиле.

»Ал Линг, желиш ли још склекова да нас?«, питао је стражар.

»Желим да знаш колико те Исус воли«, насмешила се у одговор. Била је узбуђена због могућности да комунистичким стражарима и другим затвореницима говори о томе колико је Исус добар, чак и ако је то значило још свакодневних склекова.

На дан ослобађања из затвора стражари су одлучили да је испитају последњи пут. »Где ти ради муж?«, питао је један млади стражар.

»Ох, он обавља послове у подземљу«, одговорила је. Заинтересовани стражар је извадио бележницу. Ал Линг се насмејала: »Умро је пре неколико година.«

Ал Линг није била теолог. Није била ни увежбани говорник. А ипак је својим невиним, постојаним, а понекад чак и смешним одговорима, успевала да збуни комунистичке непријатеље. Можемо да играмо умне игре и патимо свој мозак питајући се шта бисмо рекли или учинили да смо на њеном месту. Хоћемо ли моћи да заузмемо чврст став? А Исус нас подсећа да не треба унапред да се бринемо шта ћемо рећи кад од нас буду тражили да бранимо своју веру. Од нас се не тражи да имамо припремљен говор него да се ослонимо на њега и поуздамо у његове речи мудрости – онда кад нам буду највише требале. Кад тај тренутак дође, Бог ће ти дати речи које треба да изговориш како би био делотворан сведок у његово име.

Упамтите добро да не треба унапред да се бринете како ћете се бранити. Јер, ја ћу вам дати речи и мудрост којима ниједан од ваших противника неће моћи да одоли ни да их побије.

Лука 21:14-15

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО СТРАДАЊЕ – ПРВИ ДЕО

СУДАН: КАМЕРИНО

Бака је на крају допустила свом изгладнелом десетогодишњем унуку да оде и потражи храну. Знала је какве опасности вребају ван села тако да је инсистирала да се врати кући пре мрака.

Камерино и његови пријатељи ходали су неколико километара берући бобице, кад су изненада зачули војнике како вичу на њих. Преплашени, дечаци су отрчали у поље с високом травом и тамо се шћућурили. Војници су запалили поље и чекали да дечаци истрче напоље.

Хришћани у Судану расељавају се унутар сопствене земље због своје вере. Многи су побегли од свирепих исламистичких напада једва успевши да понесу и одећу на себи.

Пламен је брзо дошао до дечака тако да нису имали другог избора него да трчећи покушају да спасу голи живот. Само тројица дечака су успела да побегну из поља; Камерино је остао.

Кад се ватра угасила, војници су дошли на место на којем је лежао Камерино, водећи и ону тројицу дечака које су ухватили. Бол од паљевине допринео је томе је да се дечак склупча у фетални положај. Његово спаљено тело изгледало је непомично па су га оставили да умре – само још један хришћанин мање. Или су они тако мислили.

Неким чудом, Камерино је испузао из њиве, пронашли су га сељани и однели назад његовој баки. Велики део његовог тела јако је и дубоко изгорео. Није постојало ништа што су могли да учине за њега осим да се моле.

Хришћани у Судану моћ молитве стављају на прво место. Страдање и свакодневна опасност смањила је њихово ослањање на себе, а увећала поуздање у Бога. Молитва је све што је остало многим хришћанским породицама у Судану. Заstraшујућа поставка – али чудесно место за боравак. Тешко да ће ико од нас рећи да је Бог све што нам треба, све док, и уколико, Бог није све што имамо. У супротном смо јако брзи да се ослонимо на сопствене способности. Молитву – као нешто што може највише, ми смо склони да радимо најмање. Бог те у ова екстремна времена позива на екстремну молитву. Колико често се поуздајеш у молитву баш као да не постоји ништа друго што би могао да учиниш него само да се молиш?

Посветите се
МОЛИТВИ.

Колошанима 4:2

ЕКСТРЕМНА Екстремно страдање – други део

СУДАН: КАМЕРИНО

Један амерички тим мисионара путовао је Суданом делећи храну, ћебад и Библије, и приказујући филм *ИСУС*. Све је ишло по плану док им се камион није заглавио у реци, а они изгубили дан рада.

Мисионари су предали тај догађај Богу и замолили га да Он управља њиховим путем. Знајући да ће морати да скрате свој пут како би испунили рокове, одлучили су да посете најближе село. Одмах пошто су стигли, неколико жена је трчећи пошло у сусрет страним посетиоцима. Дозивале су на лошем енглеском: »Брзо... дођите; брзо... наш дечак...; морате нам помоћи... дођите брзо!«

Тим је пошао за женама које су их одвеле у ниску, мрачну зграду. На поду су угледали малог дечака како непомично лежи замотан у искрзан покривач. Кад су подигли покривач, под њим су открили опасне опекотине које су прекривале Камериново тело.

Брзо, али пажљиво, однели су дечака у свој камион и одвезли га у болницу удаљену око осамдесет километара. Камерино је тамо одмах примио сву помоћ и лечење које му је било тако јако потребно. Његове очи се данас испуњене сузама кад се сети како су га спасли молитва и провиђење. Он познаје Христову љубав и његову моћ да исцели, и први пут у много месеци, Камерино се поново смеје.

И мисионари захваљују Богу да им је након толико много смрти и страдања који су их окруживали у Судану дозволио да спасу живот храброг, десетогодишњег дечака.

Камерино доноси ново значење фрази »наставиће се...«. Чинило се као да је његов живот предодређен за бесконачну патњу – живот који је требало живети замотан у искрзан покривач. Али, други део показује да ће та прича ипак имати срећан крај и бити подсетник на Божију милост. Међутим, његова прича се овде не завршава. Трећи део тек треба да буде написан. Једног дана Камерино ће доживети коначно исцељење – небески дом у којем нема страдања ни бола. А земља ће постајати све гора, док не постане боља. Бог ће ипак ући и интервенисати и у најгорој ситуацији коју можемо да замислимо и донети крај свим страдањима. Тад ћемо се сви упутити кући. Ако управо сада пролазиш кроз незамислив бол, сети се куда си се напослетку упутио!

Он ће им обрисати сваку сузу из очију и више никад неће бити смрти, ни јада, ни јаука, ни бола више неће бити јер је прошло оно што је било пре.

Откривење 21:4

Екстремна побојност

**Вера није ништа друго до вршење Божије
воље, а не наше сопствене. Рај или пакао
зависи само од тога.**

Сузан Весли, мајка Џона и Чарлса Веслија

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМАН ПАСТОР – први део

СЕВЕРНА КОРЕЈА: ПАСТОР ИМ

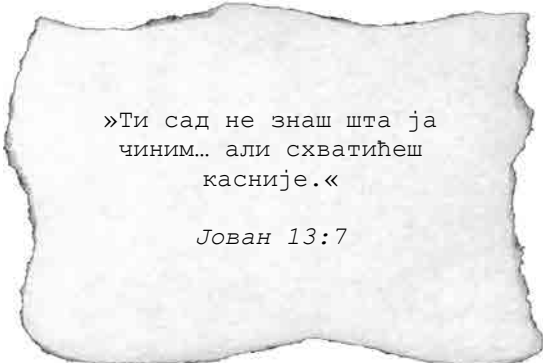

»Моје тело можете да уништите, али душу не можете«, одговорио је храбри корејски пастор припадницима комунистичке армије Северне Кореје која је извршила инвазију на његову земљу. »Нећу у своје проповеди укључити марксистичку пропаганду. Знам да сте друге пасторе одводили ноћу из њихових кућа и мучили их зато што се нису повиновали вашим законима, али мене уопште није брига шта ћете урадити с мојим телом.«

Док је пастор Им говорио, бес официра је растао. А онда му је један официр с гађењем рекао: »Ако те није брига за себе, онда мисли на своју породицу. И они ће бити убијени.« Пастор је почео да се колеба. Очекивао је да ће сам бити повређен, али није узео у обзир да нешто такво може да се догоди његовој породици. Знао је какву одлуку мора да донесе. Мирно је одговорио комунистичком официру: »Радије ћу гледати како моју жену и децу убија твоја пушка, знајући да смо и они и ја остали верни, него да издам мога Господа и спасем их.«

»Водите га«, наредио је официр. Пастора Има су две године држали у мрачној затворској ћелији у којој није имао право ни да се обрије ни да се пресвуче. Одржавао је храброст рецитујући омиљени библијски стих. Сваки дан се из његове мале изоловане ћелије могло чути како мирним гласом пуним љубави рецитује стих из Јеванђеља по Јовану 13:7, где Исус обећава: »Ти сад не знаш шта ја чиним... али схватићеш касније.«

»Касније.« У модерном друштву инстант кафе, готовине и удобности, »касније« скоро да је постао застарео термин. Оно што нам треба желимо одмах, не касније. Погледај само наслове из спортских журнала, вести, забаве и временске прогнозе – чак нас и наши медији држе информисанима из минуте у минуту, о сваком подручју живота. Али Бог који влада и управља неометан временом и даље делује на принципу »касније«. Јесмо ли вољни да се поуздамо у њега, сад и овде, те да одложимо своје схватање догађаја за касније, можда чак и на неодређено време? Ако управо сада пролазиш кроз искушења, поуздање је твоје највредније средство, а не схватање. Моли од Бога већу способност поуздања које ће ти бити важније од жеље да схватиш.

»Ти сад не знаш шта ја чиним... али схватићеш касније.«

Јован 13:7

ЕКСТРЕМНА ПОВЕЉНОСТ

Екстреман пастор – други део

СЕВЕРНА КОРЕЈА: ПАСТОР ИМ

»Али ја нисам комуниста. Морате да ми верујете«, бранио се пастор Им кад су Уједињене нације поново освојиле окупирану територију у септембру 1950. године. Севернокорејски комунисти су га држали заточеног у изолованој затворској ћелији две године зато што је проповедао народу о Христу и зато што је одбио да промени своје проповеди у промарксистичку пропаганду.

Кад су на то подручје ушле трупе УН-а био је сигуран да ће сад поново бити слободан човек. Међутим, они су га заменили за комунисту и бацили га у другу ћелију, са заробљеним комунистима.

Будући да је био самилостан човек и онај који је прихватао сваку ситуацију као Божију вољу, пастор Им је сведочио заробљеним комунистима. Многи су се обратили Христу. »Непрекидно слушамо о том проповеднику у затворском логору«, рекао је један амерички мисионар свом пријатељу кад је дошао у посету Кореји као капелан.

»Будући да тако добро познаје затворенике, питам са да ли би могао да нам помогне да организујемо евангелистичку службу?«, упитао је капелан. Бог је одговорио на њихове молитве.

Амерички мисионари су успели да добију дозволу за сусрет с пастором Имом. А »затворски проповедник« верно је помагао и проповедао по затворским логорима широм Северне Кореје. На хиљаде комуниста је прихватило Христа. За годину дана, дванаест хиљада затвореника устајало је

свако јутро како би се окупили на заједничким молитвеним састанцима.

Пастор Им никад више није видео своју породицу, а ипак је добио на хиљаде браће у Христу у затворским логорима.

»У чему је поента?« Ово је питање које свако има на уму кад види неправедно страдање и насиље. Међутим, не можемо увек да знамо какве су Божије намере. Знамо само да су велике и да увек, у свом коначном облику, воде на наше добро. Ми смо попут појединачних делова слагалице расуте по столу. Напрежемо очи и гледамо са сваке стране, примећујући да се делови те слагалице који се налазе одмах поред нас никако не уклапају. Фрустрирани смо и преплашени. Али Бог је Господар те слагалице – један једини који види целу слику. Он може истовремено да види све делове који припадају слагалици твог живота. И зна како их треба уклопити за његову већу намеру. Хоћеш ли с поуздањем гледати у очи Господара, задовољан сваким местом на које те постави?

(Бог је) велики у намерама
и силни у делима.

Јеремија 32:19

Екстремна Божићна прича

РУМУНИЈА: АРИСТАР

»Јесте ли икад помирили тек покошено сено?«

Аристар, пољопривредник, почео је своју причу. »То је као да неко ухвати сву суштину пролећа и свеже га у стог пре него што узгуби своју свежину. Мора да су тај мирис осетили и Марија и Јосиф оног дана кад су након дугог пута стигли у шталицу и пришли јаслама.«

Други затвореници су напрегнуто слушали док је Аристар тако природно говорио о Христовом рођењу. »Коњима су се уши окренуле према месту одакле је долазио Спаситељев плач чим се родио. Они су добри слушаоци, као што бисмо и ми требали да будемо кад Исус говори.«

А напољу, изван румунског затвора Тиргул-Окне, снег је те хладне Бадње вечери био дубок скоро два метра. Затвореници су имали нешто одеће, мало хране и свако по једно ћебе. Свима им је недостајала породица па су се, утехе ради, усредсредили на Аристарову причу о Христовом рођењу.

А он је наставио: »Светло звезде је сигурно било јаче од светла месеца. Можда је сијала кроз врата шталице и натерала петла да кукуричне објављујући Христово рођење.« Затвореници су слушали и плакали. Након приче, неко је почео да пева, што се постепено развило у одјек који се ширио кроз чист, свеж ваздух. Сви су застали и слушали тај предиван звук.

Чак и у суровом затвору, прича о Христовом дару загрејала је многа срца. Будући да је Христос темељ, човек никад не може да спречи улаз духу Божића.

Божић је, без сумње, велики празник. Међутим, он је нешто далеко више од тога – Божић се догађа у срцима људи који застану да прославе чудо Христовог доласка на свет – без обзира на годишње доба. Топли божићни дух осветљава чак и наше најмрачније околности и подсећа нас на наду коју имамо у Христу. Без обзира на то видимо ли снег који прекрива земљу, шарене светиљке и окићену јелку, Божић можемо увек да слаavimo. Без обзира на оно кроз шта пролазиш, Христос је рођен да ти помогне у време потребе. Његова милост траје кроз целу годину. Кад си последњи пут осетио да је нада у Христа жива у твојој души? Проведи данас неко време славећи Христово рођење – рођење које се догодило у твом свету и у твом срцу.

Данас вам се у Давидовом граду родио Спаситељ – Христос Господ.

Лука 2:11

Екстремна Још једна екстремна визија

ИСТОЧНА ЕВРОПА: ХРИШЋАНСКА ЗАТВОРЕНИЦА

Затвореница је доведена пред заменицу команданта, грубу, љуту жену, црвенога лица и широких рамена. »Значи, поново си говорила затвореницима о Богу. Ја сам овде како бих ти рекла да то мора да престане!« Њено лице је осликавало сав бес комунистичких затвора источне Европе.

Затвореница је стајала у тишини, али постојано. Рекла је заменици команданта да је ништа не може зауставити да говори о свом Спаситељу.

Заменица је подигла песницу како би је ударила, али је изненада стала. »Зашто се смејеш?«, захтевала је одговор.

»Због онога што видим у вашим очима.«

»А шта то видиш?«

»Себе саму. И ја сам била тако импулсивна. И ја сам била љута и ударала људе све док нисам научила шта стварно значи волети. Од тада се моје руке више не стискају у песнице.«

Наставила је: »Ако погледате у моје очи, видећете себе само онаквом каквом Бог може да вас учини, баш онако како је учинио са мном.« Затвореница је осетила како би њено старо »ја« хтело да брани своја права, враћајући увреду за увреду. Међутим, због свог новог живота у Христу, показала је само љубазност и стекла право да настави да сведочи.

Заменици су руке клонуле уз тело. Изгледала је потпуно ошамућено и само је тихо рекла: »Одлази.«

Затвореница је наставила да сведочи Христа широм затвора, али сада неометана од стране заменице команданта.

Покушај заменице да наљути затвореницу личио је на расправу с мртвом особом. Као да је покушала да испровоцира леш. Напослетку је видела затвореницу као особу каква је стварно била: ново створење у Христу. Стара особа, која би некад на мржњу одговорила још већом мржњом, више није постојала. Сад је ту била особа која је допустила заменици да види само христолику доброту и љубазност. На исти начин и ми морамо сами себе да видимо у новом светлу. Нисмо више заробљени тако да својим непријатељима одговарамо световном зловољом. Умрли смо старом начину живота. Кад те непријатељ удара, подстиче и провоцира да реагујеш неприкладно, искористи поуку извучену из приче о овој затвореници. Прави се мртав!

А поучени сте да у погледу свог ранијег понашања треба са себе да свучете старога човека... и да обучете новог човека, створеног да буде сличан Богу у истинској праведности и светости.

Ефесцима 4:22, 24

Екстремна

Екстреман прелазак реке

ТАЈЛАНД: БРАТ ХО

Брат Хо је био болестан и имао високу температуру кад је са својим пријатељем закорачио у ледену воду реке Меконг. Били су студенти Библије у Лаосу пре него што су комунистички војници заузели њихов колеџ.

Једва су извукли живу главу бежећи у Тајланд. Нису могли ни да се поздраве са својим породицама, јер они нису били хришћани и могло се десити да их предају полицији. Тако су се само тихо помолили и закорачили у ледену замућену реку, с драгоценим теретом привезаним на леђа – Библијама умотаним у пластичне кесе. Сва друга земаљска имовина остала је иза њих.

Хо је мислио у себи: »Господе, ако и умрем, они ће барем знати да смо хришћани и можда узети да прочитају једну од ових Библија.«

Негде на пола пута преко реке, Хоов пријатељ је у очајању пребацио пластичну кесу с Библијом на своје груди како бу плутао на њој. Тај изненадни звук плускања воде упозорио је стражаре који су се налазили на оближњем торњу тако да су уперили светло рефлектора на реку. Светло је прешло преко пластичног замотуљка и стражар је прешао преко тога мислећи да се ради само о риби.

Одахнувши, Хо и његов пријатељ су наставили даље и успели да пређу на тајландску страну реке. Захвалили су Богу што су њихове Библије садржавале у себи речи вечног живота, али и што су им те ноћи спасле живот. Кад су стигли на сигурно, посветили су се служби у многобројним избегличким центрима на Тајланду.

Мисионари из ове приче су се поуздали у нешто далеко веће од папира и писама замотаних у пластику. Поуздали су се у Бога. Али ипак нам њихов поноћни прелазак реке даје прецизну слику улоге коју Библија треба да игра у нашем животу. Морамо да се поуздамо у Божију реч баш као да нам сам живот зависи од тога. Вероватно се никад нећемо наћи у ситуацији у којој би ова истина постала дословно стварност. Међутим, илустрација важи. Морамо се држати обећања Писма које ће нам сачувати живот. Кад смо у невољи, не можемо сами да отпливамо довољно далеко како бисмо испливали из збрке и незгоде у којој смо се нашли. Морамо да »плутамо« на Божијој речи или ћемо сасвим потонути.

Гледај, како љубим
заповести твоје, Господе,
по милости својој оживи ме.

Псалом 119:159

ЕКСТРЕМНА

ЕКСТРЕМНО ИСКУШЕЊЕ

РУМУНИЈА: САБИНА ВУРМБРАНД

За све те године колико су били у браку, Сабина Вурмбранд се никад није колебала у вези своје љубави према мужу. Али прошло је већ много година од како ништа није чула о њему. Чак су се пронеле гласине да је страдао у затвору, али она је осећала како јој Бог говори да се држи и верује. Хоће ли икад више бити заједно?

Сабина је још увек била млада, а уз сина тинејџера којег је одгајала често је осећала искушење кроз потребу за љубављу и пријатељем који би био поред ње. Стога, кад је један срдачан, згодан хришћанин који се звао Паул, почео да долази и помаже њеном сину у учењу, није било никакво чудо што је осетила како је привлачи. Он би је понекад узео за руку док су шетали или би се с чежњом загледао у њене очи.

Но, на крају је Сабина донела јако тешку одлуку. Знала је да ако треба да настави да верује како ће се поново сјединити са својим мужем, мора да избегне искушење и усредсреди се на обећање које јој је Бог дао. Замолила је Паула да више не долази. Он је схватио и учтиво се повиновао њеној одлуци.

Убрзо потом, Бог је наградио њену верност. Једног јутра, док је била у цркви и рибала подове, примила је разгледницу. Била је потписана с »Васил Георгеску«, али рукопис је очигледно припадао њеном мужу.

Очи су јој се испуниле сузама док је читала: »Време и раздаљина гасе слабу љубав, али јаку љубав чине још јачом.«

Приче о прогоњеној цркви односе се на стварне људе са стварним емоцијама. Протагонисти ових кратких прича нису некакве папирне лутке доведене до савршенства. Глас мученика је онај непогрешиви глас стварности и истине. Сабина је маневрисала кроз искушења која су дошла као резултат прогона њеног мужа. О да, њена љубав према мужу је била стављена на пробу. Али и њена вера је била проверавана. Прогон нас се дотиче на различитим нивоима. А ипак, као што смо видели, они који за неко време буду у чврстом загрљају прогона, на неки чудан начин из њега излазе још јачи. Као код Вурмбрандових, и твој капацитет за љубав сигурно ће расти кроз прогон – само ако допустиш да тај прогон испуни своју праву сврху.

Све подноси, све верује,
свему се нада, све трпи.
Љубав никад не престаје.

1. Коринћанима 13:7-8

Екстремна побојност

**Ако имаш визију, ништа неће моћи да те
уплаши. Уз своју визију Бог ти даје силу.
Не смеш да се бојиш.**

Пастор из Ирана

Екстремна Још једна екстремна тинејџерка

ПАКИСТАН: ТАРА

Тара је била у седмом разреду основне школе у Пакистану кад је тајно уписала дописни библијски курс како би научила нешто више о Богу. Њена строга муслиманска породица никад не би пристала да одговори на њена питања о Исусу и она је била решена да сама открије истину.

Али кад су је родитељи пронашли у њеној соби како чита хришћанске књиге, разбеснели су се. Тог новембра 1992. године тако су је окултно претукли да је лежала без свести скоро недељу дана. Уверена је да је пробудио један анђео и помогао јој да најзад успе да оде у болницу.

Тара је наставила да расте у вери и 1995. године тајно је крштена. Онда су њени родитељи уредили да је удају за једног муслимана. Како ни на то није пристала, поново су је претукли. Осим тога, присиљили су је да три дана не спава. Током тог времена Тара је имала три визије у којима је чула глас како јој говори: »Ја сам с тобом. Ја сам твој Отац.«

Након још батина, пала је у кому. Пробудила се после три дана и открила да лежи у локви крви. Поново је чула онај охрабрујући глас како говори: »Ја сам твој Отац. Ја те штитим.«

Тара је успела да побегне и данас живи у сигурној кући у другој земљи где верно служи Господу уз његово обећање да ће је штитити.

Је ли хришћанство губљење положаја? Они који живе у земљама у којима нема верске слободе знају како изгледа губитак због вере у Христа. Такви знају да могу да изгубе своје породице на много начина. Муслиманска породица је у стању потпуно да одбаци обраћеног члана као неверника. Тад су они изгнаници. А хришћанска породица не пролази ништа боље, иако под другачијим условима. Екстремисти бришу с лица земље целе хришћанске породице због њихове вере. Губитак је ужасан. Међутим, ми имамо Христово обећање. Све што изгубимо ради његовог имена биће нам надокнађено сто пута више у нашем вечном животу у небу. То није коцка. То је процењени ризик заснован на непогрешивој Божијој речи. Било да јој верујеш, или не.

»И ко год је ради мога имена оставио куће, или браћу, или сестре, или оца, или мајку, или децу, или њиве, добиће стоструко више и наследиће вечни живот.«

Матеј 19:29

Екстремна побожност

О Гласу мученика...

Служећи прогоњеној цркви од 1967. године

Глас мученика је непрофитна, интерденоминацијска организација, посвећена пружању помоћи прогоњеним црквама широм света. Основао ју је пастор Ричард Вурмбранд који је четрнаест година страдао по румунским комунистичким затворима због своје вере у Исуса Христа. Његова жена Сабина била је у затвору три године. 1960-их Ричард, Сабина и њихов син Михај откупљени су из Румуније и дошли су у Америку. На својим путовањима, Вурмбрандови су причали о зверствима с којима се суочавају хришћани у земљама у којима нема верске слободе, те основали мрежу канцеларија посвећених пружању помоћи и подршке прогоњеним црквама. *Глас мученика* и данас наставља с том мисијом широм света кроз пет основних циљева:

Да охрабри и оспособи хришћане како би испунили Велико послање у оним подручјима света где су прогоњени због учешћа у навешћивању јеванђеља Исуса Христа. Ово остварујемо тако што обезбеђујемо Библије, другу хришћанску литературу, радио-емисије и друге врсте помоћи.

Да донесе олакшање породицама хришћанских мученика на тим подручјима.

Да оспособи локалне хришћане да придобију за Христа оне прогониоце који се противе јеванђељу у земљама у којима су верни непрекидно прогоњени због хришћанског сведочења.

Да предузме пројекте охрабрења, помажући вернима да поново изграде свој живот и хришћанско сведочење у земљама које су раније трпеле комунистичко угњетавање.

Да нагласи заједништво свих верника, информишући свет о зверствима која се чине против хришћана, али и сећањем на њихову храброст и веру.

Екстреман изазов

Јеси ли дорастао изазову? Онда отвори ову књигу и прочитај само једну од 365 истинитих прича о особама које су се потпуно одрекле себе у корист Христа. Провери и видећеш да ова књига није ни слична другим молитвеним делима које си икад прочитао.

Искрени Исусови следбеници плаћају цену, а екстремни следбеници често плаћају крајњу цену. *Глас мученика* који су саставили коаутори бестселера *Исусови фанатици*, доносе ти књигу за свакодневну побожност испуњену причама о храбрости, преданости, исповести вере и самилости – цена тражена; цена плаћена.

У ово екстремно доба, можеш да нађеш веру, снагу, охрабрење и наду кроз приче других верника из целог света, од првог века хришћанства па све до данас. Ови мушкарци и жене, како стари тако и млади, прешли су сваку познату границу људске побожности.

Свака прича је истинита. Свака је незаборавна. Свака прича је екстремна. Свака ће променити твој живот.

Прихвати изазов данас и откриј сам.

ISBN 0-8499-1739-5

9 780849 917394